

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

СУМРАЧЕН ПАТРУЛ

Част 3 от „Патрулите“

Превод от руски: Васил Велчев, 2006

chitanka.info

*Този текст е безразличен за делото на
Светлината.*

Нощен патрул

*Този текст е безразличен за делото на
Мрака.*

Дневен патрул

ИСТОРИЯ ПЪРВА НИЧИЕ ВРЕМЕ

ПРОЛОГ

Истинските дворове в Москва изчезнаха някъде между годините на Висоцки и на Окуджава.

Странна работа. Дори след революцията, когато за целите на борбата срещу робуването на кухнята били премахнати кухните, никой не посегнал на дворовете. Всяка горда постройка от сталински тип, обърнала фасадата си към най-близкия проспект, непременно имала двор — голям, озеленен, с масички и пейки, и портиер, чегъртащ асфалта сутрин. Но дойде времето на панелните пететажни блокове — и дворовете се свиха и се оголиха, а някогашните солидни портиери смениха пола си и се превърнаха в портиерки, смятащи за свой дълг да издърпват ушите на разлудувалите се момчета и да мърмят осъдително прибиращите се пияни обитатели. Но все пак дворовете още бяха живи.

А после, сякаш в отговор на ускореното развитие, сградите се извисиха нагоре. От девет етажа до шестнайсет, че и до двайсет и четири. И сякаш на всяка сграда се отпускаше за ползване обем, а не площ — дворовете се отдръпнаха до самите входове, входовете отваряха вратите право към улиците, портиерите и портиерките изчезнаха, заменени от работници от комуналното стопанство.

Е, по-късно дворовете се върнаха. Но, сякаш обидени от някогашното пренебрежение, далеч не при всички сгради. Новите дворове бяха заобиколени от високи огради, на входовете стояха спретнати млади хора, под английските морави се криеха подземни паркинги. Децата играеха в тези дворове под надзора на гувернантките си, пияните обитатели биваха изнасяни от своите мерцедеси и БМВ-та от свикналите на всичко телохранители, а боклукът от английските морави се чистеше от новите портиери с малки немски машинки.

Този двор беше от новите.

Многоетажните кули по брега на Москва река бяха известни из цяла Русия. Те станаха новият символ на столицата — вместо помръкналия Кремъл и превърналия се в обикновен магазин ЦУМ. Гранитна крайбрежна улица със собствен пристан, иззидани с

венецианска мазилка входове, кафенета и ресторанти, салони за красота и супермаркети и, естествено, апартаменти по двеста-триста квадратни метра. Навярно новата Русия се нуждаеше от такъв символ — помпозен и кичозен, като дебелия златен ланец на шията в епохата на първоначалното натрупване на капитала. И нямаше значение, че повечето от отдавна купените апартаменти си стояха празни, кафенетата и ресторантите бяха затворени в очакване на по-добри времена, а в бетонния пристан се разбиваха мръсни вълни.

Човекът, който се разхождаше по крайбрежната улица в топлата лятна вечер, не беше носил никога златни ланци. Той имаше добра интуиция, напълно заменяща вкуса. Смени навреме китайската имитация на анцуг „Адидас“ със сако в малинов цвят и пръв се отказа от сакото в малинов цвят в полза на костюм „Версаче“. Дори и в спорта изпреварваше събитията — захвърли тенис ракетата и се прехвърли на скибягане месец преди кремълските чиновници... въпреки че на неговата възраст можеше да се изпита удоволствие единствено от стоенето върху ските.

И предпочиташе да живее в семейната си вила в „Горки 9“^[1], а апартаментът с изглед към реката посещаваше само с любовницата си.

Впрочем той смяташе да се откаже и от постоянната любовница. Все пак възрастта не можеше да бъде победена с никаква виагра, а съпругеската вярност отново излизаше на мода.

Шофьорът и охранителят стояха достатъчно далеч, за да не чуват гласа на шефа си. Пък и дори вятърът да донесеше до тях отделни думи — какво странно имаше в това? Защо човек да не си поговори в края на работния ден, застанал абсолютно сам над плискащите се вълни? Няма събеседник, който да те разбира по-добре от теб самия.

— И все пак аз повтарям предложението си — каза човекът. — Повтарям го отново.

Звездите бяха бледи и едва се забелязваха през градския смог. На другия бряг на реката светваха дребните прозорчета на лишените от дворове многоетажни блокове. В редицата фенери, проточила се покрай пристана, светеше всеки пети — и то само заради каприза на важния човек, решил да се разходи край реката.

— Повтарям отново — каза тихо той.

В брега се плисна вълна — и с нея дойде отговорът:

— Това е невъзможно. Абсолютно невъзможно.

Човекът на пристана не се учуди на гласа, идващ от пустотата. Кимна и попита:

— А вампирите?

— Да, това е вариант — съгласи се невидимият събеседник. — Вампирите могат да ви инициират. Ако ви устройва съществуването като нежив... Не, няма да ви лъжа, слънчевата светлина им е неприятна, но не е смъртоносна, а и няма да ви се наложи да се отказвате от ризотото с чесън.

— Тогава какво? — попита човекът, вдигайки неволно ръка към гърдите си. — Душата? Необходимостта да се пие кръв?

Пустотата се засмя тихо:

— Единствено само глад. Вечен глад. И празнота отвътре. Това няма да ви хареса, сигурен съм.

— Какво друго? — попита човекът.

— Върколаците — отвърна весело невидимият. — Те също са способни да инициират човек. Но и върколаците са нисша форма на Тъмните Различни. През по-голямата част от времето всичко е прекрасно... но когато наближи пристъпът, не можете да се контролирате. Три-четири пъти в месеца. Понякога по-рядко, друг път — по-често.

— На новолуние — кимна с разбиране човекът.

Пустотата отново се засмя:

— Не. Пристъпите на върколаците не са свързани с лунните цикли. Ще чувствате приближаването на безумието десет-дванайсет часа преди момента на трансформацията. Но никой няма да ви състави точен график.

— Отпада — каза човекът студено. — Повтарям своята... молба. Искам да стана Различен. Не нисш Различен, обхващан от пристъпи на животинско безумие. Не велик маг, творящ велики дела. Най-обикновен, редови Различен... как е там по вашата класификация? Седмо равнище?

— Това е невъзможно — отвърна нощта. — Вие нямате способности на Различен. Ни най-малки. Човек, лишен от музикален слух, може да се научи да свири на цигулка. Някой, който няма никакви данни за спортист, може да стане такъв. Но вие не можете да станете Различен. Просто сте от друга порода. Много съжалявам.

Човекът на крайбрежната улица се засмя:

— Няма нищо невъзможно. Ако нисшата форма на Различните е способна да инициира хора — то трябва да съществува и начин да се превърнеш в маг.

Тъмнината мълчеше.

— Между другото, не съм казал, че искам да стана Тъмен Различен. Не изпитвам никакво желание да пия кръвта на невинни жертви, да гоня из полетата девственици или с отвратително хихикане да правя уроки — каза раздразнено човекът. — С много по-голямо удоволствие бих вършил добри дела... Общо взето, вашите вътрешни противоречия са ми абсолютно безразлични!

— Това... — започна уморено нощта.

— Това си е ваш проблем — прекъсна я човекът. — Давам ви една седмица. След което искам да получа отговор на молбата си.

— Молбата? — уточни нощта.

Човекът на крайбрежната улица се усмихна:

— Да. Засега само моля.

Той се обърна и тръгна към колата си — волга, която отново щеше да дойде на мода, след около половин година.

[1] Луксозно вилно селище край Москва, където се намира бившата резиденция на руския президент Елцин. Думата „горки“ в случая означава „хълмове, баири“ и не бива да се бърка с писателя Максим Горки. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 1

Дори и да обичаш работата си, последният ден от отпуската навява тъга. Само преди седмица се припичах на чист испански плаж, похапвах си паеля (честно казано, узбекският пилаф е по-вкусен), пийвах си в китайско ресторантче студена сангирия (и как става така, че китайците приготвят националната испанска напитка по-добре от местните) и купувах от магазинчетата всякакви курортни сувенирни боклуци.

А сега около мен отново беше лятната Москва — не толкова гореща, колкото потискащо задушна. През последния ден от отпуската, когато вече не си способен да си почиваш, но категорично отказваш да поемеш работа.

Може би затова посрещнах позвъняването на Хесер с радост.

— Добро утро, Антоне — започна шефът, без да се представя. — Добре дошъл. Позна ли ме?

От известно време бях започнал да чувствам обажданията на Хесер. Сякаш тонът на телефона се променяше, придобиваше строг, властен оттенък.

Но аз не бързах да говоря за това на шефа.

— Познах ви, Борис Игнatieвич.

— Сам ли си? — попита Хесер.

Излишен въпрос. Сигурен бях, че Хесер прекрасно знае къде е Светлана в момента.

— Сам съм. Момичетата са на вилата.

— Добре — въздъхна шефът от другия край на линията и в гласа му се появиха съвсем човешки нотки. — И Олга от тази сутрин е отпуска и отлетя... Половината сътрудници се припичат някъде на юг... Можеш ли да дойдеш сега в офиса?

Не успях да отговоря — Хесер добави бодро:

— Е, прекрасно. Значи след четирийсет минути.

Много ми се искаше да нарека Хесер евтин позъор — разбира се, след прекъсването на връзката. Но си замълчах. Първо, на шефа не му трябваше никакъв телефон, за да чуе думите ми. Второ — той можеше

да е всякакъв, но не и евтин позьор. Просто предпочиташе да пести време. Ако смятам да кажа, че ще отида след четирийсет минути — защо да губи време да ме изслушва?

Освен това много се зарадвах на позвъняването. Така или иначе денят беше загубен — щях да отида на вилата едва след седмица. Беше ми рано да чистя апартамента — като всеки уважаващ себе си мъж при отсъствието на семейството му аз правя това само веднъж, в последния ден на ергенския живот. Изобщо не ми се искаше и да ходя на гости или да каня гости. Така че беше доста по-полезно да се върна от отпуската ден по-рано — така в необходимия момент с чиста съвест можех да си поискам почивен ден. Макар при нас да не беше прието човек да си иска почивен ден.

— Благодаря, шефе — казах аз въодушевено. Станах от креслото, като оставих настрана недочетената книжка и изпънах ръце.

Телефонът отново иззвъня.

Естествено от Хесер можеше да се очаква да се обади и да каже: „Моля!“ Но това вече щеше да бъде наистина позьорство!

— Ало! — изрекох аз с доста делови тон.

— Антоне, аз съм.

— Светка — казах аз и седнах обратно. Настръхнах — тонът на Светлана не беше хубав. Тревожен. — Светка, как е Надя?

— Всичко е наред — отвърна бързо тя. — Не се притеснявай. По-добре кажи как вървят нещата при теб?

Замислих се за няколко секунди. Не бях устройвал запои, не бях водил жени вкъщи, апартаментът не беше затънал в боклук, дори съдовете си миех...

А после се сетих накъде бие.

— Хесер ми се обади. Току-що.

— Какво иска? — попита бързо тя.

— Нищо особено. Помоли ме да дойда днес на работа.

— Антоне, усетих нещо. Нещо лошо. Съгласи ли се? Ще отидеш ли на работа?

— Защо не? Нямам какво да правя.

На другия край на жицата (макар че какви жици при мобилни телефони?) Светлана мълчеше. После се обади неохотно:

— Знаеш ли, сякаш нещо ме прободe в сърцето. Вярваш ли, че предчувствам някаква беда?

Аз се усмигнах.

— Да, Велика.

— Антоне, дръж се по-сериозно! — Светлана моментално се разпали. Както винаги, когато я наричах Велика. — Чуй ме... Ако Хесер ти предложи нещо — откажи.

— Света, ако Хесер ме е повикал — значи иска да ми предложи нещо. Значи не му достига работна ръка. Казва, че всички са в отпуск...

— Не му достига пушечно месо! — отсече Светлана. — Антоне... Добре, и без това няма да ме послушаш. Просто бъди внимателен.

— Светка, нали не мислиш сериозно, че Хесер смята да ме изиграе? — попитах предпазливо аз. — Разбирам отношението ти към него...

— Бъди внимателен — каза Светлана. — Заради нас. Става ли?

— Става — обещах. — Аз винаги съм внимателен.

— Ще се обадя, ако почувствам още нещо — добави тя. Изглежда, малко се беше поуспокоила. — И ти ще ми се обадиш, нали? Щом се случи нещо дори мъничко необичайно — обади се. Става ли?

— Ще се обадя.

Светлана мълча няколко секунди и преди да прекъсне връзката, добави:

— Да беше напуснал Патрула, Светли маг трето равнище...

Всичко завърши някак подозрително бързо — дребно сдърпване... Въпреки че се бяхме разбрали да не говорим на тази тема. Отдавна — преди три години, когато Светлана напусна Нощния патрул. Не бяхме нарушавали обещанието нито веднъж. Естествено, аз разказвах на жена си за работата... за тези случаи, за които исках да си спомням. И тя винаги слушаше с интерес. А ето че сега не се сдържа.

Нима наистина беше почувствала нещо лошо?

В резултат от разговора се приготвях дълго и с нежелание. Облякох костюм, после се преоблякох с джинси и карирана риза, накрая плюх на всичко и облякох шорти и черна тениска с надпис: „Приятелят ми беше в клинична смърт, но ми донесе от оня свят само тази тениска!“. Щях да приличам на жизнерадостен немски турист, но пък поне външно щях да запазя отпускарско настроение пред Хесер...

Най-накрая излязох от къщи дваайсет минути преди да изтече определеният от шефа срок. Наложих ми се да хващам такси, да проверявам вероятностните линии, след което да подсказвам на шофьора маршрутите, на които не ни очакват задръствания.

Шофьорът приемаше напътствията ми неохотно, с дълбоко съмнение.

За сметка на това не закъсняхме.

Асансьорите не работеха — момци в сини гащеризони делово товареха в тях хартиени чували с цимент. Тръгнах по стълбите и установих, че на втория етаж на офиса ни правят ремонт. Работниците облепваха стените с гипсокартон, суетяха се мазачи, които запълваха фугите. Паралелно с това монтираха висящ таван, над който вече бяха скрити тръбите на климатиците.

Все пак е постигнал своето нашият домакин, Виталий Маркович! Изнудил е шефа да се реши на пълноценен ремонт. И дори е намерил пари отнякъде.

Поспях за миг и погледнах работниците през Сумрака. Хора. Не Различни. Както и трябваше да се очаква. Само аурата на един мазач, невзрачен на вид човек, ми се стори подозрителна. Но след секунда разбрах, че просто е влюбен. В собствената си съпруга! Виж ти, не са се свършили още добрите хора по света!

Третият и четвъртият етаж вече бяха ремонтирани и това окончателно ми оправи настроението. Най-накрая и в изчислителния център ще бъде прохладно. Макар и сега да не се появявах там всеки ден, все пак... Поздравих в движение охранителите, явно назначени тук за времето на ремонта. Изскочих в коридора към кабинета на Хесер — и се натъкнах на Семьон. Той се опитваше да втълпи нещо на Юля със сериозен и назидателен тон.

Колко бързо лети времето... Преди три години Юля беше още момиченце. А сега — красива девойка. Вълшебница, на която възлагаха големи надежди — вече я бяха викали в европейския офис на Нощния патрул. Обичат там да отмъкват младите и талантливите, под съпровода на възгласи на най-различни езици за голямото и общо дело...

Но този път номерът не беше минал. Хесер не само отвоюва Юля да остане при нас, но и ги заплаши, че и самият той може да започне да конфискува европейската младеж.

Интересно какво ли е искала самата Юля в тази ситуация.

— Прекъснаха ли ти отпуската? — попита с разбиране Семьон, спирайки разговора веднага щом ме видя. — Или се напочива?

— И се напочивах, и ми прекъснаха отпуската — отвърнах аз. — Станало ли е нещо? Здравсти, Юлка.

Кой знае защо, със Семьон никога не се поздравяваме. Сякаш току-що сме се видели. А и той винаги изглежда по един и същ начин — много обикновено, небрежно облечен, с навъсеното лице на селянин, преместил се в града.

Впрочем този ден Семьон изглеждаше още по-непретенциозно от обикновено.

— Здравсти, Антоне — усмихна се момичето. Лицето ѝ не беше весело. Изглежда, Семьон провеждаше възпитателна дейност — той е специалист по такива неща.

— Нищо не е станало — поклати глава Семьон. — Тишина и спокойствие. Тази седмица прибрахме две вещици, и то за дреболии.

— Е, чудесно — казах аз, стараяйки се да не забелязвам жалния поглед на Юлка. — Отивам при шефа.

Семьон кимна и се обърна към момичето. Докато влизах в приемната, успях да чуя:

— Та така, Юля, аз вече шейсет години се занимавам със същото, но такава безотговорност...

Суров е. Но ругае само когато се наложи, така че нямах намерение да спасявам Юля от разговора.

В приемната, където сега меко шумолеше климатик, а таванът беше украсен с миниатюрни халогенни лампи, седеше Лариса. Очевидно Галочка, секретарката на Хесер, беше в отпуск, а нашите диспечери наистина нямаха много работа.

— Здравей, Антоне — поздрави ме Лариса. — Добре изглеждаш.

— Две седмици на плажа — отвърнах гордо аз.

Лариса погледна косо часовника си:

— Наредено ми е да те пусна веднага. Но шефът все още има посетители. Ще влезеш ли?

— Ще вляза — реших аз. — Защо ли бързах толкова...

— Городецки дойде, Борис Игнatieвич — каза Лариса в интеркома и ми кимна: — Влизай... Ох, там е напечено...

В кабинета на Хесер наистина беше напечено. В креслата пред бюрото му се мъчеха двама непознати мъже на средна възраст — кръстих ги мислено Тънкия и Дебелия. Обаче и двамата се потяха еднакво.

— И какво наблюдаваме? — попита ги с упрек Хесер. Погледна ме накриво. — Влизай, Антоне. Сядай, сега приключвам...

Тънкия и Дебелия се поободриха.

— Някаква мърлява домакия... извъртайки всички факти... опошлявайки и опростявайки... ви изработва по всички параграфи! В световен мащаб!

— Точно затова ни изработи, защото опошлява и опростява — мрачно се озъби Дебелия.

— Вие наредихте „всички до един“ — потвърди Тънкия. — И ето го резултатът, Пресветли Хесер!

Погледнах посетителите на Хесер през Сумрака. Виж ти! Отново хора! И при това знаят името и титлата на шефа! И отгоре на всичко я произнасят с откровен сарказъм! Разбира се, какво ли не се случва, но Хесер сам да се разкрива пред хора...

— Добре — кимна Хесер. — Давам ви още един шанс. Този път работете само по един.

Тънкия и Дебелия се спогледаха.

— Ще се постареем — каза Дебелия и се усмихна добродушно. — Нали разбирате — постигнахме определени успехи...

Хесер изсумтя. Сякаш получили невидим сигнал, че разговорът е приключен, посетителите станаха, ръкуваха се с шефа за довиждане и излязоха. В приемната Тънкия каза нещо весело и игриво на Лариса и тя се засмя.

— Хора? — внимателно попитах аз.

Хесер кимна, загледан с неприязън към вратата, после въздъхна:

— Хора, хора... Добре, Городецки. Сядай.

Седнах, а Хесер все не започваше разговора. Ровеше из книжата, преместваше някакви цветни, гладко полирани стъкълца, изсипани в груба глинена паничка. Много ми се искаше да погледна дали са амулети, или просто стъкълца, но не посмях да своеволнича пред погледа на шефа.

— Добре ли прекара отпуската? — попита Хесер, сякаш изчерпал всички начини да отложи разговора.

— Добре — отвърнах аз. — Без Света, естествено, беше скучно. Но няма да вземем да мъкнем Надюшка в испанската жега. Не си е работа...

— Не си е работа — съгласи се Хесер. Не знаех дали Великият маг има деца — такава информация не се доверява дори на своите. Най-вероятно има. Навярно е способен да изпитва нещо от рода на бащински чувства. — Антоне, ти ли позвъни на Светлана?

— Не — поклатих глава аз. — Тя ли ви се обади?

Хесер кимна. И изведнъж избухна — удари с юмрук по масата и изрече на един дъх:

— Какво си въобразява? Първо дезертира от Патрула...

— Хесер, всички имаме право да подадем оставка — вметнах аз, но той не си и помисли да се извинява.

— Дезертира! Една вълшебница от нейното равнище не принадлежи на себе си! Няма право да принадлежи! Ако... ако се нарича Светла... освен това възпитава дъщеря си като човек!

— Надя е човек — изрекох аз, усещайки, че също кипвам. — Дали ще стане Различна — самата тя ще реши... Пресветли Хесер!

Шефът разбра, че вече и аз съм вбесен, и смени тона:

— Добре. Ваша си работа. Измъквайте се от борбата, разбивайте живота на детето... Както искате! Но откъде е тази омраза?

— Какво каза Светлана? — попитах аз.

Хесер въздъхна:

— Жена ти ми позвъни. На телефонен номер, който няма право да знае...

— Значи не го знае — вметнах аз.

— И каза, че смятам да те убия! Че замислям дългосрочен план за физическото ти отстраняване!

Гледах секунда Хесер в очите. После се засмях.

— Смешно ли ти е? — попита с мъка в гласа той. — Наистина ли ти е смешно?

— Хесер... — Успях да сподавя смеха си с големи усилия. — Извинявайте. Мога ли да говоря откровено?

— Бъди така добър...

— Вие сте най-големият интригант, когото познавам. По-голям и от Завулон. В сравнение с вас Макиавели е пале...

— Напразно подценяваш Макиавели — промърмори Хесер. — Така, разбрах, аз съм интригант. По-нататък?

— По-нататък — сигурен съм, че не възнамерявате да ме убивате. Може би бихте ме пожертвали в критична ситуация. Заради спасението на много хора или Светли Различни. Но просто така... да планирате... да интригантствате... Не го вярвам.

— Благодаря, зарадва ме — кимна Хесер. Не разбрах дали съм успял да го уязвя, или не. — Тогава какво си е набила в главата Светлана? Извинявай, Антоне... — Хесер изведнъж се засмя и дори извърна поглед, но добави: — Не чакате ли детенце? Още едно?

Задавих се. Поклатих глава:

— Не... май не... Не, тя щеше да ми каже!

— Жените понякога оглупяват, когато чакат дете — промърмори Хесер и отново се зае да прережда стъкълцата си. — Започват да виждат навсякъде опасност — за детето, за съпруга, за себе си... Или може би сега при нея... — Но тук великият маг съвсем се смути и прекъсна мисълта си. — Глупости... забрави. Да беше отишъл при жена си на село, да си поиграеш с момиченцето, да пийнеш току-що издоено мляко...

— Отпуската ми свършва утре — напомних му аз. Ох, нещо не беше наред! — А и както разбирам, предстои ми работа още днес.

Хесер ме изгледа опулено:

— Антоне! За каква работа говориш? Светлана ми кресця петнайсет минути! Ако беше Тъмна — сега над мен щеше да виси инферно! Край, работата се отменя. Удължавам ти отпуската с една седмица — отивай при жена си на село!

При нас, в московския отдел, казват: „Три неща не може да направи един Светъл Различен — да уреди личния си живот, да постигне щастие и мир на цялата Земя и да получи отпуска от Хесер.“

Честно казано, аз съм доволен от личния си живот. Ето че сега получих и седмица отпуска.

Може би мирът и щастieto на Земята вече приближаваха?

— Не се ли радваш? — попита Хесер.

— Радвам се — признах си аз. Е, перспективата да плевя лехите под бдителния поглед на тъщата не ме вдъхновяваше. Но пък щях да

съм със Света и Надя. Надя, Наденка, Надюшка. Моето двегодишно чудо. Човек, човече... Потенциално — Различна с велика сила. Толкова Велика, че дори самият Хесер не може да ѝ служи и за подметка. Представих си каишките на сандалките на Надя, към които вместо подметка е залепен великият Светъл маг Хесер и се ухилих.

— Намини през счетоводството, че да ти платят премия... — продължаваше Хесер, без да подозира на какви издевателства го подлагам мислено. — Измисли сам формулировката. Нещо от рода на... многогодишен добросъвестен труд...

— Хесер, а каква беше онази работа? — попитах аз. Той млъкна и се опита да ме пониже с поглед, но не успя и каза:

— Когато ти разправя всичко, ще позвъниш на Светлана. Направо оттук. И ще я попиташ дали да се съгласиш. Става ли? И за отпуската ще ѝ кажеш.

— Какво се е случило?

Вместо отговор Хесер отвори бюрото, извади черна кожена папка и ми я подаде. От папката осезаемо лъхаше на магия — тежка, бойна.

— Отвори я спокойно, осигурен ти е достъп... — промърмори Хесер.

Отворих папката — някой човек или Различен без право на достъп в този момент щеше да се превърне в купчина пепел. В папката имаше писмо. Един-единствен плик.

Адресът на нашия офис беше изписан с прецизно залепени букви, изрязани от вестник.

Разбира се, обратен адрес нямаше.

— Буквите са изрязани от три вестника — каза Хесер. — „Правда“, „Комерсант“ и „Аргументи и факти“.

— Оригинално — отбелязах аз. — Може ли да го отворя?

— Отвори го, отвори го. Криминалистите вече направиха всичко, каквото можаха с него. Няма никакви отпечатъци, лепилото е китайско и се продава във всеки павилион на „Съюзпечат“...

— А хартията е тоалетна! — възкликнах аз възторжено, изваждайки листа от плика. — Поне чиста ли е?

— За съжаление — каза Хесер. — Ни най-малки следи от органични вещества. Обикновена тоалетна хартия от най-евтините. Казва се „Петдесет и четири метра“.

На парчето тоалетна хартия, небрежно откъснато по линията на перфорацията, текстът беше налепен със същите разнокалибрени букви. По-точно — цели думи, само окончанията понякога бяха подбрани отделно, без никакво уважение към шрифта:

„НА НОЩния ПАТРУЛ сигурно ще му БЪДЕ ИНТЕРЕСНО да научи, че ЕДИН Различен е РАЗКРИл на един човек цялата истина за РАЗличните и сега възнамерява да направи ТОЗИ ЧОВЕК РАЗЛИЧЕН. доброЖЕЛАтел.“

Идеше ми да се разсмея. Но кой знае защо, не исках да го правя. Вместо това отбелязах проникателно:

— Използвана е изрезка с изреча „Нощен патрул“... Само са го членували с добавяне на окончание.

— Имаше такава статия в „Аргументи и факти“ — поясни Хесер. — За пожара на телевизионната кула. Казваше се „НОЩЕН ПАТРУЛ НА КУЛАТА В ОСТАНКИНО“.

— Оригинално — съгласих се аз. При споменаването на кулата ме побиха тръпки. Не беше най-веселото време тогава... и не бяха най-веселите приключения. Лицето на Тъмния Различен, когото хвърлих от кулата през Сумрака, щеше да ме преследва цял живот...

— Не се вкисвай, Антоне. Ти направи всичко както трябва — каза Хесер. — Хайде да се захващаме за работа.

— Хайде, Борис Игнatieвич — обърнах се аз към шефа със старото му, „цивилно“ име. — Какво, това сериозно ли е?

Хесер сви рамене:

— От писмото дори не лъха на магия. Съчинил го е или човек, или способен Различен, който умее да заличава следите си. Ако е човек... значи наистина има изтичане на информация. Ако е Различен... то това е напълно безотговорна провокация.

— Никакви следи? — уточних аз още веднъж.

— Никакви. Единственото, за което можем да се хванем, е пощенското клеймо. — Хесер се намръщи. — Но тук страшно мирише на постановка...

— Какво, да не би писмото да е изпратено от Кремъл? — развеселих се аз.

— Почти. Кутията, в която е пуснато писмото, е на територията на жилищен комплекс „Асол“.

Другарят Сталин несъмнено би одобрил сградите от комплекса — доста високи, с червени покриви. Бях ги виждал, но само отдалеч.

— Там не може да се влезе току-така, нали?

— Не може — кимна Хесер. — Така че, като изпраща писмото от „Асол“, след всичките хитрини с хартията, лепилото и буквите, неизвестният или е извършил груба грешка...

Аз поклатих глава.

— ... или иска да ни насочи по лъжлива следа... — Хесер направи пауза, наблюдавайки внимателно реакцията ми.

Замислих се и отново поклатих глава.

— Твърде наивно е.

— ... или „доброжелателят“ — Хесер изрече последната дума с откровен сарказъм — наистина иска да ни даде сламка.

— Защо? — попитах аз.

— Нали е изпратил писмото по някаква причина — напомни Хесер. — Както разбираш, Антоне, не можем да не реагираме на това писмо. Ще изхождаме от най-лошата възможност — че съществува Различен предател, способен да разкрие на човечеството тайната за нашето съществуване.

— Че кой ще му повярва?

— На човек няма да повярват. Но виж, Различният е способен да демонстрира уменията си.

Разбира се, Хесер беше прав. Но изобщо не ми се побираше в главата кой може да се реши на такова нещо и по каква причина. Дори най-глупавият и злобен Тъмен би трябвало да разбира какво ще настане след разкриването на истината.

Нов лов на вещици, ето какво.

А хората охотно ще изберат за ролята на вещици и Тъмните, и Светлите. Всички със способности на Различни...

Включително и Света. Включително и Надюшка.

— Как може „да се направи този човек Различен?“ — попитах аз. — Вампиризъм?

— Вампири, върколаци... — Хесер разпери ръце. — Иницирирането е възможно на най-грубите, примитивни равнища на Тъмната Сила с цената на загубването на човешката същност. Иницирирането на човек в маг е невъзможно.

— Надюшка... — прошепнах аз. — Та нали вие пренаписахте Книгата на Съдбата на Светлана!

Хесер поклати глава:

— Не, Антоне. На дъщеря ти й беше писано да се роди Велика. Ние само уточнихме знака. Елиминирахме елемента на случайност...

— Егор — напомних аз. — Момчето вече беше станало Тъмен Различен...

— А на него изтрихме знака на иницирането. Дадохме му шанс да избира отново — кимна Хесер. — Антоне, всичките намеси, които сме в състояние да направим, са свързани само с избора „Тъмен — Светъл“. Но не ни е позволено да избираме между човек и Различен. Това никому не е позволено.

— Значи става въпрос за вампирите — казах аз. — Да речем, че сред Тъмните се е появил поредният влюбен вампир...

Хесер разпери ръце:

— Възможно е. Тогава всичко би било донякъде по-просто. Тъмните ще проверят своята сган, те са заинтересовани не по-малко от нас... Да, между другото, те също са получили такова писмо. Съвсем същото. И то изпратено от „Асол“.

— А Инквизицията не е ли получила?

— Ти ставаш все по-проницателен — усмихна се Хесер. — И те са получили. По пощата. От „Асол“.

Хесер явно намекваше нещо. Замислих се и направих още един проницателен извод:

— Значи разследване водят и двата Патрула, и Инквизицията?

В погледа на Хесер се промъкна разочарование:

— Така излиза. В отделни случаи, при необходимост, е възможно да се разкривае пред хора. Самият ти го знаеш... — Той кимна към вратата, през която бяха излезли посетителите му. — Но само в отделни случаи. С налагане на съответните магически ограничения. Тук ситуацията е доста по-лоша. Изглежда, някой от Различните възнамерява да търгува с инициирания.

Представих си вампир, който предлага услугите си на руските новобогаташи, и се усмихнах: „А не искате ли наистина да пиете кръвчицата на народа, добри ми господине?“ Макар че... та нали работата не е в кръвта. Дори най-слабият вампир или върколак има Сила. За тях не са страшни болестите, те живеят много, много дълго.

Не бива да се забравя и за физическата сила — върколакът ще пребори и Карелин, и мутрата на Тайсън ще размаже. А и онзи прословут „животински магнетизъм“, „зовът“, който те притежават в пълна степен. Всяка жена е твоя, само я примами.

Естествено в реалността и вампирите, и върколаците са сковани от множество ограничения. Даже повече, отколкото при маговете — тяхната неуравновесеност го изисква. Но няма вампирът новобранец разбира това?

— Защо се усмихваш? — попита Хесер.

— Представих си вестникарска обява. „Превръщам във вампир. Надеждно и качествено, гаранция — сто години. Цената е по договаряне.“

Хесер кимна:

— Отлично хрумване. Ще наредя да проверят вестниците и сайтовете за обяви в Интернет.

Изгледах Хесер, но така и не разбрах дали говори сериозно, или се шегува.

— Струва ми се, че няма реална опасност — казах аз. — Най-вероятно някой побъркан вампир е решил да забогатее. Показал е на някой богаташ няколко трика и му е предложил... въъ... ухапване.

— Ухапване и блаженство — подкрепи ме Хесер.

Окуражен, аз продължих:

— Някой... например жената на този човек, е научила за ужасното предложение! Докато мъжът ѝ се е колебаел, тя е решила да ни пише. С надеждата, че ще отстраним вампира и мъжът ѝ ще си остане човек. Оттам и съчетанието между изрязаните от вестниците букви и пощенския клон в „Асол“. Вик за помощ! Тя не може да ни каже направо, но буквално ни моли — спасете мъжа ми!

— Романтик — изрече Хесер с неодобрение. — „Ако ви е мил животът и здравият ви разум, стойте по-далеч от торфените блата...“. И кръц-кръц буквичките с малки ножички от днешната „Правда“... И адреса ли е взела от вестниците?

— Адресът на Инквизицията! — възкликнах аз в миг на прозрение.

— Ето сега вече си прав. Ти би ли успял да изпратиш писмо на Инквизицията?

Не отговорих. Бях поставен на място. Та нали Хесер ми беше казал в прав текст за писмото до Инквизицията!

— От нашия Патрул само аз знам адреса им. В Дневния патрул, предполагам, само Завулон. Какво следва от това, Городецки?

— Че писмото сте го изпратили вие. Или Завулон.

Хесер само изсумтя.

— А в Инквизицията много ли са напрегнати?

— „Напрегнати“ не е точната дума. Сам по себе си опитът за търгуване с инициирания не ги вълнува. Обичайната работа на Патрулите е да открият нарушителя, да го накажат, да запушат канала, от който изтича информация. Още повече, че и ние, и Тъмните сме еднакво възмутени от случилото се... Но писмото до Инквизицията е друго нещо. Те не са много, нали разбираш. Ако някоя от страните нарушава Договора, Инквизицията застава на другата страна и по този начин запазва равновесието. Това... дисциплинира всички ни. Но да допуснем, че в лоното на единия от патрулите назрява план за постигането на окончателна победа. Група бойни магове с общи усилия е способна за една нощ да отстрани всички Инквизитори — разбира се, в случай че знаят всичко за Инквизицията. Кой служи в нея, къде живеят, къде съхраняват документите...

— Писмото е пристигнало в главния им офис? — уточних аз.

— Да. И като се има предвид, че след шест часа офиса вече беше изпразнен, а в сградата избухна пожар — именно там Инквизицията е пазила всичките си архиви. Това дори и аз не знаех със сигурност. Накратко, изпращайки писмото на Инквизицията, човекът... или Различният... е хвърлил ръкавица в лицето им. Сега Инквизицията ще го преследва. Официалната версия ще бъде „заради нарушаване на секретността и опит за инициране на човек“. А в действителност — от страх за собствената си кожа.

— Никога не съм мислил, че им е присъщо да се боят за себе си — казах аз.

Хесер кимна:

— Присъщо им е, и още как, Антоне. Ето ти информация за размисъл: защо в Инквизицията няма предатели? Към тях се присъединяват и Тъмни, и Светли. Минават курс на обучение. А после Тъмните наказват жестоко Тъмни, Светлите — Светли, ако нарушат Договора.

— Особен вид характери — предположих аз. — Такива Различни подбират.

— И никога не грешат? — попита скептично Хесер. — Не може да бъде. Но в историята не е регистриран нито един случай на нарушаване на Договора от Инквизитор...

— Очевидно прекалено добре разбират последствията от нарушаването на Договора... Един Инквизитор в Прага каза: „Нас ни движи ужасът.“

Хесер се намръщи:

— Витезслав... той обича красивото... Добре, не си затормозявай главата с това. Ситуацията е проста — съществува Различен, който или нарушава Договора, или издевателства над Патрулите и Инквизицията. Инквизицията ще проведе свое собствено разследване, Тъмните — също. Искат сътрудник и от нас.

— Може ли да попитам защо именно аз?

Хесер разпери ръце:

— По ред причини. Първо — най-вероятно в хода на разследването предстои сблъсък с вампири. А ти си нашият специалист по нисши Тъмни.

Не, като че ли не ми се подиграваше...

— Второ — продължи Хесер, като по немски маниер изправяше един по един стиснатите в юмрук пръсти. — За официални следователи от Инквизицията са назначени твои познати. Витезслав и Едгар.

— Едгар е в Москва? — учудих се аз. Не може да се каже, че Тъмният маг, присъединил се преди три години към Инквизицията, ми беше симпатичен. Но... но може да се каже, че не ми беше неприятен.

— В Москва е. Преди четири месеца завърши курса си на обучение и долетя при нас. Понеже заради работата ще ти се наложи да контактуваш с Инквизиторите, всеки личен контакт е полезен.

— Контактите ми с тях не бяха особено приятни — напомних аз.

— Да съм ти обещавал тайландски масаж по време на работа? — попита заядливо Хесер. — Третата причина, поради която искам да възложа тази задача именно на теб... — той замълча.

Аз чаках.

— Разследването от страна на Тъмните също ще се води от твой стар познат.

Хесер вече можеше и да не казва името, но продължи:

— Константин. Млад вампир... твоят бивш съсед. Спомням си, че имахте добри отношения.

— Да, разбира се — изрекох аз с горчивина. — Докато още беше дете, пиеше само свинска кръв и мечтаеше да се избави от „проклятието“... Докато не разбра, че неговият приятел, Светлият маг, изпепелява себеподобните му.

— Такъв е животът — констатира Хесер.

— Та той вече е пил човешка кръв — казах аз. — Със сигурност. Щом е постъпил в Дневния патрул.

— Той е станал Висш вампир — изрече Хесер. — Най-младият Висш вампир в Европа. Ако преведем това в нашите мерки, той е...

— Второ-трето равнище на Силата — прошепнах аз. — Пет-шест погубени живота.

Костя, Костя... Тогава аз бях млад и неопитен Светъл маг. Изобщо не успях да си създам приятелства в Патрула, а отношенията ми със старите ми приятели стремително се късаха... Различни и хора не могат да дружат... И изведнъж се оказа, че моите съседи във входа са Тъмни Различни. Семейство вампири. Майка и баща вампири, инициирали и детенцето. Наистина, нищо нередно. Никакъв нощен лов, никакво настояване за лицензи, спазване на закона и пиене на свинска и донорска кръв. И аз, глупакът, се отпуснах. Сприятелих се с тях. Дори им ходех на гости. Даже ги канех на гости! Те ядяха храната, която съм сготвил, и я хвалеха... а аз, глупакът, не разбирах, че човешката храна е безвкусна за тях, че ги измъчва дърен, вечен глад. Малкото вампирче дори беше решило, че ще стане биолог и ще открие как се лекува вампиризмът...

После за първи път убих вампир.

След това Костя отиде в Дневния патрул. Не знам дали е завършил биологическия факултет, но със сигурност се е избавил от детските си илюзии...

И е започнал да получава лицензи за убийства. За три години да се издигне до равнището на Висш вампир? Трябва да са му помогнали. Сигурно са използвали всичките възможности на Дневния патрул, за да може доброто момче Костя отново и отново да получава правото да забива зъби в човешка шия...

И аз дори се досещах кой му е помогнал.

— Как мислиш, Антоне — каза Хесер, — кого трябва да назнача за следовател от наша страна в тази ситуация?

Извадих телефона от джоба си и набрах номера на Светлана.

ГЛАВА 2

В нашата професия рядко се налага да се работи под прикритие.

Първо, трябва напълно да замаскираш своята природа на Различен, така че да не те издава нито аурата ти, нито потоците Сила, нито бурите в Сумрака. И тук сметката е проста — ако си маг пето равнище, няма да те усетят по-слабите магове — от шесто и седмо равнище. Ако си маг от първо равнище, си скрит за маговете от второ равнище и по-слабите от тях. А ако си маг извън категория... е, тогава можеш да се надяваш, че няма да те разкрие никой.

Самият Хесер ме маскира. Веднага след разговора ми със Светлана — кратък, но тягостен. Не, не се скарахме. Тя просто *много* се разстрои.

Второ — трябва ти легенда. Най-лесно е да си осигуриш легенда с магически методи — непознати хора с готовност те сочат за брат, сват или приятел от казармата, с когото сте се самоотлъчвали и пиянствали заедно. Но всяко магическо прикритие оставя следи, забележими за повече или по-малко силен Различен.

Затова моята легенда нямаше нищо общо с магии. Хесер ми връчи ключовете от апартамент в „Асол“ — сто и петдесет квадрата, на осмия етаж. Апартаментът се водеше моя собственост и беше купен преди половин година. Когато се опулих, Хесер поясни, че документите са оформени тази сутрин, но със задна дата. Срещу много големи пари. И че по-късно ще се наложи да върна апартаментата.

Ключа от БМВ-то получих просто като допълнение. Колата не беше от най-новите и най-люксовите, но нали и апартаментът ми беше малък.

После в кабинета дойде шивач — тъжен, стар евреин, Различен седмо равнище. Той ми взе мерките и обеща, че привечер костюмът ми ще бъде готов и „това момче ще заприлича на човек“. Хесер беше крайно вежлив с шивача, лично той му отвори вратата, после го съпроводи в приемната, а на прощаване плахо го попита какво става с неговото „палтенце“. Шивачът го увери, че няма за какво да се

притеснява и когато настъпят студовете, палтото, достойно за Пресветлия Хесер, ще бъде готово.

След тези думи не се зарадвах особено на разрешението да оставя костюма за себе си. Очевидно шивачът не шиеше за половин ден истинските, монументални произведения.

С вратовръзките ме снабди самият Хесер. Дори ме научи да правя модерен възел. След което ми връчи тесте талони, даде ми адреса на един магазин и ми нареди да си купя всичко останало за съответния стандарт — включително бельо, носни кърпички и чорапи. За консултант ми беше предложен Игнат — нашият маг, когото в Дневния патрул биха нарекли инкуб. Или сукуб — това му беше почти все едно.

Разходката по бутиците, в които Игнат се чувстваше в свои води, ме развесели. А виж, посещението във фризьорския салон, по-точно „Салонът за красота“, ме измъчи максимално. Оглеждаха ме подред две жени и някакъв момък, който трябваше да мине за обратен, макар че не беше такъв. Всички въздишаха продължително и изказваха не особено ласкави пожелания по адрес на моя фризьор. Ако се сбъднеха, то на фризьора му предстоеше до края на живота си да стриже вълна от плешиви овни. При това, кой знае защо, в Таджикистан. Очевидно, това беше най-страшното фризьорско проклятие... чак реших след изпълнението на задачата да надникна във фризьорския салон втора категория, където се подстригвах през последната година, и да видя дали не са закачили над главата на човека някое инферно.

Колективният разум на специалистите по красота реши, че може да ме спаси само подстрижка с гребенче. Като на дребен бандит, обиращ търговците на пазара. За утеха казаха, че лятото се очертава горещо и с къса подстрижка ще се чувствам комфортно.

След подстригването, отнело повече от час, ме подложиха на маникюр и педикюр. После доволният Игнат ме отведе при зъболекар, който махна зъбния ми камък със специален накрайник и ме посъветва да повтарям тази процедура веднъж на шест месеца. След процедурата зъбите ми сякаш се оголиха, чак ми беше неприятно да ги докосвам с език, затова не намерих достоен отговор на двусмислената реплика на Игнат: „Антоне, вече може да се влюби в тебе човек!“. Измучах нещо нечленоразделно и по целия път на връщане към офиса играх ролята на мишена за примитивното му остроумие.

Костюмът вече ме чакаше, а шивачът мърмореше недоволено, че да се шие без втора проба е все едно да се ожениш само защото жената е забременяла.

Не знам. Ако всички подобни бракове бяха толкова успешни като този костюм, то количеството разводи щеше да клони към нула.

Хесер поговори с шивача за палтото си. Спориха дълго и разгорещено за копчетата, докато най-накрая Пресветлият маг не капитулира. А аз стоях до прозореца, гледах как вечерта се спуска над улицата и как алармата на „моята“ кола примигва.

За да не откраднат таратайката... Не можех да слагам магическа защита, отпъждаща крадците. Тя щеше да ме издаде по-сигурно от влачещия се зад Щирлиц парашут от вица.

Предстоеше ми да прекарам нощта в новия апартамент и при това да се правя, че не съм в него за първи път. Добре поне, че никой не ме чакаше вкъщи. Нито жена, нито дете, нито котка или куче... дори рибки в аквариум не си бях взел. И правилно бях постъпил...

— Разбра ли задачата си, Городецки? — попита Хесер. Докато тъгувах до прозореца, шивачът си беше тръгнал. Чувствах се удивително удобно в новия костюм. И въпреки късата подстрижка, се чувствах не като разбивач на сергии, а като някой по-сериозен, например събирач на рекет от малки магазинчета.

— Да се заселя в „Асол“. Да общувам със съседите. Да търся следи от Различния-рenegат и неговия потенциален клиент. Ако го открия — да доложя. При среща с останалите следователи да се държа коректно, да обменям информация, да сътруднича.

Хесер застана до мен при прозореца. Кимна:

— Точно така, Антоне, точно така... Само че пропусна най-важното.

— Какво? — попитах аз.

— Не си длъжен да се придържаш към никакви версии. Дори най-вероятните... особено към тях! Различният може да е вампир или върколак... но може и да не е.

Кимнах.

— Той може да е Тъмен — каза Хесер. — Но може да се окаже и Светъл.

Не казах нищо. И на мен ми беше хрумнала тази мисъл.

— И най-важното — добави Хесер. — „Възнамерява да направи този човек Различен“. Това може и да е блъф.

— А може ли да не е? — попитах аз. — Хесер, все пак има ли начин да се превърне човек в Различен?

— Нима мислиш, че бих скрил такова нещо? — попита Хесер. — Толкова разбити съдби на Различни... толкова прекрасни хора, обречени да изживеят само краткия си живот... Никога не се е случвало нищо подобно. Но всичко си има първи път.

— Тогава ще го смятам за възможно — казах аз.

— Не мога да ти дам никакви амулети — оплака се Хесер. — Сам разбираш. И е по-добре да се въздържиш от използване на магия. Единственото, което е допустимо, е да гледаш през Сумрака. Но ако възникне необходимост — ще дойдем бързо. Само ни повикай.

Той направи пауза и добави:

— Не очаквам никакви бойни сблъсъци. Но ти си длъжен да ги очакваш.

Не ми се беше налагало да паркирам в подземни гаражи. Добре поне, че колите не бяха много, бетонните наклонени пътеки бяха облени от ярка светлина, а охранителят, седнал зад мониторите за вътрешно наблюдение, любезно ми посочи къде са гаражите за моите коли.

Оказа се, че се очаква колите ми да са поне две.

След като паркирах, извадих от багажника сака с багажа ми, включих алармата на колата и тръгнах към изхода. А там бях посрещнат от смаяния въпрос на охранителя: нима асансьорите не работят? Наложих се да сбърча чело, да махна с ръка и да обясня, че от цяла година не съм идвал тук.

Охранителят се поинтересува в коя сграда и на кой етаж живея, след което ме съпроводи до асансьора.

Издигнах се до осмия етаж, заобиколен от хром, огледала и климатизиран въздух. Чак беше обидно, че живея толкова ниско. Не че претендирах за надстройката, но все пак...

На стълбищната площадка — ако този скучен термин е подходящ за хол с площ трийсет квадрата — известно време бродих покрай вратите. Приказката неочаквано свърши. Оказа се, че едната врата

изобщо я няма, а зад отвора тъмнееше гигантско празно помещение — бетонни стени, бетонен под, никакви вътрешни прегради. Едва се чуваше капенето на вода.

Наложи ми се да избирам дълго време между трите вече монтирани врати — оказа се, че на тях няма номера. В края на краищата открих на едната от вратите номер, надраскан с нещо остро, а на другата — остатъци от надпис с тебешир. Явно моята врата беше третата. Най-невзрачната от всички. От Хесер можеше да се очаква да ми избере и апартамента без никакви врати, но тогава цялата ми легенда щеше да отиде по дяволите...

Измъкнах връзката ключове и отключих вратата доста лесно. Потърсих електрически ключ и намерих цяло табло с двупозиционни прекъсвачи.

Заех да ги включвам един по един.

Когато апартаментът се изпълни със светлина, затворих вратата и се огледах замислено.

Не, тук имаше нещо. Със сигурност.

Предишният собственик на апартамента... е, добре, добре, според легендата това бях самият аз. Та така, започвайки ремонта, очевидно съм бил изпълнен с наполеонов планове. Как по друг начин да се обяснят красивият паркет, прозорците от дъбово дърво, климатиците „Дайкин“ и останалите атрибути на всяко много хубаво жилище?

А после вероятно ми бяха свършили парите. Защото огромният апартамент-студио — без никакви вътрешни стени — беше девствено празен. В ъгъла, в който се предполагаше, че ще бъде кухнята, стоеше изкривена газова печка „Брест“, от онези, на които спокойно можеше да е подгрявана каша от грис в дните на моето детство. А върху котлоните, сякаш намеквайки „не използвай!“, беше поставена обикновена микровълнова печка. Впрочем над ужасната печка висеше разкошно кантарче. Наблизо жално се бяха сгушили две табуретки и ниска масичка за сервиране.

Подчинявайки се на навика, аз се събух и отидох в кухненския ъгъл. Нямахше хладилник, нито пък мебели, но на пода имаше голям кашон, пълен с продукти — бутилки с минерална вода и алкохол, консерви, супи в пакетчета, кутии със сухари. Благодаря, Хесер. Само да се беше погрижил и за тенджерата...

След „кухнята“ се насочих към вратата на банята. Явно съм имал достатъчно акъл да не инсталирам тоалетната чиния и джакузито в общото помещение...

Отворих вратата и огледах банята. Сносно — десет-дванайсет метра. Приятни тюркоазни фаянсови плочки. Душ-кабина с футуристичен вид — чак ме беше страх да предположа колко струва и какво е натъпкано в нея.

Обаче джакузи нямаше. Нито пък вана — само от ъгъла стърчаха запушени водопроводни тръби. И...

Като оглеждах внимателно ваната, се убедих, че страшната догадка е правилна.

Нямаше и тоалетна чиния!

Само запушена с дървена тапа канализационна тръба.

Е, благодаря, Хесер!

Стоп, без паника, в такива апартаменти не правят само по един санитарен възел. Трябва да има още един — за гостите, за децата, за прислугата...

Изскочих в студиото и наистина намерих още една врата в ъгъла, до самия вход. Предчувствието не ме бе излъгало — това беше санитарният възел за гости. Вана тук дори не беше предвидена, кабината за душа беше по-семпла.

Но вместо тоалетна чиния намерих още една запушена тръба.

Беда.

Загазих!

Е, ясно ми е, че истинските професионалисти не обръщат внимание на такива дреболии. Ако Джеймс Бонд ходи до тоалетна, то е само, за да подслуша чужд разговор или да пречука скрилия се в казанчето злодей.

Но аз трябва да живея тук!

За няколко секунди бях близо до това да позвъня на Хесер и да изискам водопроводчик с цялото необходимо оборудване, но после си представих реакцията му.

Кой знае защо, в моето въображение Хесер се усмихваше. После въздъхваше и даваше нареждане, след което в „Асол“ пристигаше най-главният водопроводчик в Москва и лично монтираше тоалетна чиния. А Хесер се усмихваше и клатеше глава.

Маговете от неговото равнище не грешат в дреболиите. Техните грешки са пламтящи градове, кървави войни и импийчмънти на президенти. Но не и пропуски в битовите съоръжения.

Ако в моя апартамент няма тоалетна чиния, значи така трябва да бъде.

Отново проучих жизненото си пространство. Намерих навит на руло матрак и пакет чаршафи във весели тонове. Постлах матрака и извадих багажа си от сака. Обух дънките и си сложих тениската с оптимистичния надпис за клиничната смърт — няма да ходя с вратовръзка из апартамента я! Извадих ноутбука... между другото, през мобилния телефон ли да влизам в Интернет?

Наложи се да организирам още едно претърсване на апартамента. Намерих розетката за свързване с Интернет на стената на голямата баня, пак добре, че беше откъм студиото. Реших, че това не е случайно, и надникнах в банята. Точно така — до несъществуващата клозетна чиния имаше още една мрежова розетка.

Странни са били вкусовете ми, докато съм правил ремонта...

Мрежата работеше. Хубаво, но не затова бях дошъл тук.

За да разпръсна някак потискащата тишина, отворих прозореца. Топлата вечер нахлу в стаята. От другата страна на реката светеха прозорците на къщите — обикновени, човешки къщи. И все тази тишина. Нищо чудно, беше един през нощта.

Извадих плеъра. Порових се из дисковете и избрах „Бяла гвардия“ — група, която никога няма да води класациите в MTV и да пълни стадиони. Сложих слушалката и се излегнах на матрака.

*Ако до разсъмване доживееш
след края на това сражение,
ще научиш, че победата мирише
отровно като поражение.
А ти си сам наред изстиващата сеч,
без врагове останал вече.
Но небето ти тежи на раменете.
Какво да правиш в тази пустош?
Но ще чакаш времето
какво ще донесе.*

Ще чакаш...

*И от сол по-горчив медът ще ти се стори.
А сълзите — не по-сладки от пелин.
И аз не знам по-силна болка
от това да бъдеш жив сред много спящи.
Но ще чакаш времето
какво ще донесе.
Ще чакаш...*

Хванах се, че се опитвам немелодично да припявам на тихия женски глас, свалих слушалките и изключих плеъра. Не. Не съм дошъл тук да безделнича.

Какво би направил на мое място Джеймс Бонд? Би намерил тайнствения Различен-предател, неговия клиент-човек и автора на подхвърленото писмо.

А какво ще предприема аз?

Ще търся онова, което просто ми е жизнено необходимо! В края на краищата, долу, при охраната, трябва да има удобства...

Някъде през прозореца, като че ли съвсем до мен, тежко изрева бас-китара. Скочих, но не намерих никого в апартамента.

— Здравейте, приятели! — разнесе се през прозореца. Наведох се над перваза и огледах стената на „Асол“. Два етажа по-нагоре видях отворените прозорци, от които се носеха апашки акорди в неочаквана преработка за бас-китара.

*Отдавна не съм си изпразвал червата,
много отдавна не съм ги изпразвал.
И ето, че наскоро открих,
че не съм си изпразвал червата.
А как ги изпразвах навремето!
Никой от нашите не ги е изпразвал така.
Тогава аз сам ги изпразвах за всички,
за всички тогава аз ги изпразвах!*

Невъзможно беше дори да си представя по-голям контраст от този между тихия глас на Зоя Яшченко, солистката на „Бяла гвардия“, и този немислим шансон на бас-китара. Но песента кой знае защо ми хареса. А певецът, след кратко соло на три акорда, продължи да скърби:

*Случва се понякога да си празня червата,
но не е същото като тогава.
Съвсем не така си изпразвам червата,
никога няма да е като преди...*

Разкикотих се. Налице бяха всички атрибути на апашките песни — лирическият герой си припомняше дните на отминала слава, описваше сегашното си състояние и се оплакваше, че вече не може да постигне някогашното великолепие.

Имах силното подозрение, че ако завъртят тази песничка по „Радио Шансон“, деветдесет процента от слушателите няма да усетят подигравката.

От китарата се изтръгнаха няколко въздишки, а същият този глас запя нова песен:

*Никога не съм лежал във лудница,
така че недей да ме питаш за нея...*

Песента прекъсна. Някой въздъхна тъжно и се зае да редува струните.

Не се колебах повече. Порових се в кашона, извадих бутилка водка и щафета шпеков салам. Изскочих на стълбищната площадка, затворих вратата и тръгнах нагоре по стълбите.

Да намеря апартамента на среднощния бард се оказа не по-трудно, отколкото да открия скрит в храстите пневматичен чук.

Включен пневматичен чук.

*Спряха птичките да пеят,
не свети слънцето червено.
Във кофата за смет на двора
не лудуват зли деца...*

Звъннах, без изобщо да съм сигурен, че ще ме чуят. Но музиката спря, а след половин минута вратата се отвори.

На прага стоеше нисък, набит мъж на около трийсет години и добродушно се усмихваше. В ръцете си държеше оръдието на престъплението — бас-китарата. С някакво мрачно задоволство забелязах, че и той е подстриган „по бандитски“. Носеше изтъркани дънки и много интересна тениска — десантчик с руска униформа прерязваше с огромен нож гърлото на негър в американска униформа. Отдолу стоеше горд надпис: „Можем да напомним кой победи във Втората световна война!“

— И твоята си я бива — каза китаристът, гледайки тениската ми.
— Дай.

Взе водката и салама и се върна в дълбините на апартамента си.

Погледнах го през Сумрака.

Човек.

И толкова объркана аура, че веднага се отказах от опитите да разбера какъв е характерът му. Сиви, розови, червени, сини нюанси... биваше си го коктейлът.

Тръгнах след китариста.

Апартаментът му се оказа два пъти по-голям от моя. Ох, не беше заработил за него със свирене на китара... Впрочем това не беше моя работа. По-смешното беше, че като не броим размера, жилището беше точно копие на моето. Начални следи от великолепен ремонт, внезапно прекратен и недовършен.

Насред огромното жилищно пространство — поне петнайсет на петнайсет метра — се мъдреше стол, пред него — микрофон на стойка, хубав професионален усилвател и две чудовищни тонколони.

А освен това, до стената стояха три грамадни хладилника „Бош“. Китаристът отвори най-големия — той се оказа абсолютно празен — и сложи бутилката в камерата, като поясни:

— Топла е.

— Не се обзаведох с хладилник.
— Случва се — съгласи се бардът. — Лас.
— Какво „лас“? — не разбрах аз.
— Така ми викат. Лас. Не по паспорт.
— Антон — представих се аз. — По паспорт.
— Случва се — призна бардът. — Отдалече ли идеш?
— Живея на осмия — обясних аз.

Лас се почеса замислено по тила. Погледна отворения прозорец и поясни:

— Отворих го, за да не кънти толкова силно. Че ушите ми не издържат. Смятах да направя звукоизолация, но парите ми свършиха.

— Това, изглежда, е обща беда. Аз нямам дори тоалетна чиния.

Лас се усмихна тържествено:

— А аз имам. Вече от цяла седмица. Ето онази врата.

Когато се върнах, Лас меланхолично режеше салама. Не се сдържах и попитах:

— А защо такава огромна и такава английска?

— Не видя ли фирмения етикет на нея? — попита Лас. — „Ние измислихме първата тоалетна чиния“. Как да не я купиш за този надпис? Все се каня да сканирам етикета и леко да променя надписа. Да напиша: „Ние първи се досетихме защо хората...“

— Разбрах — казах аз. — Затова пък при мен има кабина с душ.

— Наистина ли? — Бардът се надигна. — От три дни си мечтая да се изкъпя...

Подадох му ключовете.

— През това време нагласи мезето — каза радостно Лас. — Така или иначе, водката трябва да се изстудява още десет минути. А аз се връщам по най-бързия начин.

Вратата се хлопна и аз останах сам в чуждия апартамент — заедно с включения усилвател, нарязания салам и огромните празни хладилници.

Ама че работа!

Никога не бях предполагал, че в такива сгради могат да съществуват непринудените отношения на задружните комунални квартири... или на студентските общежития.

Ти използвай моята тоалетна, а аз ще се изкъпя в твоето джакузи... А Петър Петрович има хладилник, а Иван Иванович обеща

да донесе водка — той търгува с нея, а Семьон Семьонич ще нареже мезето много прецизно, внимателно...

Навярно повечето тукашни обитатели бяха купили апартаментите си „за вечни времена“ с всичките пари, които бяха успели да изработят, откраднат и заемат. А едва след това щастливите новодомци са съобrazили, че апартаментите с подобни размери се нуждаят и от ремонт. И че всяка строителна фирма ще одере три кожи от гърба на човек, купил апартамент тук. И че за огромната квадратура, подземните гаражи, парка и крайбрежната алея трябва да се плаща ежемесечно.

И ето че огромната сграда си стои полупразна, едва ли не — изоставена.

Ясно е, че това не е трагедия — да им имам проблемите. Но за пръв път се убедих лично, че това е най-малкото трагикомедия.

Колко ли души живееха реално в „Асол“, щом като само аз дойдох при нощния рев на бас-китарата, а преди това странният бард си е вдигал шума съвсем необезпокояван?

По човек на етаж? А може и по-малко...

Кой тогава е изпратил писмото?

Опитах се да си представя Лас, изрязващ с миниатюрни ножички букви от вестник „Правда“. Не се получаваше. Такъв като него щеше да измисли нещо по-оригинално.

Затворих очи. Представих си как сивата сянка на миглите ми ляга върху зениците ми. После отворих очи и огледах апартамента през Сумрака.

Ни най-малка следа от магия. Дори на китарата — макар че хубавите инструменти, които са били в ръцете на Различен или потенциален Различен, помнят докосването му с години.

Не се забелязваше синият мъх, сумрачният паразит, живеещ от негативните емоции. Ако собственикът на апартамента беше изпадал в депресии, то го беше правил извън къщи. Или пък се беше веселил много искрено и открито, изгаряйки по този начин синия мъх.

Така че седнах и донарязах салама. За всеки случай проверих през Сумрака дали изобщо си струва да се яде.

Саламът се оказа хубав. Хесер не искаше агентът му да се натрови.

— Ето това е правилната температура — каза Лас, вадейки от бутилката винения термометър. — Не сме я държали вътре повече от необходимото. Че като се охлади водката до консистенцията на глицерина, като пиеш, все едно, че гълташ течен азот... За запознанството!

Отпихме и замесихме със салам и сухари. Сухарите ги донесе Лас от моя апартамент, обяснявайки, че днес изобщо не се е погрижил за храната.

— В цялата сграда живеят така — поясни той. — Е, разбира се, има и такива, на които парите са им стигнали и за ремонт, и за обзавеждане. Само че представи си какво удоволствие е да живееш в празна сграда! И ето, че те чакат, докато дребните риби като теб и мен завършат ремонтите и се заселят. Кафенето не работи, казиното пустее, охраната се побърква от скука... вчера изгониха двама — бяха организирали в двора стрелба по храстите. Разправяли, че видели нещо ужасно. И... веднага ги пратили на лекар. Оказало се истина — двамата били ужасно напушени.

С тези думи Лас извади от джоба си пакет „Беломор“. Погледна ме хитро:

— Искаш ли?

Не очаквах, че човек, който с такъв вкус налива водката, ще се занимава с марихуана...

Поклатих глава и попитах:

— И много ли пушиш?

— Вече втори пакет днес — въздъхна Лас. И тогава се досети: — Ти какво, Антоне, това е „Беломор“! Не е трева! По-рано пуших „Житан“, но после разбрах, че той с нищо не се отличава от нашия „Беломор“!

— Оригинално — казах аз.

— Какво общо има пък това? — обиди се Лас. — Изобщо не оригиналнича. Достатъчно е някой да стане различен...

Трепнах, но Лас спокойно продължи:

— ... Не като всички останали, и веднага казват: оригиналничи. А на мен ми харесва да пуша „Беломор“. Ако след седмица ми писне, ще ги зарежа.

— Няма нищо лошо в това да бъдеш Различен — подхвърлих аз пробно.

— Да станеш истински различен е трудно — отвърна Лас. — Ето, аз преди два дни си помислих...

Отново застанах нащрек. Писмото беше изпратено преди два дни. Нима всичко се подрежда толкова добре?

— Бях в една болница и докато чаках да ме приемат, прегледах всички брошури — продължаваше Лас, без да подозира нищо. — А при тях всичко е сериозно, правят титанови протези за хора с изгубени крайници. Бедрени и тазобедрени кости, капачки за колена, челюсти... Плочки за черепа вместо зъби и останалите дреболии... Извадих калкулатора и изчислих колко ще ми струва да си сменя всичките кости. Получи се милион и седемстотин хиляди долара. Но аз мисля, че при такава поръчка на едро човек може да получи добра отстъпка. Двайсет-трийсет процента. А ако убеди лекарите, че това е и добра реклама, може да се вмести и в половин милион!

— Защо? — попитах аз. Благодарение на фризьорите косите ми не се изправиха — нямаше какво да се изправя.

— Ами интересно е! — обясни Лас. — Представи си, че се наложи да забиеш пирон. Замахваш и удряш с юмрук пирона! И той влиза в бетона. Костите ти са титанови! Или ако се опитат да те ударят... Е, разбира се, има си и много недостатъци. А и положението с изкуствените органи засега не е добро. Но общата посока на прогреса ме радва.

Той наля още по чаша.

— А на мен ми се струва, че прогресът е в друга посока — продължих аз да следвам своята линия. — Трябва да се използват пълно възможностите на организма. Та колко удивителни неща са скрити в нас! Телекинеза, телепатия...

Лас се навъси. Аз също се мръщя така, когато попадна на идиот.

— Ти можеш ли да прочетеш мислите ми? — попита той.

— В момента — не — признах.

— Смятам, че не бива да си измисляме излишни способности — обясни Лас. — Всичко, което човекът умее, е отдавна известно. Ако хората можеха да четат мисли, да левитират и да правят и другите подобни глупости — щеше да има доказателства за това.

— Ако човек случайно овладее такива способности, той ще се крие от останалите — казах аз и погледнах Лас през Сумрака. — Да бъдеш истински Различен означава да будиш завист и страх у околните.

Лас не показваше ни най-малко вълнение. Само скептицизъм.

— Нима чудотворецът няма да поиска да осигури същите способности за любимата си жена и дечицата? Те постепенно биха ни изместили като биологичен вид.

— Ами ако особените способности не се предават по наследство? — попитах аз. — Или не се предават винаги? Ако не можеш да ги предадеш на друг? Тогава хората и Различните ще съществуват независимо едни от други. Ако тези Различни не са много, то те ще се крият от околните...

— Струва ми се, че говориш за случайна мутация, която предизвиква екстрасензорни способности — започна да разсъждава Лас. — Но ако тази мутация е случайна и рецесивна, то тя не представлява никакъв интерес за нас. Докато, виж, титанови кости можеш да си сложиш още сега!

— Няма нужда — промърморих аз.

Отпихме. Лас изрече замечтано:

— Все пак в нашата ситуация има нещо! Огромна празна сграда! Стотици апартаменти — и в тях живеят девет човека... ако броим и теб. Какво може да се прави тук! Направо дъхът ти спира! А какъв филм може да се снима! Представи си клип — разкошни интериори, празни ресторанти, неизползвани перални, ръждясащи тенджерки и студени сауни, празни басейни и покрити с найлонови платници маси в казиното. И сред всичко това върви млада девойка. Върви и пее. Дори няма значение какво точно пее.

— Клипове ли снимаш? — настръгнах аз.

— Не бе... — Лас се намръщи. — Просто... веднъж помогнах на една пънк група да снима клип. Дори го завъртяха по МТУ, но после го забраниха.

— И какво ужасно имаше в него?

— Нищо особено — каза Лас. — Песен като песен, изобщо не беше нецензурна, даже беше за любовта. Но видеото беше странно. Снимахме го в болница за хора с нарушени двигателни функции. Сложихме стробоскопи в залата, пуснахме песента „Есаул^[1], есаул,

защо изостави коня“ и повикахме болните да танцуват. И те танцуваха под светлините на стробоскопа. Както можеха. А после добавихме музиката към картината. Получи се много стилно. Но това наистина не трябва да се показва. Не е хубаво някак.

Представих си „видеото“ и изтръпнах.

— Не става клипмейкър от мен — призна си Лас. — Нито пък музикант... Веднъж пуснаха една моя песен по радиото, късно през нощта, в предаване за всякакви откачалки. И какво си мислиш, че стана? Веднага в радиото позвъни един известен композитор и каза, че цял живот е учил с песните си хората на доброто и непреходните неща, но тази единствена песен е зачеркнала труда на живота му... Ето, ти май чу една песен — тя учи ли на нещо лошо?

— Според мен тя си прави майтап — казах аз. — С лошите.

— Благодаря — отвърна тъжно Лас. — Но бедата е там, че мнозина няма да разберат това. Ще решат, че е сериозна.

— Само глупаците могат да решат това — опитах се аз да утеша непризнатия бард.

— Ама те са мнозинство! — възкликна Лас. — А протезите за глава засега са несъвършени...

Той посегна към бутилката, наля водка и каза:

— А ти наминавай, ако пак се наложи, не се притеснявай. Понататък ще ти дам и ключ за един апартамент на петнайсетия етаж. Празен е, но има тоалетна.

— А собственикът няма ли да има нещо против? — усмигнах се аз.

— На него вече му е все едно. А наследниците му не могат да си поделят апартамента по никакъв начин.

[1] Есаул — офицерски чин в казашките войски, равен на капитан от пехотата. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Върнах се в своя апартамент към четири сутринта. Леко пиан, но учудващо разтоварен. Все пак толкова различен човек не се среща често. Работата в Патрула те кара да станеш праволинеен. Този не пуши и не пие, значи е добро момче. А този псува на майка, значи е лош. И нищо не може да се направи, нас, преди всичко, ни интересуват именно такива: добрите — като опора, лошите — като потенциален източник на Тъмни.

Но някак си забравяме, че хората са най-различни.

Бардът не знаеше нищо за Различните. Бях сигурен в това. Ако можех да поседя по този начин по половин нощ с всеки обитател на „Асол“, бих си съставил точно мнение за всеки.

Но не хранех такива илюзии. Не всеки би ми предложил да вляза, не всеки би започнал да говори на отвлечени теми. А нали освен десетината обитатели имаше още стотици хора персонал — охранители, санитарни, работници, счетоводители. Нямаше да ми стигнат никакви разумни срокове, за да проверя всички!

След като се измих в кабината на душа — в нея намерих някакъв странен маркуч, от който можеше да се пусне струя вода — аз влязох в единствената си стая. Трябваше да поспя... а на сутринта да се опитам да измисля нов план.

— Здравей, Антоне — разнесе се откъм прозореца.

Познах гласа и веднага се натъжих.

— Добра нощ, Костя — казах аз. Думата „добра“ прозвуча някак неуместно. Но щеше да е още по-глупаво да пожелаая на вампира зла нощ.

— Може ли да вляза? — попита той.

Приблжих се към прозореца. Костя седеше на перваза с гръб към мен, обесил крака надолу. Беше напълно гол. Като че ли демонстрираше открито, че не се е качил по стената, а е долетял до прозореца в облика на огромен прилеп.

Висш вампир. На малко повече от двайсет години.

Талантливо момче...

— Мисля, че не — казах аз.

Костя кимна и не се опита да спори.

— Както разбирам, имаме обща работа?

— Да.

— Това е добре. — Той се обърна и ми се усмихна, оголвайки белите си зъби. — Приятно ми е да работя с теб. Наистина ли те е страх от мен?

— Не.

— Научих много неща — похвали се Костя. Съвсем като в детството, когато заявяваше: „Аз съм страшен вампир. Научих се да се превръщам в прилепче! Ще се науча да летя!“

— Не си ги научил — поправих го. — Откраднал си много неща.

Костя се намръщи:

— Думи. Типичната за Светлите игра с думите. Вие разрешихте — аз си взех. Какви претенции можете да имате?

— Ще спорим ли сега? — попитах аз и вдигнах ръка, свивайки пръсти в знака Атон, отрицание на неживото. Отдавна исках да проверя дали дребните северноафрикански заклинания вършат работа срещу съвременните руски нечисти сили.

Костя погледна с опасение към недовършения знак. Или знаеше за него, или бе усетил полъха на Силата. Попита:

— А разрешено ли ти е да се демаскираш?

Отпуснах ръка с досада.

— Не. Но мога и да рискувам.

— Не е необходимо. Само кажи — и ще си отида. Но сега имаме обща работа... трябва да поговорим.

— Говори — казах аз и придърпах табуретката към прозореца.

— Значи няма да ме пуснеш?

— Не искам да се окажа насаме с гол мъж през нощта — ухилих се аз. — Какво ли ще си помислят хората? Казвай.

— Как ти се струва колекционерът на тениски?

Погледнах въпросително Костя.

— Онзи от десетия етаж. Събира тениски със забавни надписи.

— Не е замесен — казах аз.

Костя кимна:

— И аз така мисля. Тук са обитаеми осем от апартаментите. В още шест собствениците се появяват от време на време. В останалите

— много рядко. Вече проверих всички постоянни обитатели.

— Е, и?

— Нищо. Те не знаят за нас.

Не понечих да уточнявам откъде такава увереност у Костя. В края на краищата, той беше Висш вампир. Такива са способни да се вмъкват в чуждото съзнание с лекотата на опитен маг.

— Ще се заема с останалите шест утре — продължи Костя. — Но не храня особени надежди.

— А предположения имаш ли? — попитах аз.

Костя сви рамене:

— Всеки от живеещите тук има достатъчно пари и влияние, за да заинтригува вампир или върколак. Слабичък, алчен... от новоиницираните. Така че кръгът на заподозрените е неограничен.

— Колко новоиницирани нисши Тъмни има в момента в Москва? — попитах аз и сам се смаях колко лесно успях да кажа „нисши Тъмни“.

По-рано никога не ги бях наричал така.

Съжалявах ги.

Костя реагира спокойно на фразата ми. Истински Висш вампир — сдържан, уверен в себе си.

— Не са много — каза той уклончиво. — Проверяват ги, не се безпокой. Проверяват ги всичките. И нисшите различни, и маговете.

— Завулон развълнува ли се? — попитах аз.

— Хесер също не е образец на спокойствие — усмихна се Костя. — На всички им е неприятно. Само ти приемаш леко ситуацията.

— Не виждам особен проблем — казах аз. — Има хора, които знаят за нашето съществуване. Малко са, но ги има. Един човек в повече няма да промени ситуацията. Ако вдигне шум — ще го локализираме и ще го изкараме психично болен. Това вече се е...

— А ако стане Различен? — попита рязко Костя.

— Ще има един Различен повече — свих рамене аз.

— А ако стане не вампир, не върколак, а истински Различен? — озъби се Костя в усмивка. — Истински? Без значение дали Тъмен, или Светъл?

— Ще има един маг повече — отново казах аз.

Костя поклати глава:

— Слушай, Антоне. Имам добро отношение към теб. Все още. Но понякога се изумявам колко си наивен...

Той се протегна — ръцете му стремително започнаха да обрастват с къса козина, кожата потъмняваше и задебеляваше.

— Заеми се с прислугата — каза Костя с тънък, пронизващ глас. — Ако усетиш нещо — обади се.

Обърна към мен изкривеното си от трансформацията лице и отново се усмихна:

— Знаеш ли, Антоне, понякога ми се струва, че някой Тъмен може да се сприятели само с такъв наивен Светъл...

Той скочи, кожестите крила тежко изплющяха. Огромният прилеп полетя в нощта — малко тромаво, но все пак бързо.

На перваза остана бял правоъгълник — визитна картичка. Взех я и прочетох:

„Константин. Научноизследователски институт по проблемите на кръвта, младши научен сътрудник.“

После следваха телефоните — служебен, домашен, мобилен. Оказа се, че дори още помня домашния — Костя все още живееше с родителите си. Изобщо, при вампирите има доста здрави семейни връзки.

Какво имаше предвид?

Откъде тази паника?

Изгасих осветлението, легнах на матрака и погледнах към сивеещите квадрати на прозорците.

„Ако той стане истински Различен...“

Как се появяват на бял свят Различните? Никой не знае. „Случайна мутация“, както се беше изразил Лас — напълно адекватен термин. Родил си се човек, живял си най-обикновен живот... докато някой от Различните не е усетил в теб способността да влизаш в Сумрака и да извличаш Сила оттам. След това са те „повели“, насочвайки те внимателно, грижливо към необходимото състояние на духа, за да можеш в момент на силно емоционално вълнение да погледнеш сянката си и да я видиш по друг начин. Да видиш, че тя лежи, сякаш е черна дрипа, сякаш е завеса, която можеш да придърпаш към себе си, да я дръпнеш встрани и да влезеш в друг свят.

В света на Различните.

В Сумрака.

И от това какъв ще си, когато се озовеш за пръв път в Сумрака — радостен и добър или нещастен и зъл — зависи какъв ще станеш. Каква сила ще извлечаш отгук нататък от Сумрака... Сумрака, пиещ сила от обикновените хора.

„Ако той стане истински Различен...“

Винаги има възможност за принудително инициране. Но само чрез загуба на живота, чрез превръщане в бодричък ходещ труп. Човек може да стане вампир или върколак — и ще бъде принуден да поддържа съществуването си с човешки животи. Така че това е път за Тъмните... а и те не го обичат особено.

А ако наистина е възможно да станеш маг?

Ако съществува начин всеки човек да се превърне в Различен? Да придобие дълъг, много дълъг живот, необикновени възможности? Мнозина ще го пожелаят, без съмнение.

А и ние няма да сме против. Колко прекрасни хора, достойни да станат Светли Различни, има по света!

Само дето и Тъмните ще започнат да увеличават редовете си.

И изведнъж прозрях. Бедата не беше там, че някой е разкрил нашите тайни на човек. Бедата не беше във възможността за изтичане на информация. Бедата не беше там, че някой знаеше адреса на Инквизицията.

Та това е ново равнище на вечната война!

Вече от векове Светлите и Тъмните са сковани от Договора. Ние имаме право да търсим сред хората Различни, имаме право дори да ги побутваме към нужната страна... тази, която смятаме за правилна. Но сме принудени да пресяваме тонове пясък в търсене на златни песъчинки. Равновесието се запазва.

И изведнъж се отваря възможност да превърнем наведнъж хиляди, милиони хора в Различни!

Футболен отбор печели купата — и през десетки хиляди ликуващи хора преминава магически удар и ги превръща в Светли Различни.

А до нас Дневният патрул дава заповед на запалняковците на загубилия отбор — и те се превръщат в Тъмни Различни.

Ето какво имаше предвид Костя. Огромното изкушение внезапно да промениш баланса на силите в своя полза. Естествено, и Тъмните, и ние разбираме последствията. Естествено, двете страни ще прибавят

нови уточнения към Договора и ще ограничат иницирането на хора в някакви приемливи рамки. Та нали САЩ и СССР успяха да ограничат надпреварата в ядреното въоръжаване...

Затворих очи и поклатих глава. Веднъж Семьон ми бе разказал, че надпреварата във въоръжаването е спряла заради създаването на абсолютното оръжие. Два — а повече и не трябва — термоядрени заряда, предизвикващи самоподдържаща се реакция на ядрен синтез. Американският е заложен в Тексас, руският — в Сибир. Достатъчно е да се взриви само единият — и цялата планета ще се превърне в огнено кълбо.

Друг е въпросът, че нас такъв изход не ни устройва. Затова оръжието, което никога не бива да бъде използвано, никога няма да се задейства. Не е задължително президентите да знаят за това, те са само хора...

Възможно ли е и ръководствата на Патрулите да имат подобни „магически бомби“ и затова Инквизицията, посветена в тайната, следи толкова яростно за спазването на Договора?

Може би.

Но, така или иначе, по-добре е да не е възможно да се иницират обикновените хора...

Дори в полудрямка, аз болезнено се смръщих от собствената си мисъл. Какво е това, значи съм започнал да мисля като пълноценен Различен? Има Различни, а има и хора — те са второ качество. Те никога няма да влязат в Сумрака, няма да живеят повече от сто години. И нищо не може да се направи...

Да, бях започнал да мисля точно по този начин. Да намериш добър човек със зачатъци на Различен, да го привлечеш на своя страна — това е прекрасно. Но да превръщаш всички подред в Различни е детинщина, опасен и безотговорен каприз.

Имах повод за гордост. Не ми отне и десет години, за да престана окончателно да бъда човек.

Сутринта за мен започна с разкриване на тайните на кабината с душа. Разумът победи бездушното желязо и аз се изкъпах, при това под музикален съпровод, а после си приготвих закуска от сухари, салам и кисело мляко. На дневна светлина настроението ми се

подобри, настаних се на перваза на прозореца и закусих с изглед към Москва река. Кой знае защо си спомних как Костя си призна, че вампирите не могат да гледат в слънцето. Слънчевата светлина изобщо не ги изгаря, но им е неприятна.

Но нямах време да се отдавам на тъжни размисли за съдбата на старите ми познати. Трябваше да търся... кого? Различния-предател? Не бях в най-добрата позиция за това. Неговия човек-клиент? Дълга и досадна работа.

Добре, реших ще действаме по строгите закони на класическия детектив. С какво разполагаме? С улика — писмото, изпратено от „Асол“. Какво ни дава това? Нищо. Освен ако някой не е видял как преди три дни някой пуска писмо. Разбира се, шансовете да си спомнят са малко...

Какъв глупак съм! Чак се плеснах по челото. Не е срамно Различните да забравят за съвременната техника, те не обичат сложната техника, но нали все пак съм хардуерист!

Цялата територия на „Асол“ се контролира от видеокамери!

Облякох костюма и си вързах вратовръзката. Сложих си от одеколона, който ми бе дал Игнат предишния ден. Пуснах телефона във вътрешния си джоб... „Само хлапетата и продавачите носят телефона на колана си“, беше ме поучавал Хесер вчера.

Мобилният ми телефон също беше нов, необичаен. В него имаше някакви игри, вграден плеър, диктофон и други такива напълно излишни глупости.

В прохладната тишина на новичкия „Отис“ се спуснах във файето и веднага видях своя познат от снощи — само дето изглеждаше повече от странно...

Лес, облечен с новичък син работен екип с горд надпис „Асол“ на гърба, обясняваше нещо на смутен възрастен мъж със същото облекло. До мен достигна:

— Това не ти е метла, разбираш ли? Там е компютърът, той показва равнището на замърсеност на асфалта и налягането на миещия разтвор... Сега ще ти покажа...

Краката сами ме понесоха след тях.

В двора пред портала стояха две яркооранжеви почистващи машини — с варел вода, кръгли четки, малка стъклена кабинка за шофьора. Машинките с нещо напомняха играчки, сякаш бяха

пристигнали направо от Слънчевия град, където веселите момченца и момиченца радостно чистят миниатюрните си проспекти.

Лас ловко се качи в кабината на една от машините, след него се напъха наполовина и възрастният мъж, стоя известно време заслушан, кимна и отиде във втория оранжев агрегат.

— Ако мързелуваш, целият ти живот ще мине като младши чистач! — достигнаха до мен думите на Лас. Машината му се разтърси, бодро завъртя четките си и се зае да обикаля по асфалта. И без това чистият двор започна да добива стерилен вид.

Виж ти!

Той какво, да не работи като чистач в „Асол“?

Опитах се тихичко да се измъкна назад, за да не смуцавам човека. Но Лас вече ме беше забелязал и се приближи, размахвайки радостно ръка. Четките започнаха да работят по-тихо.

— Добро утро! — извика Лас, измъквайки се от кабината. — Искаш ли да се повозиш?

— Тук ли работиш? — попитах аз. Изведнъж в съзнанието ми започнаха да изникват най-фантастични картини — например, че Лас изобщо не живее в „Асол“, а е наел временно празен апартамент. Та обитателите на такива палати няма да тръгнат да чистят двора!

— Поработвам — поясни спокойно Лас. — Знаеш ли, много е готино. Возиш се един час сутрин из двора вместо гимнастика, освен това ти дават и заплата. Между другото, съвсем прилична.

Мълчах.

— Обичаш ли да се возиш на атракционите в лунапарка? — поинтересува се Лас. — На всичките онези картинги, където за три минути трябва да платиш десет долара? А тук парите ги плащат на теб. За твое собствено удоволствие. Или, да речем, компютърните игри... седиш, въртиш джойстика...

— Всичко зависи от това карат ли те да боядисваш оградата... — промърморих аз.

— Вярно е! — зарадва се Лас. — Ето, мен не ме карат. За мен да почиствам двора е удоволствие, като за Лев Толстой да окоси сеното. Само дето след мен не трябва да мият отново — за разлика от графа, след когото са доокосявали... А тук въобще са добре настроени към мен, редовно получавам премии. Та така ще се возиш ли? Мога и да те

уредя, ако искаш. Професионалните чистачи изобщо не могат да се справят с тази техника.

— Ще си помисля — казах аз, гледайки бодро въртящите се четки, шуртящата от никелираните тръби вода, лъскавата кабина. Кой от нас в детството си не е мечтал да стане шофьор на машина за поливане? В ранното детство, когато още не мечтаят да станат банкери или убийци...

— Е, ще трябва да се захващам за работа — каза Лас дружелюбно, и машинката тръгна по двора, измитайки, отмивайки и поглъщайки боклука. От кабината се чу:

*Поколението на портиерите и стражите
се изгуби в просторите на безкрайната зима...
Всички се разотидоха по домовете.
В нашето време, когато всеки трети е герой,
те не пишат статии,
те не пращат телеграми...*

Малко сковано се върнах във фойето. Осведомих се от охраната къде се намира пощенския клон на „Асол“. Отидох там — пощата работеше. В уютната зала скучаеха три девойки — служителките. Видях и същата онази пощенска кутия, в която са пуснали писмото.

Под тавана проблясваха очите на видеокамерите.

Все пак нямаше да са ни излишни следователи-професионалисти. Те веднага щяха да се сетят за това.

Купих картичка — пиленце, подскачащо в клетката на инкубатора и готов надпис: „Мъчно ми е за семейството.“ Не беше много весело, но аз и без това не помнех пощенския адрес на селото, където беше отпътувало семейството ми. Така че изпратих със злорада усмивка картичката на Хесер — неговият адрес знаех.

След като си побъбрих малко с момичетата — работата в такава елитна сграда и без това ги задължаваше да бъдат учтиви, но освен това и скучаеха — аз излязох от пощата.

Тръгнах към отдела на охраната на първия етаж.

Ако имах право да се възползвам от способностите на Различен, просто щях да внуша на охраната симпатия към себе си и да получа

достъп до всички видеозаписи. Но не можех да се разкривам, затова реших да използвам най-универсалния източник на симпатия — парите.

От дадените ми пари отброих рубли на стойност сто долара — за какво са ми повече, нали? Влязох в стаята на дежурния — там скучаеше младеж в строга униформа.

— Добър ден! — поздравих го аз с лъчезарна усмивка.

С целия си вид охранителят показва пълната си солидарност с мнението ми за днешния ден. Погледнах косо мониторите пред него — там вървяха изображенията от поне десет видеокамери. Със сигурност можеше да се пусне повторение на всеки момент. Ако филмите се записваха на харддиск (а къде другаде?), то записите отпреди три дни можеше още да не са прехвърлени в архива.

— Имам проблем — съобщих аз. — При мен вчера дойде забавно писмо... — намигнах му. — От някаква девойка. Както разбрах, тя живее тук.

— Писмо със заплахи? — застана нащрек охранителят.

— Не, не! — запротестирах аз. — Напротив... Но тайнствената непозната се опитва да запази анонимност. Може ли да погледна кой е изпращал писма от пощата преди три дни?

Охранителят се замисли.

И в този момент развалих всичко. Сложих парите на масичката и казах с усмивка:

— Много ще съм ви благодарен...

Младежът веднага се скова, като че ли натисна нещо с крак. След десет секунди двама негови колеги, много учтиви, което изглеждаше смешно при техните размери, ми предложиха настоятелно да отидем при началника.

Все пак има разлика, и то сериозна, между общуването с държавните чиновници и частните охранителни фирми...

Интересно би било да проверя дали ще ме отведат при началника си със сила. Все пак това не беше милиция. Но предпочетох да не нажежавам обстановката и се подчиних на цивилния конвой.

Началникът на охраната, човек вече на възраст и, очевидно, работил в службите, ме гледаше с упрек.

— Какви ги вършите, господин Городецки... — попита той, въртейки в пръстите си моята картичка-пропуск за територията на „Асол“. — Държете се като в държавно учреждение, извинявайте за израза...

В мен се зароди усещането, че много му се иска да строши пропуска ми, да извика охраната и да им нареди да ме изхвърлят от елитната територия.

Доця ми се да се извиня и да кажа, че вече няма да правя така. Още повече, че наистина се срамувах.

Само че това беше желание на Светлия маг Антон Городецки, а не на собственика на малка фирма за търговия е млечни продукти, господин А. Городецки.

— Какво се е случило, всъщност? — попитах аз. — Ако молбата ми е неизпълнима, можеха просто да ми кажат.

— А за какво са парите? — попита началникът на охраната.

— Какви пари? — учудих се аз. — А... вашият сътрудник е решил, че му предлагам пари?

Началникът на охраната се усмихна.

— В никакъв случай! — изрекох твърдо аз. — Бръкнах в джоба си за носна кърпичка. Алергията ме измъчи днес. А в джоба ми имаше всякакви дребни, та ги извадих... но дори не успях да си издухам носа.

Изглежда прекалих.

Началникът ми подаде картичката и с каменно изражение каза:

— Инцидентът е приключен. Както разбирате, господин Городецки, прегледът на работните записи от частни лица е забранен.

Усетих, че началникът се е засегнал най-вече от фразата „всякакви дребни“. Тук, разбира се, не мизерстваха, но и не се къпеха в пари чак дотам, че да наричат сто долара „дребни пари“.

Въздъгнах и наведох глава.

— Извинявайте за глупостта ми. Наистина се опитах да предложа... възнаграждение. Цяла седмица тичах из разни инспекции, пререгистрирах си фирмата... и вече си изработих рефлекс.

Началникът ме гледаше изпитателно. Като че ли малко бе поомекнал.

— Виновен съм — признах си аз. — Но любопитството ме надви. Повярвайте ми, половината нощ не съм спал, все се чудех...

— Виждам, че не сте спали — каза началникът. И след миг не издържа — все пак човешкото любопитство е непобедимо. — А какво ви интересува толкова?

— Жена ми с дъщеричката са на вилата — казах аз. — А аз се мотая тук, опитвам се да завърша ремонта... и изведнъж получавам писмо. Анонимно. Написано С женски почерк, в писмото... е, как да го кажа... килограм кокетство и половин килограм обещания. С други думи, прекрасна непозната мечтае да се запознае с вас, но не иска да рискува да направи първата крачка. Ако съм внимателен и разбера от кого е писмото, трябва само да се приближа...

В очите на началника лумна бодро пламъче.

— А жената е на вилата? — попита той.

— На вилата — кимнах аз. — Вие да не си помислите... никакви дългосрочни планове. Просто искам да науча коя е тази непозната.

— Писмото във вас ли е? — попита началникът.

— Веднага го изхвърлих — признах си аз. — Ще попадне на жена ми и после иди доказвай, че нищо не е имало...

— Кога е било изпратено?

— Преди три дни. От нашия пощенски клон.

Началникът се замисли.

— Писмата там се събират веднъж дневно, вечерта — казах аз. — Не мисля, че тук идва много народ... всичко на всичко пет-шест души на ден. Ако можех да погледна...

Началникът поклати глава. Усмихна се.

— Да, разбирам, че не е редно... — казах аз тъжно. — Но вие поне не можете ли да погледнете? Може и да не е имало нито една жена, може съседът да си прави майтап. Той е един такъв... весел човек.

— Онзи от десетия етаж ли? — намръщи се началникът.

Кимнах.

— Погледнете... Просто ми кажете имало ли е жена, или не...

— Това писмо ви компрометира, нали? — попита началникът.

— В някаква степен — признах аз. — Пред жена ми.

— Какво пък, тогава имате основания да прегледате записа — реши началникът.

— Много ви благодаря! — възкликнах аз. — Страшно много ви благодаря!

— Виждате ли колко просто е всичко? — попита началникът, натискайки бавно клавишите на компютъра. — А вие — пари... що за съветски навици... сега...

Не се съдържах, изправих се и надникнах през рамото му. Началникът не възрази. Беше се увлякъл — очевидно на територията на „Асол“ нямаше много работа за него.

На екрана се появи картина от пощата. Отначало от един ъгъл, от който прекрасно можеше да се види какво правят сътрудниците. После от друг ъгъл, от който се виждаха входа и пощенската кутия.

— Понеделник, осем сутринта — изрече тържествено началникът. — А сега — какво? Ще гледаме екрана дванайсет часа?

— Ох, наистина... — направих се на огорчен аз. — Не помислих.

— Натискаме клавиша... не, ето този... И какво имам?

Изображението започна леко да потрепва.

— Какво? — попитах аз, сякаш не бях проектирал аналогична система за нашия офис.

— Търсене на движение! — възкликна тържествено началникът.

Първият улов беше в девет и половина. В пощата влезе някакъв работник с източни черти. И изпрати цяла пачка писма.

— Не е вашата непозната, нали? — попита язвително началникът и поясни: — Това са строителите на втори корпус. Постоянно изпращат писма за Ташкент...

Закимах.

Вторият посетител беше в един и петнайсет. Непознат за мен, но много солиден господин. Зад него вървеше охранител.

Господинът не изпрати писма. Изобщо не разбрах защо е дошъл — или разглеждаше момичетата, или проучваше територията на „Асол“.

А, виж, третият беше... Лас!

— О! — възкликна началникът. — Това е вашият съседшегаджия, нали? Който пее песнички нощем?

Лош детектив съм...

— Той е... — прошепнах аз. — Нима...

— Добре, да гледаме по-нататък — съжали ме началникът.

Нататък, след двучасово прекъсване, народът се изсипа накуп.

Още трима обитатели изпратиха писма. Всичките мъже, все с много сериозна външност.

И една жена. На седемдесет години. Преди самото затваряне. Дебела, с пищна рокля и огромни безвкусни гердани. Редките посивели коси бяха накъдрени.

— Нима е тя? — възхити се началникът. Стана, потупа ме по рамото: — Е, какво, има ли смисъл да се търси тайнствената непознатата?

— Всичко е ясно — казах аз. — Бъзик!

— Нищо, можеше и да е по-лошо — каза началникът. — А за в бъдеще имам една молба към вас... никога не правете такива двусмислени постъпки. Не вадете пари, ако не смятате да платите на някого.

Наведох глава.

— Сами развъртаваме хората — каза с горчивина началникът. — Разбирате ли? Сами! Предлагаш веднъж, втори път... а на третия път си искат. А ние се оплакваме — откъде се появи това изведнъж... Та вие сте добър, светъл човек.

Аз го погледнах смаяно.

— Добър сте, добър — повтори началникът. — Вярвам на интуицията си. За двайсет години в криминалната полиция съм виждал всякакви... Не правете повече така, става ли? Не плодете зло наоколо.

Отдавна не се бях срамувал така.

Да учат Светъл маг да не върши зло!

— Ще се постарая — казах аз. Погледнах виновно началника в очите. — Благодаря ви много за помощта...

Началникът не отговори. Очите му станаха стъклени, чисти и без следа от мисъл, като на бебе. Устата му се отвори. Пръстите му стиснаха страничните облегалки на креслото и побеляха.

Замразяване. Простичко, но много ефикасно заклинание.

Зад гърба ми, до прозореца, стоеше някой. Не го виждах, но го усещах...

Отскочих в страни толкова бързо, колкото можех, но успях да усетя леденото дихание на Силата, насочена към мен. Не, това не беше замразяване. Беше нещо аналогично, но от арсенала на вампирите.

Силата се плъзна по мен и отиде в нещастния охранител. Изработената от Хесер защита не само маскираше, но и предпазваше!

След като се ударих с рамо в стената, аз изпънах ръка напред, но в последната секунда все пак се сдържах и не нанесох удара.

Примигнах и спуснах върху очите си сянката на клепачите си.

До прозореца, озъбен от напрежение, стоеше вампир. Висок, с физиономия на расов европеец. Несъмнено Висш вампир, но не новак като Костя. Беше поне на триста години и без никакво съмнение ме превъзхождаше по сила.

Но не и Хесер! Вампирът не виждаше моята същност на Различен и сега всички онези потискани инстинкти на неживите, които Висшите вампири умееха да държат затворени, се стремяха да се измъкнат навън. Не знам за кого ме взе — за някакъв особен човек, способен да си съперничи с вампир по реакция, за митичния „полувампир“ — дете, родено от човешка жена и мъж-вампир, или за не по-малко измисления „вещер“, ловец на нисши Различни. Но вампирът явно беше готов да обезумее и да започне да разрушава всичко наоколо. Лицето му започна да се топи като пластилин, оформяйки муцуна на звяр с голямо чело, кучешките зъби на горната челюст се удължиха, от пръстите се подадоха остри като бръснач нокти.

Обезумял вампир — това е нещо страшно.

Единственото по-лошо нещо от него е уравновесеният вампир.

Само рефлексите ме спасиха от схватката със съмнителен изход. Удържах се и не нанесох удар, а извиках традиционната формула за арест:

— Нощен патрул! Излез от Сумрака!

В този миг от вратата се разнесе глас:

— Стой, та той е от нашите!

Вампирът дойде на себе си удивително бързо. Ноктите и зъбите се прибраха, лицето се разтресе, сякаш беше от пача и прие същия онзи расов вид на преуспяващ европеец. Аз добре помнех този европеец — от славния град Прага, където правят най-хубавата бира на света и са съхранили най-хубавата готика.

— Витезслав? — възкликнах аз. — Какво си позволявате?

А на вратата, разбира се, стоеше Едгар. Тъмният маг, който след краткотрайна работа в московския Дневен патрул беше постъпил в Инквизицията.

— Антоне, моля за извинение! — Хладнокръвният прибалтиец наистина беше смутен. — Малка грешка. Работен момент...

Витезслав беше самата любезност.

— Нашите извинения, патрулен. Не ви познахме...

Той ме огледа втренчено и в гласа му се появи възхищение:

— Каква маскировка... Поздравявам ви, патрулен. Ако това е ваша работа, то аз скланям глава.

Не тръгнах да обяснявам, че не аз съм поставил защитата. Рядко се случва на Светъл маг (впрочем, и на Тъмен, няма защо да се заблуждаваме) да се накрещи на воля на Инквизиторите.

— Какво направихте с човека? — извиках аз. — Той е под моя защита!

— Работен момент, както вече каза колегата ми — сви рамене Витезслав. — Интересуват ни данните от видеокамерите.

Едгар отмести небрежно креслото със застиналия на него началник на охраната и се приближи към мен. Усмихна се:

— Городецки, всичко е наред. Вършим една и съща работа, нали?

— Имате ли разрешение за подобни... работни моменти? — попитах аз.

— Имаме разрешение за страшно много неща — натърти студено Витезслав. — Дори не можете да си представите за колко много.

Край, свърза се. И веднага започна конфликт. Че как иначе — той едва не беше дал воля на инстинктите си, загуби самоконтрол, което е недопустим позор за Висш вампир. В гласа на Витезслав се появи истинска, спокойна ярост:

— Искате ли да проверите, патрулен?

Естествено един Инквизитор не може да позволи да му се крещи. Само че и аз вече не можех да отстъпя!

Едгар спаси положението. Вдигна ръце и възкликна много емоционално:

— Аз съм виновен! Трябваше да позная господин Городецки! Витезслав, това е мой личен пропуск! Извинете!

Аз пръв протегнах ръка на вампира.

— Наистина вършим една и съща работа. Не очаквах да ви видя тук.

Попаднах в целта. Витезслав за миг отклони поглед и се усмихна много дружелюбно, стискайки ръката ми. Дланта на вампира беше топла... и аз разбирах какво означава това.

— Колегата Витезслав идва направо от самолета — каза Едгар.

— И още не е успял да си направи временна регистрация? — уточних аз.

Колкото и могъщ да беше Витезслав, каквато и длъжност да заемаше в Инквизицията, той си оставаше вампир и беше длъжен да премине през унижителната процедура на регистрацията.

Но не продължих да го притискам. Даже напротив.

— Можем да оформим всички формалности тук — предложих аз. — Имам това право.

— Благодаря — кимна вампирът. — Но ще намина през офиса ви. Редът преди всичко.

Крехкият мир беше възстановен.

— Вече прегледах записите — казах аз. — Преди три дни писма са изпращали четирима мъже и една жена. Някакъв работник е изпратил цяла купчина писма. Тук работят строители от Узбекистан.

— Добър знак за вашата страна — каза много учтиво Витезслав. — Когато като работна ръка се използват граждани от съседните държави, това е признак за икономически подем.

Можех да му обясня какво мисля по този въпрос, но не го направих.

— Искате ли да прегледате записа? — попитах аз.

— Май да — съгласи се вампирът.

Изведох на монитора изображението на пощата. Включих „търсенето на движение“ и отново изгледахме любителите на епистоларния жанр.

— Този го познавам — тикнах аз пръст в Лас. — Днес ще изясня какво именно е изпратил.

— Подозирате ли го? — уточни Витезслав.

— Не — поклатих глава.

Вампирът пусна записа отново, но този път нещастният замразен началник също беше настанен пред компютъра.

— Кой е този? — питаше Витезслав.

— Обитател — отговаряше началникът, безучастно гледайки в екрана. — Първи корпус, шестнайсети етаж...

Паметта му беше добра. Назова по име всички заподозрени, не позна само работника с купчината писма. Освен Лас, жителя от шестнайсети етаж и старицата от единайсети, писма бяха изпратили и двама от мениджърите на „Асол“.

— Ние ще се заемем с мъжете — реши Витезслав. — За начало. Вие проверете старицата, Городецки. Става ли?

Свих рамене. Сътрудничеството си е сътрудничество, но нямаше да позволя да ме командват. Още повече на Тъмен, и то вампир.

— На вас ще ви е по-лесно — поясни Витезслав. — На мен... ми е трудно да се доближавам до възрастни хора.

Признанието беше откровено и неочаквано. Аз промърморих нещо и не се опитах да уточнявам.

— Чувствам в тях нещо, от което съм лишен — все пак поясни вампирът. — Смъртността.

— Завиждате ли? — не се сдържах аз.

— Страхувам се. — Витезслав се наведе над охранителя и изрече: — Сега ще си отидем. Ще спиш пет минути и ще сънуваш красиви сънища. Когато се събудиш, ще забравиш за посещението ни. Ще помниш само Антон. Ще се отнасяш много добре с него. Ако е необходимо, ще му окажеш всякаква помощ.

— Нямаше нужда... — опитах се да протестирам аз.

— Вършим една и съща работа — напомни вампирът. — Знам колко трудно е да се работи под прикритие. Извинявайте.

След миг той изчезна. Едгар виновно се усмихна и излезе през вратата.

Без да дочакам пробуждането на началника, аз също напуснах кабинета.

ГЛАВА 4

Съдбата, която според уверенията на нашите магове не съществува, беше благосклонна към мен.

Във фойето на „Асол“ (е, не мога да нарека това помещение стълбищна площадка!) видях същата тази старица, до която се боеше да се приближи вампирът. Тя стоеше пред асансьора и гледаше замислено бутоните.

Погледнах през Сумрака и се убедих, че старицата е напълно объркана, почти в паника. Великолепната охрана не можеше да помогне тук — външно старицата беше напълно невъзмутима.

Аз решително се насочих към възрастната дама. Именно към „възрастната дама“, защото никак не ѝ подходеше добрата обикновена дума „старица“.

— Извинете, мога ли да ви помогна с нещо? — попитах аз.

Възрастната дама ме погледна накриво. Без старческа подозрителност, а по-скоро смутено.

— Забравих къде живея — призна си тя. — Вие не знаете ли?

— Единайсети етаж — казах аз. — Ще разрешите ли да ви изпратя?

Сивите къдрици, през които прозираше тънка розова кожа, едва забележимо кимнаха.

— Осемдесет години — каза старицата. — Това го помня... Тежко е да се помни. Но го помня.

Хванах дамата под ръка и я поведох към асансьора. Някой от охранителите се насочи към нас, но престарялата ми спътница поклати глава:

— Господинът ще ме изпрати...

Господинът я изпрати. Възрастната дама позна вратата си и дори радостно ускори крачка. Апартаментът не беше заключен, беше великолепно ремонтиран и обзаведен, а в антрето обикаляше енергична девойка на около двацет години и говореше отчаяно по телефона:

— Да, и долу гледах! Пак се измъкна...

Нашата поява докара девойката до възторг. Страхувам се само, че и милата усмивка, и трогателната загриженост бяха предназначени предимно за мен.

Младите и симпатични девойки не стават прислуга в такива домове заради добрата заплата.

— Машенка, донеси ни чай — прекъсна бърборенето ѝ старицата. Навярно тя също не хранеше илюзии. — В голямата стая.

Девойката послушно се втурна към кухнята, но все пак се усмихна още веднъж и прошепна до самото ми ухо, предвидливо докосвайки ме с твърдата си гърд:

— Съвсем зле е вече... Аз се казвам Тамара.

Кой знае защо, не ми се искаше да се представям. Влязох след старицата в „голямата стая“. Много голяма. Със стари мебели от времето на Сталин и явни следи от работата на скъп дизайнер. По стените бяха окачени черно-бели снимки — отначало сметнах и тях за части от интериора, но после съобразих, че младата, ослепително красива белозъба девойка с пилотски шлем е същата тази дама.

— Бомбардирах фрицовете — каза скромно дамата, сядайки до кръглата маса, покрита с кадифена покривка с ресни. — Ето там, самият Калинин ми е връчвал орден...

Напълно вцепенен, аз седнах срещу бившата пилотка.

Такива като нея в най-добрия случай изживяват края на дните си в стари държавни вили или в огромните стари сгради сталинов тип. Но не и в елитни жилищни комплекси! Та тя е хвърляла бомби върху фашистите, а не е извозвала златния резерв от Райхстага!

— Внукът ми купи този апартамент — каза старицата, сякаш прочела мислите ми. — Голям апартамент. Не помня нищо тук... уж всичко е добре познато, а не помня...

Кимнах. Добър внук, няма спор. Ясно е, че да припишеш скъп апартамент на получилата множество ордени баба, а после да го получиш в наследство е много правилна крачка. Но при всички случаи постъпката е добра. Само дето е трябвало да се подбере по-грижливо прислугата. Не двайсетгодишна девойка, загрижена как да превърне в успешно капиталовложение младото си личице и хубавата си фигура, а възрастна, благонадеждна санитарка...

Старицата погледна замислено към прозореца и каза:

— По-добре да живееш в онези къщи, малките... Свикнала съм с тях...

Но аз вече не я слушах. Гледах към масата, затрупана с измачкани писма със забавния щемпел: „Получателят е напуснал.“ И нищо чудно. Като получатели фигурираха и всесъюзният водач Калинин, и генералисимус Йосиф Сталин, и другарят Хрушчов, и даже „драгият Леонид Илич Брежнев“.

По-късно дошлите вождове явно не се бяха съхранили в паметта на старицата.

Не бяха необходими никакви способности на Различен, за да разбере какво писмо е изпратила старицата преди три дни.

— Не мога без работа — оплака се старицата, улавяйки погледа ми. — Все моля да ме назначат в някое училище, в школа за летци... Да разкажа на младите как сме живели...

Все пак погледнах към нея през Сумрака и едва не изкрещях.

Старата авиаторка беше потенциална Различна. Може би не много силна, но абсолютно безспорна!

Само че да се инициира на такава възраст... не си го представях. На шейсет години, на седемдесет... но на осемдесет?

Та тя ще умре от напрежение. Ще отиде в Сумрака като безпътна обезумяла сянка...

Не можеш да провериш всички. Дори в Москва, където има толкова много патрулни.

Понякога откриваме своите братя и сестри прекалено късно...

Появи се девойката Тамара — с поднос, отрупан с купички със сладка и бонбони, чайник и красиви старинни чашки. Тя нареди безшумно купичките на масата.

А старицата вече дремеше, все така изправена и вкопчила се в креслото.

Изправих се тихичко и кимнах на Тамара:

— Ще тръгвам. А вие я наглеждайте по-внимателно, та тя забравя къде живее.

— Та аз не откъсвам поглед от нея — отвърна Тамара, трепкайки с мигли. — Какви ги говорите...

Проверих и нея. Никакви способности на Различен.

Обикновена млада жена. Дори добра по свой начин.

— Често ли пише писма? — попитах аз и леко се усмихнах.

Приемайки усмивката ми за разрешение, Тамара също се усмихна:

— През цялото време! И на Сталин, и на Брежнев... Забавно, нали?

Не счетох за нужно да споря.

От всички кафенета и ресторанти, с които беше натъпкан „Асол“, работеше единствено кафенето в супермаркета. Много приятно кафе — тераса на втория етаж, надвиснала над касовите апарати. С прекрасен изглед към цялата зала на супермаркета. Навярно е хубаво да си пиеш кафето тук преди приятната разходка за покупките, набелязвайки си маршрута на „шопинга“. Каква ужасна дума, чудовищен англицизъм, а се е впила в руския език като кърлеж в беззащитната си жертва!

Точно там похапнах, стараяйки се да не се ужасявам от цените. После си взех двойно еспreso, купих си пакет цигари — които пуша съвсем рядко — и се опитах да си представя, че съм детектив.

Кой е изпратил писмото?

Различният-предател или човекът — клиент на Различния?

Като че ли и на двамата това не им беше нужно. Напълно неизгодно! А версията със страничен човек, опитващ се да предотврати иницирирането, беше прекалено мелодраматична.

Мисли, мисли! Попадад си и в по-заплетени ситуации. Има предател-Различен. Той има клиент. Писмото е изпратено до Патрулите и Инквизицията. Значи най-вероятно писмото е изпратено от Различен. Силен, умен, добре осведомен различен.

Въпросът беше — защо?

Може би имаше отговор. За да не бъде осъществено същото това иницириране. За да предаде клиента в наши ръце и да не изпълни обещанието си.

Значи въпросът не беше в парите. По някакъв непонятен начин неизвестният клиент беше получил власт над Различния. Страшна, абсолютна власт, позволяваща му да си пожелае каквото му хрумне. Различният не може да си признае, че човек е получил такава власт над него. И прави ход с коня...

Така, така, така!

Запалих си цигара, отпих от кафето. Настаних се удобно в мекото кресло.

Започваше да се оформя нещо. По какъв начин един Различен може да стане роб на човек? На обикновен човек, та дори и да е богат, влиятелен, умен...

Вариантът беше само един, и той изобщо не ми харесваше. Нашият тайнствен Различен-предател можеше да се окаже в положението на златната рибка от приказката — да даде на човека честна дума да изпълни всяко негово желание. Та нали рибката също не е очаквала, че обезумялата старица (между другото, като споменах за старицата — трябва да съобщя на Хесер за намирането на потенциална Различна) ще поиска да стане Морска Владетелка.

И точно тук се криеше главният проблем.

И на вампирите, и на върколаците, и на Тъмните магове не им пукаше за дадената дума.

Както са обещали, така ще си вземат думите обратно. А ако човек тръгне да си търси правата, дори и гърлото му ще прегризат.

Значи прибързаното обещание е дадено от Светъл маг!

Възможно ли е това?

Възможно е.

И то много лесно. Ние всички сме си малко наивни, прав е Костя. Нас могат да ни измамат заради човешките ни слабости, заради чувството ни за вина и прочие романтика...

И така — предателят е сред нас. Той е дал дума, И сега няма да си изясняваме по каква причина. Той е в капан. Ако се откаже да изпълни обещанието си, Светлият маг може да се развъплъти...

Стоп! Отново любопитен момент. Аз мога да Обещая на някой човек да изпълня „каквото поиска“. Но ако ме помолят за нещо неизпълнимо... е, не знам за какво точно, не за нещо трудно, противно или забранено, а именно неизпълнимо... например да загася Слънцето или да превърна човек в Различен... Какво ще отговоря? Че е невъзможно. По никакъв начин. И ще бъда прав и няма да имам никакви основания за развъплътяване. А човекът, получил власт над мен, ще трябва да се примири с това и да поиска нещо друго... Пари, здраве, изумителен сексапил, успех в играта на бридж и нюх за опасностите. Изобщо — обикновените човешки радости, които един силен Различен е способен да осигури.

Но Различният-предател изпада в паника! В такава паника, че насъсква срещу своя „господар“ едновременно двата Патрула и Инквизицията. Той е притиснат в ъгъла, страхува се да не отиде завинаги в Сумрака.

Значи той наистина може да превърне човек в Различен!

Значи невъзможното е възможно. Има начин. Той не е достояние на мнозина, но го има...

Изведнъж се почувствах зле.

Предателят е някой от нашите най-стари и знаещи магове. Не е задължително да е маг извън категория, не е задължително да заема много важен пост. Но е много опитен и допуснат до най-големите тайни...

Кой знае защо веднага си помислих за Семьон.

За Семьон, който знае такива неща, че понякога на него, Светлия маг, му правят знака наказващ Огън.

„Живея вече втори век...“

Може би.

Той знае страшно много.

Кой друг?

Има още мнозина стари, опитни магове, които не работят в Патрула. Живеят в Москва, гледат телевизия, пият бира, ходят на мачове...

Но аз не ги познавам, ето къде е проблемът. Не искат те, мъдрите и оттеглили се, да се набъркват с безкрайната война между Патрулите.

С кого да се посъветвам? На кого да изложа ужасните си догадки? На Хесер? На Олга? Та те потенциално също влизат в кръга на заподозрените.

Не, не вярвам да са проявили нехайство. Не и очуканата от живота Олга, а за хитрия Хесер дума пък да не става — те не биха проявили такова нехайство, не биха дали неизпълнимо обещание на човек. Но и Семьон не би могъл! Не вярвам, че мъдрият — в изконния, народен смисъл на думата мъдър — Семьон ще се прецака така...

Значи някой друг от нашите най-опитни магове се е издънил.

А как ще изглеждам, ако повдигна такова обвинение? „Струва ми се, че е виновен някой от нас. От Светлите. Най-вероятно Семьон. Или Олга. Или са мият вие, Хесер...“

Как след това ще ходя на работа? Как ще гледам приятелите си в очите?

Не, не мога да изказвам такива подозрения. Трябва да знам със сигурност.

Кой знае защо, изглеждаше ми неудобно да повикам сервитьорката. Отидох до бара, помолих да ми направят още едно кафе. Облегнах се на парапета и погледнах надолу.

А там видях моя познат от нощес. Китаристът и колекционер на забавни тениски, щастливият притежател на голяма английска клозетна чиния стоеше край открития басейн, пълен с живи омари. На лицето на Лас беше изписана усилена умствена дейност. После той се усмихна и подкара количката си към касата. Застанах нащрек.

Лас бавно сложи върху движещата се лента скромните си покупки, сред които особено се открояваше бутилка чешки абсент. А докато плащаше, каза:

— Знаете ли, там имате един басейн с омари...

Момичето зад касата започна да се усмихва, потвърждавайки с целия си вид, че има такъв басейн, омарите в него си плуват и двойка живи членестоноги ще подхожда много добре на абсента, кефира и замразените пелмени.

— Та значи — продължи невъзмутимо Лас, — сега видях как един от омарите се качи на гърба на друг, изпълзя навън и се скри под онези хладилници...

Момичето започна да примигва. След минута при касата се появиха двама охранители и яка лелка-чистачка. След като изслушаха ужасната новина за бягството, те хукнаха към хладилниците.

Лас плати, поглеждайки към залата.

А преследването на несъществуващия омар беше в разгара си. Чистачката бъркаше с дръжката на четката си под хладилника, охранителите се суетяха наоколо. Дочух единият от тях да казва:

— Към мен, подгони го към мен. Вече почти го виждам!

С изражение на тиха радост на лицето Лас тръгна към изхода.

— По-внимателно с четката, ако повредиш капака, няма да охлажда! — предупреждаваше охранителят.

Опитвайки се да прогоня от лицето си недостойната за Светъл маг усмивка, аз взех от момичето чашата си с кафе. Не, този не би изрязвал с ножички букви от вестници. Прекалено скучно занимание.

Телефонът ми звънна.

— Здравей, Света — казах аз в слушалката.

— Как върви работата, Антоне?

Този път гласът ѝ не беше толкова тревожен.

— Пия кафе. Пообщувах с колегите. От конкурентните фирми.

— Аха — каза Светлана. — Браво. Антоне, не се ли нуждаеш от моята помощ?

— Ама ти... не си в щата — объркано казах аз.

— Не ми пука! — отсече моментално Светлана. — Аз се тревожа за теб, а не за Патрула.

— Засега няма нужда — отвърнах аз. — Как е Надюшка?

— Помага на мама да сготви борш — засмя се Светлана. — Така че обедът ще закъснее. Да я повикам ли?

— Тъхъ — казах аз, отдъхвайки си, и седнах до прозореца.

Но Надка не взе слушалката и не пожела да разговаря с тате.

На двегодишна възраст такъв инат е обичаен.

Поговорих със Светлана още малко. Искаше ми се да я попитам изчезнали ли са лошите предчувствия, но се сдържах. По гласа ѝ личеше, че са изчезнали.

Разговорът приключи, но не бързах да прибирам телефона. Не си струваше да звъня в офиса. А дали да не проведе с някой личен разговор?

Нали трябва да излизам в града, да се срещам с хора, да движа бизнеса си, да сключвам нови договори?

Набрах номера на Семьон.

Стига съм си играл на детектив. Светлите не се лъжат помежду си.

Най-подходящи за срещи — не съвсем делови, но не и съвсем лични — са малките кръчми, с най-много пет-шест масички. Някога в Москва нямаше такива. Щом е заведение за обществено хранене, непременно трябваше да бъде с помещение за хубава разпивка.

Сега се появиха.

Това с нищо незабележимо кафе беше в самия център, на Солянка. Врата в стената, направо от улицата, пет масички, малък бар

— в „Асол“ дори в апартаментите стойките на баровете бяха повнушителни.

А и в посетителите нямаше нищо особено. Заведението не беше от онези клубове по интереси, които обичаше да колекционира Хесер — тук се събират почитателите на подводното плуване, а там — крадците-рецидивисти.

Кухнята пък изобщо не претендираше за нищо. Два вида наливна бира, останалите видове алкохол, кренвирши от микровълновата печка и пържени картопки. Стоки за масова употреба.

Може би затова Семьон предложи да се срещнем тук? Той беше в пълна хармония с това кафене. Впрочем и аз не се откроявах особено много...

След като издуха шумно пяната от бирата — бях виждал подобно нещо само в старите филми — Семьон отпи от „Калинското златно“ и ме погледна умиротворящо:

— Разказвай.

— Знаеш ли за кризата? — веднага хванах бика за рогата аз.

— За коя по-точно? — уточни Семьон.

— Кризата с анонимните писма.

Семьон кимна. Дори уточни:

— Току-що оформих временната регистрация на пражкия гост.

— Ето какво си мисля — казах аз, въртейки халбата върху чистата покривка. — Подателят е Различен.

— Несъмнено! — каза Семьон. — Пий си бирата. Ако искаш, после ще ти помогна да изтрезнееш.

— Не можеш, защитен съм.

Семьон ме погледна, примижа и се съгласи, че съм защитен и не е по силите му да пробие непроницаемата за магии черупка, сложена ми не от друг, а от сам Хесер.

— Та така — продължих аз, — ако подателят е Различен, какво иска да постигне?

— Изолиране или унищожаване на своя клиент-човек — отвърна спокойно Семьон. — Явно е обещал прибързано да го направи Различен, но сега се дърпа.

Всичките ми героични умствени усилия се оказаха напразни. Семьон, който не се занимаваше пряко със задачата, прекрасно беше разгадал всичко сам.

— Това е Светъл Различен — казах аз.

— Защо? — учуди се Семьон.

— Тъмните имат куп други начини да се откажат от обещанието си.

Семьон се замисли, бодна си едно картофче и каза, че, изглежда, е така, но той не би отричал стопроцентово участието на Тъмните. Защото и Тъмните могат да дадат такава прибързана клетва, че да не могат да я заобиколят. Например да се закълнат в Мрака, призовавайки за свидетел изначалната Сила, след което няма къде да мърдаш.

— Съгласен съм — казах аз. — И все пак шансовете да се е прецакал някой от нашите са по-големи.

Семьон кимна и отвърна:

— Не съм аз.

Извърнах поглед.

— Не се притеснявай — каза меланхолично Семьон. — Ти разсъждаваш правилно и вършиш всичко правилно. И ние бихме могли да се издъним. И аз бих могъл да объркам работата. Благодаря, че ме покани да поговорим, а не хукна право при началството... Давам ти дума, Светъл маг Антон Городецки, че не съм изпращал добре познатите ти писма и не знам кой е подателят.

— Знаеш ли, много се радвам — казах честно аз.

— А ако знаеш аз как се радвам — усмихна се Семьон. — Виж какво ще ти кажа, провинилият се Различен е много нагъл. Не стига, че е привлякъл Патрулите, но е забъркал и Инквизицията. Или няма грам мозък в главата, или е обмислил всичко много добре. В първия случай — край с него, във втория — ще се измъкне. Залагам две срещу едно, че ще се измъкне.

— Семьоне, не излиза ли тогава, че обикновен човек може да се превърне в Различен? — попитах аз. Честността е най-добрата политика.

— Не знам — поклати глава Семьон. — По-рано смятах, че е невъзможно. Но като се имат предвид последните събития — има някаква вратичка. Много тясна, много неприятна, но я има.

— Защо неприятна? — хванах се аз за думата.

— Защото иначе щяхме да я използваме. Какво предимство е, например, да можем да направим президента от нашите! И не само президента — всички повече или по-малко влиятелни хора. Щеше да

има приложение към Договора, регламентиращо реда на инициране, щеше да го има и същото противопоставяне, но на ново равнище.

— А аз мислех, че това е съвсем забранено — признах си аз. — Срещнали се Висшите, договорили се да не нарушават баланса... заплашили се взаимно с абсолютното оръжие...

— С какво? — застина изведнъж Семьон.

— Ами с абсолютното оръжие. Помниш ли, че ми разказа за термоядрената бомба с безкрайна мощност? Една при нас, една при американците... Навярно и в магията има нещо подобно...

Семьон се разкикоти:

— Какви ги говориш, Антоне! Няма такива бомби, това е фантастика, измислица! Учи физика! Съдържанието на тежка вода в океаните е прекалено малко за самоподдържаща се термоядрена реакция!

— Но тогава защо ми го разказа? — разстроих се аз.

— Та ние тогава си говорихме за всякакви измишльотини. Не очаквах, че ще ми повярваш...

— Какъв си само... — промърморих аз, отпивай от бирата си. — Между другото, тогава не можах да спя добре през нощта...

— Няма абсолютно оръжие, спи спокойно — усмихна се Семьон. — Нито истинско, нито магическо. А ако допуснем, че все пак е възможно да се иницират обикновени хора, то това ще е твърде трудна и гадна процедура със странични ефекти. С други думи — никой не иска да я използва. Нито ние, нито Тъмните.

— И ти не знаеш за такава процедура? — уточних аз още веднъж.

— Не знам. — Семьон се замисли. — Не, със сигурност не знам. Да се разкриеш пред хора, да им дадеш нареждания или, да речем, да привлечеш доброволци — това се е случвало. Но такава нещо, да превърнеш нужния ти човек в Различен — никога не съм чувал.

Отново задънена улица.

Кимнах, гледайки мрачно халбата си.

— Не си давай много зор — посъветва ме Семьон. — Има два варианта: или Различният е глупак, или е много хитър. В първия случай ще го намерят Тъмните или Инквизиторите. Във втория — няма да го намерят, но ще открият човека и ще го отучат да иска странни неща. Виж, такива случаи са ми известни...

— Какво да правя? — попитах аз. — Не споря, забавно е да поживееш на такава интересно място. Още повече на служебни разноски...

— Ами живея — каза спокойно Семьон. — Или се обажда гордостта ти? Искаш да изпревариш всички и да намериш предателя?

— Не обичам да оставям нещата недовършени — признах аз.

Семьон се засмя:

— Вече сто години само с това се занимавам, да оставям нещата недовършени... Имаше например едно дело за отравяне на добитъка на заможния селянин Безпутнов в Костромска губерния. Ах, какво дело беше, Антоне! Загадка! Кълбо от интриги! Магическо отравяне, толкова хитро осъществено... с прехвърляне на отровата през конопено поле.

— Нима добитъка яде коноп? — поинтересувах се неволно аз.

— Че кой ще му даде? От този коноп селянинът Безпутнов си изплел въже. С това въже водел добитъка. През него преминала отровата. Хитра отрова, бавна, методична. И на сто версти^[1] наоколо — нито един регистриран Различен! Заселих се в това селце, заех се да търся злодея...

— Нима тогава са работили толкова качествено? — изумих се аз. — Заради някакъв добитък, някакъв селянин, да се внедрява патрулен?

Семьон се усмихна:

— Всякак работеха едно време. Синът на този селянин беше Различен, той помоли да се застъпим за баща му, че той едва не беше вързал бесило с това въже. И така, заселих се аз, саможив човек, обзаведох се с домакинство и даже започнах да се присламчвам към една вдовичка. А междувременно търсех. Осъзнах, че, попадам на следите на древна вещица, много добре за маскирана и нерегистрирана в никой от Патрулите. Представяш ли си каква интрига? Вещица, която беше на двеста-триста години! Беше набрала сила като маг първо равнище! И така, играех си аз на Нат Пинкелтон... търсех... беше ми някак неудобно да викам на помощ Висшите магове. Постепенно се появиха някои следи, кръгът на заподозрените се очерта. Една от тях, между другото, беше същата тази вдовица, която беше настроена благосклонно към мен...

— И какво? — попитах аз с възторг. Нищо, че Семьон обича да послъгва, тази история, изглежда, беше истинска.

— Такова! — въздъхна Семьон. — Дойде метежа в Петроград. Революцията. Както разбираш, на никой не му беше до хитрата вещица. Лееха се реки от човешка кръв. Отзоваха ме. Искрах да се върна, да намери злодейката, но все нямах време. А после решиха да правят язовир на мястото на селото и преселиха всички. Може би онази вещица вече я няма.

— Жалко — казах аз.

Семьон кимна:

— Такива истории при мен колкото искаш. Така че не се разпалвай, не си давай много зор.

— Ако беше Тъмен — признах си аз, — щях да реша, че се опитваш да отклониш подозрението от себе си.

Семьон само се усмихна:

— Не съм Тъмен, Антоне. И ти добре знаеш това.

— И не знаеш нищо за иницирането на хора — въздъхнах аз. — А аз така се надявах...

Семьон стана по-сериозен.

— Антоне, ще ти кажа още нещо. Момичето, което обичах повече от всичко на света, умря през двайсет и първа година. От старост.

Погледнах го и не поех риска да се усмихна. Семьон не се шегуваше.

— Ако знаех как да я направя Различна... — прошепна Семьон, гледайки някъде в далечината. — Само ако знаех... Разкрих се пред нея. Направих всичко за нея. Тя никога не боледуваше. Тя и на седемдесет и три изглеждаше най-много на трийсет. Тя дори в гладуващия Петербург не се нуждаеше от нищо, а при проверка на документите ѝ червеноармейците губеха дар слово... Бях дал пълномощното ѝ за подпис лично на Ленин. Но не можах да ѝ дам да изживее моето време. Това не е по силите ни. — Той мрачно ме погледна в очите. — Ако знаех как да иницирам Любов Петровна, не бих питал никого. Бих преминал през всичко. Самият аз бих се развъплътил — само и само да я направя Различна...

Семьон се изправи и въздъхна:

— А сега, честно казано, ми е все едно. Не ме вълнува дали хората могат да се превръщат в Различни, или не. И теб не би трябвало да те вълнува. Жена ти е Различна. Дъщеря ти — също. Такова щастие

и то само на един човек? Самият Хесер не може да мечтае за подобно нещо.

Той излезе, а аз поседях още малко и си допих бирата. Собственикът на кафенето — който беше и сервитьор, и готвач, и барман — дори не гледаше към мен. Семьон беше сложил над масата магическа завеса при излизането си.

Какво съм се притеснил всъщност?

Тримата Инквизитори душат навсякъде. Талантливият вампир Костя се носи около „Асол“ в облика на прилеп. Ще изяснят, непременно ще изяснят кой е пожелал да стане Различен. А подателя на писмото или ще го намерят, или не.

А мен това какво ме интересува?

Жената, която обичам, е Различна. Освен това доброволно се е отказала от работата в Патрула, от блестящата кариера на Велика Вълшебница. И всичко е заради мен, идиота. За да мога аз, заседалият завинаги на второ равнище на Силата, да не се комплексирам...

И Надюшка е Различна! Няма да ми се наложи да изпитвам ужаса на Различните, чиито деца порастват, остаряват и умират. Рано или късно ще разкрием на Наденка нейната природа и тя ще пожелае да стане Велика, няма никакво съмнение. И ще стане Най-великата. Може би дори ще промени този несвършен свят към нещо по-добро.

А аз си играя на някакви детински шпионски игри. Терзая се как да изпълня задачата, вместо да намина вечерта при веселия съсед или да се позабавлявам — изключително заради целите на маскировката — в казиното.

Изправих се, сложих парите на масата и излязох. След някой и друг час завесата ще се разсее, собственикът на кафенето ще види парите и празните халби и ще си спомни, че някакви невзрачни мъже са пили бира тук.

[1] Верста — руска мярка за дължина, 500 сажена или около 1,06 км — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Половин ден се занимавах с някакви абсолютно дребни, никому непотребни неща. Навярно вампирът Костя би изкривил бледите си устни и би съобщил какво мисли за моята наивност...

Първо отидох в „Асол“, преоблякох се в дънки и обикновена риза, след което тръгнах към най-близкия нормален двор — към скучните панелни девететажни блокове. Там, за мое огромно удоволствие, намерих футболно игрище, на което два отбора от хулигани старша училищна възраст гонеха оръфана топка. Между другото, имаше и няколко млади мъже. Все пак току-що завършилото световно първенство по футбол, абсолютно безславно за нашия отбор, беше изиграло и положителна роля. В малкото оцелели дворове се завръщаше смятаният за изгубен завинаги дворен дух.

Приеха ме в единия от отборите. В онзи, в който имаше само един голям мъж — с внушително коремче, но крайно подвижен и разпален. Аз съм слабичък играч, но нали не се бяха събрали световните шампиони...

Тичах около час по прашната, утъпкана земя, крещях, стрелях във вратата от изпокъсана метална мрежа и дори вкарах няколко гола. Веднъж един як десетокласник успя ловко да ме събори и се усмихна снизходително.

Но аз не се обидих и не се разстроих.

Когато играта затихна — някак от само себе си аз отскочих до близкия магазин и купих минерална вода и бира, а за най-малолетните футболисти — напитка „Байкал“. Те, естествено, биха предпочели кока-кола, но беше време да отвикват от отвъдокеанската отрова.

Единственото, което ме наскърбяваше, беше осъзнаването на факта, че прекалено голямата щедрост ще предизвика най-разнообразни подозрения. Така че ми се наложи да творя добри дела умерено.

След като си взех довиждане със „своите“ и „чуждите“ играчи, аз се разходих до плажа, където с удоволствие се изкъпах в

позамърсената, но прохладна вода „Асол“ се извисяваше встрани като помпозен дворец.

Нека си се извисява...

Най-смешното беше, че някой Тъмен маг на мое място би могъл да постъпи точно по същия начин. Не някой от съвсем младите, отдали се на недостъпни до момента удоволствия като пресни стриди и скъпи проститутки, а възрастен Тъмен, който е осъзнал, че всичко на света е само суета и суета на суетите.

Той би тичал по малкото игрище, би крещял, би ритал топката, би скърцал със зъби на неумело псуващите тийнейджъри: „Дръж си езика зад зъбите, новак!“ А после би отишъл на плажа да се плиска в мътната вода и би лежал на тревата, загледан в небето...

Къде е онова, което ни разделя? Добре, с нисшите. Тъмни всичко е ясно. Те са неживи. Принудени са да убиват, за да съществуват. Тук не може да помогне никаква словесна еквилибристика. Те са зло.

Къде е истинската граница?

И защо тя понякога е готова да изчезне? Ето в такива моменти, в които целият проблем е в един-единствен човек, пожелал да стане Различен? Един-единствен! И какви сили се хвърлят незабавно в издирването! Тъмните, Светлите, Инквизицията... И не само аз работя над този случай, аз съм просто придвижена напред пешка, която разузнава местността. Хесер бърчи чело, Завулон се мръщи, Витезслав се зъби. Човек е пожелал да стане Различен. Дръжте го, дръжте го!

А кой не би пожелал?

Не вечният глад на вампирите, не пристъпите на безумие на върколаците, а пълноценният живот на маг. Когато всичко е както при хората.

Само че по-хубаво.

Не те е страх, че ще ти откраднат скъпата музикална уредба от оставената без надзор кола.

Не се разболяваш от грип, а дори и да пипнеш някоя неизлечима гадост — на твоите услуги са Тъмните магьосници или Светлите лечители.

Не се замисляш как ще доживееш до заплата.

Не те плашат нощните улици и пияните клошари.

Дори от милицията не те е страх.

Сигурен си, че детето ти ще се прибере спокойно от училище, а няма да се натъкне на безумен маниак в подлеза.

Да, разбира се, тук е разковничето. Твоите близки са в безопасност, те дори са изключени от вампирската лотария. Но ти не можеш да ги спасиш от старост и смърт.

И все пак това е още много далеч. Някъде далеч напред.

Общо взето, е много по-приятно да бъдеш Различен.

Освен това, ако се откажеш от иницирането, няма да спечелиш нищо, дори роднините ти — хора ще имат пълното право да те нарекат глупак. Та нали като станеш различен, ти ще можеш да се застъпиш за тях. Както разправяше Семьон... изтروвили му на човека кравите, а синът-Различен осигурил следовател да помогне. Все пак родна кръв. Нищо не може да се направи...

Потрепнах, сякаш през мен пуснаха електрически ток. Сkochих и се вторачих в „Асол“.

Защо Светъл маг може да даде на човек необмислено обещание да изпълни всяко негово желание?

Само по една причина!

Ето я следата!

— Измисли ли нещо, Антоне? — разнесе се глас откъм гърба ми.

Обърнах се и погледнах в тъмните стъкла на очилата на Костя. Той беше само по бански, както и трябва да бъде на плажа, но и с детска плетена шапка, кацнала на темето му като тубетейка (явно я беше отмъкнал от някой малчуган без угризения на съвестта) слънчеви очила.

— Напича слънчицето, а? — попитах аз ехидно.

Костя се намръщи:

— Потиска ме. Виси в небето като ютия... Да не искаш да кажеш, че на теб не ти е жега?

— Жега ми е — признах си аз. — Но това е друга жега.

— Хайде без язвителност, а? — помоли Костя. Седна на пясъка и гнусливо измъкна изпод себе си някакъв фас. — Сега се къпя само нощем. Но ето, че дойдох... да поговоря с теб.

Засрамах се. Пред мен седеше навъсен млад мъж, нищо че беше нежив. Но аз помнех начумереният тийнейджър, колебаещ се пред вратата на апартамента ми. „Не бива да ме каните на гости, та нали съм вампир, тогава ще мога да дойда през нощта и да ви ухапя...“

Този хлапак беше удържал достатъчно дълго. Пиеше свинска и донорска кръв. Мечтаеше отново да стане жив. „Като Пинокио“ — явно след като е прочел Колоди или е гледал „Изкуствен разум“, е намерил вярното сравнение.

Само Хесер да не ме беше пращал на лов за вампири...

Не, глупости. Природата щеше да си вземе своето и Костя щеше да получи лиценз.

Все пак нямам право да му се надсмивам. Аз имам огромно преимущество — жив съм.

Мога без срам да се приближавам към стари хора. Именно без срам — защото Витезслав излъга. Не страхът и отвращението го отблъскваха от старците.

А срамът.

— Извинявай, Костя — казах аз и легнах до него на пясъка. — Нека да поговорим.

— Струва ми се, че постоянните обитатели на „Асол“ нямат нищо общо — започна мрачно Костя. — Клиентът е сред онези, които идват епизодично.

— Ще се наложи да проверим всички — въздъхнах аз престорено.

— И това не е всичко. Трябва да търсим и предателя.

— Ние го търсим.

— Виждам как го търсиш... Какво, разбра ли, че е някой от вашите?

— От къде на къде? — възмутих се аз. — Напълно възможно е и някой Тъмен да се е издънил...

Известно време обсъждахме ситуацията. Изглежда, бяхме стигнали едновременно до едни и същи изводи.

Само че сега аз бях на половин крачка напред. И не смятах да помагам на Костя.

— Изпратили са писмото с онази купчина писма, който строителят е донесъл в пощата — говореше Костя, без да подозира за коварството ми. — Това е било най-лесното. Всички тези гастарбайтери живеят в старото училище, там имат общежитие. Слагат всички писма на масата на дежурния на първия етаж. Сутринта някой отива до пощата и ги изпраща. За един Различен не е проблем да влезе в общежитието, да отмести погледа на дежурния... или просто да

изчака, докато онзи отиде до тоалетната, и да хвърли писмото в общата купчина. И край! Никакви следи.

— Просто и сигурно — съгласих се аз.

— В стила на Светлите — намръщи се Костя. — Да бъркат в жаравата с чужди ръце.

Кой знае защо не се обидих. Само се усмигнах подигравателно, обърнах се по гръб и погледнах към небето, към нежното жълто слънчице.

— Добре де, и ние така правим... — измърмори Костя.

Аз мълчах.

— Е, какво, да не искаш да кажеш, че никога не сте използвали хора в своите операции? — възмути се Костя.

— Случвало се е. Използвали сме, но не сме ги подвеждали.

— Тук Различният също не ги е подвеждал, просто ги е използвал — заяви непоследователно Костя, съвсем забравил за „бъркането в жаравата“. — Мисля си... има ли смисъл да продължаваме по тази следа? Засега предателят заличава следите си много умело. Ще гоним призрак...

— Разправят, че преди два дни на двама от охранителите на „Асол“ им се привидяло нещо страшно в храстите — казах аз. — Те даже стреляли.

Очите на Костя светнаха.

— Провери ли ги вече?

— Не — казах аз. — Аз съм маскиран, нямам никаква възможност.

— Може ли аз да ги проверя — попита алчно Костя. — Слушай, ще отбележа, че ти...

— Провери ги — разреших аз.

— Благодаря, Антоне! — върху лицето на Костя разцъфна усмивка и той ме ръгна здравата с юмрук в рамото. — Все пак ти си човек на място! Благодаря!

— Продължавай с усърдието в службата — не се сдържах аз. — Може да получиш още извънредни лицензи.

Костя млъкна и веднага се навъси. Вторачи се в реката.

— Колко хора уби, за да станеш Висш вампир? — попитах аз.

— Какво значение има за теб?

— Просто така... интересно ми е.

— Отвори си някак архивите и виж — усмихна се криво Костя.
— Толкова ли е трудно?

Не беше никак трудно, разбира се. Но аз никога не бях гледал досието на Костя. Не исках да научавам това...

— Чичо Костя, дай шапката! — изписукаха настоятелно до нас.

Погледнах към мъничкото, четиригодишно момиченце, притичало до Костя. Наистина — избудалкал е момиченцето, взел му е шапката...

Костя послушно свали от главата си шапката и я даде на детенцето.

— Ще дойдеш ли пак довечера? — попита момиченцето, нацупвайки устнички и поглеждайки към мен. — Да ми разкажеш приказка?

— Тъхъ — кимна Костя.

Момиченцето засия и се затича към младата жена, която събираше багажа си встрани. Само пясъка изпод петичките на малката ме изпръска.

— Ти си откачил! — извиках аз и скочих на крака. — Още тук ще те стрия на прах!

Сигурно лицето ми е било страшно. Костя побърза да извика:

— Ти какво? Какво ти става, Антоне? Това ми е племенница! Майка ѝ ми е сестра! Те живеят в Строгино, а аз тези дни им гостувам, за да не пресичам целия град!

Сепнах се.

— Какво реши, че пия кръв от нея ли? — попита Костя, все още гледайки ме с опасение. — Иди да провериш! Никакви ухапвания! Това ми е племенницата, ясно ли ти е? Аз заради нея когото искаш ще зароя в гроба!

— Пфу! — изплюх се аз. — А какво можех да си помисля? „Ще дойдеш ли пак довечера“? „Да ми разкажеш приказка“?

— Типичен Светъл... — каза Костя, вече по-спокойно. — Щом съм вампир, значи съм говедо, така ли?

Нашето крехко примирие не само че свърши, но и се превърна в нормална студена война. Костя седеше и се нервираше, а аз стоях и се упреквах за прекалено прибързаните изводи. Не се издават лицензи за деца под дванайсет години, а Костя не е такъв глупак, че да ловува без лиценз.

Но какво да се прави... подведох се.

— Ти нали имаш дъщеря — изведнъж се сети Костя. — На тази възраст, нали?

— По-малка — отвърнах аз. — И по-хубава.

— Ясно, щом е твоя, значи е най-хубавата — усмихна се Костя. — Добре, Городецки. Всичко разбрах. Да забравим. И благодаря за насочването.

— Няма за какво — казах аз. — Може би онези охранители нищо не са видели. Пийнали са водка или са пушили някаква гадост...

— Ще проверим — каза бодро Костя. — Всичко ще проверим.

Той потърка с длан темето си и стана.

— Тръгваме ли? — попитах аз.

— Потиска ме — отвърна Костя, поглеждайки нагоре. — Аз изчезвам.

И наистина изчезна, като преди това отклони погледите на всички наоколо. Само някаква мътна сянка увисна за секунда във въздуха.

— Фуклю — казах аз и се преобърнах по корем.

Честно казано, и на мен ми беше горещо, но реших принципно да не си тръгвам заедно с Тъмния.

Трябваше да обмисля още някои неща, преди да отида при охраната на „Асол“.

Витезслав се беше постарал здравата. При моята поява върху лицето на началника на охраната разцъфна добродушна усмивка.

— О, какви гости са дошли! — обяви той, отмествайки някакви книжа. — Чай, кафе?

— Кафе — реших аз.

— Андрей, донеси ни кафе — нареди началникът. — С лимонче! — И бръкна в сейфа, откъдето измъкна бутилка хубав грузински коняк.

Охранителят, който ме бе съпроводил до кабинета, беше леко объркан, но не започна да спори.

— Някакъв проблем? — попита началникът, режейки ловко лимона. — Ще пийнете ли коняче, Антоне? Хубаво е конячето, честна дума!

А аз дори не знаех как се казва... Предишният началник на охраната ми харесваше повече. Той беше искрен в отношението си към мен.

Но предишният началник на охраната никога не би ми дал информацията, която сега се надявах да получа.

— Трябва да прегледам досиетата на всички обитатели — казах аз, и добавих с усмивка: — В такава сграда със сигурност проверявате всички. Нали?

— Разбира се — съгласи се веднага началникът. — Парите са си пари, но тук са се събрали да живеят сериозни хора, не ни трябва бандити... Всички досиета, така ли?

— Всички — казах аз. — Всички, които са купили апартаменти тук, без значение дали вече са се нанесли, или не.

— Досиетата на истинските собственици или на тези, на чието име са писани апартаментите? — уточни любезно началникът.

— На истинските.

Началникът кимна и отново бръкна в сейфа.

След десет минути седях на бюрото му и прелиствах прецизно подредените, не прекалено дебели папки. От разбираемо любопитство започнах със самия мен.

— Трябвам ли ви още? — попита началникът.

— Не, благодаря. — Измерих на око количеството папки. — Ще ми трябва около час.

Началникът излезе и тихичко затвори вратата след себе си.

Аз потънах в четене.

Както се изясни, Антон Городецки беше женен за Светлана Городецкая и има двугодишна дъщеря Надежда Городецкая. Антон Городецки имаше дребен бизнес — фирма за търговия с млечни хранителни продукти. Мляко, кефир, извара, кисело мляко...

Знаех я тази фирма. Обикновена дъщерна фирма на Нощния патрул, заработваща пари за нас. В Москва има двайсетина такива и в тях работят най-обикновени хора, които не подозират у кого отива печалбата.

Общо взето, всичко е скромно, простичко и мило. А на ливадата, кой пасе на ливадата? Правилно, Различните. Няма да търгувам с водка, я...

Сложих настрана досието си и се заех с останалите обитатели.

Разбира се, в досиетата нямаше, и не би могло да има, цялата информация за хората. Все пак службата за охрана дори и на най-разкошния жилищен комплекс не е КГБ.

Но и на мен не ми трябваше много. Информация за роднините. На първо място — за родителите.

Веднага отмествах встрани тези, чиито родители бяха живи и здрави. На друга купчина трупах досиетата на онези, чиито родители са починали.

Най-много ме интересуваха израсналите в детски домове — такива се оказаха двама — и онези, на които в графите „баща“ или „майка“ имаше черта.

Такива бяха осем човека.

Наредих тези досиета пред себе си и се заех да ги изучавам внимателно.

Веднага отсях единия, расъл в детски дом — според досието му той беше близък с криминалните кръгове. Оказа се, че през последната година е бил извън Русия и въпреки молбите на правоохранителните органи, явно не смяташе да се връща.

После отсях двама от непълните семейства.

Единият се оказа слаб Тъмен маг, познат ми от някакъв незначителен случай. Него със сигурност в момента го разследваха Тъмните. Ако не са намерили нищо — значи той няма нищо общо.

Вторият беше доста известен естраден изпълнител, за когото съвсем случайно знаех, че от три месеца е в чужбина — САЩ, Германия, Израел. Навярно работеше за ремонта.

Останаха седем. Хубаво число. За момента можех да се съсредоточа върху него.

Отворих папките и започнах да чета по-внимателно. Две жени, петима мъже... Кой от тях можеше да представлява интерес за мен?

„Хлопов, Роман Львович, четирийсет и две годишен, бизнесмен...“ Лицето не предизвикваше никакви асоциации. Може би е той? Може би...

„Комаренко, Андрей Иванович, трийсет и една годишен, бизнесмен...“ О, какво волево лице! И достатъчно млад... Той ли е? Възможно е... Не, невъзможно! Сложих настрана досието на бизнесмена Комаренко. Човек, който на трийсетгодишна възраст жертва такива сериозни пари за построяването на храмове и изобщо се

отличава с „повишена религиозност“, няма да поиска да стане Различен.

„Равенбах, Тимур Борисович, шейсет и една годишен, бизнесмен...“ Достатъчно младолик за възрастта си. Дори волевият юноша Андрей Иванович срамежливо би навел поглед при среща с Тимур Борисович. Даже лицето ми беше познато, по телевизията ли го бях виждал или...

Оставих папката. Ръцете ми се изпотиха. Полазиха ме тръпки по гърба.

Спомнях си лицето не от телевизията, по-точно — не само от телевизията...

Не може да бъде!

— Не може да бъде! — повторих мислите си на глас. Сипах си чашка коняк, изпих я на екс. Погледнах лицето на Тимур Борисович — спокойно, умно, леко издължено лице.

Не може да бъде.

Отворих папката и започнах да чета. Роден в Ташкент. Баща... неизвестен. Майка... умряла в самия край на войната, когато мъничкият Тимур не е имал и пет години. Отгледан в детски дом. Завършил строителен техникум, после — строителен институт. Издигнал се по комсомолска линия. Някак си успял да не влезе в партията. Създал една от първите в СССР строителни кооперации. Впрочем, не толкова е строил, колкото е търгувал с вносни фаянсови плочки и санитарна техника. Преместил се в Москва... основал фирма... занимавал се с политика... не е бил, не е членувал, не е вербуван... съпруга, развод, втора съпруга...

Бях намерил човека-клиент.

А най-ужасното беше, че същевременно бях открил и предателя-Различен.

Откритието ми беше толкова неочаквано, че сякаш се рушеше самото мироздание.

— Как сте могли — изрекох с укор аз. — Как сте могли... шефе...

Защото, ако Тимур Борисович се подмладеше с десет-петнайсет години, щеше да стане точно копие на Хесер, със светско име Борис Игнatieвич, живял преди шейсет години точно в тези краища... Ташкент, Самарканд и останалата много средна Азия...

Повече от всичко ме порази дори не грешката на шефа. Хесер — престъпник? Това беше толкова невероятно, че дори не предизвикваше емоции.

Порази ме колко лесно шефът е паднал в капана.

Излиза, че преди шейсет години в далечен Узбекистан на Хесер му се е родило дете. После на Хесер са му предложили работа в Москва, а майката на детето, обикновена жена, е умряла през смутните години на войната. Малкото човече Тимур, чийто баща бил Велик Маг, попаднало в детски дом...

Какво ли не се случва. Хесер може и да не знае за съществуването на Тимур. А може и да знае, но по някаква причина да не взема участие в съдбата му. Но ето, че нещо е трепнало в бащата, трогнал се е, срещнал се е с остарелия си син и е дал прибързано обещание...

И точно това е удивителното!

Хесер се е занимавал с интриги стотици, хиляди години. Нито една произнесена от него дума не е била случайна. А да се мине така?

Невероятно.

Но факт.

Не е необходимо да си специалист по физиогномика, за да разпознаеш най-близки роднини в Тимур Борисович и Борис Игнatieвич. Дори и аз да си премълча — Тъмните ще направят това откритие. Или Инквизиторите. Ще притиснат възрастния бизнесмен... а и защо да го притискат? Та нали ние не сме зли рекетъори. Ние сме Различни. Витезслав ще го погледне в очите или Завулон ще щракне с пръсти — и Тимур Борисович ще започне да разказва всичко като на изповед.

А какво ще стане с Хесер?

Замислих се. Е... ако си признае, че той е изпратил писмата... значи не е имал лош умисъл... общо взето, той има право да се разкрие пред човек...

Известно време прехвърлях в мислите си точките на Договора, допълненията и уточненията, прецедентите и изключенията, препратките и бележките под линия...

Получаваше се доста забавен резултат.

Щяха да накажат Хесер, но не особено строго. Най-много да получи порицание от европейското бюро на Нощния патрул и нещо

привидно страшно, но не кой знае колко смислено от Инквизицията. Хесер нямаше да изгуби дори поста си.

Само дето...

Представих си каква веселба щеше да настане в Дневния патрул. Как ще се усмихва Завулон. С какво неподправено любопитство Тъмните ще започнат да се интересуват от семейните работи на Хесер, да предават поздрави до неговия син-човек.

Разбира се, за толкова години, колкото е изживял Хесер, всеки би изградил черупка около себе си, би се научил да понася подигравките. Но в момента не исках да съм на негово място.

А нали и нашите момчета няма да се сдържат. Не, никой няма да тръгне да упреква Хесер, нито ще злослови зад гърба му, обаче ще има усмивчици и клатене на глави в недоумение, и шепнене: „Остарява все пак великият, остарява...“

Не изпитвах никакво сляпо преклонение и възторг пред Хесер. Възгледите ни се различаваха прекалено много. Все още не можех да му простя някои неща...

Но така да се изложи!

— Какви си ги забъркал, Велики? — казах аз. Прибрах всички папки в отворения сейф и си сипах още една чашка коняк.

Мога ли да помогна на Хесер?

Как?

Като се добера пръв до Тимур Борисович?

А после? Да му направя заклинание за мълчание? Но ще го премахнат, ще се намерят майстори.

А ако принудя бизнесмена да напусне Русия? Да избяга, сякаш го гонят всички градски престъпни групировки, заедно с всички правоохранителни органи.

Може и да замине. Да се скрие някъде в тундрата или в Полинезия.

Така му се пада. Нека през остатъка от живота си ходи на лов за тюлени или събаря кокосови орехи от палмите! Приискало му се, значи, да става Морска Владетелка...

Вдигнах слушалката на телефона и набрах централата на нашия офис, въведох допълнителните цифри и се свързах с изчислителната ни лаборатория.

— Да? — попита слушалката с гласа на Толик.

— Толик, намери ми един човек. Бързо.

— Кажи ми името и ще опитам — отвърна Толик без никаква изненада.

Изредих му всичко, което знаех за Тимур Борисович.

— Ха. Че какво още ти трябва за него? — учуди се Толик. — На коя страна спи или кога за последен път е бил на зъболекар?

— Къде е сега — казах мрачно аз.

Толик изсумтя, но от другата страна на линията чу се бодрото тракане на клавишите.

— Има мобилен телефон — казах аз за всеки случай.

— Не учи учения. Има даже два мобилни телефона... И двата се намират... намират се... Така, само да отворя картата...

Аз чаках.

— Жилищен комплекс „Асол“. А къде по-точно дори ЦРУ не може да ти каже, не достига точност за позициониране.

— Имаш бутилка от мен — казах аз и затворих. Сkochих. Впрочем... накъде съм тръгнал, след като пред мене е монитoрът на службата за наблюдение?

Не ми се наложи да търся дълго.

Тимур Борисович тъкмо влизаше в асансьора. След него вървяха двамина с каменни физиономии. Двама охранители. Или охранител и шофьор, който по съвместителство е и втори охранител.

Изключих монитора и scochих. Изтичах в коридора тъкмо навреме, за да се натъкна на началника на охраната.

— Успяхте ли? — засия той.

— Тъхъ — кимнах му аз на бегом.

— Нуждаете ли се от помощ? — извика разтревожено началникът подире ми.

Аз само поклатих глава.

ГЛАВА 6

Стори ми се, че асансьорът пълзи към двайсетия етаж непоносимо бавно. По пътя успях да измисля и да отхвърля няколко плана. Охраната — ето кое усложняваше нещата.

Ще трябва да импровизирам, а ако се наложи — и да се демаскирам донякъде.

Звънях дълго на вратата, гледайки в електронната зеница на „шпионката“. Най-накрая нещо изщрака и от скрития в стената комутатор се чу глас:

— Да?

— Наводнявате ме! — извиках аз, симулирайки крайно вълнение. — Всичките ми фрески на тавана протекоха! В роялите вече има по две кофи вода!

Откъде се взеха тези фрески и рояли?

— В какви рояли? — попита подозрително гласът.

Откъде да знам какви точно са тези рояли? Черни и скъпи. Или бели и още по-скъпи...

— Във виенските! С извити крака! — изръсих аз.

— А не онези, които са в храстите? — попитаха ме с откровена ирония.

Погледнах в краката си. Проклето многопозиционно осветление... тук дори нямаше никакви сенки!

Протегнах ръка към вратата и успях да забележа слаба сянка върху розовото дърво, с което беше облицована бронираната стомана.

И издърпах сянката към себе си.

Ръката ми потъна в Сумрака, а след нея — и самият аз.

Светът се преобрази. Избледня, посивя. Настана глуха тишина, едва-едва се дочуваше само звъntenето на електрониката в „окото“ и комутатора.

Бях в Сумрака, в този странен свят, пътя за който знаят само Различните. В света, от който идваше нашата Сила.

Бледите сенки на напрегнатите охранители — над главите им тлееха тревожни яркочервени аури, виждах ги дори през вратата.

Можех да се пресегна мислено, да им дам заповед — и щяха да ми отворят.

Но аз предпочетох да мина през затворената врата.

Охранителите наистина бяха настръхнали — единият държеше в ръката си пистолет, вторият бавно-бавно посягаше към кобура си.

Докоснах охранителите, прекарах пръсти по масивните им чела. Спете, спете, спете... Вие сте много уморени. Трябва да легнете, да заспите още сега да спите не по-малко от час. Дълбоко-дълбоко. И да сънувате хубави сънища.

Единият охранител веднага омекна, другият се съпротивлява за части от секундата. Ще трябва после да проверя дали има способности на Различен, какво ли не се случва...

После излязох от Сумрака. Светът се оцвети и се забърза. Отнякъде се чу музика.

Охранителите се засвличаха като чували върху скъпия персийски килим, застлан пред самата врата.

Успях да хвана едновременно и двамата и да ги положа внимателно на пода.

После тръгнах към звуците, към минорното пеене на цигулката.

Виж, този апартамент беше ремонтиран грижливо! Всичко сияеше, всичко беше обмислено и хармонично, явно тук беше работил някой от най-добрите дизайнери. Собственикът не беше забил и един пирон в стената, а вероятно и не беше изказвал и никакви желаниа. Само е издавал нечленоразделни звуци, одобрителни или недоволни, докато е разглеждал цветните скици, после е мушнал пръст в някои от тях и е забравил за апартамента за половин година.

Както се оказа, Тимур Борисович беше дошъл в „Асол“, за да се поглези в джакузито. При това в истинско „Джакузи“, а не в хидромасажна вана на някоя не толкова знаменита фирма. От бълбукащата вода стърчеше само физиономията, напомняща до болка за Хесер. Скъпият костюм беше небрежно окачен на облегалката на креслото — в тази баня имаше достатъчно място и за кресло, и за масичка за списания, и за сауна, и за същото това джакузи, наподобяващо малък басейн.

Все пак гените са велико нещо! Синът на Хесер не можеше да стане Различен, но в човешкото си съществуване опитваше от всички възможни блага.

Влязох, ориентирах се в просторното помещение и се приближих към ваната, Тимур Борисович ме погледна и се намръщи, но не направи никакви резки движения.

— Охраната ви спи — казах аз. — Допускам, че някъде под ръка имате алармен бутон или пистолет. Няма смисъл да ги използвате, няма да ви помогнат.

— Тук няма никакви алармени бутони — промърмори Тимур Борисович и гласът му до болка напомняше гласа на Хесер. — Не съм параноик... А вие вероятно сте Различен?

Така. Явно ще играем с открити карти...

Усмигнах се:

— Различен съм. Колко е хубаво, че не са нужни дълги обяснения.

Тимур Борисович изсумтя възмутено и попита:

— Какво, да излизам ли? Или можем да поговорим и така?

— Може и така — съгласих се аз. — Ще разрешите ли?

Потомъкът на Великия маг кимна, аз придърпах креслото, седнах, като безмилостно смачках скъпия му костюм и казах:

— Знаете ли защо съм тук?

— Изобщо не приличате на вампир — отбеляза Тимур Борисович. — Вероятно маг? Светъл?

Кимнах.

— Дошли сте да ме инициирате — реши Тимур Борисович. — Какво, толкова трудно ли беше да позвъните предварително?

Ох, проблем...

Той все пак нищо не разбираше.

— Кой ви е обещал инициране? — попитах рязко аз.

Тимур Борисович се намръщи и промърмори:

— Така... започна се. Защо сте дошли?

— Водя разследване по случай за несанкционирано разгласяване на секретна информация — казах аз.

— Но вие сте Различен? Не сте от ГБ? — обезпокои се Тимур Борисович.

— За ваше огромно съжаление не съм от държавната сигурност. Разкажете ми абсолютно честно кой и кога е обещал да ви иницира.

— Вие ще усетите лъжата — каза простиичко Тимур Борисович.

— Естествено.

— Господи, исках да прекарам два-три часа спокойно! — възкликна той с болка в гласа. — Там проблеми, тук неприятности... Влизам във ваната — появява се сериозен млад човек и иска обяснения!

Чаках. Не започнах да обяснявам, че не съм човек.

— Преди седмица с мен се срещна... — Тимур Борисович се поколеба. — При доста странни обстоятелства се срещнах... с един господин...

— Как изглеждаше? — попитах аз. — Няма нужда да го описвате, просто си го представете мислено...

В погледа на Тимур Борисович се появи любопитство. Погледна ме.

— Какво? — попитах объркано аз.

Имаше от какво да се объркам!

Ако можеше да се вярва на мисления образ, който се появи в съзнанието на бизнесмена (а аз нямах никакви причини да не му вярвам), то с него бе разговарял не особено известния в момента, но навремето знаменит киноактьор Олег Стриженов.

— Олег Стриженов. — Тимур Борисович изсумтя. — Млад и красив. Реших, че полудявам. Но той каза, че това е само маскировка... маска...

Ето каква била работата. На Хесер все пак му е стигнал умът да се маскира. Какво пък... това ни дава допълнителни шансове!

Аз се поободрих и казах:

— Продължавайте. Какво стана после?

— Този върколак — каза Тимур Борисович, непреднамерено бъркайки термините — много ми помогна в една работа. Забърках се в неприятна история... съвсем случайно. Ако не ми бяха казали това-онова... сега нямаше да съм тук.

— Тоест — помогнали са ви — уточних аз.

— И още как — кимна Тимур Борисович. — Разбира се, аз се заинтригувах и разговорът някак потръгна... сърдечно. И за стария Ташкент си спомнихме, и за старите филми побъбрихме... После същият този фалшив Стриженов ми разказа за Различните. Каза, че ми е роднина, и затова с удоволствие ще направи каквото поиска. Просто така, без никакви любезности в отговор.

— И? — подканих го аз.

— Аз не съм идиот — сви рамене Тимур Борисович. — От златната рибка трябва да се поискат не три желаниа, а всемогъщество. Или, най-малкото, басейн със златни рибки. Помолих го да направи и мен същия такъв Различен. Тогава този „Стриженов“ започна да извърта. Това не можело да стане. Но аз чувствах, че лъже! Може! И го помолих да се постараете и все пак да ме направи Различен...

Той не лъжеше. В нито една дума. Само премълчаваше някои неща.

— Не могат да ви направят Различен — обясних аз. — Ние сте обикновен човек. Извинявайте, но не можете да станете Различен.

Тимур Борисович изфуча отново.

— Това е..., ако щете, то е в гените — продължих да обяснявам аз. — А вие, Тимур Борисович, разбрахте ли, че по някаква причина вашият събеседник е попаднал в капан? Че е формулирал неправилно фразата си и като резултат е длъжен да изпълни за вас неизпълнимото?

Тук вече моят самоуверен събеседник си премълча.

— Разбрали сте — казах аз. — Виждам, че сте разбрали. И все пак сте го поискали?

— Нали ви казвам — може да се направи! — повиши тон Тимур Борисович. — Чувствам го! Усещам не по-зле от вас, когато ме лъжат! И не съм заплашвал, само помолих!

— Най-вероятно с вас е разговарял баща ви — казах аз. — Разбирате ли?

Тимур Борисович се вцепени в бълбукащото си джакузи.

— Той наистина е искал да ви помогне — казах аз. — Но не може. А вашето искане го убива — в буквалния смисъл. Разбирате ли?

Тимур Борисович поклати глава.

— Той ви е дал прекалено неопределено обещание — казах аз — и вие сте се хванали за думите му. Ако не изпълни дадената дума, той ще умре. Разбирате ли?

— Такива правила ли имате?

— Това е допълнение към Силата — изсумтях аз. — Е, поне за Светлите.

— Къде е бил досега татко... — възкликна Тимур Борисович с неподправено тъжна интонация. — Той май все още е млад, нали? Защо е дошъл чак след като внуците ми се изпожениха?

— Повярвайте ми, не е могъл — отговорих аз. — А и най-вероятно просто не е знаел за вас. Така се е получило. Но сега вие го убивате. Родния си баща.

Тимур Борисович мълчеше.

А аз триумфирах. Защото този излегнал се в джакузито си бизнесмен съвсем не беше толкова завършен мръсник. За него, израсналия на изток, думата „баща“ означаваше много. Въпреки всичко.

— Предайте му, че оттеглям своята... молба... — промърмори Тимур Борисович. — Не иска... така да бъде... Можеше просто да дойде и да ми каже честно всичко. Нямаше защо да изпраща сътрудниците си.

— Сигурен ли сте, че съм негов сътрудник? — поинтересувах се аз.

— Сигурен съм. Не знам кой е той, баща ми. Но не е последната дупка на кавала във вашите Патрули.

Успях! Свалих надвисналия над Хесер дамоклев меч!

Дали не ме беше изпратил затова в „Асол“? Защото е разбрал, че ще успея?

— Тимур Борисович, имам още една молба — продължих аз да кова нагорещеното желязо. — Трябва да изчезнете за известно време от града. Някои обстоятелства станаха известни... по вашите следи вървят и други Различни, включително и Тъмни, и вие ще имате неприятности, както и... ъъ... вашият баща.

Тимур Борисович седна рязко в джакузито. Попита:

— А какво още ще заповядаме да направя?

— Мога да ви заповядам — обясних аз. — С такава лекота, както и на вашата охрана и ще хукнете към летището дори без да си обуете панталоните. Но аз ви моля, Тимур Борисович. Вие вече извършихте добро дело, когато се съгласихте да оттеглите искането си. Направете и следващата крачка. Моля ви.

— Нали разбирате какво мнение се създава за някой бизнесмен, който внезапно изчезва неизвестно къде?

— Досещам се.

Тимур Борисович изсумтя и някак отведнъж сякаш остаря. Засрамах се. Но продължавах да чакам.

— Бих искал да поговоря... с него.

— Мисля, че ще стане... — веднага се съгласих аз. — Но първо трябва да изчезнете.

— Обърнете се — промърмори Тимур Борисович.

Аз послушно се обърнах. Кой знае защо вярвах, че няма да ме цапардоса по тила с някоя тежка никелирана сапуниера.

И това с нищо необосновано доверие ме спаси.

Защото погледнах към стената през Сумрака, за да се убедя, че охраната спи спокойно до входа, и видях бърза сянка — прекалено бърза, за да е човек.

При това сянката преминаваше през стените. Не с обичайните крачки на Различен, а с плъзгащата се походка на вампир.

Когато Костя влезе в банята, аз вече бях успял да си придам спокойно и подигравателно изражение. Както и подобава на Светъл патрулен, изпреварил Тъмен.

— Ти — каза Костя. В Сумрака от него излизаше лека пара. Изобщо, вампирите изглеждат по друг начин в сумрачния свят, но в Костя бяха останали доста човешки черти. Удивително за Висш вампир.

— Разбира се — казах аз. Звуците сякаш потъваха в мокър памук. — Защо дойде тук?

Костя се поколеба, но отговори честно:

— Усетих, че използваш Сила. Значи си намерил нещо... Някого.

Той прехвърли погледа си върху Тимур Борисович и попита:

— Това ли е изнудвачът?

Вече нямаше смисъл да лъжа, нито пък да прикривам бизнесмена.

— Изнудвачът е — казах аз. — Аз го принудих да се откаже от исканията си.

— Как?

— Излъгах го, че родният му баща необмислено му е обещал да го превърне в Различен. Заради което сега го заплашват сериозни неприятности... Така че той се засрами и се отказа от обещаното му.

Костя се намръщи.

— А сега смятам да го изпратя някъде по-надалеч — продължих да лъжа аз вдъхновено. — Нека да се засели някъде в Доминиканската република.

— Това е само половината от разследването — каза навъсено Костя. — Струва ми се, че вие, Светлите, укривате своя човек.

— Ние или аз?

— Ти. Да се намери човека не е най-важното. Трябва ни този, който е проговорил, който му е обещал инициране.

— Та той не знае нищо! — възмутих се аз. — Проверих паметта му, всичко е чисто. Предателят е бил в облика на кинозвезда от миналия век и не е оставил никакви следи.

— Ще видим — реши Костя. — Нека си obuе панталоните, ще го взема.

Това вече беше наглост!

— Аз го намерих и той ще тръгне с мен! — изревах аз.

— А на мен ми се струва, че ти възнамеряваше да скриеш уликите — изрече Костя тихо, но заплашително.

Зад гърбовете ни старецът бавно се подсушаваше, без да подозира за разговора, който се водеше в Сумрака. А ние се пронизвахме взаимно с погледи и никой не искаше да отстъпи.

— Той ще дойде с мен — повторих аз.

— Ще си премерим ли силите? — попита Костя почти весело и с едно плъзгащо движение се озова до мен и ме погледна изпитателно в очите. В Сумрака зениците му светеха с червен пламък.

Та той искаше тази схватка!

Искаше я вече от много години! За да убеди себе си окончателно, че истината е на страната на Висшия вампир Константин, а не на страната на наивния юноша Костя, мечтал да се избави от проклятието отново да стане човек...

— Ще те унищожа — прошепнах аз.

Костя само се усмихна:

— Да проверим?

Погледнах под краката си. Сянката ми едва се виждаше, но аз я вдигнах — и се плъзнах в следващия слой на Сумрака. Там, където стените на сградите едва се различаваха в мъглата, а пространството беше изпълнено с тихо, тревожно бучене.

Останах сам в тази печеливша позиция само за миг.

Костя се появи във втория слой на Сумрака веднага след мен. Сега вече беше силно променен — лицето му наподобяваше покрит с

кожа череп, очите му бяха хлътнали, ушите му се бяха изострили и удължили.

— Научих се на много неща — прошепна Костя. — Е, какво, с кого ще тръгне заподозреният?

И тогава се разнесе нечий глас:

— Имам предложение, което ще задоволи всички.

В сивата мъгла се материализира Витезслав. Неговото тяло също беше деформирано и от него се вдигаше пара, като от парче сух лед, изложено на слънчевите лъчи. Аз потрепнах — пражкият вампир беше дошъл от третия слой на Сумрака, който не беше достъпен за мен. Каква ли беше силата му?

Веднага след Витезслав се появи и Едгар. Пътешествието из третия слой се удаваше трудно на мага — той се олюляваше и дишаше тежко.

— Той ще дойде с нас — продължи Витезслав. — Ние не сме склонни да подозираме Антон Городецки в лоши намерения, но вземаме предвид подозренията на Дневния патрул. Инквизицията поема следствието.

Костя не каза нищо.

Аз също мълчах. Не само защото Витезслав беше в правото си. Просто нямах възможност да му се противопоставя.

— Излизаме ли, господа? — предложи Витезслав. — Тук е неуютно.

След секунда отново стояхме в просторната баня, където Тимур Борисович, подскачайки на един крак, се опитваше да се вмъкне в слиповете си.

Витезслав му даде време да облече бельото си и едва тогава бизнесменът се обърна, видя цялата ни компания и извика смаяно. Витезслав го изгледа студено.

Тимур Борисович омекна. Едгар се озова до него и положи безчувственото тяло в креслото.

— Казваш, че не познава предателя... — обади се Витезслав, разглеждайки с любопитство бизнесмена. — Колко удивително познато лице... В мен възникват интересни догадки.

Аз мълчах.

— Можеш да се гордееш със себе си, Антоне — продължи Витезслав. — Твоите думи са имали смисъл. Струва ми се, че бащата

на този човек наистина служи в Патрула. В Нощния патрул.

Костя се изкикоти. Разбира се, на него не му харесваше решението на Витезслав. Той би предпочел да достави самостоятелно чедото на Хесер в Дневния патрул, но и тази ситуация го устройваше.

— Нима премъдрият Хесер се е изложил така? — попита той с възторг. — Колко любопитно...

Витезслав го погледна и Костя млъкна.

— Всеки може да се изложи — изрече тихо Витезслав. — Дори маг извън категория. Но... — Погледна ме — Можеш ли да извикаш тук Хесер?

Свих рамене. Глупав въпрос — разбира се, че можех. И Витезслав можеше.

— Не ми харесва тази работа... — каза тихо Витезслав. — Изобщо не ми харесва. Някой тук блъфира нагло.

Той ни изгледа с пронизващ нечовешки поглед. Нещо го беше разтревожило, но какво точно?

— Аз ще се свържа с моите началници — изрече Костя с тон, нетърпящ възражения.

Витезслав не го спря, той гледаше намръщено към Тимур Борисович.

Извадих телефона си и набрах номера на Хесер.

— Някой иска да ни направи на глупаци, всички нас... — изрече Витезслав с нарастваща ярост. — И този някой...

— Наредете му да се облече — помолих аз, докато слушах продължителните сигнали. — Необходимо ли е да се унижава възрастният човек? Така по бельо ли ще го отведем?

Витезслав не помръдна, но Тимур Борисович се изправи и като в полусън се зае да се облича.

Отстрани към мен се приближи Едгар и попита със съчувствие:

— Не отговаря ли? На негово място аз бих отговорил...

— Още дълго време няма да ти предложат такова място — отсече Витезслав. — Щом не виждаш в какво са ни забъркали...

Ако се съди по лицето на Едгар, той не виждаше нищо. Както и аз, както и Костя — който беше избелил очи и шепнеше нещо беззвучно.

— Да, Антоне... — обади се Хесер. — Нещо интересно?

— Намерих човека, на когото е било обещано да го превърнат в Различен — промълвих аз.

В банята настъпи пълна тишина. Изглеждаше, че всички се вслушват в слабия звук от телефона.

— Прекрасно! — възкликна Хесер. — Браво! Сега незабавно се свържи със следователите от Тъмните и от Инквизицията. Нека да се включат в разследването. Някъде там се мотае и онзи чешки вампир, Витезслав. Разбран старец, макар и без абсолютно никакво чувство за хумор... но това е общ проблем при вампирите.

Витезслав се обърна към мен. Лицето му се вкамени, очите му пламтяха. Той чуваше всичко.

А аз бях готов да заложа каса чешка бира срещу флакон евтин одеколон, че Хесер прекрасно знае, че Витезслав е до мен.

— Витезслав вече е тук — казах аз. — А също така Едгар и... следователят от Тъмните.

— Прекрасно! — възхити се Хесер. — Помоли нашия пражки гост да ми отвори портал... ако може да се справи, разбира се, и ще намина при вас.

След като прибрах телефона, погледнах към Витезслав. Честно казано, според мен Хесер прекали с подигравките.

Но откъде да знам какви са отношенията между стария Светъл маг и стария вампир-Инквизитор, нито колко сметки за уреждане са натрупали?

— Вие чухте — казах аз уклончиво.

— Уточни — изрече бързо Витезслав.

— Ръководителят на московския Нощен патрул, Пресветлият маг Хесер ви моли да му отворите портал. Ако е по силите ви, разбира се.

Витезслав хвърли само един поглед встрани и във въздуха над бълбукащото джакузи се очерта тънка светла рамка. Този, който прекрачеше през тази странна врата, неизбежно би се озовал във водата.

— Никакви проблеми — изрече студено Витезслав. — Едгар...

Бившият тъмен маг го погледна предано в очите.

— Досието на този... — Витезслав кимна към Тимур Борисович, който лениво стягаше възела на вратовръзката си — най-вероятно е долу, при охраната.

Едгар изчезна — за икономия на време беше побягнал за досието през Сумрака.

След миг в банята се появи Хесер. Само че не излезе от портала, а от въздуха до него, и стъпи спокойно на мраморните плочки на пода.

— Съвсем остарях — въздъхна той. — Не уцелих вратата...

Погледна към Витезслав и лицето му се разля в усмивка.

— Каква среща! Защо не намина да ми се обадиш?

— Работа — отвърна бързо Витезслав. — Предполагам, че трябва колкото се може по-бързо да разрешим възникналите въпроси...

— Прекалено много време прекарваш в канцеларии — въздъхна Хесер. — Превърнал си се в бюрократ... Така, какво имаме тук?

— Ето го... — вметнах аз.

Хесер ми се усмихна ободряващо и погледна към Тимур Борисович.

Настана тишина. Затихна и Костя, приключил беззвучния си разговор със Завулон, който не бързаше да се появява. Витезслав сякаш се беше вкаменил, а аз се опитвах изобщо да не дишам.

— Любопитно — каза Хесер. Приблужи се към безучастно втренчения пред себе си Тимур Борисович и го докосна по ръката. Въздъхна: — Ай, ай, ай...

— Познат ли ви е този човек, Пресветли Хесер? — попита Витезслав.

Хесер се обърна към нас с изражение на най-дълбока тъга. Попита с горчивина:

— Ти какво, съвсем ли си изгубил нюха си? Та това е моя кръв, Витезслав! Това е синът ми!

— Нима? — попита иронично Витезслав.

Хесер изобщо престана да му обръща внимание. Прегърна стареца, който по човешките мерки можеше да е баща на него самия. Нежно го галеше по раменете и шепнеше:

— Къде беше през всичките тези години, хлапе... Ето, че се случи да се срещнем... А разправяха — не е оцелял... Разправяха — дифтерит...

— Моите искрени поздравления, Хесер — каза Витезслав, — но аз бих искал да получа обяснение!

В банята отново се появи Едгар, изпотен, с папка в ръка.

Все още прегърнал своя син-старец, Хесер отвърна:

— Проста история, Витезслав. Преди войната работих в Узбекистан. Самарканд, Бухара, Ташкент... Бях женен. Отзоваха ме в Москва. Знаех, че ми се е родил син, но нито веднъж не го бях виждал. Не ми беше до това... имаше война. После майката на момчето почина и следите му се изгубиха.

— И дори ти не можа да го намериш? — попита недоверчиво Витезслав.

— Дори аз. По документи излизаше, че е починал. От дифтерит...

— Мексикански сериал — не издържа Едгар. — Пресветли Хесер, вие твърдите, че не сте се срещали с този човек?

— Нито веднъж — каза тъжно Хесер.

— Не сте разговаряли с него и не сте му предлагали, в нарушение на всички правила, да стане Различен? — не се отказваше Едгар.

Хесер изгледа иронично мага:

— Вие ли не знаете, уважаеми Инквизиторе, че човек не може да стане Различен?

— Отговорете на въпроса! — изрече Едгар с нещо средно между заповед и молба.

— Никога не съм го виждал, никога не съм говорил с него и нищо не съм му обещавал. Не съм изпращал писма до Патрулите и Инквизицията! Не съм молил никого да се среща с него или да изпраща тези писма! Светлината е свидетел на моите думи! — натърти Хесер. Вдигна ръка и в дланта му за миг разцъфна бял огън. — Вие какво, поставяте думите ми под съмнение? Твърдите, че аз съм предателят?

Сега изглеждаше по-висок, сякаш в него се е разгънала някаква пружина, можеше направо да забива пирони с поглед.

— Предявявате ли ми обвинение? — попита Хесер, повишавайки тон. — Ти, Едгар? Или ти, Витезслав?

Костя не успя да се отдръпне навреме и получи своята порция от изпепеляващия поглед:

— Или ти, хлапе-вамфир?

И на мен самия ми се прииска да се скрия, но в дълбините на душата си се кикотех. Хесер беше праметнал всички! Не разбирах точно как, но знаех, че го е направил!

— Ние дори не смеем да предположим подобно нещо, Пресветли Хесер. — Витезслав пръв наведе глава. — Едгар, вашите въпроси не бяха формулирани учтиво!

— Вината е моя — посърна Едгар. — Простете, Пресветли Хесер. Дълбоко се разкайвам.

Костя се оглеждаше панически. Дали чакаше Завулон? Не, по-скоро не. Напротив, мечтаеше си ръководителят на Тъмните да не се появи и да пропусне раздаването на подигравки.

И Завулон нямаше да се появи, усетих го. Европейският вампир, който въпреки цялата си сила и многовековната си мъдрост, нямаше опит в задкулисните интриги, можеше да се хване в капана, но Завулон веднага е разбрал, че Хесер няма да се издъни толкова глупаво.

— Вие сте нападнали сина ми — каза тъжно Хесер. — Кой му е наложил лишаване от воля? Ти ли, Константине?

— Не! — извика Костя панически.

— Аз бях — обади се мрачно Витезслав. — Да оттегля ли магията?

— Да я оттеглиш? — изрева Хесер. — Вие сте въздействали с магия върху моето момче! Представяте ли си какъв шок е това на неговата възраст? А? И какъв ще стане сега след инициирането? Тъмен?

Аз се опулих, Костя нададе слаб писък, а зъбите на Едгар изщракаха.

Навярно всички едновременно погледнахме към Тимур Борисович през Сумрака.

Аурата на потенциален Различен беше съвсем очевидна.

Тимур Борисович нямаше нужда да се подлага на зъбите на вампир или върколак. Той можеше да стане съвсем приличен маг. От четвърто-пето равнище.

За съжаление по-скоро Тъмен маг... Но...

— И какво да правя сега? — продължаваше Хесер. — Вие сте се нахвърлили върху моето момче, изплашили сте го, потиснали сте волята му...

Поостарялото „момче“ леко опипваше възела на вратовръзката — не спираше да се старае да го нагласи по-добре.

— И сега той ще стане Тъмен — възмущаваше се Хесер, — така ли? Какво, това специално планирано ли беше? Синът на Хесер —

Тъмен маг?

— Сигурен съм, че той би станал Тъмен при всички случаи... — каза Витезслав. — С неговия начин на живот...

— Ти си потиснал волята му, тласнал си го към Мрака, а сега правиш подобни изявления? — изрече Хесер със заплашителен шепот. — Инквизицията смята, че има право да нарушава договора? Или това е твое лично отмъщение... Още ли не можеш да забравиш Карлсбад? Можем да продължим този разговор, Витезслав. Тук не е Червената Къпалня, но има достатъчно място за дуел.

Витезслав се колеба цяла секунда, опитвайки се да издържи погледа на Хесер, но после се предаде:

— Вината е моя, Хесер. Не подозирах, че този човек е потенциален Различен. Та нали всичко говореше за обратното... тези писма...

— И сега какво? — изрева Хесер.

— Инквизицията признава своята... своята прибързаност... — каза Витезслав. — Московският Нощен патрул има право да вземе този... този човек под своя закрила.

— Да го подложим на реморализация? — попита Хесер. — Да го инициираме, след като се обърне към Светлината?

— Да... — прошепна Витезслав.

— Е, тогава ще смятаме конфликта за разрешен. — Хесер се усмихна и потупа Витезслав по рамото. — Не се отчайвай. Всички допускаме грешки понякога. Важното е да ги поправяме, нали?

Този древен европейски кръвопиец имаше голямо самообладание.

— Вярно е, Хесер... — изрече тъжно той.

— Между другото, хванахте ли Различния-предател? — поинтересува се Хесер.

Витезслав поклати глава.

— Какво има там, в паметта на синчето? — попита Хесер. Погледна към Тимур Борисович, който вече беше напълно облечен. — Ай, ай, ай... Олег Стриженов. Кинозвезда от шейсетте... Каква нагла маскировка!

— Очевидно предателят обича старото руско кино? — попита Витезслав.

— Очевидно. Аз лично бих предпочел Инокентий Смоктуновски — отвърна Хесер. — Или Олег Дал. Безнадеждна работа, Витезславе. Предателят не е оставил следи.

— И ти не можеш да предположиш кой е той? — попита Витезслав.

— Мога да предположа — кимна Хесер. — В Москва има хиляди Различни. Всеки би могъл да приеме чужд облик. Да не би Инквизицията да иска да провери паметта на всички Различни в Москва?

Витезслав се намръщи.

— Да, не става — съгласи се Хесер. — Не мога да гарантирам дори за своите сътрудници, а Различните, които не влизат в Патрулите, със сигурност ще откажат.

— Ще устроим засада — заяви Едгар. — И ако предателят се появи отново...

— Няма да се появи — каза уморено Витезслав. — Това вече не е необходимо.

Хесер се усмихна, гледайки мрачния вампир, а после сякаш някой изтри усмивката му.

— Моля да напуснете апартамента на сина ми. За подписването на протокола ще ви чакам в офиса си. Довечера в седем.

Витезслав кимна и изчезна. Впрочем, след миг се появи отново. Леко сконфузен.

— Пеша, пеша — каза Хесер. — Затворих Сумрака тук. За всеки случай.

Аз побързах да последвам Инквизиторите и Костя, който беше истински щастлив да се омете от тук навреме!

— Антоне — повика ме Хесер. — Благодаря. Добра работа свърши. Намини при мен довечера.

Не си направих труда да му отговарям. Преминахме покрай безучастните към всичко охранители и аз грижливо сканирах онзи, който ми се беше сторил подозрителен.

Не, все пак не беше Различен. Човек.

Още дълго щях парен каша да духам...

Потъналият в размисли Витезслав мълчеше, оставил на Костя и Едгар да си играят продължително с ключалките. Само по едно време ме погледна накриво и попита:

— Няма ли да ни почерпиш по кафе, патрулен?

Кимнах. Защо не?

Та нали вършехме една и съща работа и бяхме попаднали заедно в глупаво положение, независимо от всички реверанси на Хесер по мой адрес.

ГЛАВА 7

Смешна компания — юноша-вампи́р от Дневния патрул, двама Инквизитори и Светъл маг.

И всички седят кротко в големия празен апартамент и чакат да кипне водата за нес кафето. Дори на Костя разреших да влезе — и сега той седеше на същия онзи перваз, но от вътрешната му страна.

Само на Витезслав не му се седеше.

— Отвикнал съм от Русия — каза той, докато се разхождаше замислено край прозореца. — Отвикнал съм. Не мога да позная страната.

— Да, страната се променя! Строят се нови сгради, пътища... — започнах възторжено аз.

— Спести ми иронията си, патрулен — прекъсна ме Витезслав. — Имам предвид друго. Седемдесет години във вашата страна живяха най-дисциплинираните Различни.

Дори Патрулите спазваха приличието...

— А сега всички са като изтръгнали се от оковите? — попитах аз прозорливо.

Витезслав мълчеше.

Засрамах се. Какъвто и да беше той, този пражки вампир от Инквизицията, днес го бяха поставили в страшно глупаво положение. За първи път виждах Инквизицията опозорена. Дори Хесер... не че се страхуваше от тях, но ги признаваше за непреодолима сила.

И изведнъж ги беше изиграл. Ловко и изящно.

Беше ли се променило нещо в света? Беше ли станала Инквизицията трета страна... просто една от страните в играта? Тъмните, Светлите и Инквизицията?

Или Тъмните, Светлите и Сумракът?

Водата в стъкленото чайниче забълбука, налях в чашките, наредени на перваза, и извадих кафето, захарта и пакет мляко.

— Городецки, даваш ли си сметка, че днес беше нарушен Договорът? — попита неочаквано Витезслав.

Свих рамене.

— Не е задължително да отговаряш — каза Витезслав. — И без това знам, че си разбрал всичко. Някой от московския Нощен патрул провокира Инквизицията да извърши необмислени действия... след което получи право да привлече на страната на Светлината един-единствен човек. Не мисля, че той ще донесе много полза на Нощния патрул.

И аз не мислех. Тимур Борисович няма да тръгне да изучава използването на Силата на Сумрака. Ще получи дълголетие то си, ще получи възможността да извършва дребни магически фокуси, да вижда тайните замисли на деловите си партньори, да избягва куршумите... Това ще му бъде достатъчно. Е, да речем, фирмата му ще започне редовно да превежда големи суми на сметката на Дневния патрул и самият бизнесмен ще стане по-добър, ще се захване с някаква благотворителна дейност... ще поеме издръжката на бялата мечка в зоологическата градина и на десетина сирачета от някой детски дом.

Все едно. Това не си струваше конфликта с Инквизицията.

— Безчестие! — изрече с горчивина Витезслав. — Използване на служебното положение за лични цели.

Изсумтях неволно.

— Нещо смешно ли казах? — настръхна Витезслав.

— Струва ми се, че Хесер е прав. Вие наистина прекалено дълго сте се задържали на канцеларска работа.

— Значи смяташ, че всичко това беше нормално? — попита Витезслав. — Че няма повод за възмущение?

— Един човек, макар и не най-добрият на света, ще стане Светъл — казах аз. — Сега той няма да причини зло на никого. Даже напротив. Така че защо трябва да се възмуцавам?

— Остави, Витезславе — каза тихо Едгар. — Городецки нищо не разбира. Той е прекалено млад.

Витезслав кимна, отпи от кафето си и каза мрачно:

— Струваше ми се, че се различаваш от цялото това Светло братство, че за теб е важна същността, а не формата...

Тук вече се ядосах:

— Да, за мен е важна същността, Витезславе! А същността е в това, че ти си вампир! А ти, Едгар, си Тъмен маг! Не знам къде виждате нарушаване на Договора, но съм сигурен, че нямаше да имате претенции към Завулон!

— Светъл маг... — процеди Витезслав. — Адепт на Светлината... Ние само запазваме равновесието, ясно ли ти е? И Завулон щеше да бъде изправен пред трибунала, стига да се опиташе да направи такова нещо!

Но вече нищо не можеше да ме спре.

— Завулон е правил много неща. Той се опита да убие жена ми. Опита се да убие и мен. Той постоянно тласка хората към Мрака! Казваш, че някой от нашите е постъпил нечестно, като е изиграл мошеника? Може и да е нечестно, но е правилно! Все се възмуцавате, че ви връщат ресто с вашите фалшиви монети... какво пък, всичко може да се промени лесно. Започнете да играете честно.

— Твоята и нашата честност са различни неща — отрони Едгар.
— Витезславе, да вървим...

Вампирът кимна и остави чашата с недопитото кафе.

— Благодаря за кафето, Светли. Връщам ти поканата да вляза.

Двамата Инквизитори излязоха.

Остана само мълчаливият Костя, който седеше на табуретката и допиваше кафето си.

— Моралисти! — изрекох злобно аз. — Или ти също смяташ, че са прави?

Костя се усмихна:

— Не, защо? Така им се пада. Отдавна някой трябваше да натрие носа на Инквизицията... жалко само, че го направи Хесер, а не Завулон.

— Хесер нищо не е направил — изрекох аз с упорство. — Та нали той се закле, не чу ли?

Костя сви рамене:

— Не мога да си представя как е организирал всичко, но това е негова интрига. Ненапразно Завулон реши да изчака. Хитър, хитър е старият лисан... знаеш ли какво ме изумява?

— Какво? — попитах напрегнато аз. Подкрепата на Костя нещо не ме въодушевяваше.

— Каква всъщност е разликата между нас? Ние правим интриги, тласкайки нужните ни хора към нашата страна. Вие правите същото. Приискало му се на Хесер да направи сина си Светъл — и го направи. Браво! Нямам никакви претенции.

Костя се усмихваше.

— Как мислиш, кой е бил прав във Втората световна война? — попитах аз.

— Това пък защо? — Този път Костя застана нащрек, очаквайки не без основание уловка.

— Отговори ми.

— Нашите са били прави — каза патриотично Костя. Между другото, някои вампири и върколаци са воювали! Двама дори са получили Геройски звезди!

— А защо са били прави именно нашите? Нали Сталин също не би имал нищо против да погълне Европа? И мирни градове сме бомбардирани, и музеи сме ограбвали, и дезертъори сме разстрелвали...

— Защото са наши! Затова са били прави!

— Та ето, сега нашите са прави. А нашите са Светлите.

— Тоест, ти го чувстваш така — уточни Костя. — Затова ли не приемаш възражения?

Кимнах.

— Ха... — изрече презрително Костя. — Е, дай ми поне един разумен довод.

— Ние не пием кръв — казах аз.

Костя остави чашката на пода и се изправи.

— Благодаря за гостоприемството. Връщам ти поканата да вляза.

Останах сам — в големия празен апартамент, насаме с недопитите чаши, отворената микровълнова печка и изстиващата вода в чайника...

Защо я бях кипнал в микровълновата? Един-единствен пас — и водата щеше да закипи направо в чашките.

Извадих телефона и набрах номера на Светлана. Не отговаряше. Сигурно е отишла да се поразходи с Надюшка и пак си е забравила мобилния телефон в стаята...

Изобщо не ми беше толкова леко на душата, колкото демонстрирах.

Все пак с какво сме по-добри? Правехме интриги, сражавайки се, мамехме. Необходим ми бе този отговор, за пореден път ми беше необходим. И то не от умника Хесер, свикнал да плете дантели от думите. Не и от самия мен — вече не вярвах на себе си. Нужен ми беше отговор от човек, на когото вярвах.

Освен това бях длъжен да разбера как Хесер е излъгал Инквизицията.

Защото, ако се е заклел в Светлината — и е излъгал... — тогава за какво се боря?

— Да върви всичко... — започнах аз и се сепнах. Да не проклинаме — на това ни учат още в първите дни след иницирането. А ето, че почти се изпуснах.

Да върви всичко. Просто да върви.

В този момент на вратата се позвъни — сякаш някой беше отгатнал, че сега в никакъв случай не бива да оставам сам.

— Да! — извиках аз през цялата стая, спомняйки си, че не съм заключил.

Вратата се откряна и се подаде главата на Лас. Съседът ми се огледа и попита:

— Как е, да не попречих нещо?

— Всичко е наред, влизай.

Лас влезе, огледа се и каза:

— Не, добре е при теб... само трябва да си сложиш клозетна чиния... Може ли да се изкъпя още веднъж? Сега или довечера? Хареса ми...

Пъхнах ръка в джоба си и напипах връзката ключове, представих си как се надуват, раздвояват се...

Хвърлих на Лас новия комплект.

— Задръж ги!

— Защо? — поинтересува се Лас, разглеждайки ключовете.

— Трябва да замина. Използвай ги засега.

— Ето, тъкмо се засели нормален човек и... — огорчи се Лас. — Жалко. Скоро ли тръгваш?

— Веднага — казах аз. Изведнъж осъзнах колко искам видя Светка и Надя. — Може и да се върна.

— А може и да не се върнеш?

Кимнах.

— Жалко — повтори Лас и се приближи. — Видях, че имаш минидисков плеър... вземи.

Взех малкия диск.

— „Бойни протези“ — обясни Лас. — Моят албум. Само че не го пускай пред жени и деца!

— Няма. — Повъртях диска в ръце. — Благодаря.

— Имаш ли някакви проблеми? — попита Лас. — Извинявай, ако си пъхам носа, където не ми е работа, но изглеждаш някак болезнено потиснат...

— Не, всичко е наред — сепнах се аз. — Разтъжих се за дъщеричката. Ще отида сега... Жена ми е с нея на вилата, а аз имах работа тук...

— Свято дело — одобри Лас. — Не бива детето да се лишава от внимание. Макар че, ако майката е с него това е най-важното.

Погледнах го.

— Все пак майката е най-важна за детето — каза с вид на Виготски, Пиаже или друго светило на детската психология. — Това е обусловено биологически. Ние, самците, все пак се грижим най-вече за самката. А самката — за детето.

Пуснаха ме в апартамента на Тимур Борисович без спорове. Охранителите изглеждаха напълно нормално и едва ли имаха и най-малка представа за неотдавнашните събития.

Хесер пиеше чай с отново придобития си син в кабинета. Голям, дори „солиден“ кабинет с масивно бюро и множество забавни дрънкулки по полиците на старинните шкафове. Вкусовете им бяха смайващо сходни. Кабинетът на Тимур Борисович приличаше удивително на работното място на баща му.

— Влизай, млади човече — усмихна ми се Тимур Борисович. — Виждаш ли, всичко се нареди. — Погледна към Хесер и добави: — Млад е още, буен...

— Точно така — кимна Хесер. — Какво има, Антоне?

— Трябва да поговорим — казах аз. — Насаме.

Хесер въздъхна и погледна сина си. Той се изправи:

— Ще отида при моите безделници. Няма какво да се мотаят тук, ще се намери работа за тях.

Тимур Борисович излезе и двамата с Хесер останахме сами.

— Е, какво е станало, Городецки? — попита уморено Хесер.

— Можем ли да говорим свободно?

— Да.

— Вие не искахте синът ви да стане Тъмен Различен — казах аз.
— Нали?

— А ти би ли искал да видиш своята Надюшка Тъмна вълшебница? — отговори Хесер с въпрос.

— Но Тимур неизбежно би станал Тъмен — продължих аз. — На вас ви е било необходимо да получите правото да го реморализирате. За целта Тъмните — а още по-добре Инквизицията — е трябвало да се паникьосат и да извършат някакви неправомерни действия по отношение на сина ви...

— Което и стана — каза Хесер. — Е, Городецки? Искаш ли да ме обвиниш в нещо?

— Не, искам да разбера.

— Нали видя как се заклех в Светлината? Не съм се срещал по-рано с Тимур. Нищо не съм му обещавал, не съм изпращал писма, и никого не съм привличал за тази цел.

Не, Хесер не се оправдаваше, нито се опитваше да ме баламосва. Той сякаш излагаше условието на задача, очаквайки с удоволствие какъв отговор ще даде ученикът.

— На Витезслав му трябваше да зададе още един въпрос — казах аз, — но очевидно той беше прекалено човешки за него...

Хесер трепна с мигли, сякаш репетираше кимване.

— Майката — казах аз.

— Витезслав някога е убил майка си — обясни Хесер. — Не нарочно. Бил е млад вампир и не е можел да се контролира. Но... оттогава се старая да не произнася тази дума.

— Коя е майката на Тимур?

— Името ѝ трябва да го има в досието.

— Там може да има всякакво име. Пише, че майката на Тимур е изчезнала в края на войната... Но аз знам една жена-Различна, която от онези времена насам е пребивавала в тялото на птица. От човешка гледна точка тя е умряла.

Хесер мълчеше.

— Наистина ли не сте могли да го намерите по-рано? — попитах аз.

— Бяхме сигурни, че Тимка е умрял — изрече тихо Хесер. — Олга беше тази, която не искаше да се примири. И когато я реабилитираха, продължи да го търси...

— Намерила сина си и му дала прибързано обещание — завърших аз.

— На жените им е позволено да проявяват излишни емоции — каза сухо Хесер. — Дори и на най-мъдрите жени. А мъжете ги има точно затова — за да защитават и жена си, и детето. Да организират всичко рационално и обмислено.

Кимнах.

— Осъждаш ли ме? — попита Хесер с любопитство. — Антоне?

— Кой съм аз, че да ви осъждам? Имам дъщеря — Светла Различна. Не бих искал да я отстъпя на мрака.

— Благодаря, Антоне — кимна Хесер и видимо се отпусна. — Радвам се, че разбра това.

— Интересно колко далече бихте отишли заради сина си и Олга? — попитах аз. — Нали Светлана почувства нещо? Някаква опасност за мен?

Хесер сви рамене:

— Предчувствието е несигурна работа.

— Ако бях решил да разкажа истината на Инквизицията — продължих аз. — Ако бях решил да отида в Патрула, в Инквизицията... Тогава какво?

— Но нали не отиде — каза Хесер. — Независимо от всички намеци на Витезслав. Какво друго, Антоне? Усещам, че на езика ти се върти нов въпрос.

— Как се е получило така, че вашият син е Различен? — попитах аз. — Та това е лотария. Рядко в семейство на Различни се ражда дете-Различен.

— Антоне, или иди при Витезслав и изложи догадките си — каза тихо Хесер, — или изчезвай при Светлана, както беше решил, но ми спести този разпит.

— Не се ли страхувате, че Инквизицията ще обмисли всичко и ще се сети каква е работата? — попитах аз.

— Не се страхувам. След три часа Витезслав ще подпише документите за прекратяване на разследването. Няма да повдигна обвинения. И така са затънали до шията.

— Успех в реморализацията на Тимур — казах аз и тръгнах към вратата.

— Имаш още една седмица отпуска, прекарай я със семейството си! — извика Хесер подире ми.

В първия момент исках да отвърна гордо, че не се нуждая от подаяния, но се спрях навреме.

За какъв дявол да го правя?

— Две седмици — казах аз. — Само от извънредна работа ми се е натрупал поне месец.

Хесер премълча.

ЕПИЛОГ

Реших да върна БМВ-то чак като се върна от отпуската. В края на краищата...

По новия път — по-рано бяха дупки, свързани с участъци шосе, а сега участъци шосе, на места прекъсвани от дупки — колата караше с лекота със сто и двайсет километра в час.

Хубаво е да си Различен.

Знаех, че няма да попадна в задръстване. Знаех, че срещу мен няма да изскочи самосвал с пиян шофьор. Ако свършеше бензинът, можех да наляя в резервоара вода и да я превърна в гориво.

Коя няма да пожелае същата съдба за собственото си дете?

Имам ли право да осъждам Хесер и Олга?

Уредбата в колата ми беше нова, с устройство за минидискове. Отначало исках да сложа там „Бойни протези“, но после реших, че ми се слуша нещо по-лирично.

Поставих „Бяла гвардия“.

*Не знам какво си решил,
не знам какво става с теб,
ангел с конец небето е зашил,
син, небесносин...
Не помня на загубата вкуса,
нямам сили със злото да се боря.
Всеки път, когато изляза през врата,
тръгвам към твоята топлина...*

Мобилният ми телефон иззвъня и умничката уредба незабавно намали звука.

— Света? — попитах аз.

— Не може да се свърже човек с теб, Антоне.

Гласът на Светлана беше спокоен. Значи всичко е наред.

Това беше най-важното.

— И аз не можах да се свържа с теб — признах.

— Явно атмосферни смущения — каза весело Светлана. — Какво се случи преди половин час?

— Нищо особено. Поговорих с Хесер.

— Всичко ли е наред?

— Да.

— Имах предчувствие, че вървиш по ръба.

Кимнах, гледайки пътя. Умна жена си имам, Хесер. Предчувствията й са надеждни.

— А сега всичко наред ли е? — попитах.

— Сега всичко е наред.

— Света... — започнах, поддържайки волана с една ръка. — Какво да правя, ако не съм сигурен, че съм постъпил правилно? Ако се измъчвам от въпроса дали съм прав, или не?

— Отиди при Тъмните — отвърна Светлана без колебание. — Те не се измъчват.

— Това ли е целият отговор?

— Това е единственият отговор. И цялата разлика между Светлите и Тъмните. Тя може да бъде наречена съвест или нравствено чувство, същността е една и съща.

— Имам чувството — оплаках се аз, — че времето на реда свършва. Разбираш ли? А настъпва... не знам.

Нито тъмно време, нито светло, и дори не часът на Инквизиторите...

— Това е ничие време, Антоне — каза Светлана. — Това е просто ничие време. Прав си, че нещо приближава. Нещо ще се случи. Но не сега.

— Поговори си с мен, Света — помолих я аз. — Трябва да карам още половин час. Поговори си с мен през този половин час, става ли?

— Имам малко импулси в картата — отговори Светлана със съмнение.

— Тогава аз ще ти позвъня — предложих аз. — Нали изпълнявам задача, телефонът ми е служебен. Нека Хесер да плаща сметката.

— А няма ли да започне да те мъчи съвестта? — засмя се Светлана.

— За днес я потренирах достатъчно.

— Добре, не ми звъни, ще омагьосам моя телефон — каза Светлана. Не знаех дали се шегува — не винаги разбирам.

— Тогава разказвай — предложих аз. — Какво ще стане, когато дойда. Какво ще каже Надюшка. Какво ще кажеш ти. Какво ще каже майка ти. Какво ще стане с нас.

— Всичко ще бъде наред — каза Светлана. — И аз ще се зарадвам, и Надя. И мама ще се зарадва...

Аз карах колата, притиснал телефона с едната си ръка в нарушение на правилата за движение. Някакви товарни камиони се носеха по платното за насрещно движение.

Слушах какво говори Светлана, а от тонколоните тихият женски глас продължаваше да пее:

*Когато се върнеш, всичко ще бъде различно.
Да бяхме се опознали...
Когато се върнеш.
А аз не съм ти съпруга, не съм ти приятелка даже.
Когато се върнеш при мен,
така безумно обичала те някога,
когато се върнеш, ще видиш,
че жребият отдавна хвърлен е, и не от нас...*

ИСТОРИЯ ВТОРА НИЧИЕ ПРОСТРАНСТВО

ПРОЛОГ

Почивката в Подмосковието винаги е била характерна или за бедните, или за богатите. Средната класа е онази, която избира турски хотели с програмата „всичко е включено в цената, пий колкото можеш“, знойната испанска сиеста или чистичкото крайбрежие на Хърватия. Средната класа не обича да почива в централна Русия.

Впрочем, средната класа в Русия не е многобройна.

Професията учител по биология, дори и в престижна московска гимназия, няма нищо общо със средната класа. Ако учителят е жена и мръсникът-съпруг я с напуснал преди три години заради друга, при това без да оспори правото на майката да възпитава двете си деца, то за турските хотели тя можеше само да мечтае.

Добре поне, че децата още не бяха навлезли в ужасната възраст на пубертета и искрено се радваха на старичката вила, малката рекичка и започващата зад самата ограда гора.

Лошото беше, че голямата дъщеря твърде сериозно възприемаше статута си на по-голяма. На десетгодишна възраст спокойно можеш да наглеждаш петгодишното си братче, което се плиска в рекичката, но в никакъв случай не бива да навлизаш навътре в гората, разчитайки на знанията си от учебника по „Природознание“.

Впрочем десетгодишната Ксюша засега дори не предполагаше, че са се загубили. Хванала здраво брат си за ръка, тя вървеше по едва видимата пътечка и разказваше:

— А тогава отново го прободих с борови колове! Забили единия кол в челото му, а другия — в корема! А той станал от гроба и казал: „Все едно, не можете да ме убие! Аз отдавна съм мъртъв. А името ми е...“

Братлето й тихо захленчи.

— Добре, добре, пошегувах се — каза сериозно Ксюша. — Той паднал и умрял. Погребали го и отишли да празнуват.

— С-страшно е — призна си Ромка. Не заекваше от страх, просто си заекваше. — Ти п-повече не раз-каз-вай, става ли?

— Няма — каза Ксюша, оглеждайки се. Зад тях пътеката все още се виждаше, но отпред напълно се губеше в нападалите борови клони и изгнилата шума. Гората някак незабележимо беше станала сумрачна, сурова. Съвсем не такава, каквато беше в селото, където мама беше наела „вилата“ — стара, занемарена къща. Трябваше да се връщат, докато не се е стъмнило Ксюша, като по-голяма и като грижлива сестра, разбираше това. — Да се връщаме вкъщи, че мама ще ми се кара.

— Кученце — неочаквано каза брат й. — Гледай, кученце!

Ксюша се обърна.

Зад гърба й наистина стоеше куче — голямо, сиво, озъбено, и ги гледаше с отворена уста, сякаш се усмихваше.

— Искам такова кученце — каза Ромка, без изобщо да заекне, и погледна гордо сестра си.

Ксюша беше градско момиче и беше виждала вълци само на картинки. Е, и в зоологическата градина, само че там бяха някакви рядко срещащи се, суматрански вълци...

Но сега се уплаши.

— Хайде, да вървим — каза тихо тя, хващайки по-здраво Ромка. — Това е чуждо кученце, с него не бива да се играе.

Сигурно нещо в гласа й изплаши братчето й. При това го изплаши така, че той не захленчи, а се вкопчи в сестра си и послушно тръгна с нея.

Сивото куче постоя малко и тръгна бавно след децата.

— То върви след нас — каза Ромка, озъртайки се. — Ксюша, това вълк ли е?

— Куче е — каза Ксюша. — Само не бягай, ясно ли е? Вълците хапят онези, които бягат!

Кучето издаде кашлящ звук — сякаш се смееше.

— Да бягаме! — изкрещя Ксюша и те побягнаха — направо през гората, през дерящите жилави храсти, покрай някакъв чудовищно огромен, на ръст колкото голям човек, мравуняк, покрай редица обрасли с мъх пънове — явно някой някога си бе отсякъл десетина дървета оттук и си ги бе взел.

Кучето ту изчезваше, ту се появяваше. Отзад, отдясно, отляво. И от време на време кашляше или се смееше.

— То се смее! — закрещя през сълзи Ромка.

Кучето изчезна някъде. Ксюша спря до могъщ бор, притискайки към себе си Ромка. Брат ѝ вече отдавна не понасяше подобни нежности, но сега не се възпротиви, а притисна гръб към сестра си и закри уплашено очите си с ръка. Заповтаря тихичко:

— Не ме е с-страх, не ме е с-страх. Няма никого.

— Няма никого — потвърди Ксюша. — Не мрънкай! Въл... Кучето имаше кученца и ни прогони от тях. Разбра ли? Сега се прибираме вкъщи.

— Прибираме се — съгласи се Ромка с радост и махна ръка от лицето си. — Ой, кученца!

Страхът му моментално изчезна, когато видя излизащите от храста кутрета. Те бяха три — сиви, с големи чела и глуповати очи.

— К-кученца... — изрече възторжено Ромка.

Ксюша панически се дръпна встрани. Борът, до които стояха, не я пусна — басмената ѝ рокля се беше налепила за смолата. Ксюша се дръпна по-силно, тъканта изпраця и се отлепи.

Тогава тя видя вълка. Той стоеше отзад и се усмихваше.

— Трябва да се качим на дървото... — прошепна Ксюша.

Вълкът се засмя.

— Той иска да си поиграем с кученцата ли? — попита с надежда Ромка.

Вълкът разтърси сивата си глава, осеяна с белезникави петна, сякаш отговаряйки: „Не, не. Искам кученцата да си поиграят с вас...“

И тогава Ксюша закрепця — толкова силно и пронизително, че дори вълкът отстъпи назад и смръщи муцуна.

— Махай се, махай се! — крещеше Ксюша, забравила, че вече е голямо и смело момиче.

— Стига сте викали — чу се зад гърба им. — Цялата гора разбудихте...

Децата се обърнаха назад с пробудена надежда. До вълчетата стоеше голяма жена — красива, чернокоса, с дълга ленена рокля, боса.

Вълкът заръмжа заплашително.

— Я не ми се ежи — каза жената. Наведе се, хвана за врата едно от вълчетата и то увисна безволево в ръцете ѝ, сякаш бе заспало. Останалите също застинаха на местата си. — Какво имаме тук?

Вълкът, който вече не обръщаше никакво внимание на децата, тръгна заплашително към жената. Тя произнесе напевно:

*Вълчи хрусталак, ужас и мрак,
няма да ме заблудите...*

Вълкът спря.
Жената довърши, като го гледаше:

*Виждам истината, виждам лъжата,
на кого ли ми приличаш?*

Вълкът се озъби.

— Ай, ай, ай... — каза жената. — И какво ще правим сега?

— Мах... ни... се... — излая вълкът. — Мах... ни... се... ве...
щи... це...

Жената хвърли вълчето върху мекия мъх и сякаш вцепенението на вълчетата изчезна — те панически се втурнаха към вълка и се скриха под корема му.

*Три тревички, кора на бреза,
вълча ягодка от храст,
капка кръв, една сълза,
Козя кожа, кичур от коса...
Разбърквах и размесвах,
запасих се с отвара...*

Вълкът отстъпи назад, а след него — и вълчетата.
Жената произнесе триумфално:

*Няма в тебе вече сила,
магията дойде навреме!*

Сякаш четири сиви мълнии — една голяма и три малки — се стрелнаха от поляната към храстите. Във въздуха се разлетяха снопчета сива козина и силно ѝ замириса на кучета — като че ли цяла глутница бе съхнала тук след дъжд.

— Лельо, в-вие в-вещица ли сте? — попита тихо Ромка.

Жената се засмя. Приблужи се към тях и ги хвана за ръцете.

— Да тръгваме.

Къщичката изобщо не беше на кокоши крака и това разочарова Ромка. Най-обикновена дървена къщичка с малки прозорчета и малък навес.

— А б-баня имате ли? — попита Ромка, оглеждайки се.

— Защо ти е баня? — засмя се жената. — Искаш да се изкъпеш ли?

— Вие т-трябва първо да затоплите банята, после да ни н-нахраните и едва след това да ни изядете — каза Ромка със сериозен тон.

Ксюша го дръпна за ръката, но жената не се обиди, а се засмя:

— Ти да не ме сбърка с Баба Яга? Може ли да не затоплям банята? Така или иначе нямам баня. И няма да ви ям.

— М-може — зарадва се Ромка.

Отвътре къщичката изобщо не приличаше на жилище на уважаваща себе си Баба Яга. На белосаната стена тиктакаше стенен часовник с махало и тежести, от тавана висеше красив полилей с кадифени висулки, на една неустойчива етажерка стоеше малък телевизор „Филипс“. Имаше руска печка, но беше така затрупана е боклуци, че нямаше никакво съмнение — в нея отдавна не бяха пекли добри юнаци и малки дечица. Само голямата библиотека със старинни книги изглеждаше солидно и тайнствено. Ксюша се приближи до шкафа и погледна кориците. Мама винаги беше казвала, че когато е в чужда къща, интелигентният човек първо трябва да погледне книгите на домакина, а едва след това всичко останало.

Но книжките бяха протрити, с едва различими заглавия, а онова, което успя да разчете, макар че беше написано по руски, си оставаше напълно непонятно. И мама имаше такива книжки: „Хелминтология“, „Етногенезис“... Ксюша въздъхна и се отдръпна от шкафа.

Ромка вече седеше до масата, а вещицата му наливаше чай от бял електрически чайник.

— Ще пийнеш ли чайче? — попита тя дружелюбно. — Вкусен, от горски билки...

— Вк-кусен е — потвърди Ромка, макар че повече топеше гевречета в меда, отколкото да пие чай. — С-седни, Ксюха.

Ксюша седна и учтиво взе чашката.

Чаят наистина беше вкусен. Вещицата също го пиеше и се усмихваше на децата.

— А няма ли да се превърнем в козленца, като изпием чая? — попита Ромка изведнъж.

— Защо? — учуди се вещицата.

— Ами ще ни омагьосате — обясни Ромка. — Ще ни превърнете в козлета и ще ни изядете.

Явно не изпитваше пълно доверие към тайнствената си спасителка.

— А защо ми е да ви превръщам във вонящи козлета и тогава да ви ям? — възмути се вещицата. — Ако исках да ви изям, щях да ви изям така, без да ви превръщам в нищо. Не гледай толкова много Роу, момченце!

Ромка се нацупи, побутна Ксюша и попита шепнешком:

— А кой е този Роу?

Ксюша не знаеше и му изшътка:

— Пий си чая и мълчи! Магьосник някакъв...

Не се превърнаха в козлета, чаят беше вкусен, а медът и гевречетата — още по-вкусни. Магьосницата разпита Ксюша как се учи в училище. Съгласи се, че четвърти клас е просто ужас, изобщо не е като в трети Смъмри Ромка, че сърба, докато пие чая. Попита Ксюша откога заеква брат й. После им разказа, че не с никаква вещица, а ботаник и събира всякакви редки билки в гората. И, разбира се, знае от кои билки вълците се боят като от огън.

— А защо вълкът говореше? — попита недоверчивият Ромка.

— Изобщо не говореше — отсече магьосницата-ботаник. — Той лаеше, а на вас ви се стори, че говори. Нали?

Ксюша помисли и реши, че всъщност си беше така.

— Ще ви изпратя до края на гората — каза жената. — Оттам се вижда селото. И повече да не ходите в гората, че вълците ще ви изядат!

Ромка помисли и ѝ предложи да помогне в събирането на билки. А за да не ги закачат вълците, ще трябва да му даде специалната билка срещу вълци. И, за всеки случай, срещу мечки. А може и за лъвове, защото гората тук е съвсем като в Африка.

— Никакви билки! — изрече строго жената. — Това са редки билки, вписани са в Червената Книга и не се късат току-така.

— Знам какво е Червената Книга — зарадва се Ромка. — А кажете, моля ви...

Жената погледна часовника и поклати глава. Възпитаната Ксюша веднага каза, че е време да тръгват.

За из път децата получиха по парченце медена пита. Жената ги изпрати до края на гората — оказа се съвсем наблизно, сякаш пътечките сами бягаха под краката.

— И повече да не сте стъпили в гората! — повтори настоятелно тя. — Ако не съм наблизно, вълкът ще ви изяде.

Докато слизаха към селото, децата няколко пъти поглеждаха назад.

Отначало жената стоеше и гледаше след тях, а после изчезна.

— Все пак тя е вещица, нали, Ксюха? — попита Ромка.

— Тя е ботаник! — застъпи се за жената Ксюха. И се учуди: — Ти вече не заекваш!

— За-за-заеквам! — започна да се лигави Ромка. — Аз и преди не заеквах, просто се шегувах!

ГЛАВА 1

И кой е казал, че прясно издоеното мляко е вкусно?

Сигурно това идва още от първи клас. От някой учебник по „Родна реч“, където е написано за вкусното-превкусно прясно издоено мляко. И наивните градски деца вярват.

Всъщност вкусът на това мляко е доста своеобразен. Виж, като постои един ден в мазето, да изстине това е съвсем друга работа. Тогава го пият дори онези нещастници, които са лишени от необходимите храносмилателни ферменти. А те, между другото, не са никак малко. От гледна точка на майката природа възрастният човек не бива да пие мляко, то е необходимо на децата...

Но хората рядко се вслушват в мнението на природата.

Още по-малко — Различните.

Пресегнах се към каната и си налях още една чаша. Студеничко, с пяна... защо пяната от варенето е толкова противна, а в домашното мляко тя е най-вкусната част? Отпих голяма глътка. Стига, трябва да оставя за Светла и Надечка. В цялото село — и то немалко село, петдесет къщи — само една крава! Добре, че беше и тази... Имах силното подозрение, че великолепият млеконадой от кравата, която не е раждала, се дължи на Светлана. Напразно се гордееше „леля Саша“ — четирийсетгодишната руска селянка, собственицата на кравата Райка, шопара Борка, козела Миша и няколко безименни кокошки. Просто Светлана искаше дъщеря ѝ да пие истинско мляко. И ето, че кравата бе лишена от всякакви неприятности. И с трици да я хранеше леля Саша, нищо не би се променило!

Не, все пак истинското мляко е хубаво нещо. Нека героите от рекламите да пристигат в селото с пакети мляко и с блеснали очи да повтарят „истинско“! Позволено им е. За това им плащат. А и на селяните, отдавна и сигурно отучени да се грижат за всякакви животни, така им е по-лесно. Могат да ругаят демократите и „онези от града“, но не и да пасат крави.

Оставих празната чаша и се излегнах на опънатия между дърветата хамак. Ето това е буржоа, от гледна точка на местните

жители. Пристига с луксозна кола, носи вносни продукти на жена си, по цял ден се излежава в хамака и си чете книжки... А тук, разбираш ли, народът се скита по цял ден, няма с какво да излекува махмурлука...

— Здравейте, Антон Сергеевич — поздрави ме през оградата местният алкохолик, Колян, сякаш беше прочел мислите ми. Как ли беше успял да ми запомни името? — Добре ли пътувахте?

— Здравей, Коля — отвърнах аз небрежно на поздрава му, без дори да направя опит да се измъкна от хамака. Така или иначе, нямаше да го оцени. Не за това беше дошъл. — Благодаря, пътувах нормално.

— Нямате ли нужда от помощ, по градината или нещо друго... — попита Коля без особена надежда. — Дай, викам си, да ида, да попитам...

Затворих очи — през клепачите ми клонящото към залез-слънце светеше в кървавочервено.

Нищо не можех да направя. Нищичко. Достатъчна беше намеса от шеста-седма степен, и зависимостта от алкохола на горкия Коля щеше да изчезне, да му мине цирозата и да се появи желание да работи, а не да пие водка и да бие жена си.

Всъщност можех, въпреки всички Договори, тихомълком да извърша същата тази намеса. Леко движение с ръката...

А после какво? В селото нямаше работа. В града бившият механизатор Коля на никого не беше нужен. Той нямаше и пари, за да започне „свой бизнес“. Даже прасенце не можеше да си купи.

Отново щеше тръгне да търси домашна ракия, да се претрепва от работа, когато случайно го наемат, и да си изкарва яда върху своята не по-малко пропила се, уморена от всичко съпруга. Не трябва да се лекува отделният човек, а цялата Земя.

Или поне една шеста от тази земя, която носеше гордото име Русия.

— Антон Сергеевич, сили не ми останаха... — изрече Коля емоционално.

На кого е нужен бивш алкохолик в умиращото село, където колхозът е разтурен, а единственият фермер е подпалван три пъти, докато разбере намека?

— Коля — казах аз, — каква ти беше военната специалност? Танкист?

Имаме ли някакви наемници? Нека по-добре да иде в Кавказ, отколкото да пукне след година от някое менте...

— Не съм служил — изрече приглушено Коля — Не ме взеха. Тогава много търсеха механизатори и непрекъснато ме отлагаха, а после преминах възрастовата граница... Антон Сергеевич, ако трябва да наричам някого — аз и така мога! Не се и съмнявайте! Ще го смачкам!

— Коля — попитах, — ще погледнеш ли двигателя на колата? Нещо тракаше вчера...

— Ще го погледна! — оживи се Коля. — Та аз...

— Ето ключовете — хвърлих му връзката аз. — Имаш бутилка от мен.

Коля грейна в щастлива усмивка:

— Искате ли и да ви измия колата? Че е скъпа, а то... по нашите пътища...

— Благодаря ти — казах аз. — Много ще съм ти признателен.

— Само че не искам водка — изрече внезапно Коля и аз чак трепнах от изненада. Какво, да не би светът да се е преобърнал? — Няма никакъв вкус... виж, манерка домашна...

— Договорихме се — отвърнах аз и щастливият Колян отвори външната врата и тръгна към обора, където вчера бях прибрал колата.

А от къщи — не видях, а почувствах — излезе Светлана. Значи Надечка се е уморила и вкува сладкия следобеден сън... Света се приближи, застана до главата ми, поколеба се, а после постави прохладната си длан на челото ми. Попита:

— Зле ли ти е?

— Ъхъ — измърморих аз. — Света, нищо не мога да направя. Нищо. Как издържаш тук?

— Идвам от дете в това село — каза Светлана. — Чичо Коля го помня, откакто беше нормален. Млад, весел. Возеше ме на трактора. Трезвен. Пееше песни. Представяш ли си?

— Преди по-хубаво ли беше? — попитах аз.

— Пиеха по-малко — отвърна Светлана. — Антоне, а защо не го реморализира? И усетих, че вече се приготвяше, през Сумрака премина вълна. Тук няма никакви патрулни... освен теб.

— Вечен ли е кокалът на кучето? — отвърнах грубо аз. — Извинявай... Не с чичо Коля трябва да започнем.

— Не с него — съгласи се Светлана. — Но намесата в действията на структурите на властта е забранена от Договора. „На хората — човешкото, на Различните — различното...“

Не отговорих. Да, забранено е. Защото това е най-лесният и сигурен начин да насочиш човешката маса към Доброто или Злото. Следователно — да нарушиш равновесието. В историята е имало крале и президенти, които са били Различни, и това е приключвало с такива войни...

— Тук ще се вкиснеш, Антоне... — каза Светлана, галейки ме по косата. — Хайде да се връщаме в града.

— Надюшка се радва — възразих аз. — А и ти искаше да останеш още седмица, нали?

— Ти се тормозиш... Защо не заминеш сам? В града ще ти е по-весело.

— Човек може да си помисли, че искаш да ме отпратиш — промърморих аз. — Да не си имаш любовник тук?

Светлана изсумтя:

— Ще предложиш ли поне една кандидатура?

— Не — казах аз, след кратък размисъл. — Освен ако някой от вилите...

— Тук е женско царство — парира удара Светлана. — Или са сами, или мъжете работят, а жените се грижат за децата... Между другото, Антоне, тук се случи нещо странно...

— Е? — Заставах нащрек. Щом Светлана казва, че е „странно“...

— Помниш ли, че вчера при мен идва Ана Викторовна?

— Учителката ли? — ухилих се аз. Ана Викторовна беше толкова типична учителка, че можеше да се снима направо в „Ералаш“. — Тя май дойде при майка ти.

— И при мама, и при мен. Има две деца — Ромка, по-малкият, е петгодишен и Ксюша — на десет.

— Добре — одобрих аз Ана Викторовна.

— Не се прави на интересен. Преди два дни децата се загубили в гората.

Сънливостта ми моментално изчезна и аз седнах в хамака, придържайки се за дървото. Погледнах към Светлана:

— Защо не каза веднага? Договорът си е Договор, но...

— Не се притеснявай, както са се загубили, така се и намерили. Вечерта се прибрали самички.

— Наистина необичайно — не се сдържах аз. — Децата се забавили два-три часа в гората! Да не обичаш горски ягоди?

— Когато майка им започнала да им се кара, те разказали, че са се загубили — невъзмутимо продължаваше Светлана. — И срещнали вълк. Вълкът ги подгонил из гората — и ги извел право при вълчетата...

— Така... — промърморих аз и усетих как в гърдите ми заблъска нещо тревожно.

— Накратко, децата се уплашили. Но тогава се появила някаква жена, казала някакви стихчета на вълка и той избягал. А жената завела децата в къщата си, нагостила ги с чай и ги изпратила до края на гората. Казала им, че е ботаник и има такива билки, от които вълците се боят...

— Детски фантазии — отсякох. — С децата всичко наред ли е?

— Напълно.

— А пък аз вече очаквах да чуя някаква гадост — казах аз и отново легнах в хамака. — Провери ли ги за магия?

— Абсолютно чисто — каза Светлана. — Няма и най-малка следа.

— Фантазии. Или наистина са се изплашили от нещо... може и от вълк, а някаква жена ги е извела от гората. На децата им е провървяло, но с добър каиш...

— Малкият, Ромка, е заеквал. Доста силно. Сега говори напълно нормално. Бърбори, стихчета съчинява...

Замислих се. После попитах:

— Заекването лекува ли се? С нещо като внушение, хипноза...?

— С нищо не се лекува. Като настинката. Всеки лекар, който ти обещае да излекува заекване с хипноза, е шарлатанин. Естествено, ако това е била някаква реактивна невроза, то...

— Спести ми термините — помолих я аз. — Значи не се лекува. А народната медицина?

— Само дивите Различни. Ти можеш ли да излекуваш заекване?

— Дори енуреза — измърморих аз. — И енкопреза. Света, но нали не си усетила никаква магия?

— Обаче заекването е изчезнало.

— Това може да означава само едно... — неохотно казах аз. Въздъгнах и все пак станах от хамака. — Света, вече става лошо. Вещица. При това със Сила, превъзхождаща твоята. А ти си първо равнище!

Светлана кимна. Рядко споменавам, че силата ѝ превъзхожда моята. Та това е главното, което ни разделя... което може би някога ще ни раздели.

Та нали Светлана нарочно напусна Нощния патрул! Иначе... иначе сега щеше да е вълшебница извън категория.

— Но с децата нищо не се е случило — продължих аз. — Лошият магьосник не е изял малкото момиченце, злата вещица не е сварила момченцето на супа... Ако това е вещица, защо ще върши такова добро дело?

— Вещиците изобщо не изпитват потребност от канибализъм или сексуална агресия — изрече Светлана тежко, сякаш четеше лекция. — Всичките им постъпки се определят от обикновен егоизъм. Ако вещицата е *много* гладна, наистина може да изяде човек. Просто защото не смята себе си за човек. А иначе... е, защо да не помогне на децата? Нищо не ѝ е струвало. Извела ги е от гората, че и заекването на малкия е излекувала. Тя сигурно също има деца. Ти нали би нахранил бездомно кученце?

— Не ми харесва тази работа — признах аз. — Вещица с такава сила? Та те рядко достигат до първо равнище, нали?

— Много рядко. — Светлана ме погледна изпитателно. — Антоне, добре ли си представяш разликата между вещица и вълшебница?

— Работил съм — кратко отвърнах аз. — Знам я.

Но Светлана не се отказваше:

— Вълшебницата работи непосредствено със Сумрака и извлича Сила оттам. Вещицата ползва спомагателни материални предмети, заредени със Сила в една или друга степен. Всички магически артефакти, съществуващи по света, са създадени от вещици или вещици, това са, да ги наречем така, техните „протези“. Артефактите могат да бъдат вещи или телесни израстъци от рогов вид — коса, дълги нокти... Ето защо вещицата е безопасна, ако я съблечеш и обръснеш, а на вълшебницата трябва да ѝ запушиш и устата, и да ѝ завържеш ръцете.

— На теб със сигурност никой не може да ти запуши устата — ухилих се аз. — Света, защо са тези лекции? Не съм Велик маг, но знам азбучните истини, няма нужда да ми ги напомняш...

— Извинявай, не исках да те засегна — моментално се извини тя.

Погледнах я и видях болка в очите ѝ.

Какво говедо съм!

Докога ще избивам комплексите си за сметка на любимата жена!

По-зле съм от някой Тъмен...

— Света, извинявай... — прошепнах аз и я докоснах по ръката. — Прости на глупака.

— Ама и аз съм една... Наистина, защо ти чета лекции? Ти в Патрула всеки ден си имаш работа с вещици...

Мирът беше възстановен и аз побързах да кажа:

— С толкова силни? Стига, в цяла Москва има само една вещица от първо равнище, а и тя отдавна не работи... Какво ще правим, Света?

— Няма реален повод за намеса — загрижено каза Светлана. — Децата са наред, момчето даже е по-добре от преди. Но остават два въпроса — що за странен вълк е гонил децата към вълчетата?

— Ако изобщо е бил вълк — отбелязах аз.

— Ако е бил — съгласи се Светлана. — Но децата някак много подредено разказват всичко... И вторият въпрос — има ли вещицата регистрация в този район, какво се знае за нея...

— Сега ще разберем — извадих мобилния си телефон.

След пет минути получих отговор, че според данните на Нощния патрул в околността няма никакви вещици и не би трябвало да има. А след още десет минути излязох на двора, въоръжен с инструкциите и съветите на жена си, по съвместителство — нереализирана Велика Вълшебница. На минаване покрай обора надникнах през отворената врата — Колян се беше надвесил над отворения капак, а на постлан на пода вестник лежаха някакви части. Ох, ох, това за тракането в двигателя го бях казал просто така!

Освен това чичо Коля си напяваше тихичко:

*Не сме огняри и не сме дървари,
но хич не съжбяваме!*

Явно в паметта му беше останало само това стихче и той го повтаряше като омагьосан, увлечен в ровичкането по двигателя:

*Не сме огняри и не сме дървари,
но хич не съжсаяваме!*

Когато ме видя, чичо Коля възкликна радостно:

— Тук няма да се отървеш с половин литър, Антоша! Съвсем са откачили тези японци, какво са направили с дизела, като го гледам, се плаша!

— Не са японците, немците са — поправих го аз.

— Немците ли? — учуди се чичо Коля. — А, та това е БМВ, а аз по-рано съм поправял само субару... защо, викам си, всичко е направено по различен начин... Нищо, ще го оправя! Само дето ме цепи главата, мамка му...

— Иди при Света, тя ще ти сипе малко — примирих се аз с неизбежното.

— Не — поклати глава чичо Коля. — Не бива, докато работя. Че иначе такива ще ги забъркам... Мен още първият председател, лека му пръст, ме научи — докато се занимаваш с железарията, капка да не слагаш в уста! Ти върви, върви. Аз тук ще имам работа чак до вечерта.

Сбогувайки се мислено с колата, аз излязох на горещата прашна улица.

Малкият Ромка беше безкрайно щастлив от моето посещение. Пристигнах точно в момента, в които Ана Викторовна претърпяваше позорно поражение във войната за следобеден сън. Ромка, кльоцав и загорял хлапак, скачаше върху пружината на леглото и възторжено крещеше:

— Не искам да спя до стената! Свиват ми се колената!

— Е, какво да правя с него? — зарадва се на моята появява Ана Викторовна. — Здравейте, Антоне. Я кажете, вашата Наденка така ли се държи?

— Не — излъгах аз.

Ромка спря да подскача и застана нащрек.

— Ами вземете го с вас тогава — коварно предложи Ана Викторовна. — Защо ми е такъв хаймана? Вие сте строг човек, ще го възпитате. Ще се грижи за Наденка, ще ѝ пере пелените, ще ви мие пода, ще ви изхвърля боклука...

При тези думи Ана Викторовна усилено ми намигаше, сякаш можех да възприема предложението насериозно и да си тръгна с малолетно робче.

— Ще си помисля — подкрепих аз педагогическите ѝ усилия. — Ако изобщо не слуша, ще го вземем за превъзпитание. Какви непослушни деца са ставали меки като памук!

— Да, ама няма да ме вземете! — изрече храбро Ромка, но спря да подскача, седна на кревата и се зави с одеялото. — Защо ви е такъв хаймана?

— Тогава ще те дам в интернат — заплаши го Ана Викторовна.

— Само безсърдечните хора си дават децата в интернат — каза Ромка, явно повтаряйки дочута отнякъде фраза. — А ти си сърдечна!

— Е, кажете какво да правя с него? — риторично повтори Ана Викторовна. — Да ви наля ли студен квас?

— И на мен, и на мен! — извика Ромка, но замълча под строгия поглед на майка си.

— Благодаря — кимнах аз и добавих. — Всъщност дойдох точно заради този хаймана...

— Какви ги е забъркал? — подходи делово към въпроса Ана Викторовна.

— Ами Светла ми разказа за приключенията им... за вълка. Аз нали съм ловец, пък тук такава възможност...

След минута бях настанен на стол, напоен с вкусен студен квас и се радвах на възможно най-приятелско отношение.

— Аз самата съм учителка и разбирам всичко — говореше Ана Викторовна. — Вълците са санитарите на гората... Е, лъжа е, разбира се — вълкът убива не само болните, той убива всички наред... Но все пак — живо същество е. Вълкът не е виновен, че е вълк... Обаче тук — точно до селото! Да гони децата! Той ги е гонил към вълчетата, разбирате ли какво означава това?

Кимнах.

— Учил е вълчетата да ловуват. — В очите на Ана Викторовна се появи нещо средно между страх и онази майчина ярост, от която

вълците и мечките бягат панически в храсталака. — На какво прилича това — вълк-човекоядец?

— Не може да бъде — казах аз. — Тук не е имало случай вълк да нападне човек. Тук отдавна не са останали вълци... по-вероятно е било подивяло куче. Но все пак искам да проверя.

— Проверете — твърдо каза Ана Викторовна. — И ако... дори да е куче. Ако на децата не им се е привидяло...

Кимнах отново.

— Застреляйте го — помоли Ана Викторовна и добави шепнешком: — По цели ноци не спя. Само като си представя... какво можеше да се случи.

— Това беше кученце! — дочу се от леглото гласът на Ромка.

— Шшт! — подвикна му Ана Викторовна. — Добре, ела тук. Разкажи на чичкото какво се случи.

Без повече увещания Ромка слезе от кревата, приближи се и много делово се качи на коленете ми. Погледна ме настоятелно в очите.

Аз го погладих по твърдата, изгоряла от слънцето коса.

— Значи, всичко стана така... — доволно започна Ромка.

Ана Викторовна гледаше Ромка някак много тъжно. Разбирах я. Виж, бащата на тези деца не можех да разбера. Всичко се случва, разделили се — добре... но да зачеркваш от живота си собствените си деца, да не им плащаш издръжка?

— Вървахме и вървахме, разхождахме се — потискащо бавно разказваше Ромка. — Разхождахме се и се разхождахме из гората. А там Ксюха започна да разказва страшни истории...

Слушах внимателно разказа му. Какво пък, страшните истории са допълнителен довод за версията, че цялата история е измислена. Но ето — говори си детето съвсем чисто и като се изключи обичайното за възрастта му повторение на думи, няма за какво да се хванеш.

За всеки случай сканирах аурата на момчето. Човек... човече. Добро човече, искаше ми се да вярвам, че като порасне, ще стане добър човек. Няма и най-малка следа от потенциала на Различен. И никакви следи от магическо въздействие.

Макар че, ако Светлана не е забелязала нищо... къде съм тръгнал аз, с моето второ равнище...

— А вълкът как се засмя! — възкликна Ромка, размахвайки радостно ръце.

— Не се ли изплаши? — попитах го аз.

За мое учудване Ромка се замисли. После каза:

— Изплаших се. Та аз съм малък, а вълкът е голям. А и нямах никаква пръчка, откъде да взема пръчка в гората? Но после вече не ме беше страх.

— Сега не те е страх от вълка, така ли? — уточних аз. След такова приключение и нормално дете ще започне да заеква. А Ромка беше престанал!

— Не, ни най-малко — каза момчето. — Ама вие съвсем ме объркахте! Докъде бях стигнал?

— До там, че вълкът се засмял — усмихнах се аз.

— Съвсем като човек — каза Ромка.

Ясно. Отдавна не бях имал работа с върколаци. При това толкова нагли... да преследват деца, на някакви си сто километра от Москва. На какво са разчитали? Че в селото няма Патрул? Но регионалният ни офис проверяваше всички случаи на изчезвания на хора. За целта имахме един добър, макар и тясно специализиран маг. На пръв поглед той се занимаваше с абсолютно шарлатанство — гледаше снимките на изчезналите, а после или ги отместваше настрани, или звънеше на оперативните работници и казваше смутено: „Тук има нещо, но не знам какво...“

Така че щяхме да дойдем в Подмосковието, да претърсим гората, да намерим следите... Това щяха да са страшни следи, но ние сме свикнали. А после, при арестуването, върколаците най-вероятно щяха да окажат съпротива. А някой... може би самият аз, щеше да махне с ръка и през Сумрака щеше да се плъзне кълтяща сива мъгла...

Такива рядко ги хващаме живи. Пък и не ни се иска особено много.

— Освен това мисля — каза Ромка разсъдително, — че вълкът каза нещо. Мисля, мисля... Само че той не е говорил, знам, та вълците не говорят, нали? Но така ми се присъни — че вълкът каза нещо.

— И какво каза? — попитах предпазливо.

— Мах... ни... се... ве... щи... це! — старателно го изимитира Ромка, опитвайки се да наподобя хриплив бас.

Край. Може да се подписва заповед за лов или дори да се иска помощ от Москва.

Това е бил върколак, съвсем истински върколак. Но за щастие на децата наблизо е имало и вещица.

Силна.

Много силна.

Не само че изгонила върколаците, ами изтрила и паметта на децата, без да остави следи. Само че не се е задълбавала. Не е очаквала, че в селото ще има бдителен патрулен... Найаве момчето не помни нищо, но насън — моля. „Махни се, вещице!“

Колко интересно!

— Благодаря ти, Ромка — стиснах дланта му аз. — Ще ида в гората да погледна.

— А не ви ли е страх? Имате ли пушка? — поинтересува се Ромка.

— Имам.

— Покажете я!

— Тя му е вкъщи — строго каза Ана Викторовна. — А пушките не са играчки за деца!

Ромка въздъхна и тъжно помоли:

— Само няма да стреляте по вълчетата, нали? По-добре ми донесете едно, ще го дресирам като куче! Или две — едно на мен, едно на Ксюха!

— Роман! — натърти със стоманени нотки в гласа Ана Викторовна.

Намерих Ксюха при езерото, както беше ми казала майка й. Тайфа момичета се припичаха на слънцето до тайфа момчета, а шегите се сипеха и от двете страни. Възрастта на къпещите се беше такава, че вече не дърпаха момичетата за плитките, но още не разбираха за какво са необходими.

Всички млъкнаха и ме загледаха с любопитство и подозрение. Още не се бях появявал в селото.

— Оксана? — попитах аз момичето, което ми се струваше, че съм виждал на улицата с Ромка.

Много сериозното момиче със син бански ме погледна, кимна и каза учтиво:

— Здравсти... здравейте.

— Здравей. Аз съм Антон, мъжът на Светлана Назарова. Познаваш ли я?

— А как се казва дъщеря ви? — подозрително попита Оксана.

— Надя.

— Познавам я — кимна Оксана и стана от пясъка. — Искате да поговорим за вълците, нали?

Усмихнах се:

— Точно така.

Оксана хвърли бърз поглед към децата. При това към момчетата.

— Аха, това е таткото на Надя — каза един луничав хлапак, в който неизвестно как личеше селският произход. — Моят татко сега ви поправя колата. — И гордо огледа приятелите си.

— Е, можем да поговорим и тук — успокоих аз децата. Ужасно е, разбира се, нормални, израснали в семейства деца да си изграждат на такава възраст подобни навици за предпазливост.

Но по-добре да си ги изграждат.

— Отидохме да се разходим в гората — започна да разказва Оксана, застанала изпъната пред мен. След кратък размисъл седнах на пясъка — тогава седна и момичето. Все пак Ана Викторовна умееше да възпитава деца. — Аз съм виновна, че се изгубихме...

Някой от селските деца се изкикоти. Но тихичко. Сигурно след историята с вълците Оксана е станала най-популярното момиче сред учениците от долните класове.

Общо взето, Оксана не каза нищо ново. По нея също нямаше и следа от магия. Само дето споменаването на шкафа „с със стари книжки“ ме накара да застана нащрек.

— А не си ли спомняш заглавията? — попитах.

Оксана поклати глава.

— Опитай се да си спомниш — помолих я аз и погледнах в краката си — към дългата, изкривена сянка.

Сянката послушно се вдигна към мен и сивият прохладен Сумрак ме пое в себе си.

Винаги е приятно да гледаш деца от Сумрака. В аурите им — дори на най-лошите и най-нещастните — още ги няма злобата и

ожесточението, които обгръщат големите хора.

Извиних се мислено на децата — все пак действията ми бяха нежелани и минах през тях с леко, неусетно докосване. Просто така — премахнах онези капки зло, които все пак бяха полепнали по тях.

А после погалих Оксана по главата и прошепнах:

— Спомни си, момиченце...

Не, нямаше да успея да премахна блокировката, поставена от неизвестната вещица — ако тя беше по-силна от мен или дори ако ми бе равна по сила. Но за мое щастие „Деточкин също обичаше децата“^[1]. Вещицата се бе отнесла много внимателно със съзнанията им.

Излязох от Сумрака. Лъхна ме горещ въздух — като от печка. Все пак лятото излезе доста горещо!

— Спомни си! — изрече гордо Оксана. — Едната книга се казваше „Алиада Ансата“.

Намръщих се.

От обикновените билкови каталози... имам предвид обикновените билкови каталози на вещиците, този се отличаваше с някаква особена злонамереност. Там бяха намерени няколко гнусни приложения дори на глухарчетата.

— И „Кассагар Гарсарра“ — каза Оксана.

Някое от децата се изкиска. Но неуверено.

— Това как беше написано? — попитах аз. — На латиница? Тоест, като на английски... а? „Kassagar Garsarra“?

Защо ли повтарях? Сякаш на слух ще се чуе разликата...

— Не, на руски — призна Оксана. — С едни такива смешни буквички, старовремски.

Никога не бях чувал за превод на руски на най-редкия дори за Тъмните ръкопис. Той не може да се препечатва, магията на заклинанията би се заличила. Може само да се преписва. И то единствено с кръв. Не кръв на девственица или на невинни деца, това са заблуди от по-късни времена и такива копия не стават за нищо. За момента се смяташе, че „Кассагар Гарсарра“ съществува само на арабски, испански, латински и старонемски език. Магът, който преписва книгата, трябва да използва своята кръв. За всяко заклинание — отделно убождане. А книгата е дебела...

И заедно с кръвта си отива и Силата.

Чак някаква гордост те обзема заради руските вещици! Намерила се е все пак една фанатичка!

— Това ли е всичко? — уточних аз.

— „Фуаран“.

— Такава книга няма, това е измислица... — неволно казах аз. — Какво? „Фуаран“?

— „Фуаран“ — потвърди Оксана.

Не, в тази книга нямаше нищо отвратително. Само че във всички справочници беше отбелязана като измислица. Защото според легендата съдържала инструкция как да превърнеш човек във вещица или вещер. Подробна и сякаш вършеща работа инструкция.

А нали това е невъзможно!

Нали, Хесер...

— Удивителни книги — казах аз.

— Това са ботанически книги, нали? — попита Оксана.

— Тъх — съгласих се. — Като каталози. „Алиада Ансанта“ е за това как да се търсят разни билки... е, и така нататък. Благодаря ти, Ксюша.

Интересни неща стават в нашата гора! Съвсем близо до Москва в гората... каква ти гора, в горичката, си живее могъща вещица с библиотека от най-редките книги за делото на Мрака. От време на време спасява деца от идиоти-върколаци. Огромна благодарност за това! Само че такива книги трябва да се водят на специален отчет — и в двата Патрула, и в Инквизицията. Защото в тях се крие чудовищна, опасна сила.

— Имаш един шоколад от мен — казах аз на Оксана. — Разказа всичко чудесно.

Оксана не започна да кокетничи, каза само „благодаря“ и като че ли съвсем загуби интерес към разговора.

Явно на нея, като по-голяма, вещицата беше промила мозъка по-добре. Само че е забравила за книгите, видени от момичето.

Това донякъде успокояваше.

[1] Деточкин — герой от руския филм „Пази се от автомобила“.
— Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Хесер ме изслуша много внимателно. Само на два пъти зададе уточняващи въпроси, а после мълчеше, въздишаше и пъшкаше. Аз се бях излегал на хамака с телефона в ръка и подробно разказвах всичко... премълчах само за книгата „Фуаран“, притежание на вещицата.

— Добра работа, Антоне — реши накрая той. — Браво! Не се отпускаш.

— Какво да правя? — попитах.

— Трябва да намерим вещицата — каза Хесер. — Нищо лошо не е направила, но е длъжна да се регистрира. Е... обичайната процедура, нали знаеш.

— А върколаците?

— Най-вероятно са някакви московски гастролъори — изкоментира сухо Хесер. — Ще наредя да проверят всички върколаци, които имат повече от три деца-върколаци.

— Вълчетата са били само три — напомних аз.

— Върколакът може да е извел на лов само най-големите — обясни Хесер. — Те обикновено имат големи семейства... Има ли някакви подозрителни хора по вилите из селото? Някой с три или повече деца?

— Не — отвърнах аз със съжаление. — И ние със Света веднага си помислихме същото... Само Ана Викторовна е с две деца, всички останали са или без деца, или с едно. В страната има криза в раждаемостта...

— Наслушал съм се за демографската ситуация, благодаря — прекъсна ме подигравателно Хесер. — А как стоят нещата с местните?

— Има големи семейства, но Светлана добре познава всички местни. Всичко е наред, обикновени хора.

— Значи са приходящи — реши Хесер. — Доколкото разбрах, в селото не са изчезвали хора. А има ли наблизко пансион или почивни станции?

— Тъй вярно — докладвах аз. — На около пет километра на другия бряг на реката има пионерски лагер. Е, или както там се нарича сега... Вече проверих — всичко е наред, децата са си на мястото. А и няма да ги пуснат от другата страна на реката — това е военизиран лагер, всичко е много строго. Отбой, ставане, пет минути за обличане. Не се безпокойте.

Хесер изсумтя недоволно и попита:

— Имаш ли нужда от помощ, Антоне?

Замислих се. Това беше най-важният въпрос, на който засега не можех да отговоря.

— Не знам. Вещицата, изглежда, е по-силна от мен. Но аз няма да се опитвам да я убия... и тя би трябвало да усети това.

Накъде далеч-далеч, в Москва, Хесер потъна в размисъл. После каза:

— Нека Светлана да провери вероятностните линии. Ако опасността за теб е малка... какво пък, тогава опитай се да се справиш сам. Ако е повече от десет-дванайсет процента... тогава... — Той се поколеба, но завърши доста бодро: — Тогава ще дойдат Иля и Семьон. Или Данила и Фарид. Трима ще се справите.

Усмяхнах се. За друго си мислиш, Хесер. За съвсем друго. Надяваш се, че в случай на опасност Светлана ще ми помогне. А после, току-виж, се върнала в Нощния патрул...

— Освен това имаш и Светлана — завърши Хесер. — Сам разбираш всичко. Така че работи и при необходимост докладвай.

— Слушам, генерале мой — изтърсих аз. Когато ми нареди да докладвам, гласът му беше прекалено командирски...

— Според военните чинове, подполковник — незабавно ме сръза Хесер, — званието ми би било не по-ниско от генералисимус. Това е всичко, хващай се за работа.

Докато прибирах телефона, за секунди съпоставих класификацията на равнищата на Сила с армейските звания. Седмо равнище — редник... Шесто — сержант... Пето — лейтенант... Четвърто — капитан... Трето — майор... Второ — подполковник... Първо — полковник.

Е, да — ако не усложняваме излишно ситуацията, като делим званията на младши и старши, то излизаше, че съм подполковник. А генералът е обикновен маг извън категория.

Но Хесер не беше обикновен маг!

Портата изхлопа и влезе Людмила Ивановна. Моята тъща. Около нея неуморно щъкаше Надюшка. Едва влязла в градината, тя с крясък хукна към хамака.

Да, дъщеря ми не беше иницирирана. Но усещаше родителите си. Можеше и много други неща, които обикновените двегодишни момичета не правят. Например не се страхуваше от никакви животни, затова пък животните я обожаваха. И кучетата, и котките се умилкваха около нея...

А комарите не я хапеха.

— Тате, ние се разхождахме — съобщи Надя, катерейки се по мен.

— Здравейте, Людмила Ивановна! — поздравих аз тъщата за всеки случай, сутринта вече се бяхме поздравили.

— Почиваш ли си? — попита тъщата със съмнение. Не, с нея бяхме в добри отношения. Не като във вицовете. Но имах чувството, че непрекъснато ме подозира в нещо. В това, че съм Различен... ако тя знаеше за Различните.

— Да, малко почивам — изрекох бодро аз. — Надя, далече ли ходихте?

— Далече.

— Умори ли се?

— Уморих се — съгласи се Надка. — А баба се умори още повече!

Людмила Ивановна постоя секунда, сякаш размишляваше дали може да повери на такъв хаймана като мен собствената му дъщеря, но явно реши да рискува да влезе в къщата.

— А къде ще ходиш? — попита Надюшка и ме хвана право за ръката.

— Нима съм казал, че ще ходя накъде? — учудих се аз.

— Не си... — призна Надка и разроши косата си с ръчичка. — А ще ходиш ли?

— Ще ходя — признах.

Това е то. Ако детето е потенциален Различен, и то с такава сила, дарбата му за предвиждане на бъдещето се появява още след раждането. Миналата година Надка беше започнала да плаче седмица преди да започнат да й растат зъбки.

— Ла, ла, ла... — пропя Надя, гледайки оградата. — А оградата трябва да се боядиса!

— Баба ли ти каза това? — уточних аз.

— Каза. Ако имаше мъж, той би я боядисал — старателно повтори Надюшка. — Но няма мъж и баба ще я боядисва самичка.

Въздъгнах.

Омръзна ми от тези почитатели на вилите! Защо у хората на преклонна възраст непременно се пробужда страстта да се ровят в земята? Да свикнат ли се опитват, или какво?

— Баба се е пошегувала — казах аз и се ударих в гърдите. — Тук има един мъж и той ще боядиса оградата! Ако трябва, ще боядиса всички огради в селото.

— Мъж — повтори Надка и се засмя.

Зарових лице в косата ѝ и подухнах. Надя започна да се кикоти и същевременно да се отбранява. Намигнах на излязлата от къщата Светлана и пузнах дъщеря си на земята:

— Бягай при мама.

— Не, по-добре при баба — каза Светлана, улавяйки Надя. — Да пиеш мляко.

— Не искам мляко!

— Трябва! — отсече Светлана.

Надечка не продължи да спори, а безропотно тръгна към кухнята. Дори при хората майките и децата се разбират по някакъв странен безсловесен начин. А какво да кажем за нас? Надя усещаше прекрасно кога може да покапризничи и кога не си струва дори да опитва.

— Какво каза Хесер? — попита Светлана, като седна до мен. Хамакът се залюля.

— Остави ме да избирам. Мога да потърся вещицата сам, мога и да извикам помощ. Ще ми помогнеш ли да реша?

— Да ти погледна бъдещето? — уточни Светлана.

— Аха.

Тя затвори очи и се отпусна в хамака. Аз вдигнах краката ѝ и ги положих на коленете си. Погледнато отстрани — пълна идилия. Лежи в хамака симпатична жена, почива си. До нея седи мъжът ѝ и я гали закачливо по бедрото...

Аз също умеех да гледам в бъдещето, но доста по-зле, отколкото Светлана. Не беше по моята специалност. Щеше да ми отнеме повече време, а прогнозата щеше да е доста по-съмнителна...

Светлана отвори очи. Погледна ме.

— Е? — не се стърпях.

— Гали ме, гали ме — усмихна се тя. — При теб всичко е чисто. Не виждам никаква опасност.

— Явно вещицата се е уморила от злодеяния — ухилих се аз. — Какво пък. Ще ѝ направя устно предупреждение за липсата на регистрация.

— Библиотеката ѝ ме притеснява — призна си Светлана. — С такива книги да стои в това затънтено място?

— Може би просто не обича градовете? — предположих аз. — Нуждае се от гората, от чистия въздух...

— Тогава защо в Подмосковието? Да беше отишла в Сибир, там хем екологията е по-добра, хем се срещат по-редки билки. Или в Далечния изток.

— От този край е сигурно. Патриотка на местна основа.

— Нещо не е наред — изрече с досада Светлана. — Още не мога да се отърся от историята с Хесер и изведнъж — вещица.

— Какво с Хесер? — свих рамене аз. — Приискало му си да направи сина си Светъл. Знаеш ли, не мога да го осъждам за това. Представи си какво чувство на вина изпитва пред сина си... смятал е хлапето за загинало...

Светлана се усмихна иронично:

— Надюшка сега седи на табуретката, маха с крачета и настоява да се махне пяната от млякото.

— Е, и? — не разбрах аз.

— Аз усещам къде е тя и как се чувства — поясни Светлана. — Защото е моя дъщеря и защото е Различна. А нали аз съм по-слаба от Хесер и от Олга...

— Те са мислили, че момчето е умряло... — промърморих аз.

— Не може да бъде! — изрече твърдо Светлана. — Хесер не е безчувствен пън. Той щеше да почувства, че момчето е живо, разбираш ли? А пък Олга — още повече. Той е нейна плът и кръв... не, не е възможно да е повярвала, че момчето е умряло! А щом като са знаели, че е жив, останалото е въпрос на техника. Хесер и сега, и преди

петдесет години е имал достатъчно сила, да преобърне страната и да намери сина си.

— Какво излиза, че нарочно не са го търсили? — попитах аз. Светлана мълчеше. — Или...

— Или — съгласи се Светлана. — Или момчето наистина е било човек. Тогава всичко се връзва. Тогава са могли да повярват в смъртта му и да го намерят съвсем случайно.

— „Фуаран“ — казах аз. — Може би тази вещица някак е свързана с произшествието в „Асол“?

Светлана сви рамене и въздъхна:

— Антоне, ужасно ми се иска да дойда с теб в гората. Да намеря тази добра жена-ботаник и да я разпитам с пристрастие...

— Но няма да дойдеш — казах аз.

— Няма. Заклех се да не участвам в операциите на Нощния патрул.

Разбрах всичко и споделях обидата на Светлана към Хесер. При всички случаи бих предпочел да не вземам със себе си Светлана... не ѝ е това работата — да обикаля гората и да търси вещици.

Но колко по-просто и по-леко би било да работим заедно!

Въздъгнах и се изправих:

— Е, няма да отлагам. Захладня, ще се разходя из гората.

— Скоро ще се стъмни — отбеляза Светлана.

— Няма да съм далеч. Децата казаха, че къщичката е някъде съвсем наблизко.

Светлана кимна:

— Добре. Само почакай минутка, ще ти направя сандвичи и ще ти наляя компот в манерката.

Докато я чаках, надникнах предпазливо в обора. И се вцепених. Не стига, че чичо Коля беше разглобил и наредил на земята вече половината двигател, ами до него увлечено се ровеше в мотора друг местен алкохолик — Андрей ли беше, Серьожа ли... И бяха толкова погълнати от схватката с немската техника, че донесената от състрадателната Светлана чаша алкохол си стоеше недокосната.

Чичо Коля напяваше под носа си:

С приятеля ми двамата

работехме по дизела...

Разкарах се на пръсти от обора.
Майната ѝ на колата...

Светлана ме беше екипирала така, сякаш не отивах на разходка в покрайнините на близката горичка, а се готвех за курс по оцеляване в тайгата.

Пакет сандвичи, манерка с компот, хубаво джобно ножче, кибрит, кутийка със сол, две ябълки, малко фенерче. Освен това тя провери и дали ми е зареден телефонът. Като се имат предвид несериозните размери на гората, той съвсем не беше излишен. В краен случай можех да се кача на някое дърво — тогава със сигурност щях да имам връзка с мрежата.

А плеъра си го взех сам. И така, крачейки, без да бързам, към гората, слушах „Зимни зверове“.

*Спи градът средновековен, потрепва измъчен
гранит.*

И нощта запазва мълчание в страх от смъртта.

Спи градът средновековен, унил и блед колорит.

Не вярвайте на ехото, ако нещо ви повтори.

*В библиотеките спят книгите, от бъчви набъбват
хамбарите.*

И полудяват гениите в нощния патрул.

*И уеднаквява всичко мракът: мостове, канали и
къщи.*

И Капитолия, и затвора в една-единствена багра...

Нямах особени надежди да намеря вещицата още тази вечер. Щеше да е по-добре да дойда сутринта, а още по-добре — с екип. Но толкова ми се искаше да намеря сам заподозряната!

И да надникна в книгата „Фуаран“.

При самата гора постоях малко, гледайки през Сумрака. Нищо необичайно. Ни най-малки следи от магия. Само в далечината, над нашата къща, светеше бяло зарево. Вълшебниците от първо ниво се виждат отдалеч...

Добре, да влезем по-надълбоко.

Вдигнах сянката си от земята и пристъпих в Сумрака.

Гората се превърна в разлюлян мираж, в мъгла. Само отделни дървета, най-големите, имаха свои двойници в сумрачния свят.

Е, къде децата са излезли от гората?

Намерих дирите им сравнително бързо. След два дни слабата верига от следи щеше да се стопи, но сега още се виждаше. Децата остават ясни следи, в тях има много Сила. По-забележими са само следите на бременните.

Нямаше следи от „жената-ботаник“. Какво пък, можеше и да са се заличили. Но по-скоро тази вещица отдавна беше започнала да се грижи да не оставя следи.

Но не беше заличила детските следи! Защо? Небрежност? Руското „карай да върви“? Или нарочно?

Е, няма да гадая.

Фиксирах в паметта си отпечатъците от детските крака и излязох от Сумрака. Вече не виждах следите, но чувствах накъде водят. Можех да тръгна.

Първо обаче се маскирах старателно. Разбира се, това не беше онази черупка, която ми беше сложил Хесер. Но все пак някой по-слаб от мен маг щеше да ме сметне за човек. Ами ако надценявахме силата на вещицата?

През първия половин час оглеждах бдително околността, поглеждах през Сумрака към всеки подозрителен храст, от време на време произнасях простичко заклинание за търсене. Изобщо — държах се като по учебник, като дисциплиниран Различен, преследващ някого.

После ми омръзна. Около мен имаше гора — макар и малка, макар и не много гъста, но все пак незамърсена от туристи. Може и затова да не беше замърсена, защото цялата гора беше само петдесет на петдесет километра? Ала тук имаше всякакви горски животни, като катерици, зайци, лисици. Вълци — истински, не върколаци — тук, разбира се, нямаше. Но вълци не ни и трябваха. Затова пък имаше

изобилие от безплатна храна — по някое време седнах до храст диви малини и десетина минути обирах поизсъхналите сладки плодове. После се натъкнах на цяло селище от бели гъби. Какво ти селище — това беше истински гъбен мегаполис! Огромни, недокоснати от червеи бели гъби, без никакви дребни дефекти, никакви петна и мъхчета. Не бях очаквал, че на два километра от селото може да се намери такова съкровище!

Известно време се колебах. Дали да не събера тези гъби, да ги занеса в къщи и да ги изсипя на масата, за удивление на тъщата и възхищение на Светлана! А как би пищяла от възторг Надка и как би се хвалила на съседските деца със своя баща-късметлия!

После си помислих, че след такава находка (е, няма да взема да я внасям тайно вкъщи) цялото село ще се втурне в гората за гъби. И местните пияници, които ще се радват да продадат гъбите край пътя и да купят водка. И бабите, за които безплатната храна е основното средство за препитание. И всички местни дечурлига.

А някъде наоколо, в гората, се разхождаха върколаци...

— Няма да повярват... — казах тъжно аз, загледан в гъбната поляна.

Страшно ми се ядяха печени бели гъби. Преглътнах слюнката си и продължих да вървя по следата.

Буквално след пет минути се озовах пред малка дървена къщичка.

Всичко беше така, както го описваха децата. Малка къщурка, малки прозорчета, никакви обори, кошари или огради. Никой не прави такива къщички в гората. Дори и в най-забутания лесничейски пост има поне навес за дърва.

— Хей, стопанке! — извиках аз. — Ало!

Никой не отговаряше.

— Къщичке, къщичке... — измърморих аз. — Обърни се с гръб към гората, с лице към мен...

Къщичката не помръдна. Впрочем тя и така си беше обърната с лице към мен. Изведнъж се почувствах мъдър колкото Щирлиц от вицовете.

Добре, стига съм се занимавал с глупости. Влизам и чакам домакинята, ако я няма вкъщи...

Отидох до вратата, докоснах ръждивата желязна дръжка и в този миг, сякаш е чакала точно това движение, вратата се отвори.

— Добър ден — каза с усмивка някаква жена на около трийсет години.

Много красива жена.

Кой знае защо, от разказите на Ромка и Ксюша си я представях по-възрастна. Но те не бяха казали нищо за външността ѝ и в съзнанието ми се беше формирал някакъв усреднен образ — „просто жена“. Глупак такъв... ясно е, че за толкова малки деца „красива“ означава „в ярка рокля“. Виж, след година-две Ксюша сигурно би казала с възторг и възхищение: „Лелята беше толкова красива!“, и би привела за пример някаква Орейро или друг моден за момента девически идол.

А тя беше с дънки и обикновена карирана риза, от онези, които с еднакво основание носят и мъжете, и жените.

Висока — но точно толкова, че среден на ръст мъж да не започне да изпитва комплекс за непълноценност. Стройна, но не кльоцава. Краката ѝ бяха толкова дълги и гладки, че ми се искаше да закрещя: „Ама защо си навлякла тези дънки, глупачка такава, веднага сложи къса пола!“ Гърдите... е, сигурно на някои им е приятно да гледат две силиконови дини, а други се радват на плоски като на момче гърди. Но нормалният мъж се придържа към златната среда по този въпрос. Ръцете... е, не знам по какъв начин ръцете могат да са еротични. Но нейните бяха именно такива. Кой знае защо веднага навеждаха на мисълта, че си струва да те докоснат тези пръсти...

При такава фигура не е задължително да имаш красиво лице. А нейното беше красиво. Черна коса — като смола, големи очи — усмихнати, примамващи. Чертите на лицето ѝ бяха много правилни, но с някакво дребно отклонение от идеала, незабележимо за очите, но позволяващо да гледаш на нея като на жива жена, а не като на произведение на изкуството.

— З-здравейте — прошепнах аз.

Какво ми ставаше? Все едно бях израснал на необитаем остров и не бях виждал жени!

Жената засия:

— Вие сте таткото на Роман, нали?

— Какво? — не разбрах аз.

Жената леко се смути.

— Извинете... онзи ден тук се загуби едно момче, а аз го изпратих до селото. То също заекваше... малко. И аз си помислих...

Е, край, гасете осветлението.

— Обикновено не заеквам — промърморих аз. — Обикновено бърборя всякакви глупости. Но не очаквах да срещна в гората толкова красива жена и се обърках.

„Толкова красивата жена“ се засмя:

— О, а тези думи също ли са глупости? Или са истина?

— Истина са — признах си аз.

— Влезте — отстъпи тя навътре. — Много ви благодаря, тук рядко можеш да чуеш комплименти...

— Тук рядко можеш да срещнеш и хора — отбелязах, докато влизах в къщичката и се оглеждах.

Никакви следи от магия. Обстановката беше малко странна за къща в гората, но какво ли не се случва. Наистина имаше шкаф със стари книги... Но в домакинята не се забелязваше нищо, което да напомня и Различна...

— Тук наблизо има две села — поясни жената. — Онова, в която заведох децата, и друго, по-голямо. Там ходя за продукти, защото магазинът работи по всяко време. Но и там е зле с комплиментите.

Тя се усмихна отново:

— Казвам се Арина. Не Ирина, а именно Арина.

— Антон — представих се аз и блеснах с ерудицията първокласник: — Арина, като дойката на Пушкин?

— Именно на нея са ме кръстили — усмихна се жената. — Баща ми се казваше Александър Сергеевич, а мама, разбира се, беше луда по Пушкин. Може да се каже — фенка. И така съм получила името си...

— А защо не Ана, в чест на Керн? Или Наталия, в чест на Гончарова?

Арина поклати глава:

— Какво говорите... Мама смяташе, че тези жени са играли фатална роля в живота на Пушкин. Е, разбира се, те са служили за източник на вдъхновението му, но той много е страдал като човек... А дойката... тя не е претендирала за нищо, обичала е Саша самоотвержено...

— Филолог ли сте? — хвърлих аз пробен камък.

— Какво ще прави тук един филолог? — засмя се Арина. — Седнете, сега ще ви сваря вкусен чай, от билки. Днес всички са се побъркали по „мате“, „ройбос“, всичките тези чуждестранни сортове. А на руския човек, честно да ви кажа, не му е нужна такава екзотика. Имаме достатъчно свои билки. Или в краен случай обикновен чай, при това — черен, не сме китайци, че да прием зелена водичка. Или горски билки. Сега ще питате...

— Вие сте ботаник — изрекох аз вяло.

— Точно така! — Арина се разсмя. — Слушайте, вие истина ли не сте бащата на Ромка?

— Не, аз съм... — Поколебах се и после избрах най-удобната фраза: — Аз съм приятел на майка му. Много ви благодаря, че спасихте децата.

— Чак пък да съм ги спасила... — усмихна се Арина Тя стоеше с гръб към мен и сипваше в чайника за запарка някакви билки — шипка от една, съвсем малко от друга, лъжичка от трета... Погледът ми някак неволно се спря на онази част на протритите дънки, която очертаваше заоблението й задник. По някакъв начин веднага ставаше ясно, че задникът е стегнат и без никакви признаци за любимата болест на градските дами — целулитата. — Ксюша е умно момиче, сами щяха да намерят пътя.

— А вълците? — попитах аз.

— Какви вълци? — учудено ме погледна Арина. — Нали им обясних — това е бездомно куче. Откъде ще се вземат вълци в тази горичка?

— Едно подивяло куче, при това с малки, също с опасно — отбелязах аз.

— Е... възможно е да сте прав — въздъхна Арина. — Но все пак си мисля, че нямаше да се нахвърли на децата. Кучетата рядко нападат деца, трябва съвсем да обезумеят, за да се решат на такова нещо. Виж, хората са далеч по-опасни от животните...

Е, тук не можеше да се спори...

— Не ви ли е скучно, в пущинака? — смених аз темата на разговора.

— Че аз не стоя постоянно тук! — засмя се Арина. — Идвам през лятото, пиша си дисертацията. „Етногенезис на някои видове кръстоцветни в Централна Русия“.

— Кандидатска? — с известна завист попитах аз. Кой знае защо още ми беше криво, че не довърших своята... а не я довърших, защото станах Различен и всички тези научни игри ми доскучаха. Игрите ми бяха скучни, но въпреки това ми беше криво...

— Докторска — с обяснима гордост отвърна Арина. — Възнамерявам да я защита през зимата...

— И си носите научната библиотека с вас? — попитах аз, кимайки към шкафа.

— Да — кимна Арина. — Глупаво беше, разбира се, да мъкна всичко със себе си. Но ме докара един... приятел. С джип. Възползвах се от случая и натоварих цялата библиотека.

Опитах се да си представя може ли да мине джип през тази гора. Като че ли зад къщата започваше доста широка пътечка... може и да беше в състояние да мине...

Приближих се към шкафа и внимателно огледах книгите.

Наистина — богата библиотека на учен-ботаник. И някакви стари томове, от началото на миналия век, в чиито предговори авторите хвалят Партията и лично другаря Сталин. И още по-древни, отпреди революцията. И множество обикновени опърпани томчета, издадени преди два-сет-трийсет години.

— Повечето са боклук — без да се обръща, каза Арина. — Мястото им е при някой библиофил. Но... сърце не ми дава да ги продам.

Аз кимнах вяло, гледайки към шкафа през Сумрака. Всичко беше чисто. Никаква магия. Стари книги по ботаника.

Или толкова изкусно наложен мираж, че не ми беше по силите да го преодоля.

— Седнете, чайт е готов — каза Арина.

Седнах на скърцащия стол. Взех чашата чай и помиризах.

Ароматът беше възхитителен. В него имаше нещо от обикновения хубав чай, но и нещо като цитрус и мента. Макар че бях готов да се обзаложа — в запарката нямаше нито чаено листо, нито цитрусова кора, пито баналната мента.

— Е, как е? — усмихна се Арина. — Само го опитайте...

Тя седна срещу мен и леко се наведе напред. Погледът ми неволно попадна върху разкопчаната яка, демонстрираща загоряла

гръд. Интересно, този „приятел с джипа“... неин любовник ли беше? Или просто колега-ботаник? Да бе, да. Ботаник с джип...

Ама какво ми ставаше? Сякаш идвах от необитаем остров и десет години не бях виждал жени!

— Горещ е — казах аз, с чашата в ръка. — Нека малко да поизстине...

Арина кимна.

— Удобно е като има електрически чайник — добавих аз. — Кипва бързо. А откъде взимате ток, Арина? Нещо не забелязах кабели край къщата.

Лицето на Арина трепна. Тя каза тъжно:

— Може би подземен кабел?

— Не. — Протегнах ръка и внимателно излях течността на пода. — Грешен отговор. Помислете пак.

Арина с досада поклати глава:

— Каква беля... За такава дреболия...

— Винаги дреболиите издънват работата — казах аз със съчувствие. Изправих се. — Московски Нощен патрул, Антон Городецки. Настоявам незабавно да отстраните илюзията!

Арина мълчеше.

— Отказът от сътрудничество ще означава нарушаване на Договора — напомних ѝ аз.

Арина примигна. И изчезна.

Така значи...

Улових сянката си с поглед, дръпнах я към себе си и прохладният Сумрак ме обгърна.

Къщата изобщо не се промени!

Арина я нямаше.

Съсредоточих се. Тук беше твърде сиво и мрачно, за да видя сянката си. Но аз все пак я намерих и прекрачих във втория слой на Сумрака.

Сивата мъгла се сгъсти, пространството се изпълни с далечно протяжно бучене. По кожата ми премина хлад. Къщата се промени — превърна се в колибка. Стените станаха дървени, обрасли с мъх. Вместо стъкла в прозорците блестяха полупрозрачни слюдени пластини. Мебелите задебеляха, остаряха, виенският стол, на който седях, се превърна в пън. Само скъпият достолепен шкаф не се измени

— красивият старинен шкаф. Но книгите в него стремително променяха облика си, фалшивите букви се сипеха по пода, картонените корици се превръщаха в кожени...

Арина я нямаше. Само някъде около шкафа се мярна блед силует, бърза призрачна сянка... вещицата беше отишла в третия слой на Сумрака!

Теоретически и аз можех да отида там.

На практика обаче никога не бях опитвал. За маг второ равнище това означава пределно напрежение на рилите.

Но сега бях твърде бесен на хитрата вещица. Тя се опитваше да ме очарова, да ме омагьоса... проклета гадина!

Застанах до потъмнелия прозорец, ловейки онези капчици светлина, които проникваха във втория слой на Сумрака. Намерих, или си помислих, че намерих, слаба, едва доловима сянка на пода...

Най-трудно беше да я забележа. След това сянката стана послушна — вдигна се към мен и отвори прохода.

Прекрачих в третия слой на Сумрака.

В подобие на къща, направено от преплетени клони и дебели дънери.

Вече нямаше книги, не останаха и мебели. Само гнездо от клони.

И Арина, застанала срещу мен.

Колко стара беше!

Не беше прегърбена като приказната Баба Яга, Остана си стройна и висока. Но кожата ѝ беше набръчкана като дървесна кора, а очите ѝ бяха дълбоко хлътнали. Беше облечена само в мръсен халат от зебло, а изсъхналите ѝ гърди се люлееха като празни торбички в дълбокия отвор на халата. Освен това беше плешива — от темето ѝ стърчеше само кичур коса като на индианец.

— Нощен патрул! — повторих аз. Думите излизаха от устата ми бавно, неохотно. — Излез от Сумрака! Това е последно предупреждение!

Какво можех да ѝ сторя на нея, потопила се толкова лесно в третия слой на сумрачния свят? Не знам. Може би нищо...

Но тя реши да не се съпротивлява повече. Направи крачка напред — и изчезна.

Излязох във втория слой с големи усилия. Обикновено излизането е по-лесно, но третото ниво смучеше сили от мен като от

недоучил се новак.

Арина ме чакаше във втория слой. Вече бе придобила предишния си облик. Кимна и продължи нататък, към обикновения, уютен, спокоен човешки свят...

А аз, обливайки се със студена пот, два пъти се опитах да вдигна сянката си, преди да успея.

ГЛАВА 3

Арина седеше на стола, положила скромно ръце на коленете си. Вече не се усмихваше — и изобщо беше олицетворение на подчинението.

— Нататък ще минем ли без фокуси? — полюбопитствах аз, завръщайки се в реалния свят. Гърбът ми беше мокър, а краката ми трепереха.

— Може ли да остана в този облик, патрулен? — попита тихо Арина.

— Защо? — не се удържах да позлорадствам аз. — Вече видях каква сте наистина.

— Кой знае кое е истинско в този свят — рече замислено Арина. — Зависи от гледната точка... Смятайте молбата ми за женско кокетство, Светли.

— И опитът да ме омаете също ли беше кокетливо?

Арина ме стрелна с очи и изрече предизвикателно:

— Да! Разбирам, че сумрачният ми облик... но тук и сега съм такава! И нищо човешко не ми е чуждо. В това число и желанието да се харесам.

— Добре, стойте си такава — измърморих аз. — Няма да твърдя, че мечтая за повторение на шоуто... Махнете илюзията от магическите предмети!

— Както кажете, Светли. — Арина прокара длан през косата си и къщичката леко се промени.

Оказа се, че вместо чайник на масата има малко каче от брезово дърво. От него се вдигаше пара. Между другото, телевизорът остана — но щепселът вече не отиваше до несъществуващия контакт, а беше забит в голям червен домат.

— Оригинално — отбелязах аз, кимайки към телевизора. — Често ли се налага да сменяте зеленчуците?

— Доматите всеки ден — сви рамене вещицата. — Една зелка работи два-три дни.

Никога не бях виждал толкова оригинален начин за получаване на електричество. Е, на теория е възможно... но на практика...

Но, най-много ме интересуваше шкафът с книгите. Приблжих се до него и извадих първия попаднал ми том — тънък, с мека подвързия.

„Глог — практическо приложение в домашната магия.“

Книгата беше отпечатана на нещо като ротапринт. Издадена преди една година. Дори беше посочен тиражът — 200 броя. Даже и си имаше! Само печатницата ми беше непозната, „ТП“ ООД.

— Наистина ботаника... Нима печатате книгите си в печатници? — възхитих се аз.

— Случва се — скромно каза вещицата. — Няма на ръка да ги преписваме я...

— На ръка — това още не е нищо — отбелязах аз. — Случва се да пишат и с кръв...

И измъкнах от шкафа „Кассагар Гарсарра“.

— Забележете, със собствената си кръв — каза сухо Арина. — Никакви гадости!

— Тази книга сама по себе си е гадост — отбелязах аз. — Я да видим... „Насъскване на хората един срещу друг без особени усилия...“

— Какво се опитвате да ми припишете? — попита Арина вече раздражено. — Всичко това са... академични издания. Антикварни. Никога не съм насъсквала.

— Наистина ли? — попитах, прелиствайки книгата. — „Успокояване на бъбречни болки, разнасяне на водянки...“ Да допуснем...

— Нали няма да обвините човек, който чете Дьо Сад, че смята да измъчва някого? — заяде се Арина. — Това е нашата история. Най-различни заклинания. Без разделяне на деструктивни и позитивни.

Изхъмках. Общо взето, тя беше права. Това, че в книгата бяха събрани най-различни магически рецепти, изобщо не беше престъпление. Освен това... ето например „Как да премахнем болката на родилката без увреждане на детето“. Впрочем съседните глави бяха: „Премахване на плода без увреждане на родилката“ и „Премахване на плода заедно с родилката“.

Всичко беше, както е обичайно за Тъмните.

Но въпреки тези вредни рецепти и скорошният ѝ опит да ме омае, нещо в Арина предизвикваше симпатия. На първо място — начинът, по който беше постъпила с децата. Каквото и да говорим, една стара умна вещица би намерила най-чудовищни начини да ги използва. Освен това... освен това в нея имаше нещо тъжно и самотно — независимо от цялата ѝ сила, независимо от ценната ѝ библиотека и привлекателния човешки облик.

— В какво съм се провинила? — попита Арина. — Стига си протакал!

— Имате ли регистрация? — попитах аз.

— Какво, да не съм вампирка или върколак? — отвърна с въпрос Арина. — Щемпел му се приискало да ми слага... как го измисли...

— Никой не говори за печат — успокоих я аз. — Въпросът е там, че всички магове от първо и по-високо равнище са длъжни да съобщават в съответния регионален център за своето местожителство. За да не бъде сметнато преместването им за враждебно действие...

— Аз не съм вълшебница, аз съм магьосница!

— Маговете и приравнените по сила към тях Различни... — уморено повторих аз. — Вие се намирате на територията на московския Патрул. Бяхте длъжна да ни уведомите.

— По-рано не беше така — промърмори вещицата. — Първенците-чароплетци се уведомяваха взаимно, вампирите и върколаците ги водеха на отчет... а нас никой не ни закачаше.

Тук имаше нещо странно...

— Кога „по-рано“? — попитах аз.

— През трийсет и първа — каза неохотно вещицата.

— Живеете тук от трийсет и първа година? — не повярвах аз. — Арина...

— Живея тук от две години. А преди това... — тя се намръщи. — Няма значение къде съм била. Не съм чула за новите закони.

Може и да не лъжеше. Това се случваше със старите Различни, особено с онези, които не работят в Патрулите. Скриват се някъде из пущинаците, в тайгата или в гората, седят там с десетилетия, докато съвсем не ги налегне тъгата.

— А преди две години сте решили да се заселите тук? — уточних аз.

— Реших. Какво да правя аз, глупачката, в града? — Засмя се. — Седя, ето — гледам телевизия, чета книги. Наваксвам пропуснатото. Намерих една стара приятелка... тя ми изпраща книги от Москва.

— Какво пък — казах аз. — Тогава — обичайната процедура. Имате ли лист хартия?

— Да.

— Пишете обяснителна бележка. Лични данни — произход, години на раждане и на инициране, работили ли сте в Патрулите, какво равнище на силата имате...

Арина извади послушно хартия и молив. Намръщих Се, но не й предложих химикалка. Ако иска да пише и с гъше перо.

— Кога за последен път сте водена на отчет или сте заявявали по друг начин местопребиваването си пред официалните органи на Патрулите... Къде сте били след това.

— Няма да пиша — остави молива Арина. — Завъдили драскачество... На кого му влиза в работата къде съм си топила старите кости?

— Арина, зарежете този речник на селска лелка! — помолих аз. — Преди малко говорихте нормално.

— Бях се маскирала — заяви Арина, без да й мигне окото. — Добре, както искате. Само че и вие оставете чиновническия тон.

Тя изписа целия лист бързо, със ситен равен почерк. Подаде ми го.

Оказа се не чак толкова възрастна, колкото предполагах. Още нямаше двеста години. Майка й била селянка, баща й — неизвестен, не е имало Различни сред роднините. Момичето било иницирано на единайсет години от Тъмен маг, или както упорито наричаше маговете Арина — „чароплетец“. Чужденец, немец. Между другото, той я и дефлорирал, което Арина кой знае защо бе сметнала за нужно да посочи, добавяйки „похотлив мръсник“. А... ето каква беше работата! Немецът взел момичето, за да я обучава, а тя — да му служи, във всякакъв смисъл. И явно не е бил особено умен или прекалено нежен — на тринайсет години девойката станала толкова силна, че победила наставника си в честен дуел и го развъплътила. Между другото той бил маг четвърто равнище. След това събитие тя попаднала под наблюдението на тогавашните Патрули. Впрочем нямаше нищо криминално — ако можеше да се вярва на обяснителната бележка.

Градовете не ѝ харесвали, живяла по селата, изхранвала се с дребни магии. След революцията няколко пъти се опитвали да я убият... селяните разбирали, че е вещица, и насъсквали ЧК срещу нея. Маузери срещу магия, виж ти! Магията побеждавала, но това не можело да продължи безкрайно. През трийсет и четвърта година Арина...

Вдигнах поглед към вещицата и попитах:

— Това сериозно ли е?

— Изпаднах в летаргичен сън — изрече спокойно Арина. — Разбрах, че червената зараза ще продължи дълго. Поради редица обстоятелства можех да избира срок от шест, осемнайсет или шейсет години. При нас, вещиците, винаги има много условности... Шест и осемнайсет години ми се сториха твърде малко за комунистите. Заспах за шейсет години.

Тя се поколеба, но призна:

— Тук си спях. Осигурих колибата колкото можах, така че нито човек, нито Различен да не може да се приближи...

Сега вече всичко беше ясно. Трудни времена са били. Различните са умирали почти толкова често, колкото и обикновените хора. Не е било трудно да изчезнеш.

— И не сте казали на никого, че ще спите тук? — уточних аз. — На приятелките си...

Арина се усмихна:

— Ако бях казала на някого, сега нямаше да говориш с мен, Светли.

— Защо?

Тя кимна към шкафа.

— Ето, цялото ми богатство. И не е малко.

Аз сгънах обяснителната бележка, прибрах я в джоба си и казах:

— Не е малко, но все пак тук не видях една рядка книга.

— Коя? — учуди се вещицата.

— „Фуаран“.

Арина изсумтя:

— Голямо момче си вече, а още вярваш в приказки... Няма такава книга.

— Аха, значи момичето само си е измислило това име?

— Не ѝ почистих паметта — въздъхна Арина. — Кажй сега, струва ли си да вършиш добри дела?

— Къде е книгата? — попитах рязко аз.

— Третият рафт отдолу, четвъртият том отляво — каза раздразнено Арина. — Да не си забравил очите си вкъщи?

Приблжих се до шкафа и се наведох.

„Фуаран“!

Големи златисти букви върху черна кожа. Извадих книгата и погледнах триумфално към вещицата.

Арина се усмихваше.

Погледнах надписа на корицата — „Фуаран — измислица или истина?“

Думата „Фуаран“ беше напечатана с големи букви, останалото — с дребен шрифт.

Погледнах ръба...

Ами да. Малките букви се бяха изтъркали и изренили.

— Рядка книга — призна Арина. — Отпечатана в тринайсет екземпляра, в Санкт Петербург, през тринайсета година, в печатницата на Негово Императорско Величество. Печатали са я нощем, по новолуние, както си трябва. Не знам колко такива са се запазили...

Можело ли е малкото наплашено момиче да забележи само думата, напечатана с големи букви?

Като нищо!

— Какво ще стане сега с мен? — попита тъжно Арина. — Какви са ми правата?

Въздъгнах и седнах до масата, прелиствайки неистинския „Фуаран“. Интересна книга, няма спор...

— Нищо няма да стане с вас — признах аз. — Помогнали сте на децата. Нощният патрул ви е признателен за това.

— Защо да вредим напразно на хората? — промърмори вещицата. — Така вредим само на себе си...

— Отчитайки този факт, а също така и особените обстоятелства в живота ви... — порових се в паметта си, припомняйки си разни параграфи, препратки и забележки. — Отчитайки всичко това, няма да има наказание. Само още един въпрос... какво е вашето равнище на Силата?

— Написала съм „не знам“ — отвърна спокойно Арина. — Нима можеш да го измериш с някакъв уред?

— Поне приблизително?

— Като лягах да спя, бях първо равнище — призна не без гордост вещицата. — А сега явно съм излязла извън категория.

Точно така. Затова не успях да прозра илюзиите й.

— Възнамерявате ли да работите в Дневния патрул?

— За какво ми е? — възмути се Арина. — Още повече, че сега Завулон се е издигнал до върха, нали?

— Да — потвърдих аз. — А защо се учудвате? Нима не го смятате за достатъчно силен?

— Винаги е имал достатъчно Сила — намръщи се Арина. — Само че твърде лесно предава своите. Приятелките му... с нито една не е изкарал повече от десет години, винаги нещо им се случваше... но въпреки това младите глупачки продължаваха да скачат в леглото му. А как мрази украинците и литовците! Ако трябва да се свърши някаква мръсна работа, примамва група от Украйна и бърка в жаравата с чужди ръце. Ако трябва някой да обере парсата — първият кандидат ще е литовец... Мислех, че с такова поведение няма да се задържи на поста си. — Арина изведнъж се усмихна. — Не, явно е успял да избегне ударите. Браво!

— Да... — казах кисело. — Е, ако не възнамерявате да работите в структурите на Дневния патрул, а продължите да водите светски живот, ще получите право на определени магически действия... за лични цели. За една година — дванайсет действия от седма степен, шест от шеста, три от пета и едно от четвърта. Веднъж на две години — действие от трета степен. Веднъж на четири години — действие от втора степен.

Замълчах.

Арина се поинтересува:

— А действия от първа степен?

— Максимално разрешената сила за Различните, които не са на служба, е ограничена до предишното им равнище — отбелязах ехидно аз. — Ако се подложите на изследване и се регистрирате като вещица извън категория, веднъж на шестнайсет години ще получавате право на магия от първа степен. Съгласувана с Патрулите и Инквизицията, разбира се. Магията от първо равнище е твърде сериозно нещо.

Вещицата се ухили. Странна беше тази усмивка — съвсем старческа и неприятна, но върху красивото младо лице...

— Ще мина и без първа степен. Доколкото разбирам, ограниченията се отнасят само за магията, насочена към хората?

— Към хората и Различните — потвърдих аз. — Със себе си и с неодушевените предмети можете да правите каквото си искате.

— И на това съм доволна — съгласи се Арина. — Е, извинявай, Светли, че се опитах да те омая. Ти явно си готин. Почти като нас.

От този съмнителен комплимент ме побиха тръпки.

— Още един въпрос — казах аз. — Кои бяха онези върколаци?

Арина помълча. После попита:

— Какво, да не би законът вече да е отменен?

— Кой закон? — опитах се аз да се направя на глупак.

— Старият закон. Тъмният не е длъжен да доносичи за Тъмен, както и Светлият — за Светъл...

— Има такъв закон — признах.

— Тогава си лови върколаците сам. Нищо, че са глупаци, нищо, че са кръвожадни — няма да ги издам.

Думите ѝ бяха изречени твърдо и уверено. Нямаше как да ѝ окажа натиск. Та тя не беше помагала на върколаците, точно обратното.

— Магическите действия по мой адрес... — замислих се. — Е, прощавам ви ги.

— Просто така? — уточни вещицата.

— Просто така. Приятно ми е, че устоях.

Вещицата изсумтя:

— Устоял бил... Жена ти е вълшебница, да не съм сляпа, та да не видя? Тя те е омагьосала. Да не може да те съблазни никоя жена.

— Лъжеш — отвърнах спокойно аз.

— Лъжа — призна си вещицата. — Браво. Магията няма нищо общо, просто много я обичаш. Ами — много поздравя на жената и на дъщеричката. Ако срещнеш Завулон — кажи му, че пръч беше, пръч си и остана.

— С удоволствие — обещах аз. Ама че вещица! Не се бои да ругае Завулон! — А на Хесер какво да предам?

— За него нищо не съм казала — изрече презрително Арина. — Какво общо имаме ние, селските глупачки, с великите тибетски магове!

Стоях и гледах тази странна жена — толкова красива в човешки облик и толкова отвратителна в истинския си вид. Вещица, могъща вещица. Но не можеше да се каже, че е злобна — имаше си и положителни страни...

— Не ти ли е тъжно сама тук, бабо? — попитах аз.

— Обиждаш ли? — отвърна с въпрос Арина.

— Не, ни най-малко. Все пак и аз съм учил някои неща.

Арина кимна, но премълча.

— Изобщо не искаше да ме съблазняваш и в теб не са останали никакви плътски желания — продължих аз. — При вещиците това е различно, не е като при вълшебниците. Ти си стара и се чувстваш стара, мъжете изобщо не те вълнуват. Друг е въпросът, че можеш да останеш толкова стара още хиляда години. Така че се опитваше да ме съблазниш само заради спорта.

Само след миг Арина се преобрази. Превърна се в спретната старица, румена, леко прегърбена, с живи бойки очи, умерено беззъба уста, посивели, но добре поддържани коси. Попита:

— Така по-добре ли е?

— Може би да — признах аз с лека тъга. Все пак предишният ѝ образ беше много приятен.

— Такава бях... преди сто години — каза вещицата. — И такава, каквато те посрещнах, също бях... някога. А каква бях на шестнайсет! Ах, Светли, какво весело и красиво момиче бях! Макар и вещица... Знаеш ли защо и как остаряваме?

— Чувал съм някои неща — признах аз.

— Това е цената за повишаването на ранга. — Тя пак използва тази старомодна дума, която през последните години беше напълно изместена от появилата се от компютърните игри дума „ниво“. — Вещицата може да остане с младо тяло. Само че тогава ще си заседне на трети ранг. Ние сме по-тясно свързани с природата, а тя не обича фалша. Разбираш ли?

— Разбирам — казах аз.

Арина кимна:

— Та така, Светли... радвай се, че жена ти е чародейка. Ти постъпи добре с мен... няма да лъжа. Може ли да направя подарък?

— Не — поклатих глава аз. — На работа съм. Пък и подарък от вещица...

— Разбирам. Но аз не искам да направя подарък на теб, а на жена ти!

Обърках се. Арина изкуцука бодро до обкования с желязо сандък (по-рано на неговото място имаше масивен скрин), отвори го и бръкна вътре. След секунда се върна при мен с малък костен гребен.

— Вземи, патрулен. Без умисъл, без корист, не за беда и горест. Да стана на сянка, ако лъжа, вятърът да ме разнесе...

— Какво е това? — попитах аз.

— Чудесия... — намръщи се Арина. — Как му казват сега... артефакт!

— И все пак?

— Не ти стигат силиците, за да видиш? — попита с разбиране Арина. — Жена ти ще разбере. А защо са ти обяснения, Светли? Лесно мога да те излъжа. Ще те излъжа, а ти ще ми повярваш. Та нали си по-слаб от мен, сам го знаеш.

Мълчах и хапех устни. Какво пък... все пак я бях обидил един-два пъти. Е, получих достоен отговор.

— Вземай, не се бой — повтори Арина. — Баба Яга, макар и зла, помага на добрите юнаци.

Всъщност защо се колебаех?

— По-добре да беше предала върколаците — казах аз, вземайки гребена. — Приемам подаръка ти само като посредник и този подарък не обвързва никого с никакви обещания.

— От стара коза яре... — изхъмка Арина. — А за вълците... извинявай. Сами ще ги хванете, знам. Но няма да ги предам. Между другото... можеш да вземеш книгата. За известно време. Да я провериш. Нали имаш това право?

Едва сега осъзнах, че все още държа в лявата си ръка злощастната „Фуаран — измислица или истина?“.

— За експертиза, за известно време, в рамките на правата ми като патрулен — изрекох мрачно аз.

Все пак бабката ме въртеше на пръста си, както си поискаше! Стига да беше поискала, щях да забележа едва вкъщи случайно взетата книга, а тя щеше да има пълно право да се обърне към Патрулите с оплакване — за кражба на ценна „чудесия“.

Когато излязох от къщата, осъзнах, че е настъпила непрогледна нощ и че ми предстои да вървя през гората поне два-три часа.

Но едва бях слязъл по стълбите, когато отпред запламтя призрачно синьо огънче. Въздъгнах и хвърлих поглед към къщичката, чийто прозорци светеха с ярка електрическа светлина. Арина не излезе да ме изпрати. Огънчето танцуваше подканващо във въздуха.

Тръгнах след него.

След пет минути чух ленивото лаене на кучета.

След още десет наближих края на гората.

Най-обидното беше, че през цялото време не чувствах и помен от магия.

ГЛАВА 4

Колата в обора вече беше придобила предишния си вид. Но не рискувах да седна зад волана и да проверя работи ли многострадалният дизел, минал през ръцете на руските механизатори. Тихо влязох в къщата, послушах се — тъща ми вече спеше в своята стая, а в нашата нощната лампа светеше слабо.

Отворих вратата и влязох.

— Добре ли мина всичко? — попита Светлана. Впрочем в гласа ѝ почти нямаше въпросителна интонация. Тя и без думи прекрасно усещаше всичко.

— Горещо-долу — кимнах аз. Погледнах към кревата на Надечка — дъщеря ми спеше дълбоко. — Не намерих върколаците. Поговорих с вещицата.

— Разказвай — каза Светлана. Тя седеше в кревата само по нощница, а до нея лежеше дебело томче „Мумин трол“. Или беше чела на Надя — на малката сега ѝ беше все едно какво слуша преди сън, ако ще и учебник по съпромат да е, само да е с маминия глас. Или беше решила да се разсее с добра книжка преди сън.

Събух обувките си, съблякох се, седнах до нея и започнах да разказвам.

На места Светлана се мръщеше, на други се усмихваше. А когато ѝ предадох думите на вещицата, че „жена ми ме е омагьосала“, дори се разстрои:

— Не е вярно! — възкликна тя напълно безпомощно. — Попитай Хесер... той ще види всяко мое заклинание... дори не съм си помисляла за такова нещо!

— Знам — успокоих я аз. — Вещицата призна, че е излъгала.

— Макар че, съм мислила за това — усмихна се внезапно тя. — Не можеш да избягаш от мислите си... но не беше насериозно, а просто така. С Олга обсъждахме мъжете... отдавна...

— Мъчно ли ти е за Патрула? — не се сдържах аз.

— Мъчно ми е — призна Светлана. — Да не говорим за това... Браво, Антоне! Значи си влязъл в третия слой на Сумрака?

Кимнах.

— Първо равнище... — каза неуверено Светлана.

— Не можеш да надскочиш себе си — възразих аз. — Второ. Честно второ. Таванът на моите възможности. Но нека да не говорим и за това, става ли?

— По-добре да говорим за вещицата — усмихна се Светлана. — Значи е изпадала в летаргия? Чувала съм за това, но все пак е огромна рядкост. Можеш да напишеш и статия.

— Къде? Във вестник „Аргументи и факти“? Намерена е вещица, спала шейсет години в гората?

— В информационния бюлетин на Нощния патрул — предложи Светлана. — Изобщо, би трябвало да издаваме собствен вестник. В него ще има друг текст за обикновените хора... какъвто и да е. Нещо тясно специализирано. Например „Вестник за руския аквариум“ или как да развъждаш цихлиди и как да монтираш в апартамента си аквариум с течаща вода.

— Откъде знаеш такива работи? — учудих се аз. Но си спомних, че първият ѝ мъж, когото никога не бях виждал, е бил вманиачен по аквариумите.

— Така, спомних си — намръщи се Светлана. — А всеки Различен, дори и най-слабият, ще може да вижда истинския текст.

— Вече измислих първото заглавие — подех и аз. — „За водещата магия“. С буквата „х“ в думата „водещата“.

Усмигнахме се едновременно.

— Покажи ми този „артефакт“ — помоли Светлана.

Протегнах се до дрехите си и извадих завития в носна кърпичка гребен. Признах си:

— Не виждам в него никаква магия.

Светлана поддържа известно време гребена в ръка.

— Е? — попитах аз. — Какво трябва да се направи с него? Да го хвърлиш зад гърба си, а там да поникне гора?

— Не е било необходимо да видиш нищо — с усмивка каза Светлана. — И работата не е в Силата, вещицата ти се е присмивала. Може би дори Хесер няма да види нищо... това не е за мъже.

Тя приближи гребена към косата си и започна бавно да се реши. Каза небрежно:

— Представи си... лято, жега, умора, цяла нощ не си спал, цял ден си работил... А после си се изкъпал в хладка вода, направили са ти масаж, хапнал си нещо вкусно и си изпил чаша хубаво вино. И ти става по-хубаво...

— Подобрява самочувствието? — разбрах аз. — Премахва умората?

— Само на жените — усмихна се Светлана. — Той е стар, поне на триста години. Явно е подарък от някой могъщ маг на любимата му жена. Може би е била дори човешка жена...

Погледна ме — очите ѝ сияеха. Каза меко:

— Освен това би трябвало да прави жената привлекателна. Неотразима. Желана. Работи ли?

Погледнах я за секунда, а после угасих нощната лампа с поглед.

Светлана сложи сама магическия пашкул, поглъщащ всички звуци.

Събудих се рано, още нямаше и пет часа. Но за мое най-голямо учудване се чувствах напълно свеж — като собственичка на магическия гребен, ресала се до насита. Искаше ми се да върша велики дела. Освен това желях обилна закуска.

Не събудих никого, а се порових тихо из кухнята, отчупих си две парчета франзела и намерих найлоново пликче с нарязан салам. Налях си домашен квас в една голяма чаша и с всичките тези придобивки излязох навън.

Вече се съмваше, но селцето беше тихо. Никой не бързаше за сутрешното доене — краварникът пустееше вече пета година. Изобщо никой за никъде не бързаше...

Въздъгнах и седнах на тревата под отдавна подивялата и неплодоносна ябълка. Изядох огромния сандвич, пийнах си квас. За да ми е съвсем комфортно, измъкнах от стаята книгата за книгата „Фуаран“ — с магия, през прозореца. Надявах се, че тъщата спи и няма да забележи левитиращия предмет...

Започнах втория сандвич и се потопих в четивото си.

И, честно казано, беше страшно интересно!

По времето, когато са писали книгата, още не е имало умни думички — никакви „гени“, „мутации“ и други биологически

мъдрости, с които се опитваме да обясняваме природата на Различните. Затова колективът от вещици, работещ над книгата — авторите бяха пет, изброени само по име — използваха думи като „родство с магията“, „изменение на природата“ и други подобни. Между другото, сред авторите беше и Арина, което вещицата скромно беше премълчала предишната вечер!

Отначало учените вещици продължително разсъждаваха за самата природа на Различните. Изводът им беше такъв — всеки човек има „родство с магията“, а нивото на това „родство“ е различно за всеки човек. За отправна точка можеше да се вземе природното ниво на магията, разпръсната из целия свят. Ако „сродството“ у човек е *по-силно* от световното ниво, то той ще бъде най-обикновен човек! Няма да може да влиза в Сумрака и само рядко, поради някакви колебания в природното ниво на магията, ще усеща нещо странно. Ако у човека „родството“ е *по-слабо*, отколкото в обкръжаващия го свят, то той ще може да използва Сумрака!

Това звучеше някак много странно. Винаги бях мислил, че Различните са хора със силно развити магически способности. А тук се описваше точно обратната гледна точка.

Впрочем като нагледен пример се даваше следната забавна аналогия: да допуснем, че в целия свят температурата е 36 градуса и половина. Тогава повечето хора, имайки по-висока температура на тялото, ще отдават своята топлина навън, ще „топят природата“. А онези малцина, които по някаква причина имат температура под 36,5, ще получават топлина. И след като към тях приижда постоянен приток на Сила, ще могат да използват тази сила, докато далеч по-топлите хора безцелно ще „топят природата“.

Интересна теория. Бях чел няколко версии за нашия произход и за разликите ни с хората, но на такава още не бях попадал. В нея имаше нещо обидно...

Впрочем какво значение има? Резултатът си е същият! Има хора, има и Различни...

Продължих да чета нататък.

Втората глава беше посветена на разликите между маговете и вълшебниците от една страна, и вещиците и магьосниците — от друга. Излизаше, че по онова време са наричали с думата „магьосник“ не Тъмните магове, а просто „вещици от мъжки пол“. Различни, склонни

към използване на артефакти. Статията беше интересна и ми се стори, че именно Арина я е писала. Свеждаше се до това, че по същество няма никаква разлика. Вълшебницата оперира непосредствено със Сумрака, извличайки от него Сила и извършвайки едни или други магически действия, а вещицата първо създава някаква „чудесия“, акумулираща Силата на Сумрака и способна да работи самостоятелно доста дълго време. Предимството на вълшебниците и маговете беше, че не са им нужни никакви приспособления, пръстени, книги и амулети. Предимството на вещиците и магьосниците бе, че създавайки удачен артефакт, те могат да натрупат в него много голям запас от Сила, който е твърде трудно да изтеглиш наведнъж от Сумрака. Изводът се налагаше от само себе си и Арина го беше изказала: разумният маг няма да пренебрегва артефактите, а умният магьосник ще се постарее да се научи да работи директно със Сумрака. Според автора „след стотина години ще видим как и най-великите и капризни магове не се гнусят да използват амулети, а дори най-ортодоксалните вещици няма да се страхуват да влязат в Сумрака“.

Е, тази прогноза се беше сбъднала стопроцентово. Повечето от сътрудниците в Нощния патрул бяха магове, но там постоянно използвахме артефакти...

Отскочих до кухнята, направих си още два сандвича и си налях квас. Погледнах часовника — шест сутринта. Някъде се разляха кучета, но селото още спеше.

Третата глава разглеждаше многобройните опити на Различните да превърнат човек в Различен — обикновено подобни действия са били продиктувани от любов или корист — а така също и опитите на хората, узнали по един или друг начин истината, да станат Различни.

Най-подробно се разглеждаше историята на Жил дьо Ре, оръженосеца на Жана д'Арк. Жана е била много слаба Тъмна Различна, „вещица седми ранг“, което, между другото, не ѝ е пречело да извършва най-вече благородни постъпки. Гибелта на Жана се описваше много мъгляво, дори се намекваше, че тя е отклонила погледите на инквизиторите и се е спасила от кладата. Реших, че това е съмнително — Жана бе нарушила Договора, намесвайки своята магия в човешките дела, така че изпълнението на смъртната присъда е било наблюдавано и от нашата Инквизиция. А на нея не можеш да ѝ отклониш погледа... Виж, историята на клетия Жил дьо Ре беше

описана далеч по-подробно. Дали от любов, дали от празнодумство и безхаберие, Жана му разказала всичко за природата на Различните и прославеният със смелостта и благородството си млад рицар обезумял. Решил, че може да вземе магическата сила от обикновените хора — млади и здрави. За целта трябвало само да ги измъчва, да се заеме с канибализъм и да моли тъмните сили за помощ... Изобщо — решил човекът да стане Тъмен Различен. Изтезавал няколкостотин жени и деца, за което (а също и за неплащане на данъци) в края на краищата го изпратили на кладата.

От текста ставаше ясно, че дори вещиците бяха недоволни от такова поведение. Имаше язвителни нападки срещу бърбата Жана и нелицеприятни епитети за побъркания ѝ оръженосец. Но изводът беше даден сухо и академично — по никакъв начин не може да се използва „родството с магията“ у обикновените хора, за да стане човек Различен. Та нали Различният се отличава не с повишаване на „родството“, което се опитвал да направи кръвожадният и глупав Жил дьо Ре, а с понижаване! Така че всички негови експерименти само го правели все повече и все повече човек...

Звучеше убедително. Почесах се по тила. Така... излизаше, че аз съм далеч по-неприспособен към магията, отколкото алкохоликът чичо Коля, и само благодарение на това можех да ползвам Сумрака? Ама че работа!

А Светлана явно имаше още по-ниско ниво на „родство“?

Тогава излиза, че Надюшка, теоретично, изобщо не е способна на магия и затова Силата така бушува в нея — вземай и ползвай...

Виж ги ти вещиците, какви са ги измислили!

Следващата глава обсъждаше може ли да се повиши нивото на Силата в природата, за да могат повече хора да се превърнат в Различни. Изводът не беше утешителен — не можеше. Та Силата се използва не само от Различните, които по принцип биха могли да се откажат от магията за известно време. Силата се поглъщаше с радост и от синия мъх — единственото известно растение, живеещо в първия слой на Сумрака. Ако имаше повече Сила, синият мъх щеше да расте по-буйно... А може би на по-дълбоките слоеве на Сумрака имаше и други консуматори на Сила... Така че нивото на Силата беше константа — чак се усмигнах, когато срещнах тази дума в архаичната книга.

По-нататък следваше историята на книгата „Фуаран“. Названието произхождаше от името на древна източна вещица, която много искала да направи дъщеря си Различна. Вещицата експериментирала страшно дълго време — първо тръгнала по пътя на Жил дьо Ре, после осъзнала грешката си и се опитала да увеличи нивото на Силата в природата... Изобщо — минала по всички грешни пътища и в крайна сметка разбрала, че трябва да „понижи родството с магията у дъщеря си“. Според слуховете, опитите да бъде направено това са описани във „Фуаран“. Ситуацията се усложнявала от факта, че по онова време природата на това „родство“ е била неизвестна — впрочем и в годината на издаване на книгата, и сега положението изобщо не се беше променило. Но все пак, по метода на пробите и грешките, вещицата постигнала успех и превърнала дъщеря си в Различна!

Но за беда от това велико откритие се заинтересували всички Различни, без изключение. Тогава още не е имало Договор и Патрули, не е имало Инквизиция... изобщо всички, до които достигнал слуха за това чудо, се втурнали за рецептата. Известно време Фуаран и дъщеря ѝ отблъсквали успешно набезите — явно вещицата, която и без това била могъща, не само направила дъщеря си Различна, но увеличила и своята сила. Огорчените Различни се обединили в цяла армия от магове, без да се делят на Тъмни и Светли. Всички атакували заедно и в страшна битка унищожили семейството на вещицата. В последните си часове Фуаран отчаяно се борела за живота си — даже превърнала слугите си в Различни... Но те, макар и придобили сила, били твърде объркани и неопитни. Само един от слугите, който се оказал по-умен от останалите, не се заел да вади кестените от огъня, а взел книгата и избягал. Когато маговете победители съобразили, че „лабораторният дневник“ на вещицата е изчезнал (всъщност „Фуаран“ е бил просто лабораторен дневник на вещицата), следите на беглеца вече се били изгубили. После книгата била търсена дълго и неуспешно. От време на време някой твърдял, че е срещнал избягалия слуга, който бил станал доста силен Различен и прелиствал и изучавал книгата. Появявали се и фалшификати — част от тях са създавани от безумни последователи на вещицата, друга част била дело на Различни-авантюристи. Всички случаи били грижливо проверени и документирани.

В последната глава имаше разсъждения на тема: „какво е измислила Фуаран?“. Авторите не се съмняваха, че тя наистина е постигнала успех, но смятаха книгата за безвъзвратно загубена. Изводът беше печален — явно откритието е било толкова случайно и нетривиално, че е невъзможно да се досетим за същността му.

А най-много ме смая краткото резюме — ако книгата „Фуаран“ все пак съществува и до ден-днешен, то дълг на всеки Различен е да я унищожи незабавно, „по разбираеми за всички причини, независимо от голямата съблазън и лична корист...“

Ох, тези Тъмни! Как искат да запазят своето могъщество!

Затворих книгата и се разходих из двора. Надникнах отново в обора и пак не рискувах да запаля двигателя на колата.

Фуаран и книгата ѝ съществуваха. Вещиците бяха убедени в това. Допусках възможността за мистификация, но дълбоко в себе си не вярвах в нея.

Значи имаше теоретична възможност да превърнеш човек в Различен!

В такъв случай произшествието в „Асол“ ставаш по-разбираемо. Синът на Хесер и Олга е бил човек — както се случва обикновено при Различните. Затова Великите не са могли да го намерят. А като го намерили, го превърнали в Различен, после организирали целия спектакъл... дори не се побояли да излъжат Инквизицията.

Аз легнах в хамака и извадих плъра си. Включих режима на случайно възпроизвеждане и затворих очи. Искаше ми се да се откъсна от света, да изпълня слуха си с нещо неангажиращо...

Но не ми провървя. Падна се „Пикник“.

*Не и не, не ми е до смях,
няма прозорци и врата е размита;
Та мен дойде да измъчва
самият Велик Инквизитор.
Инквизиторът сяда.
подбира инструмента;
„Кажми ми всичко, което знаеш,
ще ти олекне и на теб“.
Навярно иска той да ме отвори*

*като куфар най-обикновен. Той знае:
дори в най-празния от празните
има двойно дъно, има двойно дъно.*

Не обичам такива съвпадения! Дори най-обикновените хора могат да влияят на реалността, те просто не са способни да управляват своята Сила. На всеки човек му е познато това — идващи много навреме или упорито непоявяващи се автобуси; звучащи по радиото песни, които попадат в унисон с мислите ти; телефонни обаждания от хората, за които мислиш... Между другото, има един прост начин да разбереш, че си близо до възможностите на Различен. Ако няколко дни подред при случен поглед към електронния часовник виждаш цифрите 11:11, 22:22 или 00:00, значи връзката ти със Сумрака се е изострила. В такива дни не трябва да пренебрегваш предчувствията и догадките...

Но всичко това са човешки дреболии. При Различните тази връзка — също толкова неосъзната, както и при хората — е доста по-силно изразена. Затова изобщо не ми хареса, че точно сега се падна песента за Великия Инквизитор.

*Ако имах още сили,
бих му казал: „Мили мой,
не зная кой съм и къде съм,
що за сили владеят света;
и краката ми са се оплели
на дълги улици от лабиринта“...
Без да ми повярва,
Инквизиторът затяга винта.
Навярно иска той да ме отвори
като куфар най-обикновен. Той знае:
дори в най-празния от празните
има двойно дъно, има двойно дъно.*

Аха. И аз бих искал да знам що за сили владеят света...

Някой ме потупа лекичко по рамото.

— Не спя, Света... — казах аз и отворих очи.

Инквизиторът Едгар поклати глава и сдържано се усмихна. Прочетох по устните му: „Извинете, Антоне, но не е Светлана“. Въпреки жегата Едгар беше с костюм, вратовръзка и лакирани черни обувки, на които нямаше дори пращинка. Но дори в тези градски дрехи не изглеждаше нелепо. Ето какво значи прибалтийската кръв!

— За какъв... — изревах аз, скачайки от хамака. — Едгар?

Той чакаше търпеливо. Извадих слушалките от ушите си, поех си дъх и повторих:

— В отпуската съм. Според правилата, да се безпокои сътрудник на Нощния патрул в неработно време...

— Антоне, аз само минавам на гости — каза Едгар. — Имате ли нещо против?

Не изпитвах неприязън към Едгар. Той никога нямаше да стане Светъл, но преминаването му в Инквизицията заслужаваше уважение. Ако Едгар поискаше да говори с мен, бих се срещнал с него по всяко време.

Но не и на вилата, където почиват Светлана и Надя!

— Имам — отговорих твърдо аз. — Ако нямате служебно нареждане, напуснете моята територия!

И с нелеп донемайкъде жест посочих към дървената вратичка. Територия... ама че дума ми дойде на ума.

Едгар въздъхна и бавно бръкна във вътрешния джоб на самото си.

Знаех какво ще извади, но вече беше късно да давам заден ход.

Нареждането на московското бюро на Инквизицията гласеше: „В рамките на служебно разследване повеляваме на сътрудника на московския Нощен патрул Антон Городецки, Светъл маг от втори ранг, да оказва всякакво съдействие на Инквизитора от трети ранг Едгар“. Никога не бях виждал нареждания на Инквизицията и сега забелязах някои малки детайли — инквизиторите продължаваха да измерват силата в старомодните „рангове“, не се притесняваха да използват думи като „повеляваме“ и се назоваваха само по малко име дори и в официални документи.

А едва след това забелязах най-важното — отдолу стоеше печатът на Нощния Патрул и подписът на Хесер: „Запознат, съгласен.“

Виж ти!

— Ами ако откажа? — попитах аз. — Знаете ли, не обичам да ми „повеляват“.

Едгар се намръщи, хвърли поглед към бланката и каза:

— Секретарката ни наскоро навърши триста. Не се обиждайте, Антоне, това е само архаична терминология. Като „ранг“.

— И без фамилия ли минавате по традиция? — попитах аз. — Просто ми е интересно.

Едгар прочете с недоумение нареждането. Отново се намръщи. Изрече раздразнено, разтягайки гласните:

— Ама че дърта вещица... Забравила ми е фамилията, а гордостта не ѝ е позволила да попита.

— Тогава имам основание да изхвърля това нареждане в купчината тор. — Аз потърсих с поглед въпросната купчина, но не я намерих. — Или в клозета. Твоята фамилия я няма в нареждането, значи то е невалидно. Нали?

Едгар мълчеше.

— И какво ме заплашва при отказ от сътрудничество? — повторих аз.

— Нищо страшно — каза навъсено Едгар. — Дори и в случай, че донеса ново нареждане. Жалба до прекия ти началник, наказанието е по негово усмотрение...

— Значи тази строга хартийка всъщност е молба за помощ?

— Да — кимна Едгар.

Наслаждавах се на ситуацията. Страшната Инквизиция, с която новаците се плашеха взаимно, се оказа беззъба стара вещица!

— Какво е станало? — попитах аз. — В отпуска съм, разбираш ли? С жената и дъщеричката. И с тъщата. Не работя.

— Но това не ви попречи да посетите Арина — каза Едгар, без да му мигне окото.

Така ми се пада. Не се отпускай!

— Това влиза в преките ми служебни задължения — парирах аз. — Да защитавам хората и да контролирам Тъмните. Винаги и навсякъде. Между другото, откъде имате информация за Арина?

Дойде ред на Едгар да се усмихва и да протака.

— Хесер ни събщи — каза той най-накрая. — Вие вчера сте му позвънили и сте докладвали, нали? Тъй като ситуацията е

нестандартна, Хесер е сметнал за свой дълг да предупреди Инквизицията. В знак на нашите неизменно приятелски отношения.

Нищо не разбирах!

Ако вещицата някак беше замесена в историята със сина на Хесер... Значи не бе замесена?

— Трябва да му се обадя — казах аз и демонстративно се отдалечих към къщата. Едгар послушно остана да стърчи до хамака. Впрочем хвърли поглед към пластмасовия стол, но явно го сметна за недостатъчно чист.

Аз чаках, притиснал мобилния телефон към ухото си.

— Слушам те, Антоне.

— При мен дойде Едгар...

— Да, да, да — каза Хесер разсеяно. — Вчера, след твоя доклад, сметнах за нужно да съобщя на Инквизицията за вещицата. Ако имаш желание — помогни му. Ако нямаш — прати го да си гледа работата. Нареддането му не е съставено правилно, забеляза ли?

— Забелязах — казах аз, хвърляйки поглед към Едгар. — Шефе, какво става с онези върколаци?

— Проверяваме — отвърна Хесер с леко запъване. — Засега нищо.

— И още, за тази вещица... — Погледнах към „книгата за книгата“. — Конфискувах една забавна книжка от вещицата... „Фуаран — измислица или истина?“.

— Чел съм я, чел съм я — каза Хесер добродушно. — Ако беше намерил истинския „Фуаран“, цена нямаше да имаш. Това ли е всичко, Антоне?

— Да — признах аз и Хесер прекъсна връзката.

Едгар чакаше търпеливо.

Приблжих се към него и след кратка театрална пауза попитах:

— Каква е целта на вашето разследване и какво се иска от мен?

— Ще сътрудничите ли, Антоне? — зарадва се искрено Едгар. — Моето разследване касае вещицата, която сте открили. От вас се иска да ми покажете пътя до дома ѝ.

— А какво иска Инквизицията от старицата? — поинтересувах се аз. — Не виждам дори и намек за престъпление. Дори спрямо Нощния патрул.

Едгар се обърка. Искаше му се да излъже и в същото време разбираше, че мога да усетя лъжата. Бяхме приблизително равни по сила и дори инквизиторските му приспособления можеха да не сработят.

— Има неизяснени стари дела — призна Тъмният маг. — Още от трийсетте години. Инквизицията има много въпроси към нея...

Кимнах. Още от самото начало ме смути разказа за преследването от страна на НКВД. Всичко се случва, селяните може и да са опитали да се разправят с вещицата. Но именно да са се опитали. Този фокус можеше и да мине при Различните от ниско равнище, но не и при такава могъща вещица...

— Какво пък, ще отидем — съгласих се аз. — Искате ли да закусите, Едгар?

— Няма да откажа. — Магът не започна да кокетничи. — А... вашата съпруга няма ли да е против?

— Сега ще попитаме — казах аз.

Интересна закуска се получи. Инквизиторът все пак не се чувстваше в свои води, неловко се опитваше да се шегува, обсипваше с комплименти Светлана и Людмила Иванова, закачаше се с Надюшка, хвалеше обикновения омлет.

Надюшка, умницата ми, внимателно разгледа „чичо Едгар“, поклати глава и каза:

— Ти си друг.

И повече не се отдели от майка си.

Светлана се забавляваше от ситуацията. Тя задаваше на Едгар някакви невинни въпроси, спомняше си историята с „огледалото“, изобщо — държеше се така, сякаш на гости ѝ беше колега от работата и добър приятел.

Затова пък Людмила Иванова беше в пълен възторг от Едгар. Харесваше ѝ начина му на обличане, на говорене; дори фактът, че държеше вилицата в лявата ръка, а ножа в дясната, довеждаше тъща ми до възхищение. Като че ли останалите ядохме с ръце... А пък това, че Едгар решително отказа „чашката за апетит“ предизвика такъв назидателен поглед в моя посока, сякаш имах навика да обръщам по чашка-две водка всяка сутрин.

Така че двамата с Едгар тръгнахме на път сити, но леко раздразнени. Аз от възторга на тъщата, а той, явно, от нейното внимание.

— Можете ли да ми разкажете какви са претенциите ви към вещицата? — попитах аз, когато приближихме началото на гората.

— Всъщност ние пихме на брудершафт — напомни ми Едгар. — Защо не започнем да си говорим отново на „ти“? Или моята нова работа...

— Не е по-лоша от работата в Дневния патрул — изхъмках аз. — Нека да е на „ти“.

Доволен, Едгар реши да не протака повече:

— Арина е силна и уважавана вещица... в техния тесен кръг. Нали разбираш, Антоне, че всяка група си има собствена йерархия. Хесер може да издевателства колкото си иска над Витезслав, но той е най-силният сред вампирите. Арина заема подобно положение сред вещиците. Крайно високо.

Кимнах. Явно моята нова позната не беше съвсем обикновена...

— Дневният патрул неведнъж я е викал на работа — продължи Едгар. — Толкова настойчиво, колкото и вие се борехте за Светлана... Само не се обиждай, Антоне!

Та аз не се обиждах...

— Вещицата е отказвала категорично. Какво пък, това е нейно право! Още повече, че в някои ситуации се е съгласявала на временно сътрудничество. Но в началото на миналия век, скоро след комунистическата революция, станало неприятно събитие...

Той помълча, колебаеше се. Навлязохме в гората и аз, с малко пресилена увереност, поведох Едгар след себе си. Тъмният маг, изглеждащ нелепо в своя градски костюм, крачеше безстрашно през храстите и ямите. Дори не си беше разхлабил вратовръзката...

— По онова време Нощният и Дневният патрул се борели за правото на социален експеримент... — разказваше Едгар. — Комунизмът, както е известно, е бил измислен от Светлите...

— И извратен от Тъмните — не се сдържах аз.

— Стига, Антоне — каза обидено Едгар. — Нищо не сме извършавали. Хората сами си избраха какво общество да строят! Та така, помолили Арина за сътрудничество. Тя се съгласила да изпълни... някаква мисия. И Тъмните, и Светлите имали интереси там,

че даже и вещицата. Всяка от страните била съгласна с... мисията. Всяка от страните смятала да спечели от това. Инквизицията наблюдавала, но нямала повод да се намесва. Все пак всичко се вършело със съгласието и на двата Патрула...

Интересна новина! Що за мисия ще е това, та да я одобрят и Тъмните, и Светлите?

— Арина изпълнила мисията си блестящо — продължаваше Едгар. — Тя дори получила поощрение от Патрулите... Ако не се лъжа, Светлите са ѝ дали право на тъмна магия от втора степен.

Сериозна работа. Кимнах, приемайки информацията.

— Но след известно време у Инквизицията възникнали съмнения в законността на действията на Арина — каза сухо Едгар. — Възникнало подозрение, че в процеса на работа тя е попаднала под влияние на една от страните и е действала в техен интерес.

— И коя е тази страна?

— Светлите... — каза мрачно Едгар. — Вещица да помага на Светлите — невероятно, нали? Именно затова дълго не я заподозрели, но вече имало твърде много косвени признаци за предателство... Инквизицията извикала Арина... за разговор. И тогава тя изчезнала. Търсили я известно време, но в онези години, нали разбираш...

— И какви ги е свършила? — попитах аз, без да се надявам на отговор.

Но Едгар въздъхна и отговори:

— Намеса в съзнанието на хората... пълна реморализация.

Изсумтях. Какъв интерес можеха да имат Тъмните от това?

— Учуден ли си? — измърмори Едгар. — Имаш ли представа какво представлява реморализацията?

— Даже съм я извършвал. Сам на себе си.

Едгар ме гледа стъписано няколко секунди, после кимна:

— Да... да, разбира се. Тогава не е трудно да се обясни. Реморализацията е относителен процес, а не абсолютен. Каквото и да говорим, в света няма морален еталон. Затова реморализацията кара човек да постъпва абсолютно етично, но само в рамките на базовия му морал. Грубо казано, папуасът канибал, който не счита изяждането на врага за подсъдно действие, спокойно ще продължи да яде хора. Но вече няма да върши онова, което се забранява от неговия морал.

— Известно ми е — казах аз.

— Та така... онази реморализация не била съвсем относителна. На хората... със сигурност си чувал за много от тях, но имената им нямат значение тук... вложили в съзнанието им комунистическата идеология.

— Моралният кодекс на строителите на комунизма — изсумтях аз.

— Тогава още не бил измислен — отговори Едгар много сериозно. — Е, да допуснем, че е било нещо много близко до него. Тези хора започнали да постъпват в пълно съответствие с еталона — декларираната комунистическа етика.

— Мога да разбера защо Нощният патрул би се заинтересувал от това — казах аз. — Идеите на комунизма са доста симпатични... Но какъв интерес са имали Тъмните?

— Тъмните искали да се убедят, че налагането на нежизнеспособна етика няма да доведе до нищо добро. Че жертвите на експеримента или ще се побъркат, или ще загинат, или ще започнат да постъпват по стария начин, въпреки реморализацията.

Кимнах. Ама че експеримент! Това не са ти нацистките доктори, осакатяващи тялото! Тук под скалпелите са легнали душите...

— Възмутен ли си от поведението на Светлите? — попита Едгар с престорена любезност.

— Не — поклатих глава аз. — Сигурен съм, че не са желали злото на тези хора, а са се надявали, че такъв експеримент ще доведе до построяването на ново, щастливо общество.

— Да не си членувал в КПСС? — ухили се Едгар.

— Не, бях само пионерче. Добре, разбрах същността на експеримента. А защо за него е привлечена именно вещица?

— В този случай използването на отвари било далеч по-икономично от използването на магия — поясни Едгар. — Обект на експеримента били хиляди хора, на най-различна възраст и с най-различно социално положение. Представяш ли си какви сили би трябвало да съберат маговете? А вещицата успяла да направи всичко чрез отвара...

— Във водопровода ли я е изсипала?

— В хляба. Уредили я на работа в хлебозавода — усмихна се Едгар. — Тя предложила нова, по-икономична технология за печене на хляб — с добавки от разни билки. Дори получила премия за това.

— Ясно. А какъв е бил нейният интерес?

Едгар изсумтя. Прескочи ловко едно паднало дърво и ме погледна в очите:

— Какви ги говориш, Антоне? Кой не иска да си поиграе с толкова силна магия, а в случая е имала разрешение и от Патрулите, и от Инквизицията!

— Да предположим... — промърморих аз. — Значи, експеримент... А резултатът?

— Както и трябвало да се очаква — каза Едгар и в очите му отново блесна ирония. — Едни се побъркали, пропили, самоубили се. Други били репресирани — за прекалена вярност към идеалите. Трети намерили начин да заобиколят реморализацията.

— Значи Тъмните са се оказали прави — изумих се аз и дори спрях на място. — Но въпреки това Инквизицията смята, че вещицата е променила заклинанието, действайки по указание на Светлите?

Едгар кимна.

— Бълнуване — казах аз и тръгнах отново. — Пълна глупост! На практика Тъмните са отстояли своята гледна точка. А вие казвате — Светлите са виновни!

— Не всички Светли — отвърна невъзмутимо Едгар. — Само един... може би — малка група. Не знам защо. Но Инквизицията била недоволна. Чистотата на експеримента била нарушена, равновесието на силите било разклатено, започнала някаква много дълга и непонятна интрига...

— Аха — кимнах аз. — Щом е интрига, дай да стоварим всичко на Хесер.

— Не съм посочвал никакви имена! — каза бързо Едгар. — Не знам имената! И мога да напомня, че по онова време уважаемият Хесер е работил в Средна Азия, така че е смешно да му се предявяват претенции...

Той въздъхна — може би си спомни потискащото произшествие в „Асол“?

— Но вие искате да се доберете до истината? — попитах аз.

— Непременно! — каза твърдо Едгар. — Хиляди хора са били обърнати насилствено към Светлината — това е престъпление срещу Дневния патрул. Всички тези хора са пострадали — това е

престъпление срещу Нощния патрул. Разрешеният от Инквизицията социален експеримент е бил провален — това е престъпление...

— Разбрах — прекъснах го аз. — Какво пък, и на мен тази история изобщо не ми харесва...

— Ще ми помогнеш ли да се добера до истината? — попита Едгар и се усмихна.

— Да — отвърнах без колебание. — Това е престъпление.

Едгар протегна ръка и ние затвърдихме договора с ръкостискане.

— Още дълго ли ще ходим? — попита Инквизиторът.

Огледах се и с радост видях познатите очертания на полянката, където снощи бях наблюдавал гъбеното безумие.

Между другото, днес не бяха останали никакви гъби.

— Вече сме близо — успокоих аз Тъмния маг. — Само домакинята да си е вкъщи...

ГЛАВА 5

Вещицата Арина вареше отвара — както се полага на руска вещица, работеща в своята горска къщурка. Стоеше до печката, хванала фурнаджийска кука, в която димеше със зелен пушек чугунено котле. Вещицата мърмореше:

*Бяла жълтуга и авонимус,
шепа пясък от склона.
Калуна, скелет от чинка,
гной от цирей...*

Двамата е Едгар влязохме и заставахме до вратата — а вещицата сякаш не ни забелязваше, стоеше с гръб към нас, потръскваше котлето и продължаваше:

*Пак жълтуга с авонимус.
Три пера орлови...*

Едгар се изкашля и продължи:

*Ацетон, кефир, паркет.
Два папура къси?*

Арина подскочи на място и извика:

— Ох, майчице!

Това прозвуча без ни най-малък фалш... но кой знае защо бях сигурен, че вещицата ни е очаквала.

— Здравейте, Арина — каза сухо Едгар. — Инквизицията. Моля да прекратите магията.

Арина мушна ловко котлето в печката и едва след това се обърна. Сега тя изглеждаше на около четирийсет — здрава, расова, красива селска лелка. Много раздражена лелка. Сложи ръце на кръста си и възкликна заядливо:

— Здравейте и на вас, господин Инквизитор! А защо трябваше да пречите на магията? Какво сега, пак ли да ловя чинки и да скубя пера от орлите?

— Вашите стихчета са само начин за запомняне количествата на съставките и последователността на действията — отвърна невъзмутимо Едгар. — Отварата за лека походка вече е сварена, така че моите думи по никакъв начин не са могли да попречат. Седнете, Арина. В краката истина няма, нали така?

— В краката няма, ама и нагоре я няма — отвърна мрачно Арина и тръгна към стола. Седна и изтри ръце в пъстрата престилка на маргаритки и минзухарчета. Погледна ме накриво.

— Добър ден, Арина — казах аз. — Господин Едгар ме помоли да му покажа пътя. Нали нямате нищо против?

— Ако имах, щяхте да се натресете в блатото! — отвърна Арина с лека обида. — Слушам ви, господин Инквизитор Едгар. Защо сте дошли?

Едгар седна срещу Арина. Мушна ръка в сакото си и извади малка кожена папка. Къде ли я беше побрал?

— Била ви е изпратена призовка, Арина — каза меко Инквизиторът. — Получихте ли я?

Арина потъна в размисъл. Едгар отвори папката и показа на Арина тясна ивица пожълтяла хартия.

— Трийсет и първа година! — изохка вещицата. — Олеле, каква е стара... Не, не съм я получила. Вече обясних на господина от Нощния Патрул, че легнах да спя. ЧК ми бяха скалпипили дело...

— ЧК не е най-страшното нещо в живота на Различния — каза Едгар. — Далеч не най-страшното... И така, получили сте призовката...

— Не съм я получавала — каза бързо Арина.

— Не сте я получили — поправи се Едгар. — Какво пък, да допуснем. Куриерът не се е върнал обратно... е, всичко може да се случи с един доброволец в суровите гори край Москва.

Арина мълчеше.

Аз стоях до вратата и наблюдавах. Беше ми интересно. Работата на Инквизитора е сходна с работата на патрулния, но ситуацията имаше и своята особеност. Тъмен маг разпитваше Тъмна вещица. При това далеч по-силна от него и Едгар не можеше да не осъзнава това.

Но зад гърба му стоеше Инквизицията. А в такава ситуация вече не се налага да разчиташ на помощта на „своя“ Патрул.

— Вече ще смятаме, че сте получили призовката — продължи Едгар. — Възложено ми е да проведя предварителен разговор с вас преди вземане на окончателните решения... и така...

Той извади още един лист. Погледна в него и попита:

— През март хиляда деветстотин трийсет и първа година сте работили в Първи московски хлебокомбинат, нали?

— Работих — кимна Арина.

— С каква цел?

Арина ме погледна.

— Той е в течение — каза Едгар. — Отговорете.

— Към мен се обърнаха ръководствата на московските Нощен и Дневен патрул — каза Арина с въздишка. — Различните искаха да проверят как ще се държат хора, които живеят в строго съответствие с комунистическите идеали. Тъй като и двата Патрула искаха едно и също нещо, а Инквизицията подкрепи тяхната молба, аз се съгласих. Никога не съм обичала градовете, там винаги...

— Не се отклонявайте — помоли Едгар.

— Изпълних задачата — подчини се веднага Арина. — Сварих отварата и в продължение на две седмици тя се добавяше в хляба. Край! Получих благодарности от Патрулите, напуснах хлебозавода, върнах се у дома. А тук чекистите съвсем...

— За вашите сложни отношения с държавната безопасност можете да напишете мемоари! — изрева внезапно Едгар. — Мен ме интересува защо сте променили рецептата!

Арина се надигна бавно. Очите ѝ светеха гневно, гласът ѝ загърмя, сякаш пред нас стоеше не жена, а самката на Кинг Конг:

— Запомнете, млади човече! Арина никога не е грешила в рецептите! Никога!

Това не направи никакво впечатление на Едгар:

— Не съм казвал, че сте сгрешили. Вие съзнателно сте променили рецептата. И в резултат... — той внезапно млъкна.

— Какво „в резултат“? — възмути се Арина. — Готовата отвара беше проверена! Ефектът беше точно такъв, какъвто се искаше!

— В резултат отварата е подействала мигновено — каза Едгар. — Нощният патрул никога не е бил сборище на глупаци-идеалисти. Светлите са разбирали, че всичките десет хиляди човека ще бъдат обречени, ако преминат мигновено към комунистическия морал. Отварата е трябвало да подейства постепенно, така че реморализацията да достигне пълната си сила след десет години, в есента на четирийсет и първа.

— Ами да — каза Арина. — Така и беше направено.

— Отварата е сработила на практика моментално — каза Едгар. — Не можахме да разберем веднага какво става, но след една година броят на хората беше намалял наполовина. До четирийсет и първа година оживяха по-малко от сто човека — онези, които успяха да преодолеят реморализацията... проявявайки морална гъвкавост.

— Ох, лоша работа — плесна с ръце Арина. — Ох, напразно, жалко за хорицата... — Тя седна. Погледна ме накриво и попита: — Какво, Светли... и ти ли смяташ, че съм работила за Тъмните?

Ако лъжеше, то лъжеше много убедително. Свих рамене.

— Всичко беше направено какво трябва — каза упорито Арина. — Основните съставки бяха смесени с брашното, а знаете ли колко беше трудно през онези години да се занимаваш с вредителство? За забавяне на действието на отварата се използваше обикновена захар... — Тя изведнъж плесна с ръце. Погледна триумфално към Едгар: — Ето каква била работата! Бяха гладни години, работничките в хлебозавода крадяха захарчица... Затова е сработило предварително.

— Интересна версия — каза Едгар, прелиствайки книгата си.

— Аз не съм виновна за това — заяви твърдо Арина. — Планът на операцията беше съгласуван. Ако мъдрите патрулни не са се досетили за толкова просто нещо, кой е виновен за това?

— Би било така — каза Едгар и вдигна един лист. — Само че първият експеримент е бил проведен сред работниците в хлебокомбината. Ето го вашият отчет, разпознавате ли го? След това те вече не са могли да крадат „захарчица“. Така че остава само един вариант — вие да сте провалили операцията преднамерено.

— Нека разгледаме още една версия — каза жално Арина. — Например...

— Например доноса на вашата приятелка Луиза — предложи Едгар. — За това как в дните на операцията тя случайно ви е видяла да общувате с неустановен Светъл маг около трибуните на хиподрума. За това, че дълго сте спорили, пазарели сте се, след което Светлият ви е дал някакъв пакет и вие сте кимнала, след което сте си стиснали ръцете. Луиза даже е чула фразата „Ще го направя, няма да мине и година...“ Напомням ви, че ви е било забранено да общувате с Различни по време на експеримента. Така ли беше?

— Да — каза Арина, навеждайки глава. — Лушка жива ли е?

— Уви, не — каза Едгар. — Но показанията ѝ са протоколирани...

— Жалко... — измърмори Арина. Не уточни за какво точно се отнасяше това „жалко“. Но не беше трудно да се досетя, че на Луиза ѝ е провървяло.

— Можете ли да обясните с кой Светъл сте общували, какво сте обещали да направите и какво сте получили от него?

Арина вдигна глава, тъжно ми се усмихна и каза:

— Колко лошо... Винаги ме хващат... заради дреболии. Като с чайника...

— Арина, принуден съм да ви задържа за по-нататъшен разпит — каза Едгар. — В името на Инквизицията...

— Опитай, второрангов... — изрече подигравателно Арина.

И изчезна.

— Тя влезе в Сумрака! — извиках аз, откъсвайки се от стената и търсейки сянката си с поглед. Но Едгар все пак се забави за секунда: проверяваше дали вещицата не ни е заблудила.

Появихме се на първия слой почти едновременно. Погледнах към Едгар с леко опасение — в какво ли ще го превърне сумрачният свят?

Не, нищо. Почти не се промени. Само косата му оредя.

— По-надолу! — магнах енергично с ръка. Едгар наведе глава, вдигна длан към лицето си и дланта сякаш го всмука в себе си.

Ефектно. Инквизиторски трикове.

На втория слой, където къщичката се превърна в дървена барака, се спряхме и се спогледахме. Арина, разбира се, я нямаше.

— Слязла е на третия слой... — прошепна Едгар. Косата му беше изчезнала напълно, черепът му се беше източил като паче яйце. А иначе всичко си беше наред, лицето му беше почти човешко.

— Ще можеш ли? — попитах аз.

— Успях веднъж — отвърна честно Едгар. От дишането ни се вдигаше пара. Уж не беше много студено, но в нас нахлуваше хлад...

— И аз успях веднъж — признах.

Колебаехме се като самоуверени плувци, внезапно осъзнали, че реката пред тях е твърде бурна и студена. Никой не се решаваше да направи първата крачка.

— Антоне... ще ми помогнеш ли? — попита най-накрая Едгар.

Аз кимнах. Иначе защо се бях хвърлил в Сумрака?

— Да вървим... — каза Инквизиторът, гледайки съсредоточено в краката си.

След няколко мига пристъпихме на третия слой — онзи, в който си струваше да си пъхат носовете само маговете от първо равнище.

Вещицата я нямаше.

— Ама че... веселячка... — прошепна Едгар, като се оглеждаше. Домът-колиба наистина впечатляваше. — Антоне... тя сама го е строила... тя е тук много отдавна.

Бавно — пространството около мен се съпротивляваше на резките движения — аз се приближих до „стената“. Разтворих клоните и надзърнах.

Това изобщо не приличаше на човешкия свят.

В небето плаваха бляскави облаци — сякаш някой беше потопил стоманени стружки в глицерин. Вместо слънце някъде високо горе се рееше огнен пурпурен облак — единственото цветно петно в сивата мъгла. А наоколо, до самия хоризонт, се простираха изкривените ниски дървета, от които вещицата беше построила дома си. Впрочем, дали това бяха дървета? Никакви листа, само странно преплетени клонки...

— Антоне, тя е слязла по-надълбоко. Антоне, тя е извън категория — каза Едгар зад гърба ми. Обърнах и погледнах към мага. Тъмносива кожа, плешив издължен череп, хлътнали очи... Впрочем, очите бяха човешки. — Как изглеждат?

Едгар се озъби в усмивка. Напразно, зъбите му бяха конусовидни, остри, като на акула.

— Не си особено красив... — признах аз. — Сигурно и аз не съм по-добре?

— Това е само привидност — отвърна небрежно Едгар. — Държиш ли се?

Държах се. Второто потапяне в дълбините на Сумрака ми се отдаваше по-лесно.

— Трябва да отидем на четвъртия слой — каза Едгар. В очите му, макар и човешки, гореше огънят на фанатизма.

— Ти извън категория ли си? — отвърнах с въпрос аз. — Едгар, та на мен ще ми е трудно дори да се върна!

— Можем да обединим силите си, патрулен!

— Как? — Чак се обърках. И при Тъмните, и при Светлите има понятие „Кръг на Силата“. Но това е опасно нещо и изисква поне трима-четирима Различни... Освен това — как да се обединят Светлата и Тъмната Сила?

— Това е мой проблем! — поклати глава енергично Едгар. — Антоне, тя ще избяга! Ще избяга в четвъртия слой! Довери ми се!

— На Тъмния?

— На Инквизитора! — изрева магът. — Аз съм Инквизитор, разбираш ли? Антоне, довери ми се, заповя... — Едгар замълча и вече с друг тон добави: — Моля те!

Не знам кое точно ми въздейства повече. Тръпката от лова? Желанието все пак да хвана вещицата, която е погубила хиляди хора? Молбата на Инквизитора?

А може би просто желанието да видя четвъртия слой? Най-тайните дълбини на Сумрака, където дори Хесер не ходи често и където Светлана не е била никога?

— Какво трябва да направя? — попитах аз.

Лицето на Едгар се озари от усмивка. Той протегна ръка — пръстите му завършваха с тъпи закривени нокти — и каза:

— В името на Договора, равновесието, което пазя... призовавам Светлината и Мрака... моля за Сила... от името на Мрака!

Под неговия настойчив поглед аз също протегнах ръка и казах:

— От името на Светлината...

Това отчасти приличаше на сключване на договор между Тъмни и Светли. Но само отчасти. В моята ръка не запламтя бяло пламъче, на дланта на Едгар не се появи топка тъмнина. Всичко се случи отвън — сивият, размит свят около нас изведнъж придоби очертания. Не, не се появиха цветове, ние все още бяхме в Сумрака. Появиха се сенки. Като на екрана на телевизор, на който са му намалили докрай цветовете и са усилили яркостта и контраста.

— Правото ни е признато... — прошепна Едгар, оглеждайки се. Лицето му беше истински щастливо. — Правото ни е признато, Антоне!

— А ако не го бяха признали? — напрегнах се аз.

Едгар се намръщи.

— Всичко се случва... Но нали го признах? Да тръгваме!

В този нов, „контрастен“ Сумрак придвижването беше далеч по-лесно. Вдигнах сянката си, сякаш бях в обикновения свят и се озовах там, където е позволено да се намират само магове извън категория.

Дърветата — ако това наистина бяха дървета — изчезнаха. Целият свят наоколо стана равен, плосък, като средновековната палачинка Земя, лежаща върху три кита. Никакъв релеф — само безкрайна пясъчна равнина... Наведох се и загребах шепа пясък. Той беше сив, както всичко останало в Сумрака. Но в тази сивота се виждаха зараждащи се цветове — цветни искрици, златни песьчинки...

— Избяга... — каза Едгар до ухото ми. Протегна ръка, станала неочаквано дълга и тънка.

Погледнах нататък и видях в далечината — само в равнина можеш да видиш толкова надалеч — стремително отдалечаващ се сив силует. Вещицата бягаше с огромни скокове, издигайки се във въздуха, прелитайки по десет метра, разперила ръце и смешно махаща с крака — като щастливо дете, бягащо с подскоци по пролетната полянка...

— Изпила е отварата си? — досетих се аз. Не виждах никаква друга причина за подобни скокове.

— Да. Ненаправно я е варила — каза Едгар. Замахна и метна нещо след Арина.

Подир вещицата се понесе редичка от малки огнени топки. Някакъв особен, инквизиторски вариант на обикновеното бойно заклинание на Патрулите „огнено кълбо“.

Няколко заряда се пръснаха още преди да достигнат вещицата. Един рязко се ускори и все пак я настигна, клъвна я по гърба и се взриви, обгръщайки вещицата с огън. Но пламъкът стихна мигновено, а Арина, без да се обръща, хвърли нещо зад гърба си и там се разля локва от светеща живачна течност. Докато прелитаха над локвата,

останалите заряди губеха скорост и височина, потъваха в течността и изчезваха.

— Вещерски фокуси... — изрече с отвращение Едгар. — Антоне!

— А? Какво? — попитах аз, без да откъсвам поглед от изчезващата в далечината Арина.

— Трябва да се връщаме. Силата ни беше дадена само за залавянето на вещицата, но ловът свърши. Не можем да я догоним.

Погледнах нагоре. Пурпурният облак, който светеше на предишния слой на Сумрака, тук го нямаше. Цялото небе сияеше равномерно в розово-бяло.

Колко странно. Тук се появяваха цветове...

— Едгар, има ли и други слоеве? — попитах аз.

— Винаги има други. — Явно беше започнал да се притеснява. — Да вървим, Антоне! Да вървим, иначе ще заседнем тук!

Светът наоколо наистина започваше да губи контрастност, да се изпълва със сив дим, но цветовете си оставаха — шареният пясък и розовото небе...

Последвах Едгар и се върнах на третия слой, като вече усещах студеното пощипване на Сумрака по кожата си. Сякаш чакал този момент, светът окончателно се обезцвети и посивя, изпълни се със студен ревящ вятър. Хванати за ръце — не заради обмяната на Сила, това е почти невъзможно, а за да се задържим на крака, ние няколко пъти се опитвахме да се върнем на втория слой. Наоколо с едва доловим пукот се чупеха „дърветата“, колибата на вещицата се люлееше, а ние все търсехме и търсехме сенките си. Дори не помня мига, в който Сумракът се разтвори пред мен и ме пусна на втория слой — почти привичен, съвсем не плашещ...

... Седяхме на чистия, излъскан под и дишахме тежко. Сега ни беше еднакво зле, както на Тъмния Инквизитор, така и на Светлия патрулен.

— Дръж! — Едгар неловко пхна ръка в джоба на самото си и извади оттам шоколад „Гвардейски“. — Яж...

— А ти? — попитах аз, късайки обвивката.

— Имам още... — Едгар дълго рови в джобовете си, но накрая намери още един шоколад. Този път „Вдъхновение“. Започна да разопакова шоколадовите пръчици една след друга.

Известно време ядохме лакомо. Сумракът източва силите — и става въпрос не само за магическата Сила, но и за баналното равнище на глюкоза в кръвта. Това е малкото, което са успели да изяснят за Сумрака с методите на съвременната наука. Всичко останало си оставаше загадка.

— Едгар, колко слоя има Сумракът? — попитах аз.

Той сдъвка поредното шоколадче и отвърна:

— Знам за пет. На четвъртия бях за първи път.

— А какво има там, на петия?

— Знам само, че той съществува, патрулен. Нищо повече. И за четвъртия не знаех нищо.

— Там се появи цвят — казах аз. — Той... той е напълно различен. Нали?

— Ъхъ — промърмори Едгар. — Различен. Не е работа за нашите умове, Антоне. И не ни е по силите. Гордей се, че си бил на четвъртия слой, там не са ходили дори всички магове от първо равнище.

— А вие, значи, можете?

— По служебна необходимост — потвърди Едгар. — В Инквизицията не е задължително да отиват най-силните. Трябва да можем да противопоставим нещо срещу побъркан маг извън категория, нали?

— Ако се побъркат Хесер или Завулон, нищо не можете да им противопоставите — казах аз. — Дори с вещицата не се получи...

Едгар се замисли и се съгласи, че московското бюро на Инквизицията е слабичко срещу Хесер или Завулон. Но само в случай, че и двамата едновременно нарушат Договора. А иначе... Хесер ще се радва да помогне за неутрализирането на Завулон, а Завулон — за неутрализирането на Хесер. На това се крепи Инквизицията.

— Какво ще правим с вещицата? — попитах аз.

— Ще я търсим — отвърна делово Едгар. — Вече се свързах със своите, ще отцепят района. Мога ли да разчитам на теб в бъдеще?

Замислих се.

— Не, Едгар. Арина е Тъмна. И наистина е направила нещо... преди седемдесет и няколко години. Но ако са я използвали Светлите...

— То ти ще останеш на страната на своите — каза Едгар с отвращение. — Антоне, нима не разбираш? Няма нито Светлина, нито Мрак в чистия им вид. Вашите два Патрула са все едно демократите и републиканците в Америка. Караници, спорове, а вечер — съвместни коктейл-партита.

— Още не е вечер.

— Винаги е вечер — каза мрачно Едгар. — Повярвай ми, аз бях законопослушен Тъмен. Докато не ме притиснаха... докато не отидох в Инквизицията. И знаеш ли какво мисля сега?

— Кажи.

— Силата на нощта и силата на деня са еднакво гадни. Аз вече не виждам разлика между Завулон и Хесер. Виж, ти си ми симпатичен... по човешки. Ако дойдеш в Инквизицията, ще се радвам да работя заедно с теб.

Усмихнах се:

— Вербуваш ли ме?

— Да. Всеки патрулен може да отиде в Инквизицията. Никой няма право да те задържа. Дори нямат право да те разубеждават!

— Благодаря, но няма нужда да ме разубеждават. Нямам намерение да отивам в Инквизицията.

Едгар се надигна от пода с пъшкане и изтупа костюма си, макар че по него нямаше нито пращинка, нито гънчица.

— Костюмчето е омагьосано — отбелязах аз.

— Просто умея да го нося. И тъканта е хубава. — Едгар се приближи до библиотеката, извади някаква книга, прелисти я. Втора, трета... Каза със завист: — Каква библиотека! Тясно специализирана, но...

— Мислех си, че и „Фуаран“ е тук — признах аз.

Едгар само се засмя и аз попитах:

— А с колибата какво ще правим?

— Ето, виждаш ли — ти продължаваш да мислиш като мой съюзник! — отбеляза Едгар моментално. — Ще наслагам защитни и охранителни заклинания, какво друго... След два-три часа тук ще дойдат експертите. Ще прегледат всичко основно. Ще тръгваме ли?

— А ти не искаш ли да поровиш малко?

Едгар се огледа внимателно и каза, че не иска и че в къщата може да има множество неприятни изненади, оставени от хитрата вещица, и че да се ровиш из инвентара на вещица извън категория е занимание, много вредно за здравето... нека с това се занимават онези, на които това им е работата.

Почаках, докато Едгар сложи няколко защитни заклинания около къщурката — нямаше нужда от помощ, и тръгнахме към селото.

Обратният път ни се стори далеч по-дълъг. Сякаш беше изчезнало някакво неуловимо вълшебство, което ни беше помогнало да намерим дома на вещицата. Затова пък Едгар стана далеч по-словоохотлив — може би моята помощ го беше предразположила към откровеност?

Той разказваше за своето обучение — как са го учили да използва не само Тъмната сила, но и Светлата. За другите курсанти в Инквизицията — сред тях имало две украински Светли вълшебници, унгарски върколак, холандски маг и още много и всякакви Различни. Затова, че слуховете за препълнените с магически артефакти складове на Инквизицията са силно преувеличени — наистина имало много артефакти, но повечето били изгубили отдавна магическата си сила и не ставали за нищо. За някакви вечеринки и коктейли, които курсантите организирали в свободното си време...

Всичко това беше много забавно, но аз прекрасно разбирах накъде бие Едгар, така че започнах с преувеличен ентузиазъм да си припомням годините на своето обучение, различни забавни случаи от историята на Нощния патрул, прословутите истории на Семьон...

Инквизиторът въздъхна и приключи разговора по темата. Междувременно бяхме наближили селцето и Едгар спря на края на гората.

— Ще почакам нашите — каза той. — Всеки момент ще са тук. Даже Витезслав отложи заминаването си и обеща да намине.

Изобщо не смятах да каня Инквизитора в къщата си. Още по-малко пък в компанията на Висш вампир. Кимнах, но любопитствах:

— Как според теб ще се развият събитията оттук нататък?

— Вдигнах тревога навреме, така че вещицата няма да напусне района — изрече сдържано Едгар. — Сега ще тръгнат следотърсачите,

ще проверим навсякъде, ще арестуваме Арина. Ще я съдим. Ако се наложи, ще те извикат като свидетел.

Не споделях изцяло оптимизма на Едгар, но кимнах. Той знаеше по-добре от мен на какво е способна Инквизицията.

— А вълците-върколаци?

— Това е задължение на Нощния патрул, нали? — отвърна с въпрос Едгар. — Ако се натъкнем на тях, ще ви уведомим, но няма да претърсваме гората специално заради тях. А и защо реши, че още са тук? Обикновени градски гастролъори, отишли на село да половуват. Трябва да контролирате по-внимателно подопечните си, Антоне.

— Не знам защо, но ми се струва, че все още са тук — промърморих аз. Наистина така ми се струваше, макар че не можех да обясня увереността си. — В селото всичко е чисто... а върколаците рядко остават във вълче тяло повече от денонощие.

— Провери съседните села — посъветва ме Едгар. — Или поне това, в което вещицата е ходела да пазарува. Дори и да е напразно. След неуспешен лов те незабавно подвиват опашка и се крият... знам им навиците.

Кимнах — съветът, при цялата му елементарност, беше добър. Трябваше веднага да обиколя околността, а не да търся вещицата. Детектив... от „Фуаран“ се заинтересувал... трябва да се отделя повече внимание на обикновената, скучна работа. Профилактика на престъпленията — както съвсем правилно я наричаха по съветско време.

— Успех, Едгар — казах аз.

— И на теб, Антоне. — Едгар се замисли и добави: — Да, между другото, получи се интересна ситуация — в случая с вещицата са замесени и двата Патрула. Ти, както изглежда, защитаваш интересите на Нощния патрул. Но си мисля, че Завулон също ще изпрати някого... до разрешаване на проблема.

Въздъгнах. Ситуацията непрекъснато се усложняваше.

— Дори се досещам кого ще изпрати — казах аз. — На Завулон му доставя удоволствие да ми причинява дребни неприятности.

— Ти по-добре се радвай, че не се е заел с по-големи неприятности — изрече Едгар навъсено. — А дребните ги изтърпявай. Никой не може да промени човешката същност, щом приятелят ти е бил Тъмен — Тъмен ще си остане до смъртта си.

— Костя вече е мъртъв. Не е човек, а вампир. Различен.

— Каква е разликата? — попита мрачно Едгар. Пъхна ръце в джобовете на скъпите панталони, които умееше да носи толкова добре, и се намръщи, гледайки към спускащото се зад хоризонта червено слънце. — Всичко е единно в този свят, патрулен...

Не, работата в Инквизицията определено влияеше по странен начин на Различните! Придаваше им някакъв нихилистичен възглед към живота. Базаровщина^[1]...

— Успех — повторих аз и започнах да се спускам по хълма, а Едгар, безжалостно мачкайки костюма си, легна на тревата и се втренчи в небето.

[1] Базаров — герой на Тургенев от романа „Бащи и синове“. Известен със своя негативизъм. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

По пътя към вкъщи срещнах Ксюша и Ромка — децата крачеха делово по прашната улица, хванати за ръце. Помахах им и Ксюша незабавно извика:

— А вашата Надечка отиде на разходка край реката с бабата!

Ухилих се. Все пак Людмила Ивановна не чуваше често по свой адрес „баба“ — като всяка московска петдесетгодишна жена и тя мразеше това обръщение.

— Добре, нека се разхождат — казах аз.

— А намерихте ли вълците? — извика Ромка.

— Не, избягали са твоите вълци — отвърнах аз.

Може би трябваше да кажа с психотерапевтична цел, че съм хванал вълците и съм ги предал в зоопарка? Впрочем в децата като че ли не беше останал никакъв страх след срещата с върколаците. Арина се беше потрудила добре.

Поздравявайки се с малобройните минавачи, аз стигнах до вкъщи. Светлана беше окупираля моя хамак — с бутилка бира и книгата „Фуаран — измислица или истина?“, отворена вече на последните страници.

— Интересно ли е? — попитах аз.

— Аха — кимна тя. Пиеше бирата съвсем просташки, от бутилката. — По-весело от е „Татко и морето“ на Туве Янсон. Сега разбрах защо преди не са издали всичките приказки за муминтролите. Последните изобщо не са детски. Туве Янсон сигурно е била в депресия, когато ги е писала.

— Писателите също имат право на депресия — казах аз.

— Ако пише детски книги, няма право! — отвърна сурово Светлана. — Детските книги трябва да бъдат добри. Иначе излиза като тракторист, който изорава накриво полето и казва: „В депресия съм, беше ми по-интересно да карам в кръг“, или лекар, който предписва на болния слабително заедно със сънотворно и обяснява: „Бях в лошо настроение и реших да се поразвлека малко.“

Тя се пресегна към масичката и остави фалшивия „Фуаран“.

— Ама че си строга, майко — поклатих глава аз.

— Майка съм, затова съм строга — отвърна в тон, Светлана. Засмя се: — Шегувам се. Така или иначе книжките са чудесни. Само че последните са много тъжни.

— Надюшка и майка ти са отишли на разходка край реката — казах аз.

— Срещна ли ги?

— Не, Оксана ми каза. Така и така, вашата Надя и бабата отидоха на разходка...

Светлана прихна и веднага направи застрашителна физиономия:

— Не казвай на майка ми! Ще се разстрои.

— Аз какво, да не съм камикадзе?

— По-добре разкажи как завърши походът ви?

— Вещицата избяга — казах аз. — Гонихме я до четвъртия слой на Сумрака, но все пак избяга...

— До четвъртия? — очите на Светлана блеснаха. — Сериозно ли говориш?

Седнах до нея — хамакът се залюля с негодувание, дърветата изскърцаха, но издържаха. Разказах накратко нашите приключения.

— А пък аз не съм била на четвъртия слой — изрече Светлана замислено. — Интересно как... Появяват ли се отново цветове?

— На мен дори ми стори, че има някакви миризми.

Светлана кимна разсеяно:

— Да, има такива слухове... Интересно.

Помълчах няколко секунди, а после казах:

— Светлана, трябва да се върнеш в Патрула.

За разлика от друг път Светлана замълча. Окуражен, аз продължих:

— Не бива да се живее с половин сила. Рано или късно ти...

— Да не говорим за това, Антоне. Не искам да ставам Велика Вълшебница. — Светлана се усмихна — Дребна битова магия — това е всичко, което ми е нужно.

Портата изтропа — Людмила Ивановна се връщаше. Погледнах я за миг, отклоних поглед и после отново се втренчих в нея, без да разбирам нищо.

Тъща ми сияеше. Човек можеше да си помисли, че е нахокала успешно някаква невъзпитана продавачка, намерила е сто рубли на

улицата и се е здрависала с любимия си Якубович.

Тя дори ходеше различно — леко, изправила рамене, вдигнала високо брадичка, усмихваше се благосклонно и тихо пееше:

— Ние сме родени, за да направим от приказката истина...

Чак разтърсих глава. Тъща ми ни се усмихна мило, помахаше ни с ръка и направи две крачки в посока към къщата.

— Мамо! — извика я Светлана, скачайки на крака. — Мамо!

Тъща ми спря и я погледна, все още с блажена усмивка на лицето.

— Всичко ли е наред с теб, мамо? — попита Светлана.

— Напълно — отвърна нежно Людмила Ивановна.

— Мамо, къде е Надюшка? — произнесе Светлана, леко повишавайки тон.

— Отиде на разходка с приятелка — невъзмутимо отвърна тъщата.

Аз трепнах. Светлана възкликна:

— Какви ги говориш, мамо? Вече е вечер... децата да се разхождат сами... с каква приятелка?

— С моя приятелка — обясни тъщата, без да престава да се усмихва. — Не се бой. Да не съм някаква глупачка, че да пускам малката самичка?

— Каква твоя приятелка? — извика Светлана. — Мамо! Какво ти е? С кого е Надя?

Усмивката бавно изчезваше от лицето на тъща ми, отстъпвайки място на неувереност.

— С тази... тази... — тя се намръщи. — С Арина. Моя приятелка... Арина... приятелка?

Не успях да видя какво точно направи Светлана — само по кожата ми пробяга хлад от разкъсания Сумрак. Светлана леко се наведе към майка си, а тя застина с отворена уста, поемайки въздух на малки глътки.

Да четеш мислите на хората е доста трудно, далеч по-лесно е да ги накараш да говорят. Но от близките роднини можеш да извличаш информация точно така, както правим за по-бързо помежду си.

Впрочем аз няхах нужда от тази информация. И така разбрах всичко. И изведнъж ми стана не страшно, а пусто. Сякаш целият свят наоколо се вледени и застина.

— Върви да спиш! — извика Светлана на майка си. Людмила Ивановна се обърна и тръгна към къщата с походка на зомби.

Светлана ме погледна. Лицето ѝ беше спокойно — и това страшно много ми пречеше да се взема в ръце. Все пак мъжът се чувства далеч по-силен, когато жена му е изплашена.

— Приближила се. Омаяла ги. Хванала е Наденка за ръка. Отишла с нея в гората — изтърси на един дъх Светлана. — А тя... още цял час се разхожда, глупачката безмозъчна!

В този момент разбрах, че Светлана е на прага на истерията.

Успях да дойда на себе си.

— Но какво е могла да направи тя срещу вещицата? — Хванах Светлана за раменете и я разтърсих. — Майка ти е просто човек!

В очите на Светлана блеснаха сълзи — и веднага изчезнаха. Тя ме отблъсна меко и каза:

— Отдръпни се, Антоне, ще те закача... ти и без това едва стоиш на краката си...

Не възразих нищо. След приключенията ни с Едгар не ставах за помощник. И Сила почти не беше останала, нямаше какво да споделя със Светлана.

Отдръпнах се на няколко крачки, прегърнах стеблото на грохналата ябълка, изживяваща последните си години. Затворих очи.

Светът около мен потрепна и аз усетих как Сумракът се размърда.

Светлана не започна да събира сили от околните, както бих направил аз. На нея ѝ стигаше нейната собствена — упорито отричана, неизползвана... и натрупвала се. Казват, че след раждане жените-Различни и изпитват колосален прилив на Сила, а тогава аз не бях забелязал никакви промени в Светлана. Всичко е изчезвало някъде, криело се е, натрупвало се е... както се оказа — за черни дни.

Светът се обезцвети. Разбрах, че пропадам в Сумрака, в първия слой — напрежението на магията беше толкова голямо, че всичко, в което имаше поне малко магия, не се задържаше в човешката реалност. Книгата „Фуаран — измислица или истина?“ пропадна през масата и тупна тежко на земята. Някъде в далечината, през три къщи, на покрива, проблеснаха и мигновено изгоряха купища от синия мъх, живеещия в Сумрака паразит по емоциите.

Бяло сияние обгърна Светлана. Тя движеше бързо ръце, сякаш тъчеше невидима плетка. След миг плетката стана видима — тънки като паяжина нишки се откъсваха от ръцете ѝ и излитаха, гонени от несъществуващия вятър. Около Светлана забушува буря — и стихна, когато хиляди светещи нишки се разлетяха във всички посоки.

— Какво? — извиках аз. — Света!

Познавах заклинанието, което току-що беше направила. Дори можех сам да разгъна „снежната паяжина“ — може би не толкова ефективно и бързо, но...

Светлана не отговаряше. Тя вдигна ръце към небето, сякаш се молеше. Но ние не вярваме нито в богове, нито в Бог. Ние самите сме собствените си богове и собствените си демони.

От дланите на Светлана се откъсна и полетя величествено в небето шарена топка, сапунен мехур-гигант. Мехурът се разширяваше и бавно се въртеше около оста си. Тъмночервеното петно върху прозрачната му цветна обвивка ми напомни за планетата Юпитер. Когато при един от оборотите на мехура червеното петно се оказа срещу мен, аз усетих студено докосване, сякаш повя леден вятър.

Светлана беше създавала „окото на мага“. Отново първо равнище... но да го направиш веднага след „снежната паяжина“!

С третото заклинание, толкова неуловимо бързо, че съобразих — тя отдавна го е пазила полуготово, точно за такива случаи, Светлана пусна от дланите си ято призрачни матовобели птици. Можеше да се каже, че са гълъби, само че клюновете им бяха твърде големи и остри, хищни.

За такова заклинание дори не бях чувал.

Светлана отпусна ръце. Сумракът се успокои, плъзна се обратно към нас, докосна ни внимателно с хищен хлад.

Излязох в обикновения свят.

След мен — и Светлана.

Тук нищо не се беше променило. Падналата на земята книга още не бе успяла да се затвори.

Само из цялото село виеха, лаеха и ръмжаха кучета.

— Света, какво? — попитах аз, хвърляйки се към нея.

Тя се обърна към мен — очите ѝ бяха премрежени. Нейните невидими магически посланици още не се бяха разпръснали и сега,

развъплътявайки се на десетки и стотици километри от нас, изпращаха своите последни доклади.

Аз знаех какви са.

— Празно... — прошепна Светлана. — Навсякъде е празно. Нито Надюшка... нито вещицата...

Очите ѝ отново оживяха. Това означаваше, че магическата паяжина е изгоряла, белите птици са паднали на земята и са се стопили, многоцветното кълбо се е спукало в небето.

— Навсякъде е празно — повтори Светлана. — Антоне... трябва да се успокоим.

— Тя не е успяла да избяга надалеч — казах аз. — И не е направила нищо лошо на Надя, повярвай ми!

— Заложник? — попита Светлана. На лицето ѝ се появи надежда.

— Районът е обкръжен от Инквизицията. Те имат свои методи, дори Арина не може да мине през загражденията.

— Така... — прошепна Светлана. — Ясно.

— За да избяга, ще има нужда от помощ — казах аз, не знам дали за да убедя Светлана, или себе си. — Но няма кой да ѝ помогне доброволно. Затова е решила да ни шантажира.

— Можем ли да изпълним исканията ѝ? — веднага хвана бика за рогата Светлана. Без да уточнява дали ще ги изпълним... А и къде да се денем? Всичко ще изпълним... ако можем.

— Трябва да изчакаме и да видим какво ще поиска.

Светлана кимна:

— Да... ще чакаме. Какво по-точно, обаждане ли? — И веднага изпъна ръка, поглеждайки към прозореца на спалнята.

След миг, разбивайки стъклото, от спалнята излетя подареният от Арина гребен. Светлана го взе в ръце гнусливо, сякаш беше някакво отвратително насекомо. Няколко секунди гледа гребена, а после, мръщейки се, го прекара през косата си.

Разнесе се тих, добродушен смях и някъде в главата ми гласът на Арина изрече:

— Е, здравей, мила. Ето че се запознахме. Свърши ли ти работа подаръчето?

— Слушай, стара твар... — започна Светлана, като държеше гребена пред себе си.

— Знам, знам, скъпа. Всичко знам. Ако само косъм падне от главата на Наденка, ти на края на света ще ме намериш, от петия слой ще ме измъкнеш, жила по жила ще ми изскубнеш, на парчета ще ме накълцаш и свинете ще нахраниш. Знам всичко, което искаш да кажеш. И ти вярвам — така и ще направиш.

Гласът на Арина беше сериозен. Тя не се подиграваше, а напълно сериозно обясняваше как, по нейно мнение, трябва да постъпим с нея. А Светлана мълчеше, стиснала гребена. Едва когато вещицата млъкна, тя каза:

— Добре. Тогава няма да губим време. Искам да поговоря с Надюшка.

— Наденка, кажи „здрости“ на мама — помоли Арина.

Чухме съвсем весело гласче:

— Здрости!

— Надюша, всичко ли е наред с теб? — попита напрегнато Светлана.

— Аха... — каза Надя.

И веднага заговори Арина:

— Вълшебнице, няма да причиня зло на дъщеря ти. Стига да не направиш някоя глупост. От вас искам много малко — изведете ме извън кордона и ще си получите дъщеричката обратно.

— Арина — казах аз, хващайки Светлана за ръката. — Районът е отцепен от Инквизицията. Осъзна ваш ли това?

— Иначе нямаше да искам помощ — отвърна сухо вещицата. — Мисли, чароплетецо! Във всяка ограда ще се намери гнила дъска, във всяка мрежа — дупка. Изведи ме и ще ти върна дъщерята.

— А ако не успея?

— Тогава ще ми е все едно — отрони Арина. — Ще си пробия път с бой. А момиченцето ви, да ме прощава те, ще убия.

— Защо? — попитах аз много спокойно. — Каква полза ще имаш?

— Как така каква? — учуди се Арина. — Ако успея да мина, следващия път на всички ще им е ясно, че не се шегувам. Освен това... познавам един, който обича да върши мръсната работа с чужди ръце. Добре ще ми заплати за смъртта на дъщеря ви.

— Ще опитаме — каза Светлана, стискайки здраво ръката ми. — Чуваш ли, вещице? Не закачай детето, ще те измъкнем!

— Ето, че се разбрахме — сякаш се зарадва Арина. — Тогава мислете как да изляза от кордона. Имате три часа. Ако измислиш нещо по-рано, чароплетке, вземи пак гребена и се срещи.

— Само не пипай Надюшка! — извика Светлана с разтреперан глас и веднага направи лек пас с лявата ръка. Гребенът се покри с ледена кора. Светлана го хвърли на масата и промърмори:

— Стара мръсница... Антоне?

Цяла секунда се гледахме един друг. Сякаш си прехвърляхме инициативата. Пръв заговорих аз:

— Света, рискът е твърде голям. Тя няма да се справи с нас в открит бой. Затова връщането на Надя ще означава за нея да се изложи на ударите.

— Ще ѝ намерим коридор... изход... — прошепна жена ми. — Нека излезе извън обсадата и да остави Наденка. Веднага ще я намеря. Ако ще и да отиде в друг град и там да остави Надя! Ще отвори проход... знам как. Ще успея! След минутка ще съм там!

— Правилно — кимнах аз. — След минута. А после? Вещицата няма да успее да избяга надалеч. А веднага щом върне Надя, ще поискаш да намериш Арина и да я развъплътиш.

Светлана кимна:

— Да я разкъсам, не да я развъплътя. Единственият изход за вещицата е да използва нашата помощ, но все пак ще убие Надя. Антоне, какво да правим в такъв случай? Да извикаме Хесер?

— Ами ако тя усети? — отговорих с въпрос аз.

— Да позвъним? — предложи Светлана.

Замислих се и кимнах. Все пак Арина беше доста изостанала от живота. Ще се досети ли, че можем да се свържем с Хесер не по магически път, а по обикновен клетъчен телефон?

Телефонът на Светлана беше останал вкъщи. Тя го измъкна оттам със същия небрежен пас, както и гребена. Погледна ме още веднъж и аз кимнах.

Време беше да се моли за помощ. Време е да се настоява за помощ. За цялата мощ на московския Нощен патрул. В края на краищата Хесер имаше свои, неизвестни на нас планове за Наденка...

— Почакайте! — извика някой откъм портата.

Обърнахме се, вероятно изпълвайки прекалено рязко ръце в бойна стойка. За нас светът вече не беше обикновеният, човешкият. Сега

живеехме в света на Различните — опасен свят, в който всичко се решава от силата на заклинанията и скоростта на реакцията.

Но не се наложи да се сражаваме.

До оградата стоеше млад човек, а край него — три деца, две момчета и момиче. И мъжът, и децата бяха облечени в нещо сиво-зелено, полувоенно, напомнящо униформата на разгромена армия. Мъжът беше на около двайсет и пет, децата — на около десет. Не беше възможно да им е баща, дори брат — чертите на лицата им бяха твърде различни.

Само едно нещо беше общо — тъмната аура. Дива, космата, изобщо не съответстваща на симпатичните лица и изрядните къси прически.

— Ето че и нашите върколаци се появиха — промърморих аз. Мъжът леко наведе глава, признавайки правотата ми.

Какъв глупак съм!

Търсих възрастен с три деца, а изобщо не си направих труда да проверя в пионерския лагер!

— Дошли сте да се предадете ли? — поинтересува се студено Светлана. — Не сте избрали точния момент!

Колкото и слаби Различни да бяха, те трябваше да са доловили неотдавнашния вихър на Силата и онази лъхаща от Светлана мощ, която не оставяше никакви шансове на върколаци, вампири и други магически дребосъци. В момента Светлана можеше да ги закопае до шия в земята само с едно махване на ръката.

— Почакайте! — каза мъжът бързо. — Изслушайте ни! Казвам се Игор. Аз... Аз съм регистриран Тъмен Различен, шесто равнище.

— Град? — попита бързо Светлана.

— Сергиев Посад.

— Децата? — продължи разпита тя.

— Петя от Звенигород, Антон от Москва, Галя от Коломни...

— Регистрирани? — уточни Светлана. Явно ѝ се искаше да чуе „не“, след което съдбата на Игор щеше да бъде решена.

Децата разтвориха безмълвно ризите си. Момичето се поколеба, но също разкопча горното копче. Всички имаха печати.

— Това няма да ти помогне много — промърмори Светлана. — Вървете в плевнята, там ще чакате оперативната група. Ще обясниш пред съда защо си извел малките на лов за хора.

Но Игор отново поклати глава. На лицето му се отрази искрено възмущение, при това не за него самия, ето кое беше удивителното!

— Почакайте! Моля ви! Това е важно! Нали имате дъщеря? Момиче, Различна, Светла, на две-три години?

— Ние видяхме къде я отведоха — тихо каза моят малък адаш.

Побутнах Светлана встрани, излязох напред и попитах:

— Какво искате?

Знаехме какво искат върколаците. И върколаците знаеха, че ние разбираме всичко. Най-неприятното беше, че на тях им беше ясно, че ще се съгласим на размяна.

Но винаги има подробности, които си струва да се обсъдят.

— Обвинение в дребна небрежност — бързо каза Игор. — По време на разходка случайно попаднахме пред очите на децата и ги изплашихме.

— Ти си ловувал, звяр такъв! — не издържа Светлана. — Ти и малките сте ловували човешки деца!

— Не! — заклати глава Игор. — Децата се развълнуваха, решиха да поиграят с човешките деца. Аз отидох, отведох ги. Виновен съм, недоглеждане.

Той беше пресметнал всичко много добре. Не можех да затворя очи пред случилото се, дори да исках. Вече беше даден ход на случая. Въпросът беше само в това как ще класифицираме станалото. Опит за убийство — това със сигурност означаваше развъплътяване за Игор и строг контрол над малките. Дребна небрежност — само протокол, глоба и „особен контрол“ над по-нататъшното му поведение.

— Добре — казах аз бързо, за да не ме изпревари Светлана. — Ако помогнете, ще имате „дребна небрежност“.

Нека аз да отговарям за тези думи.

Игор се отпусна. Сигурно е очаквал по-продължителен спор.

— Галя, разказвай — нареди той и поясни: — Тя ги е видяла... Галка ни е немирница, не я свърта на едно място...

Светлана се приближи до момичето, а аз направих знак на Игор да се отдръпнем встрани. Той отново застана нащрек, но послушно тръгна след мен.

— Няколко въпроса — обясних аз. — И те съветвам да отговориш честно.

Игор кимна.

— Как си получил право да инициираш три чужди деца? — попитах аз, преглъщайки напирещата да се залепи за фразата ми дума „животно“.

— Те всичките бяха обречени — отвърна Игор. — Учех в медицинския институт. Бях на практика в детската онкология... и трите умираха от левкоза. Там имаше и един лекар-Различен. Светъл. Той ми предложи... да ухапя трите и да ги превърна във върколаци. Те да се излекуват, а той, от своя страна, да получи правото да изцели няколко други деца.

Мълчах. Спомнях си този случай от миналата година. Глупава, непобираща се в никакви рамки явна договорка между Тъмен и Светъл, която и двата Патрула предпочетоха да забравят. Светлият беше спасил двайсет деца, пресилил се, използвайки редкия шанс да изцелява наистина, но ги спасил. Тъмните бяха получили три върколака. Малка размяна. Всички бяха щастливи, включително децата и техните родители. Бяха приети някакви поредни уточнения към Договора, за да се избегнат подобни случаи в бъдеще. А този прецедент се постараха да забравят бързо...

— Осъждаш ли ме? — попита Игор.

— Не съм аз този, който може да те съди — прошепнах аз. — Добре. Каквото и да те е накарало... добре. Втори въпрос. Защо си ги помъкнал да ловуват? Не лъжи, сега не лъжи! Ти си ловувал! Възнамерявал си да нарушиш Договора!

— Не се сдържах — отвърна спокойно Игор. — Защо да лъжа? Измъкнах малките на разходка, специално подбрах най-пустия район. И изведнъж — тези деца... Живи. Миришат вкусно. Не се сдържах. А малките... едва тази година хванаха първия си заек, усетиха вкуса на кръвта.

Той се усмихна — виновно, смутено, много искрено. После поясни:

— Мозъкът работи по друг начин, когато си в животинско тяло. Следващият път ще бъда по-внимателен.

— Добре — казах аз.

А какво можех да кажа? Сега, когато животът на Надюшка висеше на косъм? Дори и да лъжеше, реших да не го разпитвам повече.

— Антоне! — извика ме Светлана. — Улавяй!

Погледнах я и в главата ми се завъртя поредица от образи.

... Красива жена в дълга старческа рокля, с пъстра забрадка с цветчета...

... Крачещо до нея момиченце... изостава... жената го взема на ръце...

... Покрай реката...

... Трева... висока трева... защо е толкова висока — над главата...

... Прескачам ручей — с четирите си лапи, навеждам нос до земята, улавям дирята...

... Рядка горичка, преминаваща в неравна полянка... ровове, канали...

... Мирис... какъв странен мирис има тази земя... вълнуващ е... кара ме да подвигам опашка...

... Жената с момичето в ръце се спуска в дълбок ров...

... Назад... назад... това е онази същата вещица, тя самата, това е нейната миризма...

— Какво е това? — попита Светлана. — Ако е наблизо, защо не ги намерих?

— Бойно поле — прошепнах аз, изхвърляйки от главата си видените от момичето-вълче образи. — Тук е била фронтната линия, Света. Цялата земя е пропита е кръв. Там трябва да се търси целенасочено, за да намериш нещо. Все едно да претърсваш Кремъл с магия.

Игор се приближи, изкашля се деликатно и попита:

— Всичко честно ли е? Може би да изчакаме следователите в лагера? Или да не прибързваме, смяната свършва след седмица, тогава сам ще дойда в Нощния патрул за обяснения...

Замислих се. Опитах се да съпоставя видяното с картата на местността, която си спомнях. Двайсетина километра... ох, не е ходила пеша вещицата. Съкратила е пътя — вещиците го умеят това. С кола не можехме да я догоним, няхах джип, а в цялото село нямаше нито „Нива“, нито УАЗ-ка. Само трактор ставаше за такива пътища...

Впрочем, можеше да се влезе в Сумрака.

А още по-добре щеше да стане с ускоряване.

— Света — погледнах я аз в очите, — ти ще останеш тук.

— Какво? — тя чак се разстрои от тези думи.

— Вещицата не е глупава. Тя няма да ни остави три часа за размисъл. Ще се свърже с нас преди това. Именно с теб — от мен тя не очаква подвизи. Ти ще останеш и когато вещицата те повика, ще говориш с нея. Кажи й, че съм отишъл да подготвя коридор през блокадата, излъжи я нещо, а аз ще те повикам и ще я разсея.

— Няма да се справиш — каза Светлана. — Антоне, не можеш да я надвиеш! А аз не знам колко бързо ще отворя портала. Дори не знам дали ще мога! Не съм опитвала, само съм чела за това! Антоне!

— Няма да съм сам — отвърнах аз. — Нали, Игор?

Той пребледня и заклати глава:

— Ей, патрулен... Не сме се разбирали така!

— Разбрахме се, че ще помогнеш — напомних му аз. — Но не сме уточнявали какво влиза в помощта. Е?

Игор хвърли поглед към своите подопечни, намръщи се и въздъхна:

— Мръсник си ти, патрулен... По-лесно ми е да се бия с маг, отколкото с вещица! Та нейната магия е изцяло от земята! Направо убива...

— Нищо, ще бъдем заедно — казах аз. — И петимата.

Дечицата — принуждавах се да мисля за тях като за дечица — се спогледаха. Галя бутна Петя с юмруче и му прошепна нещо.

— А те защо са ти? — повиши глас Игор. — Патрулен! Та те са деца!

— Вълчета-върколаци — поправих го аз. — Едва не изяли деца. Искаш ли да изкупиш вината си? Да се отървеш от присъдата? Тогава стига си дрънкал напразно!

— Чичо Игор, нас не ни е страх — изрече Петя неочаквано.

Моят адаш го подкрепи:

— Ние сме с теб!

Те ме гледаха спокойно, без обида. Явно не са и очаквали друго.

— Те още нищо не могат — каза Игор. — Патрулен...

— Нищо, ако разсеят вещицата — и това няма да е малко. Трансформирайте се!

Светлана се извърна. Но не каза нищо.

Върколаците започнаха да се събличат безмълвно. Само момичето се огледа стеснително и се скри зад храстите с касис, останалите не се притесняваха.

Забелязах с крайчеца на окото си, че по пътя се приближава някаква селска лелка с ведро, пълно с картофи. Сигурно ги беше изкопала от колхозното поле. Виждайки ставащото зад оградата, тя се спря, но в момента не ми беше нея. И без това не бях в най-добрата си форма, не исках да хабя сили и за случайни свидетели. Трябваше да се науча да бягам. Да бягам много бързо, така че да не изоставам от върколаците.

— Нека да ти помогна — каза Светлана. Прекара ръка по въздуха — и аз усетих как тялото ми изтръпна приятно, а мускулите на краката ми се изпълниха със сила. Веднага ми стана горещо, сякаш бях влязъл в претоплена сауна. „Ход“ е простичко заклинание, но трябва да се прилага извънредно внимателно. Ако покрай краката засегнеш и миокарда, можеш да си докараш някой инфаркт.

До мен Игор изстена хрипливо и се изви като дъга — с ръце и крака на земята и обърнат към небето гръбнак, сякаш счупен по средата. Ето откъде са приказките за необходимостта да прескочат през гнил пън... Кожата му потъмня, покри се с яркочервени петна и разцъфна в снопчета мокра, стремително израстваща козина.

— По-бързо! — изграчих аз. Въздухът излизаше от устата ми горещ и влажен, дори ми се стори, че виждам пара от дишането си, сякаш бях на студено. Беше непоносимо трудно да стоя на едно място — тялото ми жадуваше за движение.

Утешаваше ме само едно — върколаците изпитваха същото.

Големият вълк се озъби. Кой знае защо, последни се промениха зъбите му. Човешките зъби изглеждаха комично и същевременно потискащо във вълчатата паст. Изведнъж ми хрумна странната мисъл, че върколаците са принудени да се справят без пломби и коронки.

Впрочем организъмът им беше доста по-здрав от човешкия. Върколаците не страдаха от кариес.

— Да тр-ръгваме — излая хрипливо вълкът. — Ж-жега.

Дотичаха и вълчетата — скимтящи, също мокри, сякаш изпотени. Едното все още имаше човешки очи, но не можах да определя дали е момче, или е момичето.

— Да бягаме — казах аз и хукнах — без да се обръщам към Светлана, без да се замислям дали някой ще ни види. После щях да се оправям, или Светлана щеше да заличи следите.

Но улиците бяха пуссти, дори лелката с ведрото си беше заминала. Може би Светлана бе разгонила хората по къщите им? Много добре, ако беше така. Странно зрелище е това — човек, бягащ по-бързо, отколкото му е позволено от природата, и четири вълка, следващи го по петите.

Краката ми сякаш сами ме носеха напред. Ботуши-бързоходки в детските приказки, бързокракият приятел на барон Мюнхаузен — ето как се изобразява тази малка магия в човешките митове. Само че в приказките не е казано колко болезнено се удрят петите ти в асфалта...

След минутка вече бяхме завили към реката и стана по-лесно да се бяга по меката почва. Тичах редом с вълците, като някакъв деликатен Иван Царския син, който не иска да изморява сивия си приятел. Вълчетата леко изостанаха — на тях им беше по-трудно. Върколаците бяха много силни, но скоростта им не идваше от магията.

— Какво... си... намислил? — излая вълкът. — Какво... ще... правиш?

Само ако знаех отговора!

Боят между Различни означава манипулации на Силата, разтворена в Сумрака. Аз имах второ равнище, което не е малко, а Арина изобщо излизаше извън класификацията. Но тя беше вещица, което беше хем плюс, хем минус. Не би могла да вземе със себе всичките си талисмани, амулети и отвари, затова пък можеше да черпи Сила непосредствено от природата. В града способностите ѝ биха намалели, но тук се увеличаваха. За да направи сериозна магия, тя би трябвало да вземе някой амулет, което щеше да е загуба на време... но пък натрупаният в амулета заряд би могъл да е чудовищно силен.

Не знаех. Имаше твърде много променливи. Не бих рискувал да предскажа дори изхода от схватката между Арина и Хесер. Най-вероятно Великият Маг би победил, но нямаше да му е лесно.

А какво бих могъл да противопоставя аз на вещицата?

Скорост?

Тя ще навлезе в Сумрака, където се чувства далеч по-уверено, и с всеки следващ слой на Сумрака аз ще бъда все по-бавен и по-бавен за нея.

Изненада?

Отчасти. Все пак се надявах, че Арина няма да очаква появата ми.

Обикновена физическа сила? Да я фрасна по кратуната с камък...

Но за целта трябваше да се доближа до нея.

По всичко личеше, че си струва да се приближа възможно най-близо до нея, и веднага щом тя се разсее, да я нападам. Да я ударя примитивно и грубо.

— Слушай! — извиках аз към вълка. — Когато се приближим, ще вляза в Сумрака. Ще ви изпреваря и ще се промъкна към вещицата. Вие вървете открито. Когато ви заговори и си отвлече вниманието — ще я нападам. Тогава помагайте.

— Добр-ре — изръмжа вълкът, без да изразява отношението си към този план.

ГЛАВА 7

Дали това място беше останало на картите от Втората световна?

Може би това беше известен на историците и възпят в книгите плацдарм, на който някога са се срещнали в кървава схватка двете армии, хванали са се за гушите — и потреперилата машина на блицкрига е отстъпила назад?

А може би това беше едно от неизвестните полета на нашия позор, където елитни немски части са разбили хвърлените срещу тях необучени и лошо въоръжени опълченци, и мястото му е само в архивите на Министерството на отбраната?

Не познавах добре историята, но най-вероятно беше второто. Местността беше твърде пуста, унила и мъртва. Изоставена, замърсена земя, в която дори колхозите не се бяха вкопчили.

В нашата страна не обичат да поставят паметници на полетата на пораженията.

Може би затова и с победите не всичко е наред?

Стоях на брега на рекичката и гледах към мъртвото поле. Не беше много голямо — ивица земя между гората и реката, около километър на ширина и десетина километра на дължина. Тук не бяха паднали чак толкова много хора. По-скоро стотици, отколкото хиляди.

Но нима може да се каже, че това е малко?

Полето беше напълно пусто. Не видях никого с обикновеното си зрение, погледът, който хвърлих през Сумрака, също се оказа безполезен.

Тогава улових сянката си — залязващото слънце светеше в гърба ми и влязох в Сумрака.

На първия слой земята беше обрасла със син мъх, но не твърде нагъсто. Обикновените тънки снопчета, улавящи лакомо ехото на човешките емоции.

И все пак нещо ме накара да застана нащрек. Мъхът сякаш ограждаше с кръгове някаква точка. Знаех, че мъхът може да пълзи, приближавайки се бавно, но упорито към храната.

Тук имаше само една причина да се образуват кръгове.

Тръгнах през сивата мъгла. Човешкият свят преминаваше около мен като размита, не докрай експонирана черно-бяла снимка. Беше хладно и неудобно — губех енергия всяка секунда. Но и от това имаше полза. Дори Арина не можеше да стои постоянно в Сумрака. Може и само да поглеждаше към първия слой от обикновения свят, но и това изискваше сила. А сега тя не беше в положение, в което можеше да си позволи да хаби безогледно трупаното с години.

На първия слой релефът на местността почти съвпадаше със земния. Тук също имаше почва под краката, дупки и неравности. Но имаше и още нещо. Видях, или по-точно усетих, заровеното в земята старо оръжие. Не всичкото, разбира се, само онова, на което му се е случвало да убива. Полуизгнили цеви на автомати, малко позапазили се винтовки... Винтовките бяха повече.

На стотина метра от Арина приклеках и побягнах на четири крака. Наложеното от Светлана заклинание още действаше, иначе веднага щях да се задъхам. На петдесетина метра легнах и запълзях. Почвата беше влажна и веднага се изкалях. Добре, че тази мръсотия щеше да падне самичка при излизане от Сумрака. Синият мъх се разшава, не знаеше какво да прави — дали да се приближи към мен, или да бяха от опасността. Лошо. Арина може да разбере защо се вълнува мъхът...

В този момент съвсем наблизко, на около пет метра от мен, бавно започна да се издига чернокоса глава. Впечатлението беше такова, сякаш Арина изплува направо от земята. От твърде тесен и гъсто обрасъл ров...

Застинах.

Но тя не гледаше към мен. Бавно-бавно тя се изправи в целия си ръст — явно преди това беше седяла на дъното на стария окоп и театрално поднесе длан като козирка на челото си. Разбрах, че гледа през Сумрака.

За щастие не към мен.

Моите недоброволни наемници се приближаваха.

Бягаха много красиво! Дори от Сумрака техният бяг изглеждаше бърз, само че увисваха твърде продължително при скоковете. Най-отпред беше старият, мъдър водач, а зад него — вълчетата.

Човек би се изплашил.

Арина се засмя. Стана, сложи ръце на кръста, точно като млада съпруга от Малорусия, която гледа как разпасания ѝ съпруг се задава с приятели по чашка. Заговори — във въздуха заплуваха ниски, бучащи звуци. Не бързаше да влиза в Сумрака.

Аз също излязох в човешкия свят.

— ... Празноглавци! — дочух аз. — Не ви ли ступах достатъчно?

Вълците забавиха ход и спряха на двайсетина метра от нея.

Водачът пристъпи напред и излая:

— Вещице! Говорим... трябва да говорим!

— Говори, сивчо — каза добродушно Арина.

Игор нямаше да успее да отвлича вниманието на вещицата дълго, добре разбирах това. Всеки момент тя можеше да влезе в Сумрака и да се огледа както трябва.

Къде ли е Надюшка?

— Момичето... дай... — изрече вълкът с нещо средно между ръмжане и вой. — Светлият... буйства... дай момичето... по-лошо ще стане...

— Ти какво, да не си решил да ме заплашваш? — учуди се Арина. — Съвсем си се побъркал. Кой би дал дете на вълци? Я си вървете по живо по здраво!

Странно — тя сякаш се опитваше да печели време.

— Живо ли е... детето? — произнесе вълкът малко по-ясно.

— Наденка, жива ли си? — попита Арина, като погледна някъде надолу, а после се наведе, вдигна детето от рова и го остави на земята.

Дъхът ми спря. Надюшка изобщо не изглеждаше изплашена или уморена. Явно ставащото дори ѝ харесваше — далеч повече, отколкото разходките с баба ѝ.

Но тя беше близо, твърде близо до вещицата!

— Вълче — каза Надя, гледайки към върколака, протегна ръчичка към него и радостно се засмя.

И върколакът заразмахва опашка!

Но това продължи само няколко секунди. Игор се напрегна, козината му настръхна — и пред нас отново стоеше звяр, а не опитомено кученце. Но все пак този миг бе съществувал — върколакът се бе умилквал на двегодишно момиче, неиницирана Различна!

— Вълче — съгласи се Арина. — Наденка, я погледни кой още е тук? Затвори очички и погледни. Както те учих.

Надюшка с готовност закри очи с длани и започна да се обръща към мен.

Та тя я инициираше!

Ако Надюшка наистина се бе научила да гледа през Сумрака...

Дъщеря ми се обърна към мен и се усмихна.

— Тате...

В следващия миг аз разбрах едновременно две неща:

Първо — Арина прекрасно знаеше, че аз съм наблизо! Просто си играеше с мен.

Второ — Надечка не гледаше през Сумрака! Тя беше разперила пръстчета и надзърташе между тях.

Първо влязох в Сумрака. Толкова бях нервен, че се стоварих направо във втория слой, сред пълната тишина и бледите сиви сенки.

Аурата на Арина светеше в оранжево и тюркоазно. Около Надюшка сияеше чист бял ореол — сякаш някакъв маяк излъчваше в пространството. Потенциална Различна! Светла! С огромна сила!

И впусналите се в бяг върколаци — кълбета от червено и пурпурно, ярост и злонамереност, глад и страх.

— Светлана! — извиках аз, скачайки на крака в сивото пространство, в меката тишина. — Идвай!

Маркирах мястото за портала по най-простия начин — хвърлих в Сумрака чиста Сила, сякаш опъвах огнена нишка, писта за кацане. От мен до Арина. И едновременно с това побягнах, така че Надюшка да не закрива Арина, като изхвърлях с края на пръстите си отдавна заучените заклинания.

„Фриз“ — локално спиране на времето.

„Опиум“ — сън.

„Тройно острие“ — най-грубото и простото от силовите заклинания.

„Танатос“ — смърт.

Не възлагах особени надежди на никое от тях. Всичко това може да сработи, когато пред теб стои някой по-слаб. Превъзхождащият те по сила ще отрази ударите, независимо дали е в Сумрака, или в човешкия свят.

Трябваше само да разсея и да задържа вещицата. Да претоваря защитата ѝ, изградена със сигурност чрез амулети и талисмани. Всички тези ефектни фойерверки разчитаха само на това — да намерят пукнатина в отбраната ѝ.

„Фризьт“ сякаш потъна в нищото.

Сънното заклинание рикошира и отлетя в небето. Надявах се, че над нас няма самолети.

„Тройното острие“ не ме подведе — блестящите ножове потънаха във вещицата. Само че на нея не ѝ пукаше от тройното острие.

С призоваването на смъртта се получи най-зле! Ненаправно не обичах тази магия, толкова опасно близка до заклинанията на Тъмните. Арина, въпреки че беше в обикновения свят, успя да подложи ръка. Топката сива мъгла, убиваща волята и спираща сърцето, легна послушно в дланта ѝ.

Арина ме гледаше през Сумрака и се усмихваше. Дланта ѝ стоеше над главата на Надюшка, а сивата топка бавно се процеждаше през пръстите ѝ.

Скочих към тях — не за да отразя удара, но поне да го поема аз.

Но Арина вече беше на втория слой на Сумрака стремителна и ослепително красива. С леко движение на пръстите смачка моето заклинание и небрежно го метна към вълците.

— Не бързай... — каза напевно вещицата. В тишината на втория слой думите ѝ прогърмяха и краката ми ме предадоха. Паднах на колене на крачка от Арина и Надечка.

— Не я докосвай! — извиках аз.

— Нали те помолих... — каза тихо вещицата. — Да беше ми помогнал да избягам... какво ти е направила старата вещица?

— Не ти вярвам!

Арина кимна, уморено и тъжно:

— Правилно не ми вярваш... А аз какво да правя, чароплетецо?

Ръката ѝ се плъзна по полата, откъсна от колана снопче сушени ягоди. Хвърли го в проблясващия бял огън, появиха се кълбета черен дим и ориентирът за портала изчезна.

Светлана не беше успяла!

— Не ми оставяш друг избор, Светли — изкриви лице Арина. — Разбра ли? Ще трябва да те убия, а тогава и дъщеря ти става излишна.

Къде си тръгнал с твоето второ равнище?

В този миг в гърба на Арина удари светещо бяло острие, което изскочи за миг от гърдите ѝ и се изтегли обратно, водено от невидима ръка.

— Ааа... — изстена вещицата и се наведе неволно напред.

Огненото острие плаваше в Сумрака.

После сивата мъгла се разпръсна и разкри Светлана.

Вещицата сякаш вече се бе съвзела от удара и отстъпваше, подскачайки, но без да откъсва поглед от Светлана. Обгорялата дупка на роклята ѝ димеше, но кръв нямаше. В погледа ѝ личеше по-скоро възхищение, отколкото омраза.

— Ах, ти... Велика... — Арина се разсмя с дрезгав смях. — Сбърках ли някъде?

Светлана не отговори. В погледа ѝ гореше омраза, каквато дори не можех да си представя — човек би умрял само като я погледне в очите. В дясната си ръка стискаше белия меч, а пръстите на лявата се движеха трескаво, сякаш подреждаше невидимо кубче на Рубик.

Сумракът потъмня. Около Надюшка блесна сфера в цветовете на дъгата. Следващият пас на Светлана беше към мен — тялото ми отново оживя. Скочих на крака и тръгнах да заобиколя в гръб вещицата. В този двубой ми беше отредена ролята на помощник.

— От кой слой изскочи, немирнице? — попита вещицата почти добродушно. — Мигар от четвъртия? Към третия поглеждах...

Аз почувствах, че отговорът е много, много важен за нея.

— От петия — изрече внезапно Светлана.

— Лоша работа... — измърмори вещицата. — Ето това е майчината ярост... — Погледна ме с крайчеца на окоето си, след което се вторачи в Светлана. — Ти не дрънкай много-много какво си видяла там...

— Не учи учения — кимна Светлана.

Вещицата също кимна и бързо-бързо заскуба косите си. Не знам дали Светлана беше очаквала това, но аз сметнах, че е най-разумно да отскоча встрани. И ненапразно — около вещицата се завъртя черен вихър, сякаш всеки косъм се беше превърнал в тънко острие от черна стомана. Вещицата започна да настъпва към Светлана, а тя хвърли белия меч към нея — остриетата го натрошиха и угасиха, но в този момент пред жена ми изникна прозрачен, плуващ във въздуха щит.

Май това се наричаше „защита на Лужин“.

Остриетата се счупиха в щита беззвучно и почти моментално.

— Леле мамо... — изрече жално Арина. Странно — не изпитвах никакво съмнение, че говори искрено, но в същото време и театрално — работеше за публиката.

Тоест — за мен.

— Предай се, твар — каза Светлана. — Предай се, докато имаш възможност!

— А какво ще кажеш за това... — изрече внезапно Арина. — А?

Този път тя не извади амулети, а напевно запя едно от своите нелепи стихчета:

*Събирай се прах при прахта,
Усети в ръцете си силата,
бъди ми слуга и опора,
да не те пръсна скоро!*

Бях очаквал всичко от Арина, но не и това. Дори сред Тъмните рядко се срещат истински некроманти.

Мъртвите бавно се надигаха от земята!

Немските войници от Втората Световна отново тръгнаха на бой!

Четири облечени в парцали скелета — между костите им се беше набила пръст, плътта отдавна беше изгнила — се изправиха в кръг около Арина. Единият тръгна слепешката към мен, размахвайки нелепо безпръстите си ръце — фалангите на пръстите му бяха изгнили изцяло. При всяка крачка от нелепото зомби се откъсваха парчета. Останалите три също толкова нещастни урода тръгнаха към Светлана. Единият от тях дори държеше в ръцете си автомат с паднал магазин.

— Ще успееш ли да вдигнеш Червената армия? — извика предизвикателно Арина.

Не биваше да казва това — Светлана сякаш се вкамени и процеди през зъби:

— Дядо ми е воювал. Да ме плаши решила...

Изобщо не разбрах какво направи тя. Аз бих използвал „сив молебен“, но тя мина с нещо от висшите, недостъпни за мен раздели на магията. Зомбитата се разпаднаха на прах.

Светлана и Арина безмълвно се вторачиха една в друга.

Шегите бяха свършили.

Вълшебницата и вещицата се вкопчиха в пряко противоборство на Силите.

Възползвайки се от кратката почивка, аз събирах сили. Ако Светлана потрепнеше за миг — щях да ударя...

Потрепна Арина.

Първо роклята ѝ се разкъса. Това навярно би подействало деморализиращо на мъж.

После вещицата започна да остарява стремително. Разкошните черни коси се превърнаха в жалки сиви кичури, гърдите ѝ хлътнаха, ръцете и краката започнаха да изсъхват. Като Гингема от детската приказка или като Гагула от приказката за възрастни.

Край с красивите ефекти.

— Име! — извика Светлана.

Вещицата не се колеба дълго. Беззъбата уста потрепна и изфъфли:

— Арина... в твоята власт съм, чародейке...

Едва сега Светлана се отпусна — и сякаш повехна. Заобиколих укротената Арина и хванах жена си за ръка.

— Добре съм, държа се — усмихна се Светлана. — Успяхме.

Старицата — езикът ми не се обръщаше да я нарека Арина — ни гледаше тъжно.

— Ще ѝ позволиш ли да приеме предишния си вид? — попитах аз.

— Какво, преди по-симпатична ли беше? — Светлана дори се опитваше да се шегува.

— Тя всеки момент ще умре от старост — казах аз. — На повече от двеста години е...

— Ами нека пукне... — измърмори жена ми и погледна изпод вежди Арина. — Вещице! Позволявам ти да станеш по-млада!

Тялото на Арина стремително се изправи, изпълни се с живот. Вещицата пое жадно глътка въздух, погледна ме и каза:

— Благодаря ти, чароплетецо...

— Излизаме — заповяда Светлана. — И без глупости, давам ти право само да излезеш от Сумрака!

Сега цялата сила на вещицата — онази, която не изчезна заедно със скъсаните дрехи и амулетите — беше под пълния контрол на Светлана. Образно казано, тя държеше ръка върху прекъсвача.

— Чароплетецо... — каза Арина, без да откъсва поглед от мен. — Първо махни щита от дъщеря си. Под краката ѝ има граната с издърпана халка. Всеки момент ще се взриви.

Светлана извика.

Хвърлих се към шареното кълбо. Ударих, пробивайки Сферата на Отрицанието. Под нея имаше още два щита — разкъсах ги грубо, работейки само с чиста енергия.

От втория слой не се виждаше нищо. Намерих сянката си и излязох на първия. Тук беше чисто, нямаше и следа от синия мъх — бушуващата битка го беше изпепелила напълно. Почти веднага видях древната „лимонка“, лежаща под краката на Надюшка. Арина я беше сложила там, когато влезе в Сумрака. Застраховала се е, гадината...

Халката беше издърпана. Някъде вътре в гранатата потискащо бавно гореше взривателя, а в човешкия свят вече бяха минали три-четири секунди.

Радиус на поразяване — двеста метра.

Ако се беше взривила в щита, от Надюшка щеше да остане само кървава пепел...

Наведох се и вдигнах гранатата. Много е трудно да работиш с предмети от реалния свят, когато си в Сумрака. Пак добре, че гранатата имаше ясен сумрачен двойник — също толкова ръбест, покрит с кал и ръжда...

Да я хвърля?

Не бива.

Нямаше да отлети надалеч в човешкия свят. Ако я вземех в Сумрака, веднага щеше да се взриви.

Не се сетих за нищо по-добро от това да разрежа гранатата наполовина — сякаш вадех костилка от авокадо. И на още няколко парчета... търсейки сред механизма и взривателя тлеещата тръбичка на забавящото устройство. Призрачното острие, нож от чиста Сила, разфасоваше гранатата като презрял домати.

Най-накрая го намерих — малко огънче, допълзяло почти до запалителя. Угасих го с пръсти.

Изскочих в човешкия свят потен, едва се държах на краката си. Пръстите ми пареха и аз размахвах ръка.

— На мъжете им дай само в желяза да се ровичкат — рече язвително Арина, появявайки се веднага след мен. — Да я беше покрил с щит, пък нека се взривява! Или да я беше замразил, да застине до утре...

— Тате, научи ме и мен така да се крия — каза Надечка, сякаш нищо не се беше случило. Видя Арина и извика възмутено: — Лельо, ти луда ли си? Не бива да ходиш гола!

— Колко пъти съм ти казвала да не говориш така на възрастните! — възкликна Светлана и моментално взе Надюшка в ръце и започна да я целува.

Лудница някаква...

Да беше и тъщата тук, да се изкаже и тя...

Седнах на ръба на рова. Пушеше ми се. Исках и да пийна нещо. И да хапна. И да поспя. Или поне да пуша.

— Няма вече да правя така — измърмори Надя по навик. — А вълчето се разболя!

Едва сега си спомних за върколаците. Обърнах се.

Вълкът лежеше и немощно размахваше лапи. Вълчетата подскачаха тревожно около него.

— Извинявай, чароплетецо — каза Арина. — Метнах твоето мъртвило във върколаците. Нямаше време за друго.

Аз погледнах към Светлана. „Танатос“ не е сигурна смърт. Заклинанието можеше да се премахне.

— Аз съм празна... — каза тихо Светлана. — Изчерпах се докрай.

— Ако искате, ще спася гадината — предложи Арина. — За мен не е трудно.

Спогледахме се.

— Защо каза за гранатата? — попитах аз.

— Каква полза ще имам, ако детенцето умре? — отвърна равнодушно Арина.

— Тя ще бъде Велика Светла — каза Светлана. — Най-Великата!

— Ами нека бъде — усмихна се Арина. — Може би ще си спомни за леля Арина, е която е говорила за тревичките и цветенцата... Не се бойте. Никой не може да я направи Тъмна. Не е

обикновено това дете, тук не е минало без магия... Какво да правя с вълка?

— Спаси го — отвърна простичко Светлана.

Арина кимна и подхвърли неочаквано към мен:

— Там, в окопа, има чанта... в нея има цигари и храна. Отдавна бях подготвила този склад.

Вещицата се занимава десетина минути с Игор. Първо изгони ръмжащите вълчета: те избягаха настрана, опитаха да се преобразят в деца, не успяха и легнаха в тревата. После тя започна да шепне нещо, късайки от време на време ту една, ту друга тревичка. Викна към вълчетата — те се разбягаха на всички страни и се върнаха, носейки някакви клони и коренчета в зъбите си.

Ние със Светлана се споглеждахме и мълчахме. И така всичко беше ясно. Допуших втората цигара, размачках трета между пръстите си и извадих от черната платнена чанта блокче шоколад. Освен цигари, шоколад и пачка английски лири — предвидлива вещица! — в чантата нямаше нищо.

А аз, кой знае защо, все още се надявах да намеря „Фуаран“...

— Вещице! — извика Светлана, когато върколакът, все още леко потрепвайки, се изправи на крака. — Ела тук!

Арина, грациозно поклащайки бедра и без изобщо да се стеснява от голотата си, се върна при нас. Върколакът също легна наблизо, дишаше тежко, а вълчетата се скупчиха около него и започнаха да го ближат.

Светлана се намръщи при вида на тази сцена, после се обърна към Арина:

— В какво те обвиняват?

— По инструкции на неустановен Светъл съм нарушила рецептурата на отварата. С това съм провалила съвместен експеримент на Инквизицията, Нощния и Дневния патрул.

— А така ли беше? — уточни Светлана.

— Така беше — веднага си призна Арина.

— Защо?

— Още от революцията мечтаех да навредя на червените.

— Не ме лъжи — намръщи се Светлана. — Не ти пука за червени, бели или сини. Защо рискува?

— Какво значение има за теб, чародейке? — въздъхна Арина.

— Има значение. Най-вече за теб.

Вещицата вдигна глава. Погледна към мен, после към Светлана. Клепачите ѝ трепнаха.

— Лельо Арина, тъжно ли ти е? — попита Надечка, но погледна към майка си и сама закри уста с ръчички.

— Тъжно ми е — отвърна вещицата.

Никак, ама никак не ѝ се искаше на Арина да попада в лапите на Инквизицията.

— Експериментът се подкрепяше от всички Различни — каза Арина. — Тъмните смятаха, че появяването в ръководството на страната (а продукцията на хлебозавода отиваше най-вече за Кремъл и народните комисари) на хиляди убедени комунисти няма да промени нищо. Напротив, ще предизвика неприязън към Съветите в целия останал свят. Светлите пък смятаха, че след трудната, но победоносна война с Германия — вероятността за нея още тогава беше ясна за предсказателите — Съветският съюз ще успее да стане наистина привлекателно общество. Имаше един секретен отчет... общо взето, комунизмът щеше да е построен към осемдесета година...

— А царевицата да стане основна хранителна култура — изсумтя Светлана.

— Не бърбори напразно, чародейке — прекъсна я спокойно вещицата. — За царевицата не помня. Но лунен град щеше да има още през седемдесетте. Щяха да отлетят до Марс и до още няколко места... Цяла Европа щеше да е комунистическа. При това не насилствено. И сега на Земята щеше да има огромен Съветски съюз, огромни Съединени щати... май Британия, Канада и Австралия също влизаха в тях... А Китай си оставаше самостоятелен.

— Значи Светлите са сбъркали? — попитах аз.

— Не — поклати глава Арина. — Не са сбъркали. Разбира се, пак щяха да се пролеят морета от кръв, но в крайна сметка това, което щеше да се получи, щеше да е доста сносно. Далеч по-добро от днешните режими... Светлите обаче не отчетоха друго! При този вариант някъде в наши дни хората щяха да узнаят за съществуването на Различните.

— Ясно — каза Светлана. Надечка се въртеше неспокойно в скута ѝ — беше ѝ омръзнало да седи, искаше „при вълчето“.

— Затова този... неустановен Светъл... — усмихна се Арина, — който се беше досетил да провери бъдещето по-внимателно от другите, дойде при мен. Срецахме се няколко пъти, обсъждахме ситуацията. Проблемът беше там, че експериментът се планираше не само от Висшите, способни да оценят опасността от нашето демаскиране, но и от голямо количество магове от първа и втора категория, дори няколко от трета и четвърта. Проектът се ползваше с голяма популярност... За да се отмени официално, трябва им да се представи пълна информация на хиляди Различни. А това не биваше да става.

— Разбирам — каза Светлана.

А пък аз нищо не разбирах!

Ние крием от хората своето съществуване, защото то се страхуваме. Все пак сме твърде малко и никаква магия няма да ни помогне да оцелеем, ако започне нов „лов на вещици“. Но нима в това добро и хубаво бъдеще, което според думите на Арина е можело да се сбъдне, би ни заплашвала някаква опасност?

— Затова решихме да саботираме експеримента — продължаваше Арина. — Това увеличаваше жертвите във Втората Световна, затова пък намаляваше жертвите от износа на революция в Европа и Северна Африка. Излизаше почти едно и също... Разбира се, сега животът в Русия не е толкова сит и благ, както щеше да бъде, но кой е казал, че щастието се измерва с пълния стомах?

— Наистина — не се стърпях аз. — Всеки учител от Поволжието или миньор от Украйна ще се съгласи с теб.

— Щастието трябва да се търси в духовното богатство — отсеке Арина, — а не във ваните с мехурчета или в топлата тоалетна. Затова пък хората не знаят за Различните!

Премълчах. Стоящата пред нас жена беше не просто виновна — тя трябваше да бъде завързана с въже и влачена до съда, а по пътя замеряна с камъни! Град на Луната, а? Добре, нямаме градове на Луната, не ни и трябва. Но това, че обикновените градове едва оцеляват, че и досега целият свят ни гледа с опасение...

— Горкичката — каза Светлана. — Трудно ли ти беше?

Отначало ми се стори, че се подиграва на Арина.

Същото си помисли и вещицата.

— Съжالياваш ли ме, или ми се присмиваш? — попита тя.

— Съжالياвам те — отговори Светлана.

— За хората не ми е жал, да не си помислиш нещо — процеди вещицата. — Но виж, за страната — да, жал ми е. Моя е тази страна, каквато ще да е, но е моя! Само че така е по-добре. Ще живеем, няма да измрем. Хората ще родят нови хора, ще построят градове, ще изорат полята.

— Не заради ЧК си се скрила в летаргичния сън — каза изведнъж Светлана. — И дори не заради Инквизицията. Щеше да се отървеш, усещам... Не си искала да гледаш какво става с Русия след твоя саботаж.

Арина премълча.

Светлана ме погледна и попита:

— Какво ще правим сега?

— Решавай сама — казах аз, пък и някак не разбирах докрай въпроса.

— Къде смяташе да бягаш? — попита Светлана.

— В Сибир — отвърна спокойно Арина. — В Русия така е прието — или те изпращат в Сибир, или сам бягаш там. Ще избира някое по-чисто селце, ще се заселя в него. Ще работвам, колкото да се прехранвам... ще си намеря мъж — тя с усмивка прекара ръка през пицната си гръд. — Ще почакам двайсетина години, ще видя какво ще стане. През това време ще мисля какво да говоря пред Инквизицията, ако ме хванат.

— Сама няма да пробиеш през блокадата — промърмори Светлана. — А и ние едва ли ще успеем да те изведем.

— Аз... ще я скрия... — изхриптя върколакът. — Имам... дълг...

Арина присви очи и попита:

— Защото те изцерих ли?

— Не... не за това... — отвърна неясно върколакът. — Ще те изведем... през гората... в лагера... там ще те скрия... после... ще избягаш.

— Никой никъде... — започнах аз, но дланта на Светлана докосна устните ми, както би успокоила Надюшка.

— Антоне, така ще е най-добре. Най-добре Арина да избяга. Та тя не нарани Надечка, нали?

Поклатих глава. Глупости, бълнуване, безсмислици! Нима вещицата все пак е успяла да я подчини на волята си?

— Така ще е най-добре! — повтори убедено Светлана и се обърна към Арина: — Вещице! Дай клетва, че никога вече няма да отнемеш живота на човек или Различен!

— Не мога да дам такава клетва — поклати глава Арина.

— Дай клетва, че в продължение на сто години няма да отнемеш живота на човек или Различен, освен ако той не заплашва твоя живот... и няма друг начин да се защитиш — каза Светлана след кратка пауза.

— Това вече е друго нещо! — усмихна се Арина. — Веднага се вижда, пораснала е Великата... Не е много приятно да живея цял век беззъба, но все пак ще се подчиня. Нека Мракът ми е свидетел!

Тя вдигна длан и над нея за миг се появи кълбо мрак. Върколаците — и възрастният, и малките — заскимтяха тихо.

— Връщам ти твоята Сила — каза Светлана, преди да успее да я спра.

Арина изчезна.

Скочих и застанах до спокойно седящата Светлана. Беше ми останала още малко Сила... щеше да стигне за два удара, само че за вещицата тези удари...

Арина отново се появи пред нас. Вече облечена, даже ми се стори, че е сресана. Усмихваше се.

— А аз и без убийство мога да ти напакостя! — каза тя ехидно. — Да те парализирам или да те направя уродлива.

— Можеш — съгласи се Светлана. — Няма спор. Само че защо ще го правиш?

Само за миг в очите на Арина проблесна толкова силна мъка, че чак болка ме прониза в гърдите.

— Няма защо, чародейке. Какво пък, сбогом. Добро не съм видяла, но не се срамувам да кажа благодаря... благодаря ти, Велика. Трудно ще ти е... сега.

— Вече го разбрах — каза тихо Светлана.

Погледът на Арина спря върху мен и тя се усмихна кокетно:

— И на теб сбогом, чароплетецо. Не ме съжалявай, не обичам това. Ех... жалко, че обичаш жена си...

Тя коленичи и протегна ръка към Надюшка.

Светлана не я спря!

— Довиждане, момиченце! — каза весело вещицата. — Аз съм зла лелка, но на теб пожелавам добро. Не е бил глупак онзи, който ти е рисувал съдбата предварително... никак даже. Може би ти ще успееш там, където ние се провалихме? Вземи и ти подаръче от мен... — тя погледна към жена ми.

Светлана кимна!

Арина хвана Надечка за пръстчето и промърмори:

— Сила да ти пожелаея? И без това Силата е много. Всичко са ти дали... Всичко докрай... Ти обичаш цветенца, нали? Вземи от мен дар — цветя и тревички да ползваш. Това и на Светла вълшебница ще свърши работа.

— Довиждане, лельо Арина — тихо каза Надюшка. — Благодаря ти.

Вещицата отново погледна към мен — зашеметения, объркан, нищо не разбиращ, а после се обърна към върколаците и възкликна:

— Какво пък, води, сиви!

Вълчетата хукнаха след вещицата и своя наставник. Един пакостник дори спря, вдигна лапа към храста и, гледайки демонстративно към нас, го препика. Надечка захихика.

— Светлана... — прошепнах аз. — Та те си отиват...

— Нека си ходят — отвърна тя и се обърна към мен.

— Какво стана? — взрян я в очите ѝ, попитах аз. — Какво и кога?

— Нека си отидем вкъщи — каза Светлана. — Ние... трябва да си поговорим, Антоне. Да поговорим сериозно.

Колко мразя тези думи!

След тях никога не следва нищо добро!

ЕПИЛОГ

Тъща ми кудкудякаше около Надечка, докато я слагаше да спи:

— Ах как си измисляш, ах, фантазьорке...

— Ние се разхождахме с лелката... — спореше сънливо дъщеря ми.

— Разхождахте се, разхождахте... — потвърди радостно тъща ми.

Светлана се намръщи с болка. Рано или късно на всички Различни им се налага да манипулират спомените на своите роднини, а в това няма нищо приятно.

Разбира се, имахме избор. Можехме да разкрием истината — или част от истината — на близките ни хора. Но това също не води до нищо добро.

— Лека нощ, дъще — каза Светлана.

— Вървете, вървете — изсумтя тъща ми. — Съвсем са уморили моето момиченце, моята сладка...

Излязохме от стаята и Светлана затвори плътно вратата. Стана тихо, само старият стенен часовник тихо цъкаше.

— Абсолютно глезене — казах аз. — Не бива така с детето...

— С момиче може — не се съгласи Светлана. — Още повече тригодишно. Антоне... да идем в градината.

— В градината, хайде в градината — съгласих се бодро. — Да вървим.

Без да се уговаряме, ние отидохме при хамака. Седнахме един до друг и аз почувствах, че Светлана се опитва да се отдръпне, колкото и трудно да е това в хамак.

— Започни от самото началото — посъветвах я аз.

— От началото... — въздъхна Светлана. — Няма да стане от началото. Всичко е твърде объркано.

— Тогава ми обясни защо пусна вещицата?

— Тя знае твърде много, Антоне, и ако има съд... ако всичко това се разкрие...

— Но тя е престъпничка!

— Обаче не ни е направила нищо лошо, нали? — каза Светлана тихо, сякаш уговаряше себе си. — Мисля, че в нея няма истинска кръвожадност. Повечето вещици са наистина зли, но има и такива...

— Предавам се! — вдигнах ръце аз. — Арина Родионова и на върколаците попречи, и Надя не пипна, така си беше. Ами провала на експеримента?

— Та тя обясни.

— Какво е обяснила? Че за по-малко от сто години Русия е отишла по дяволите? Че вместо нормално общество е построена бюрократична диктатура... с всички произтичащи от това последствия.

— Нали чу — иначе хората биха узнали за нас!

Въздъгнах дълбоко, опитвайки се да събера мислите си.

— Света... ама какви ги приказваш? Преди пет години ти самата беше човек! Ние си оставаме хора... само че малко по-развити. Е, нов клон от еволюцията. И да разберат хората — какво толкова!

— Ние не сме по-развити — поклати глава Светлана. — Антоне... когато ме повика, аз се досетих, че вещицата ще наблюдава Сумрака, и скочих веднага в петия слой. Мисля, че освен Хесер и Олга, никой от нашите не е бил там...

Тя замълча и аз разбрах — това е, което Светлана не иска да каже. Нещо наистина ужасно.

— Какво има там, Света? — прошепнах аз.

— Бях доста дълго там — продължи Светлана. — Общо взето, разбрах някои неща. По какъв начин — това сега не е важно.

— Е?

— В онази книга на вещиците всичко е написано вярно, Антоне. Ние не сме истински магове. Ние не притежаваме повече способности от хората. Ние сме като синия мъх от първо ниво. Помниш ли онзи пример от книгата, за температурата на тялото и околната среда? Та така, у всички хора магическата температура е трийсет и шест градуса и шест десети. Онези, които са много щастливи или много нещастни, имат треска. Тяхната температура е по-висока. Цялата тази енергия, цялата тази Сила — тя грее света. При нас температурата на тялото е под нормата. Ние улавяме чуждата Сила и можем да я преразпределяме. Ние сме паразити. При някой слаб Различен, като Егор, температурата е трийсет и четири градуса. При теб, например, тя е двайсет. При мен — десет.

Отговорих веднага. Вече бях мислил за това, още като прочетох книгата.

— И какво от това, Света? Какво от това? Хората не могат да използват своята Сила. Ние можем. Каква е разликата?

— Разликата е там, че хората никога няма да се примирят с това. Дори и най-добрите винаги поглеждат със завист към онези, на които е дадено повече. Към спортистите, красавците и красавиците, към гениалните и талантливите. А тук дори няма от какво да се оплачеш... съдба, случайност. А сега си представи, че си обикновен човек. Съвсем обикновен. И изведнъж научаваш, че някои живеят стотици години, могат да предсказват бъдещето, да изцеляват и да проклинат. И всичко е сериозно, всичко е истинско! И всичко това — за твоя сметка! Ние сме паразити, Антоне. Точно като вампирите. Точно като синия мъх. Ако това излезе наяве, ако измислят някакъв прибор, който да отделя хората от Различните, тогава ще започнат да ни преследват и изстребват. Ако се разпръснем сред хората, ще ни изловят поединично. Ако се съберем накуп и направим своя държава, ще хвърлят атомни бомби.

— Разделяй и защитавай... — прошепнах аз главния лозунг на Нощния патрул.

— Точно така. Разделяй и защитавай. И не хората от Тъмните, а хората от Различните въобще.

Засмях се. Гледах към нощното небе и се смеех — спомняйки си самия себе си, малко по-млад, вървящ по тъмната улица срещу вампирите. С горещо сърце, чисти ръце и празна, хладна глава...

— Много пъти сме обсъждали с теб какво ни отличава от Тъмните... — каза тихо Светлана. — Намерих още една формулировка. Ние сме добри пастири. Ние пазим стадото. Сигурно и само това вече не е малко. Но не бива да се самозалъгваме и да лъжем другите. Всички хора никога няма да станат Различни. Ние никога няма да се разкрием пред тях. И никога няма да позволим на хората да построят що-годе прилично общество. Капитализъм, комунизъм... не е там работата. За нас е изгоден само онзи свят, в който хората ще са загрижени от размера на хранилката и качеството на сеното. Защото, ако извадят глава от хранилката, огледат се и ни видят — това ще е краят за нас.

Гледах към небето и люлеех на коленете си ръката на Светлана. Само ръката, топла и безволева... която неотдавна стоварваше гръм и

мълнии върху вещицата-вредителка...

Безпомощната ръка на Велика Вълшебница, в която имаше два пъти по-малко магия, отколкото в мен.

— И нищо не може да се направи — прошепна Светлана. — Патрулите няма да пуснат хората от кошарата. В Щатите ще има големи и богати хранилки, в които ще ти се иска да скочиш целия. В Уругвай, например — рядка тревица по полянките, за да нямаш време да погледнеш към небето. И всичко, което можем да направим, е да изберем по-прилична кошара и да я боядисаме в някой по-весел цвят.

— А ако разкажем за това на Различните?

— Тъмните няма да се огорчат. Светлите ще се примирят. Аз узнах истина, която не исках да зная, Антоне, и се примирих. Може би не трябваше да ти разказвам това? Но би било нечестно, сякаш и ти си част от стадото.

— Света... — Погледнах към слабата светлина на нощната лампа до прозореца. — Света, а каква е магическата температура на Надечка?

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Нула.

— Най-великата от Великите... — казах аз.

— Абсолютно лишена от магия... — отвърна Светлана.

— И какво ще правим сега?

— Ще живеем — просто каза Светлана. — Аз съм Различна... и е късно да се правя на невинна. Дали вземам сила от хората, или я изтеглям от Сумрака, няма значение — това е чужда сила. Но аз нямам вина за това.

— Света, отивам при Хесер. Още сега. Ще напусна Патрула.

— Знаем. Върви.

Аз станах и укротих разлюлелия се хамак. Беше тъмно и не можех да виждам лицето на Светлана.

— Върви, Антоне — повтори тя. — Ще ни е трудно да се погледнем в очите. Трябва ни време, за да свикнем.

— Какво има там, на петия слой? — попитах аз.

— По-добре да не знаеш.

— Добре. Ще попитам Хесер.

— Нека той ти отговори... ако иска.

Наведох се и докоснах бузата ѝ — беше мокра от сълзи.

— Противно е... — прошепна тя. — Противно е... да си паразит.

— Дръж се...

— Държа се.

Когато влязох в обора, се хлопна врата — Светлана се беше прибрала в къщата. Без да включвам светлините, аз седнах в колата и хлопнах вратата.

Какви ли ги е свършил чичо Коля? Ще запали ли, или не?

Колата запали веднага, дизелът замърка меко и много тихо.

Включих късите светлини и излязох от обора.

Правила за маскиране?

Не ми пука. Защо му е на пастира да се крие от овцете?

С лек пас отворих портата, без да излизам от колата. Излязох на улицата и веднага дадох газ. Селото изглеждаше пусто и безжизнено. На овцете са им сипали приспивателно в хранилката...

Колата излезе на пътя. Превключих на дълги и натиснах още по-силно газта. През отворения прозорец нахлу вятър.

Намерих пипнешком дистанционното на волана и включих плеъра.

В този град ветровит аз влязох без плащ.

Той се уви около гърлото ми, като бръшлян.

Змийски пръстени душата ми сковаха.

*Виждам черно слънце. Под него няма да отроня и
сълза.*

От ролята излизам. Станах нагъл и греша.

На какво разчита заекът, поглъщан от питон?

Змийските пръстени по принцип са тесни,

Виждам черно слънце и сънища черни.

И да ме убиеш, не различавам порок от добродетел.

Изглежда, някой превръща в змия всеки свидетел.

И съм съгласен да гния под всякакъв флаг,

готов съм да пълзя по земята на зигзаг,

и дори до повръщане да пея за любовта,

ако моята Родина се нуждае от това.

Отпред, близо до изхода за междуградския път, се появи светлинка. Примижавайки, аз погледнах през Сумрака. Пътят беше

препечен от милиционерска бариера, а до нея стояха двама човеци и двама Различни.

Тъмни Различни.

Усмивайки се, намалих скоростта.

Моят мозък е кошер, с мравки вместо пчели.

*Центърът на тежестта на куришума е отместен
към любовта.*

Но змийските пръстени са броня.

Виждам черно слънце. Слънцето ме мрази.

*Мога да се предам без бой, да попадна в дяволската
паст.*

*Но ще умра изправен — пръстените няма да ми
позволят да падна.*

Змийските пръстени са моят корсет и опора.

Виждам черно слънце. Вредно е за очите.

Спрях почти до бариерата и изчаках да се приближи катаджията, който придържаше автомат към гърдите си. Инквизицията никога не се церемонеше, когато привличаше хора за блокада.

Подадох на катаджията книжката и талона си и намалих звука.

Погледнах към Различните.

Първият беше непознат Инквизитор — сух, възрастен азиатец. Бих казал, че е от второ-трето равнище на Силата, но при Инквизиторите е по-трудно да се определи.

Вторият беше обикновен Тъмен от московския Дневен патрул. Вампирът Костя.

— Търсим вещицата — каза Инквизиторът. Катаджиите не му обръщаха никакво внимание; беше им заповядано да не виждат.

— Арина не е тук — отговорих аз. — Едгар ли ръководи издирването?

Инквизиторът кимна.

— Попитайте го за мен. Антон Городецки... Нощен патрул.

— Познавам го — промърмори Костя, навеждайки се към Инквизитора. — Всичко е наред. Законопослушен Светъл...

— Продължавайте — върна ми документите катаджията.

— Можете да продължите — кимна Инквизиторът. — По-нататък ще има още постове.

Кимнах и продължих към междуградския път.

Костя гледаше след мен.

Отново усилих звука.

Не съм „за“, нито пък „против“.

Не съм добро, не съм и зло.

Ужасно ти е провървяло с мен, Родино моя!

Твоите пръстени змийски са мой дом, мой капан.

Ще пълзя под слънцето,

под това дяволско слънце,

оттук-дотоам, оттук-дотоам.

От тук до Деня на Страшния съд.

ИСТОРИЯ ТРЕТА НИЧИЯ СИЛА

ПРОЛОГ

Той сънуваше рядко.

А сега дори не спеше. И все пак това беше почти сън, почти блян, миг преди пробуждането...

Лек, чист, почти детски блян...

— Продухване... налягане... ключът е на старт...

Сребристият корпус на ракетата сред лека мъгла.

Лумтящите под дюзите пламъци.

Всяко дете мечтае да стане космонавт — докато не чуе за десети път: „Какъв искаш да станеш, космонавт ли?“.

Различните престават да мечтаят за космоса, когато станат Различни.

Сумракът е по-интересен от чуждите планети. Разкриващата се сила е по-притегателна от славата на космонавта.

Но сега отново му се привиждаше ракета — стара, нелепа ракета, издигаща се в небето.

Земята, плуваща под краката или над главата.

Дебелото кварцово стъкло на илюминатора.

Странни мечти за Различен, нали?

Земята... облачен воал... светлинките на градовете... хора.

Милиони. Милиарди.

И той — гледащ към тях от орбита.

Различен в космоса... какво по-смешно от това? Само Различният срещу Пришълеца. Веднъж гледа един фантастичен филм и внезапно си помисли, че сега е моментът, в който смелата Рипли трябва да влезе в Сумрака... и да бие, да бие, да бие тромавите, безпомощни гадове.

Помисли — и се разсмя.

Пришълците не съществуват.

Но космосът съществува. Само че по-рано не беше ясно защо съществува.

Сега той разбра.

Стоеше със затворени очи, бленувайки за малката, бавно въртяща се под краката му Земя.

Всяко дете мечтае да стане великан — докато не се замисли за какво му е нужно това.

Сега той знаеше всичко.

Частите на пъзела се събраха.

И неговото предназначение като Различен.

И неговата нелепа мечта за космоса.

И малкото томче, подвързано с човешка кожа, изписано с прилежен ръкописен почерк.

Той взе книгата, която лежеше направо върху дъсчения под.

Отвори на първата страница.

Буквите не бяха избледнели — пазеше ги простичка, но надеждна магия.

Този език отдавна не звучеше по Земята. Някой индолог би решил, че наподобява санскрит, но малцина биха разбрали, че е пайшачи.

Но за Различните е достъпен дори мъртвият език.

„Нека ви опази Слоноликия, клатец глава ту нагоре, ту надолу, като Шива, разхождащ се нагоре-надолу по Уме! Нека Ганапати ме изпълни със сладката влага на мъдростта!

Името ми е Фуаран, аз съм от жените в славния град Канакапури.

Изпълнителят на Желанията, съпругът на Парвати, ме награди щедро в дните на своята младост, дарявайки ми уменията да ходя в света на призраците. Докато в нашия свят цветчето, завъртяно от вятъра, пада от цъфтящото дърво, в този свят минава цял ден — такава е неговата природа. И в този свят е скрита велика сила...“

Той затвори „Фуаран“.

Сърцето туптеше забързано в гърдите му.

Велика сила!

Появила се от ръцете на вещица, загинала преди почти две хилядолетия.

Безстопанствена, безпризорна, скрита дори от Различните.

Ничия Сила.

ГЛАВА 1

Пристигнах в сградата на Нощния патрул към осем часа сутринта. Най-мъртвото време — смяната на дежурството. Оперативните работници, които са дежурили през нощта из улиците на града, вече са предали рапортите си и са си тръгнали. Щабните работници, съгласно московските обичаи, ще се появят не по-рано от девет.

И в стаята на охраната се извършваше смяна. Заминаващите охранители подписваха някакви документи, пристигащите преглеждаха дневника за дежурствата. Здрависах се с всички и продължих, без да минавам през задължителната проверка. Всъщност — нарушение... макар и този пост да беше предназначен най-вече за хората.

На третия етаж охраната вече се беше сменила. Тук дежуреше Гарик и той не си позволи никакви нарушения — огледа ме през Сумрака и ми нареди с кимване да докосна амулета — фигура на петел, изработена от златиста тел. Наричахме помежду си тази процедура „да поздравяш Додон“ — на теория докосването на Тъмен би трябвало да накара петела да кукурига. Впрочем някои шегобийци твърдяха, че като усети Тъмен, петелът вреци с човешки глас: „Противен!“.

Едва тогава Гарик ми се усмихна приветливо и ми стисна ръката.

— Хесер в кабинета си ли е? — попитах аз.

— Кой го знае? — отговори с въпрос Гарик.

Наистина, намерих какво да питам! Висшите магове могат да минават по много пътища.

— Ти май беше в отпуска... — попита Гарик, сякаш напрегнат от странния въпрос.

— Омръзна ми да почивам. Както се казва, понеделник започва в...^[1]

— И си изтощен до крайност... — продължаваше магът, заставайки все по-нащрек. — Я... погали петела още веднъж!

Поздравих отново Додон, после постоях неподвижно, докато Гарик проверяваше аурата ми с помощта на някакъв хитър амулет от цветно стъкло.

— Извинявай — каза Гарик и прибра амулета. Добави леко смутено: — Не приличаш на себе си.

— Почивахме със Светлана на село, а там се появи древна вещица — поясних аз. — Отгоре на това хулиганстваше и глутница върколаци. Наложих се да преследвам вълците, да преследвам вещицата... — Махнах с ръка. — След такава отпуската трябва да си взема болничен.

— Ето какво било — успокои се веднага Гарик. — Подай молба, май още имаме лимит за възстановяване на силите.

Потрепнах и поклатих глава.

— Ще се справя сам. Благодаря.

Сбогувах се с Гарик и се качих на четвъртия етаж. Постоях пред приемната на Хесер, после почуках.

Никой не ми отговори и аз влязох.

Естествено секретарката не беше на мястото си. Вратата към кабинета на Хесер беше затворена плътно. Кафемашината примигваше весело с лампичката си за готовност, компютърът беше включен, дори телевизорът мърмореше тихо на новинарския канал. Водещият разказваше, че пясъчната буря отново е попречила на американските войски в поредната им миротворческа мисия, обърнала е няколко танка и дори е свалила два хеликоптера.

— Освен това е натупала войниците и е взела няколко в плен — добавих неволно аз.

Що за странен навик имат някои Различни — да гледат телевизия? Или глупави сапунени опери, или лъжи по новините. С една дума — хора...

С други думи — добитък?

Те не са виновни. Те са слаби и разпръснати. Те са хора, а не добитък!

Ние сме добитъкът.

А хората са тревата.

Стоях, облегнат на масата на секретарката, и гледах през прозореца плаващите над града облаци. Защо в Москва небето е

толкова ниско? Никъде другаде не съм виждал толкова ниско небе... освен в Москва през зимата...

— Тревата може да се подстригва — раздаде се глас зад гърба ми. — А може и да се изтръгва с корена. Кос ти харесва повече?

— Добро утро, шефе — казах аз, обръщайки се. — Мислех, че ви няма.

Хесер се прозя. Беше по халат и чехли. Изпод халата се подаваше пижама.

Никога не бих си помислил, че Великият Хесер носи пижама с анимационни герои на Дисни! Като се започне от Мики Маус и Доналд Дък и се свърши с Лило и Стич. Не може Велик, който е живял хиляди години и чете мисли с лекота, да носи такава пижама!

— Спах — каза мрачно Хесер. — Спах спокойно. Легнах си в пет сутринта.

— Извинявайте, шефе — казах аз. Не знам защо, но не ми хрумна друго обръщение освен „шефе“. — Много работа ли имате през нощта?

— Четох книга, много интересна — каза Хесер, включвайки кафемашината. — За мен черно със захар, за теб — с мляко и без захар...

— Нещо магическо ли? — поинтересувах се аз.

— А, не, Головачов! — изфуча Хесер. — Ще взема да подам оставка и ще отида да го помоля да ме вземе за съавтор, да пиша книжки! Вземи си кафето.

Взех си чашата и последвах Хесер в кабинета му.

Тук, както винаги, имаше нови чудесии. В един от шкафовете се бяха появили малки фигурки на мишки — стъклени, оловни, дървени, имаше и керамични чаши и стоманени ножове. На задната стена на шкафа беше облежната стара брошура на ДОСААФ^[2], на обложката на която беше изобразено жури, оценяващо парашут. До нея стоеше обикновена литография, на която се зеленееше малка горичка.

По някаква причина — не можех да разбера каква — всичко това ми навяваше мисли за началните класове в училище.

На стената висеше хокеен шлем със златист цвят, поразително напомнящ плешиво теме. В шлема бяха забити няколко стрелички за игра на дартс.

Хвърляйки поглед към тези вещи, които можеха да означават нещо много важно, но можеха и да не означават абсолютно нищо, аз седнах в едно от креслата за посетители. Забелязах, че в решетъчното кошче за боклук се търкаля някаква книжка с ярка цветна корица. Нима Хесер наистина беше чел Головачев? Но като се вгледах, реших, че греша — на книгата беше написано „Шедьоври на световната фантастика“.

— Пийвай си от кафето, прочиства мозъка сутрин — промърмори Хесер с все същия недоволен тон. Самият той пиеше кафето си шумно, посръбвайки. Създаваше впечатлението, че ако му се даде чинийка и захар на бучки, ще започне да пие направо от чинийката.

— Трябва да получа отговор на няколко въпроса, шефе — казах аз. — На много въпроси.

— Ще получиш — кимна Хесер.

— Различните са много по-слаби в магията от хората.

Хесер се намръщи.

— Глупости. Оксиморон.

— Но нали магическата сила на хората...

Хесер вдигна пръст и го размаха заплашително.

— Стоп. Не бъркай потенциалната енергия с кинетичната!

Беше мой ред да замълча, а Хесер, разхождайки се с чашата из кабинета, заобяснява монотонно:

— Първо... Да, всичко живо е способно да изработва магическа Сила. Всичко живо — не само хората! Дори животните, дори тревата. Има ли тази Сила някакви физически основи, може ли да се измери с някакъв прибор? Не знам. Може би това никой и никога няма да узнае. Второ... Никой не може да управлява собствената си Сила. Тя се разсейва в пространството, поглъща се от Сумрака, една част се улавя от синия мъх, друга част — от Различните. Разбираш ли? Има два процеса — излъчване на собствената Сила и поглъщане на чуждата Сила. Първият е неволен и се усилва според дълбочината на потапяне в Сумрака. Вторият, в една или друга степен, също е присъщ на всички — и на хората, и на Различните. Болното дете моли майка си — поседи с мен, погали ме по коремчето! Майката го гали — и болката минава. Майката иска да помогне на детето си и нейната Сила частично оказва целенасочено действие. Така наречените екстрасенси, тоест хора с

ограничени, кастрирани способности на Различен, са способни да въздействат не само на близки хора, не само под въздействието на душевен порив, но и да лекуват или проклинат чужди хора. Изтичащата от тях Сила е по-оформена. Вече не е пара, но и още не е лед, а вода. Трето... Ние — Различните. При нас балансът между поглъщането и излъчването на Силата е изместен в посока на поглъщането.

— Какво? — възкликнах аз.

— А ти си мислеше, че всичко е просто, като при вампирите? — усмихна се Хесер весело. — Мислиш си, че Различните само вземат, без да дават нищо в замяна? Не, всички ние отдаваме онази Сила, която произвеждаме. Но ако при обикновения човек процесът на поглъщане-излъчване е в динамично равновесие и балансът се нарушава много рядко, вследствие на душевно вълнение, то при нас всичко е различно. Ние сме изначално разбалансиранни. Ние поглъщаме от околния свят повече, отколкото отдаваме.

— И можем да работим с остатъка — казах аз. — Така ли е?

— Ние работим с разликата в потенциалите. — Хесер отново ми се закани с пръст. — Няма значение каква е твоята „магическа температура“... този термин се използваше по-рано от вещиците. Ти можеш да генерираш много Сила, но тогава и скоростта на излъчването ще расте в геометрична прогресия. Има такива Различни... те отдават в общото хранилище на Силата дори повече, отколкото хората, но и поглъщат много. И работят с тази разлика в потенциалите.

Хесер помълча и добави самокритично:

— Но това са редки случаи, признавам. Много по-често Различните отстъпват на хората в способността си да произвеждат магическа Сила, но пък са равни или ги превъзхождат в способността си да я поглъщат. Антоне, в болниците не съществуват такива неща като средна температура. Ние не сме банални вампири. Ние сме и донори.

— Защо не ни учат на това? — попитах аз. — Защо?

— Защото от най-баналната гледна точка ние все пак използваме чужда Сила! — изфуча Хесер. — Ето, ти например — защо цъфна тук толкова рано? Да ми изнасяш гневни тиради! Ах, ама как така, ние използваме генерираната от хората Сила! А нали ти се е налагало да я

събираш директно, да я изсмукваш като истински вампир. Като ти трябваше, не се притесни. Тръгна, целият в бяло, с тъга върху благородното чело! А след теб децата плачеха!

Разбира се, той беше прав. Отчасти.

Но аз вече бях работил достатъчно в Патрула, за да разбера, че частичната истина също е лъжа.

— Учителю... — казах тихо аз и Хесер потрепна.

Бях се отказал да бъда негов ученик в онзи същия ден, когато отнемах Силата от хората.

— Слушам те, ученико — отвърна той, гледайки ме в очите.

— Та нали работата не е в това колко Сила използваме, а колко отдаваме — казах аз. — Учителю, нали целта на Нощния патрул е да разделя и защитава?

Хесер кимна.

— Да разделя и защитава дотогава, докато хората станат по-добри и новите Различни започнат да избират само Светлината?

Хесер кимна отново.

— И всички хора ли ще станат Различни?

— Глупости — поклати Хесер глава. — Кой ти каза това? В някой от документите на Патрула да има такава фраза? А във Великия Договор?

Затворих очи и погледнах към послушно пламналите редове.

„Ние сме Различни...“

— Не, никъде няма такива думи — признах аз. — Но цялото ни обучение, всичките ни действия... всичко е устроено така, че се създава именно такава усещане.

— Това усещане е лъжливо.

— Да, но тази самозаблуда се поощрява!

Хесер въздъхна тежко, погледна ме в очите и каза:

— Антоне, на всички им трябва цел в живота. Висша цел. И на хората, и на Различните. Дори и тази цел да е лъжлива.

— Но това е задънена улица... — прошепнах аз. — Учителю, това е път без изход. Ако победим Тъмните...

— То ще победим Злото, егоизма, себелюбието, равнодушието.

— Но самото ни съществуване — то също е егоизъм и себелюбие!

— Какво предлагаш? — поинтересува се любезно Хесер.

Аз мълчах.

— Имаш ли възражения срещу оперативната работа на Патрулите? Против контролирането на Тъмните? Против помощта за хората, опитите да подобрим социалната система?

Ето тук почувствах почва за реванш.

— Учителю, а какво точно сте дали на Арина през трийсет и първа година? Когато сте се срещнали с нея на хиподрума?

— Парче китайска коприна — отговори спокойно Хесер. — Жена е, все пак, прищели й се хубави парцалки... а годините бяха тежки. Един приятел ми го беше изпратил от Манджурия, стори ми се напълно подходящ подарък... Осъждаш ли ме?

Кимнах.

— Антоне, аз от самото начало бях против глобалния експеримент върху хората — каза Хесер с явно отвращение. — Глупава идея, още от деветнайсети век я обмисляха. Ненапразно Тъмните се съгласиха. Нямаше да има никакви положителни промени. Все същите кървища, войни, глад, репресии...

Той замълча, отвори шумно чекмеджето и извади пура.

— Но Русия сега щеше да е преуспяла страна... — започнах аз.

— Дрън-дрън... — промърмори Хесер. — Не Русия, а Евразийският съюз. Сито социалдемократическо общество. Враждуващо с Азиатския съюз, оглавяван от Китай, и конфедерацията на англоезичните страни, оглавявана от Щатите. Пет-шест локални ядрени конфликта на година... на територията на страните от Третия свят. Битка за ресурси, надпревара във въоръжаването, по-страшна от днешната...

Бях смачкан и разбит. На пух и прах. Но още не се предавах:

— Арина разправяше... град на Луната...

— Да, наистина — кимна Хесер. — Щеше да има лунни градове. Около базите с ядрени ракети. Четеш ли фантастика?

Свих рамене и хвърлих поглед към книжката в кошчето.

— Онова, което писаха американските писатели през петдесетте години — точно то щеше да се случи — поясни Хесер. — Да, космически кораби с атомна тяга... военни. Разбираш ли, Антоне, пред комунизма в Русия имаше три пътя. Първият — да се развие в прекрасно, чудесно общество. Но това е против човешката природа. Вторият — да се изроди и да загине. Това и стана. Третият — да се

превърне в социалдемокрация от скандинавски тип и да помете по-голямата част от Европа и Северна Африка. Уви, сред последствията от този вариант е разделянето на света на три противостоящи блока, а рано или късно — глобална война. Но още преди това хората щяха да разберат за нашето съществуване и щяха да изстребят или заробят Различните. Извинявай, Антоне, но реших, че лунните градове и стоте вида салам през осемдесета година не си заслужават цената.

— Но затова пък сега Америка...

— Стига с тази Америка — намръщи се Хесер. — Почакай до две хиляди и шеста година, пък тогава ще говорим.

Мълчах. Даже не попитах какво е видял Хесер в приближаващата, вече не толкова далечна две хиляди и шеста...

— Разбирам твоите душевни терзания — каза Хесер, посягайки към запалката. — Много цинично ли ще е, ако запуша?

— Ако щете пийте и водка, учителю — сопнах се аз.

— Сутрин не пия водка. — Хесер запуфка, разпалвайки пурата си. — Твоите терзания... твоите... съмнения са ми напълно ясни. Аз също не смятам сегашната ситуация за правилна. Но какво ще стане, ако всички изпаднем в меланхолия и се оттеглим от работата? Ще ти кажа какво! Тъмните с удоволствие ще поемат ролята на пастири на човешкото стадо! Те няма да се притесняват. Ще се зарадват, че им е провървяло... Решавай.

— Какво да решавам?

— Нали дойде с намерение да подадеш оставка! — повиши тон Хесер. — Така че, решавай — оставаш ли в Патрула, или нашите цели не са достатъчно светли за теб?

— При наличие на черен цвят сивият може да се счита за бял — отвърнах аз.

Хесер изсумтя и попита спокойно:

— Какво стана с Арина, избяга ли?

— Избяга. Взе Надечка за заложник и поиска помощ от мен и Светлана.

На лицето на Хесер не трепна нито един мускул.

— Старата гадина, Антоне, си има свои принципи. Може да блъфира както си поиска, но няма да пипне дете. Повярвай ми, познавам я.

— Ами ако не й бяха издържали нервите? — попитах аз, спомняйки си преживяния ужас. — Пука й на нея за Патрулите, че и за Инквизицията! Нея дори от Завулон не я е страх.

— От Завулон може и да не я е страх... — усмихна се Хесер. — Аз съобщих на Инквизицията за вещицата, но се свързах и с Арина. Напълно официално, между другото. Всичко е протоколирано. Тя беше предупредена относно семейството ти. Специално.

Ето това вече беше новина.

Гледах спокойното лице на Хесер и не знаех какво да кажа.

— С Арина имаме дълги отношения, основани на взаимно уважение — поясни Хесер.

— Как се получава така? — попитах аз.

— Кое по-точно? — учуди се Хесер. — Отношенията, основани на взаимно уважение ли? Разбираш ли...

— Всеки път, когато се убежда, че сте гнусен интригант, вие за десет минути ми доказвате, че не съм прав. Ние паразитираме върху хората? Оказва се, че това е за тяхно добро. Страната е в разруха? Могло е да бъде и по-лошо. Дъщеря ми е в опасност? Не, в безопасност е, като малкия Саша Пушкин при дойката си...

Погледът на Хесер се смекчи.

— Антоне, преди много, много време аз бях кльоцав и сополив хлапак... — Той гледаше замислено през мен. — Да. Кльоцав и сополив. И когато се карах със своите наставници, чиито имена няма да ти говорят нищо, аз бях сигурен, че те са гнусни интриганти. А после те ме убеждаваха в обратното. Минаха векове и аз вече имах свои ученици...

Той изпусна кълбо дим и замълча. А и защо ли да продължава.

Векове? Ха! Хиляда години — това е достатъчен срок, за да се научиш да отбиваш всякакви атаки от подчинените си. И то така, че дошли кипящи от възмущение, да си отиват преизпълнени с любов и уважение към шефа. Опитът е огромна сила. По-страшна от магическата.

— Искане ми се да ви видя без маска, шефе — казах аз.

Хесер се усмихна добродушно.

— Кажете ми поне беше ли синът ви Различен? — попитах аз. — Или вие го направихте Различен? Разбирам, че не бива да се разкрива тази тайна, нека всички да си мислят, че...

Юмрукът на Хесер се стовари с грохот върху бюрото, а самият той се надигна и се наведе напред.

— Докога ще чоплиш тази тема? — изръмжа той. — Да, ние с Олга подведохме Инквизицията и получихме право за реморализацията на Тимур! Той трябваше да стане Тъмен, а мен това не ме устройва! Разбра ли? Ако искаш — иди и докладвай на Инквизицията. Само престани с тези брътвежи!

За момент се уплаших. Хесер отново започна да кръстосва кабинета, постоянно изскачайки от чехлите си и жестикулирайки енергично:

— Невъзможно е да направиш човек Различен! Невъзможно! По никакъв начин! Искаш ли да ти кажа истината за твоите жена и дъщеря? Олга се намеси в съдбата на Светлана! Към нея приложи втората половина от Тебешира на Съдбата! Но дори Тебешира на Съдбата не е способен да превърне твоята неродена дъщеря в Различна, ако тя самата не се бе родила Различна! Ние само я направихме още по-силна, дадохме ѝ абсолютната Сила!

— Знаем — кимнах аз.

— Откъде? — изуми се Хесер.

— Арина ми намекна.

— Умна е — кимна Хесер. Пак повиши тон: — Това е! Сега знаеш всичко, свързано с тази тема! Човек не може да стане Различен. Ако използваш най-могъщите артефакти — в началния етап или доста по-късно, — може да го направиш по-силен или по-слаб, да го насочиш към Светлината или към Мрака... В много малки граници, Антоне! Ако Егор не беше неутрален още от начало, ние не бихме могли да изтрием неговото инициране на страната на Мрака. Ако твоята дъщеря не е била длъжна да се роди като Велика Вълшебница, ние никога не бихме могли да я направим Най-великата! За да напълниш съд със Светлина или Мрак, трябва да имаш този съд! От нас зависи какво ще налеем вътре — но не сме способни да направим самия съд! Дреболии, само дреболии — с това сме принудени да работим! А ти предполагаш, че човек може да се превърне в Различен!

— Борис Игнatieвич — обърнах се аз към Хесер с руското му име, сам не знам защо. — Извинявайте, ако дрънкам глупости, но не мога да разбера как така не сте намерили Тимур по-рано? Та той е ваш син и на Олга! Не го ли усещахте? Дори и на разстояние?

В този момент Хесер неочаквано посърна. На лицето му се изписаха едновременно вина и объркване.

— Антоне, макар и да съм стар интригант... — той помълча. — Нима мислиш, че бих позволил собственият ми син да расте в детски дом, в бедни и страдания? Мислиш, че не ми се ще и на мен малко топлина и ласки? Да се почувствам като човек? Да си поиграя с бебето, да ида с хлапето на футбол, да науча младежа да се бръсне, да приема юношата в Патрула? Не, кажи поне една причина, заради която съм позволил синът ми да живее и остарява далеч от мен! Аз съм лош баща, безсърдечен гад? Да допуснем. Но тогава защо съм решил да го направя Различен? Защо са ми тези проблеми?

— Но защо не сте го намерили по-рано? — възкликнах аз.

— Ами защото, когато се роди, си беше най-обикновено дете! Без ни най-малък потенциал на Различен!

— Случва се — казах неуверено аз.

Хесер кимна:

— Съмняваш ли се? И аз се съмнявам... трябваше да усетя зачатъците на Сила в Тимур! Но ги нямаше...

Той разпери ръце, седна. Промърмори:

— Така че не ми приписвай невъзможни подвизи. Не мога да правя хората Различни. — Помълча и изведнъж добави прочувствено: — Но ти си прав. Трябваше да го усетя по-рано! Е, да разпознаеш потенциалния Различен в чужд човек на години — случва се. Но в родния си син? Когато съм люлеел на ръце, в който съм мечтал да видя Различен? Не знам. Значи способностите му са били твърде слаби... или вече съм бил изкуфял.

— Има още един вариант — казах аз неуверено.

Хесер ме погледна изпод вежди и сви рамене:

— Вариантите винаги са повече от един. Какво имаш предвид?

— Някой може да превръща хората в Различни. Този някой е намерил Тимур и го е превърнал в потенциален Различен. След това сте го усетили...

— Олга го усети... — промърмори Хесер.

— Добре, Олга. И след това сте започнали да действате. Мислили сте си, че заблуждавате Инквизицията и Тъмните. А са заблуждавали вас.

Хесер изсумтя.

— Ама допуснете поне за миг, че е възможно да се превърне човек в Различен! — помолих го аз.

— И защо е било направено това? — попита Хесер. — Аз съм готов да повярвам във всичко, само ми покажи причините. Искали са да подмамат в капан мен и Олга? Едва ли. Всичко мина гладко, без никакви спънки.

— Не знам — признах аз и добавих отмъстително, изправяйки се: — Но на ваше място не бих се отпуснал, шефе. Свикнали сте вашите интриги винаги да са най-фините, но нали вариантите винаги са повече от един.

— Умник... — намръщи се Хесер. — Я изчезвай при Светлана... Не, почакай.

Той пхна ръка в джоба на халата си и извади мобилен телефон, който не звънеше, а само вибрираше нервно.

— Сега, само минутка... — кимна ми Хесер и продължи вече в слушалката, със съвсем различен глас: — Да!

Аз се отдалечих деликатно към шкафовете и започнах да разглеждам магическите дрънкулки. Добре, фигурките на чудовища можеха да служат да речем, за призоваването им. А за какво беше камшикът? Нещо като „бича на Шааб“?

— Идваме веднага — изрече бързо Хесер и затвори мобилния телефон. — Антоне!

Когато се обърнах, Хесер тъкмо приключваше с преобличането: прокарваше ръка по тялото си, халатът и пижамата се свиваха, променяха цвета и шарките си, превръщайки се в строг сив костюм. С едно последно махване Хесер си окачи вратовръзка, вече завързана в строг уиндзорски възел. И всичко това не беше илюзия — Хесер наистина създаваше костюм от пижамата.

— Антоне, ще се наложи да направим малка разходка... до къщурката на злата вещица.

— Хванали ли са я? — попитах аз, опитвайки се да определя какво всъщност чувствам. Приблжих се към него.

— Не, по-лошо. Вчера вечерта, по време на обиска, в жилището на Арина са намерили тайник. — Хесер махна с ръка и във въздуха се отвори портал. Добави мъгляво: — Там вече... са се събрали доста хора. Да вървим.

— Какво има в тайника? — възкликнах аз.

Но ръката на Хесер вече ме буташе в светеция бял овал.

— Пригответи се — достигна до мен съветът му.

Пътят през портала отнема някакво време — секунди, минути, а понякога дори часове. Това зависи не от разстоянието, а от точността на насочването. Аз не знаех кой е прекарал портала до къщата на Арина, не знаех и колко ще вися в млечнобялата пустота.

Тайник в дома на Арина. Е, и какво от това? Всеки Различен си прави вкъщи тайници за магически предмети.

Какво е изплашило толкова Хесер... Бях сигурен, че шефът е изплашен и разстроен, лицето му беше станало твърде каменно и спокойно!

Кой знае защо си представих някакви ужасии, например детски трупове в мазето. Ето ти повод Хесер да се паникьоса, а уж беше сигурен, че Арина няма да пипне Надюшка!

Не, не може да бъде...

С тази мисъл се изтърсих от портала — точно напред стаичката.

А тук наистина беше многолюдно.

— Дръпни се! — извика Костя и ме хвана за ръката. Едва успях да направя крачка встрани и от портала излезе Хесер.

— Приветствам те, Велики — изрече Завулон някак удивително учтиво, без обичайната си язвителност.

В същото време аз се оглеждах. Шестима непознати Инквизитори — в плащове, с нахлупени над лицата им качулки, както си му беше редът. Едгар, Завулон и Костя — също ясно. Светлана! Погледнах я изплашено, но тя веднага поклати глава успокояващо. Значи с Надя всичко е наред...

— Кой води разследването? — попита Хесер.

— Триумвират — отвърна бързо Едгар. — Аз от Инквизицията, Завулон от Тъмните и... — той погледна Светлана — и както решите.

— Аз — кимна Хесер. — Светлана, благодаря ти. Признателен съм ти.

Нямаше нужда от обяснения. Каквото и да беше станало тук, Светлана се бе появила първа от Светлите и беше започнала да действа от името на Нощния патрул.

Можеше да се каже, че се е върнала на служба.

— Да ви въведа ли в обстановката? — попита Едгар.

Хесер кимна.

— А Городецки? — уточни Едгар.

— С мен е.

— Ваше право е. — Едгар ми кимна. — И така, тук имаме извънредно произшествие...

Защо говори с думи?

Опитах се да задам този въпрос на Светлана и се протегнах мислено към нея...

Но се натъкнах на плътна стена.

Инквизицията беше блокирала района. Ето защо на Хесер му позвъниха по телефона, а не се свързаха мислено с него. Каквото и да бе станало тук, то трябваше да остане в тайна.

Следващите думи на Едгар потвърдиха мисълта ми.

— Понеже случилото се трябва да бъде запазено в пълна тайна — каза той, — аз моля всички присъстващи да свалят защитата си и да се приготвят за получаване на знака на Наказващия огън.

Погледнах с крайчеца на околото си към Хесер — той вече разкопчаваше ризата си. Завулон, Светлана, Костя, дори самият Едгар — всички се събличаха!

Примирен, аз свалих тениската си. Наказващият огън, значи...

— Ние, присъстващите, се заклеваме никога, никъде и никому — с единствено изключение пред върховния Трибунал на Инквизицията — да не разгласяваме това, което ще ни се разкрие по време на разследването на това произшествие — каза Едгар. — Заклевам се!

— Заклевам се — каза Светлана и ме хвана за ръка.

— Заклевам се — прошепнах аз.

— Заклевам се, заклевам се, заклевам се — раздаде се от всички посоки.

— Ако наруша тази клетва, нека ме унищожи ръката на Наказващия огън — завърши Едгар.

Пръстите му блеснаха с ослепително червено сияние. Във въздуха сякаш увисна горящ отпечатък на ръката му, размножи се и дванайсет плаващи длани заплуваха към нас. Много бавно — и това беше най-плашещото.

Знакът докосна първо самия Едгар. Лицето на Инквизитора се изкриви, на кожата му за момент избиха още няколко такива пурпурни отпечатъка.

Това май беше болезнено...

Хесер и Завулон понесоха стоически докосването на знака и ако не ме лъжеха очите, такива знаци вече се бяха сплели в гъста мрежа върху телата им.

Някой от Инквизиторите извика.

Това май беше много болезнено...

Заклинанието ме докосна и аз разбрах, че греша. Не беше просто болезнено, беше непоносимо! Струваше ми се, че ме жигосват с нажежено клеймо, и не просто ме жигосват, а прогарят тялото ми от край до край!

Когато кървавата мътилка пред очите ми се разнесе, аз с учудване разбрах, че съм успял да се задържа на крака — за разлика от двама Инквизитори.

— А разправят, че раждането е болезнено... — каза тихо Светлана, закопчавайки блузата си. — Ха...

— Искам да напомня, че ако знакът сработи, ще бъде още по-болезнено... — промърмори Едгар. В очите на Тъмния имаше сълзи. — Това е за общото благо.

— Стига лирични отклонения! — прекъсна го Завулон. — След като си станал главен, дръж се адекватно.

Наистина, къде ли беше Витезслав?

Все пак е отлетял за Прага?

— Моля, след мен — каза Едгар, като все още се мръщеше. Тръгна към стената.

Тайници могат да се правят по много начини. От най-баналния — магически замаскиран сейф в стената, до обграден с мощни заклинания склад в Сумрака.

Този тайник беше доста оригинален. Когато Едгар влезе в стената, пред него за момент се появи тясна, сякаш несъразмерна с човешкото тяло пролука — аз веднага си спомних този хитър и сложен метод, смес от магия за илюзия и магия за пренасяне. От някакво ограничено пространство, например от стая, се взимат парченца пространство — тесни ивици край стените — и се съединяват магически в единен „килер“. Сложно и доста опасно нещо, но Едгар влезе спокойно в тайника.

— Няма да се поберем всичките — измърмори Хесер и погледна към инквизиторите. — Доколкото разбирам, вече сте били там? Почакайте ни тук.

Притеснен да не спрат и мен, аз пристъпих напред и стената послушно се разтвори. Защитните заклинания вече бяха премахнати.

Килерчето се оказа не чак толкова малко — поне три на три метра. В него дори имаше прозорец — точно по същия начин „изрязан“ от парчета от другите прозорци. Пейзажът от прозореца изглеждаше фантасмагоричен — ивици гора, половин дърво, парченце небе, и всичко това разбъркано в пълен безпорядък.

Но в килера имаше още нещо, заслужаващо далеч по-голямо внимание.

Хубав костюм от плътна сива тъкан, елегантна риза — бяла, копринена, с дантели по яката и маншетите, изискана вратовръзка — сребристосива с червена искра, чифт великолепни черни кожени обувки, от които се подаваха бели чорапи. Всичко това лежеше на пода наред килера. Бях сигурен, че вътре в костюма имаше копринено бельо с ръчно избродирани монограми.

Впрочем нямах никакво желание да се ровя в дрехите на Висшия вампир Витезслав. Плътен сив прах, изпълващ дрехите и разсипан наоколо — това бе всичко, което бе останало от инспектора от Европейското бюро на Инквизицията.

Светлана, влязла в килера след мен, само въздъхна и ме хвана за ръка. Хесер изсумтя мрачно. Завулон въздъхна и то, както ми се стори, напълно искрено.

Последният влязъл, Костя, не издаде нито звук. Само стоеше като омагьосан, взрян в жалките останки на своя съплеменник.

— Както разбирате, господа — каза тихо Едгар, — станалото е чудовищно само по себе си. Убит е Висш вампир. Убит е бързо и без следи от борба. Предполагам, че това не е по силите дори на уважаемите Висши, присъстващи тук.

— Присъстващите тук Висши не са толкова тъпи, че да нападнат сътрудници на Инквизицията — изрече тежко Хесер. — Впрочем, ако Инквизицията настоява за проверка...

Едгар поклати глава:

— Не. Повиках ви тук именно защото не ви подозирам в нищо. Стори ми се разумно да поискам вашия съвет, преди да информирам Европейското бюро. Все пак това е територия на московските Патрули.

Завулон клекна край останките, загреба малко пепел, разтърка я с пръсти, помириса я, даже ми се стори, че я докосна с език... Надигна

се с въздишка и промърмори:

— Витезслав... Дори не си представям кой е способен да го унищожи. Аз... — той се поколеба за миг — аз бих помислил три пъти, преди да вляза в схватка с него. А вие, колега?

Погледна към Хесер. Той не бързаше с отговора, а разглеждаше праха е ентусиазма на млад природолюбител.

— Хесер? — повтори Завулон.

— Да, да... — кимна Хесер. — Аз бих могъл. Всъщност, случвало се е да... имаме някои разногласия. Но да го направя толкова бързо... и толкова чисто... — Хесер разпери ръце. — Не, не бих могъл. Уви. Даже малко завиждам.

— Печатът — предпазливо напомних аз. — При временна регистрация на вампирите се слага печат...

Едгар ме погледна, сякаш бях изтърсил някаква глупост:

— Не и на сътрудниците на Инквизицията.

— И не на Висшите вампири! — добави предизвикателно Костя. — Печат се поставя на слабите, които не умеят да се контролират, още начинаещите вампири и върколаци.

— Всъщност аз отдавна се каня да поставя въпроса за премахването на тези дискриминационни ограничения — вмъкна Завулон. — Не бива да се слага печат на вампирите и върколаците, като се започне от второ, а още по-добре — от трето равнище...

— Дай да отменим и взаимната регистрация по местожителство — изрече Хесер подигравателно.

— Прекратете този спор! — каза Едгар неочаквано властно. — Неосведомеността на Городецки не е повод да организирате диспут! Освен това... прекратяването на съществуването на вампира Витезслав не е най-страшното.

— А кое може да е по-страшно от Различен, който като на шега убива Висш? — попита Завулон.

— „Фуаран“ — отвърна простиичко Едгар. — Книгата „Фуаран“, заради която са го убили.

[1] Героят има предвид повестта на братя Стругацки „Понеделник започва в събота“. — Бел.прев. ↑

[2] Доброволно дружество за съдействие на авиацията, армията и флота. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Завулон се усмихваше. Беше очевидно, че не вярва ни най-малко на Едгар.

А Хесер явно се вбеси. И нищо чудно. Първо аз му досаждах с „Фуаран“, а сега и Инквизиторът.

— Уважаеми... европейски инспекторе — след кратка пауза шефът все пак намери достатъчно язвително обръщение. — Аз се увличам от митология не по-малко от вас. Разказите за „Фуаран“ са много разпространени сред вещиците, но ние прекрасно разбираме, че това е само опит да придадат повече блясък на своята... каста. Точно такива фолклорни мотиви има при върколаците, вампирите и други Различни, които по волята на съдбата играят второстепенна роля в обществото. Но пред нас стои реален проблем и да се задълбочаваме в дебрите на древните суеверия...

Едгар го прекъсна:

— Разбирам гледната ви точка, Хесер. Но работата е там, че преди два часа Витезслав се свърза с мен по мобилния телефон. Той проверяваше вещите на Арина и се беше натъкнал на тайника. Общо взето... Витезслав беше много възбуден. Каза, че в тайника се намира книгата „Фуаран“. И че тя е истинска. Аз... трябва да призная, че се отнесох скептично. Витезслав е личност, която лесно се увлича.

Хесер поклати глава скептично.

— Не пристигнах веднага тук — продължаваше Едгар. — Витезслав каза, че е извикал сътрудниците на Инквизицията от блокадата.

— Страхувал ли се е от нещо? — попита рязко Завулон.

— Витезслав? Не мисля, че от нещо конкретно. Но това е стандартна процедура при откриване на артефакти с такава сила. Завърших обхода на постовете и тъкмо разговарях с Константин, когато нашите сътрудници доложиха, че са заели позиции около къщата, но не усещат присъствието на Витезслав. Аз им наредих да влязат. Те съобщиха, че и вътре няма никого. В този момент... — Едгар се поколеба — малко се обърках. Защо Витезслав ще се крие от

колегите си? Взех Костя и пристигнахме тук колкото се може по-бързо. Това отне около четирийсет минути, не исках да пътуваме през Сумрака, защото можеше да ни потрябват всички налични сили, а сътрудниците не успяха да отворят качествено портал, защото тук има твърде много магически артефакти...

— Ясно — каза Хесер. — После?

— Къщата беше блокирана, двама сътрудници дежуреха вътре. Заедно с тях влязохме в тайника и намерихме останките на Витезслав.

— Колко време Витезслав е стоял без охрана? — попита Хесер все така недоверчиво, но вече с нотка на интерес.

— Около час.

— И още четирийсет минути Инквизиторите са охранявали трупа му. Те са шестима, от четвърто и трето равнище на Силата. — Хесер се намръщи. — Силен маг е способен да мине, без да го забележат.

— Едва ли — поклати глава Едгар. — Да, те са от четвърто и трето равнище, само Роман е почти на второ, но са снабдени с *наши* охранителни амулети. Дори Велик не би могъл да мине.

— Значи убиецът е бил тук преди тяхното пристигане.

— Най-вероятно — потвърди Едгар.

— Маг, достатъчно силен, за да убие бързо Висш вампир... — поклати глава Хесер. — Имам само една кандидатура.

— Вещицата — промърмори Завулон. — Ако тя наистина е притежавала „Фуаран“, то би могла да се върне за нея.

— Първо да я изостави, а после да се върне? — възкликна Светлана. Разбрах, че тя се опитва да защити Арина. — Това не е логично!

— Ние с Антон я преследвахме — обясни Едгар. — Тя избяга панически. Явно не е напуснала района веднага, както предполагаме, а се е стаила наблизко и когато Витезслав е намерил книгата, е усетила това и се е паникьосала.

Хесер погледна мрачно към мен и Светлана, но не каза нищо.

— А може би Витезслав сам е причинил смъртта си? — не се предаваше Светлана. — Намерил е книгата, опитал се е да сътвори някакво заклинание от нея... и е загинал. Такива случаи не са рядкост!

— Аха — заяде се Завулон. — А през това време на книгата й поникнали крачка и е избягала.

— Не бих изключил и тази версия. — Сега вече Хесер се застъпи за Светлана. — Може да са поникнали. Може и да е избягала.

Настъпи тишина и в нея смехът на Завулон прозвуча особено силно:

— Виж ти! Нима вярваме във „Фуаран“?

— Вярвам в това, че някой е убил Висш вампир с лекота — каза Хесер. — И този някой не се страхува нито от Патрулите, нито от Инквизицията. Дори само този факт изисква бързо и ефективно разследване. Не смятате ли така, колега?

Завулон кимна неохотно.

— Ако допуснем дори за миг, че „Фуаран“ наистина е била тук... — Хесер поклати глава. — Ако всички слухове за тази книга са верни...

Завулон кимна отново.

Двамата Велики замряха, взирайки се един в друг. Или играеха на гледанка, или независимо от всичките защиты успяваха да проведат някакъв магически разговор.

Приблжих се към останките на вампира и приклекнах.

Неприятен тип. Беше неприятен дори за вампир.

И все пак — свой.

Различен.

Зад гърба ми Едгар мърмореше нещо за необходимостта да привлече свежи сили, за това, че залавянето на Арина е станало жизнено необходимо. Не й беше провървяло на вещицата. Едно нещо е нарушаване на Договора, мащабно, но отдавнашно. Съвсем друго — убийството на Инквизитор.

А и всички факти бяха против нея. Кой друг можеше да е толкова силен, че да повали Висшия вампир?

Но кой знае защо аз не вярвах във вината на Арина...

Останките на Витезслав по някаква причина не предизвикваха дори най-малко отвращение. Явно в него вече не бе останало нищо човешко, нямаше следа дори от костите. Сива прах, наподобяваща пепел от влажна цигара, запазваща формата, но напълно еднородна по структура. Докоснах онова, което смътно приличаше на свит юмрук — и изобщо не се учудих, когато пепелта се разпадна, разкривайки смачкано бяло листче.

— Бележка — казах аз.

Настъпи гробна тишина. Тъй като никой не възрази, аз взех листа, разгънах го и го прочетох. Едва тогава погледнах към маговете.

Лицата на всички бяха толкова напрегнати, сякаш очакваха да чуят: „Витезслав е написал преди смъртта си името на убиеца... това сте вие!“

— Не го е писал Витезслав — казах аз. — Това е почеркът на Арина, тя ми написа обяснителна бележка...

— Чети — нареди Едгар.

— „Господа Инквизитори“ — прочетох аз на висок глас, — „ако четете това, значи сте си припомнили старото, не сте се успокоили. Предлагам да решим нещата с мир. Вие получавате книгата, която търсехте. Аз получавам опрощение.“

— Търсили сме я, значи? — попита Хесер много спокойно.

— Инквизицията търси всички артефакти — отвърна Едгар също толкова спокойно. — Включително и онези, които са класифицирани като митологични.

— Би ли получила опрощение? — попита неочаквано Светлана.

Едгар я погледна недоволно, но отвърна:

— Ако тук лежеше „Фуаран“? Не решавам аз, но, най-вероятно да. Ако това е истинската „Фуаран“.

— Сега съм склонен да мисля, че е истинската... — каза тихо Хесер. — Едгар, бих искал да се посъветвам със сътрудниците си.

Едгар само разпери ръце. Сигурно никак не му се искаше да остава насаме със Завулон и Костя, но лицето му остана невъзмутимо.

Ние със Светлана излязохме от тайника подир Хесер.

Инквизиторите ни посрещнаха с такива подозрителни погледи, сякаш смятаха, че сме убили всички Тъмни. Хесер не се притесни от това.

— Ние се оттегляме на съвещание — каза небрежно той, насочвайки се към вратата. Инквизиторите се спогледаха, но не започнаха да спорят — само единият от тях тръгна към тайника, но ние вече излизахме от къщичката на вещицата.

Тук, наскре гората, ми се струваше, че утрото още не е настъпило. Наоколо цареше тайнствен полумрак, като в най-ранния утринен час. Погледнах учудено нагоре и забелязах, че небето наистина е неестествено сиво, сякаш го гледах през тъмни очила. Явно

така се проявяваше в обикновения свят магическата защита, сложена от Инквизиторите.

— Всичко се руши... — промърмори Хесер. — Всичко е неправилно...

Погледът му пробяга от мен към Светлана и обратно. Сякаш не можеше да реши кой от нас му е нужен сега.

— „Фуаран“ наистина ли е била там? — попита Светлана.

— Изглежда, че да. Явно книгата съществува. — Хесер изкриви лице. — Колко зле... колко лошо...

— Ще се наложи да намерим вещицата — каза Светлана. — Ако искате...

Хесер поклати глава.

— Не, не искам. Арина трябва да се измъкне.

— Разбирам. — Аз хванах Светлана за ръката. — Ако заловят Арина, тя може да признае кой е бил онзи Светъл...

— Арина не знае кой е бил онзи Светъл — прекъсна ме Хесер. — Онзи Светъл се срещаше с нея маскиран. Тя може да подозира, да се досеща, може да бъде сигурна — но няма нито едно доказателство. Работата е в друго...

В този момент разбрах всичко.

— „Фуаран“?

Хесер кимна:

— Да. Затова ви моля...

Той не успя да завърши — аз казах бързо:

— Ние не знаем къде е Арина. Нали, Света?

Светлана се намръщи, но кимна.

— Благодаря — каза Хесер. — Това първо. Сега за второто. Трябва да намерим книгата „Фуаран“. На всяка цена. Вероятно ще бъде сформиран отряд за търсене. Искам от наша страна в него да влезе Антон.

— Аз съм по-силна — каза тихо Светлана.

— Това вече не играе никаква роля — поклати глава Хесер. — Абсолютно никаква. Ти ще ми бъдеш нужна тук.

— Защо? — напрегна се тя.

Хесер се поколеба за секунда. После каза:

— За да може в случай на нужда да инициираш Надя.

— Ти си откачил — изрече с леден глас Светлана. — На нейната възраст и с нейната Сила не бива да става Различна!

— Може да се получи така, че да нямаме друг избор — промърмори Хесер. — Светлана, ти решаваш. Само те моля да останеш тук, близо до детето.

— Не се и съмнявай! — отрязва Светлана. — Няма да сваля поглед от нея.

— Много добре — усмихна се Хесер и се запъти обратно към вратата. — Влизайте, съвещанието ни скоро ще започне.

Веднага щом вратата се затвори зад него, Светлана се обърна към мен и попита настоятелно:

— Разбираш ли нещо?

Кимнах.

— Хесер не е можел да намери сина си. Той наистина е бил само човек! Станал е Различен съвсем наскоро.

— Арина?

— Очевидно. Събудила се, огледала се. Изяснила е кой и къде е главен сега...

— И с помощта на „Фуаран“ тайно е направила подарък на Хесер? Превърнала е сина му в Различен? — Светлана сви рамене. — Не може да бъде, за какво ѝ е това? Нима са чак такива приятели?

— Как защо? Сега Хесер ще положи всички усилия Арина да не бъде намерена. Застраховала се е, не разбираш ли?

Светлана присви очи и кимна:

— Слушай, ами Дневният патрул...

— Откъде да знаем какво е предприела по отношение на Завулон? — свих рамене аз. — Не знам защо, но ми се струва, че и Дневният патрул няма да прояви излишно усърдие в търсенето на вещицата.

— Ама че хитра гадина — каза Светлана без злоба. — Напразно съм подценявала вещиците. А това за Надя разбра ли го?

Поклатих глава.

Казаното от Хесер наистина беше пълна глупост. Понякога инициираха деца-Различни на пет или шест годишна възраст, но не и по-рано. Дете, получило способностите на Различен и неспособно да ги контролира, е същинска ходеща бомба. Особено толкова силна

Различна като Надюшка. Дори самият Хесер нямаше да може да я спре, ако тя се разлигави и започне да използва Силата си.

Не, думите на Хесер просто не ми се побираха в главата!

— Ще му изтръгна ръцете и ще му ги сложа на мястото на краката — обеща Светлана напълно спокойно. — Нека само още веднъж да спомене, че Надя трябва да се инициира. Е, ще тръгваме ли?

Хванати за ръце — сега много ни се искаше да бъдем по-близо един до друг — ние се върнахме в къщата.

Инквизиторите, които по воля на съдбата се оказаха приобщени към тайната, отново бяха изпратени да пазят около къщата, а нашата шесторка седеше край масата.

Хесер пиеше чай. Свари го сам, използвайки не само запарката, но и билките от обилните запаси на вещицата. Аз също си взех чашка. Чаят миришеше на мента и хвойна, беше горчив и тръпчив, но ободряваше. Никой друг не се съблазни от чая — Светлана опита учтиво и остави чашата.

Бележката лежеше на масата.

— Преди двацет и два — двацет и три часа — каза Завулон, гледайки хартията. — Написала е бележката преди вашето посещение, Инквизиторе.

Едгар кимна и добави неохотно:

— Може би... може би дори по време на нашето посещение. Беше ни трудно да я преследваме в дълбините на Сумрака, имала е достатъчно време да се приготви и да напише бележката.

— Тогава нямаме основание да подозираме вещицата — промърмори Завулон. — Тя е оставила книгата, за да се откупи. Не е имала никаква причина да се връща за нея и да убива Инквизитора.

— Съгласен съм — кимна Хесер след кратка пауза.

— Поразително единомислие на Тъмни и Светли... — каза Едгар. — Вие ме плашите, господа.

— Не е време за разногласия — отвърна Завулон. — Трябва да намерим убиеца и книгата.

Определено си имаше свои причини да защитава Арина!

— Добре — кимна Едгар. — Връщаме се в началото Витезслав ми звъни и ми съобщава за „Фуаран“. Никой не е чул разговора.

— Всички разговори по мобилните телефони се подслушват и записват... — вметнах аз.

— Какво предполагаш, Антоне? — погледна ме Едгар с ирония.
— Че човешките спецслужби провеждат разработка срещу Различните? И когато са чули за книгата, незабавно са изпратили тук агент? И този агент е убил Висш вампир?

— Антон не греши чак толкова много — застана на моя страна Хесер. — Вие знаете, Едгар, че всяка година ни се налага да пресичаме човешки действия, насочени към нашето разкриване. Знаете и за спецотделите на тайните служби...

— Там има наши — възрази Едгар. — Но дори да предположим, че отново търсят Различни и че има изтичане на информация, то смъртта на Витезслав пак си остава загадка. Никакъв Джеймс Бонд не може да се приближи незабелязано до него.

— Кой е този Джеймс Бонд? — поинтересува се Завулон.

— Това е от митологията — усмихна се Хесер. — Съвременната митология. Господа, нека не губим време напразно. Ситуацията е напълно ясна — Витезслав е убит от Различен. Силен Различен. И най-вероятно такъв, на когото Инквизиторът се е доверявал.

— Той не се доверяваше на никого, дори и на мен — промърмори Едгар. — Подозрителността е в кръвта на вампира... извинете за каламбура.

Никой не се усмихна. Костя погледна накриво Едгар, но си замълча.

— Предлагаш да проверим паметта на всички присъстващи? — любезно уточни Хесер.

— А ще се съгласите ли? — поинтересува се Едгар.

— Не — отсече Хесер. — Ценя работата на Инквизицията, но всичко си има граници!

— Тогава сме в задънена улица — разпери ръце Едгар. — Господа, ако не се съгласите да сътрудничите...

Светлана се изкашля деликатно и попита:

— Може ли?

— Да, да, разбира се — кимна любезно Едгар.

— Струва ми се, че вървим по грешен път — каза тя. — Решихте, че трябва първо да намерим убиеца и тогава ще намерим и книгата.

Така е, но убиецът е неизвестен. Тогава да се опитаме да намерим книгата. Чрез „Фуаран“ ще стигнем до убиеца.

— И как ще търсиш книгата, Светла? — попита Завулон с ирония. — Ще повикаш Джеймс Бонд ли?

Светлана протегна ръка и докосна предпазливо бележката на Арина.

— Ето... доколкото разбирам, вещицата я е сложила върху книгата. Или дори я е пхнала между страниците. Известно време тези две неща са били заедно, а книгата сама по себе си е магическа и могъща вещ. Ако създадем подобие... нали знаете, както учат начинаещите магове...

Под погледите на Висшите тя се смути и започна да се обърква, но и Завулон, и Хесер я гледаха с одобрение.

— Да, има такава магия — промърмори Хесер. — Ама как, помня, разбира се... веднъж ми откраднах коня, само юздата остана... — той замълча, погледна накриво Завулон, после предложи много дружелюбно: — Моля ви, Тъмен. Създайте подобие!

— Предпочитам да го направите вие — каза Завулон не по-малко любезно. — За да няма излишни подозрения в неискреност.

Нещо не беше наред! Но какво?

— Е, тогава, както казва народът — „първият камшик — по доносника!“ — отвърна весело Хесер. — Светлана, идеята ти е приета. Действай.

Светлана погледна смутено Хесер:

— Борис Игнatieвич... извинете, това са толкова прости действия... отдавна не съм ги извършвала. Може би трябва да помолим някой от младшите магове?

Ето каква била работата... Тривиалната магия, на която учат начинаещите Различни, не се оказа по силите на Великите. Те се объркаха — объркаха се като академици, на които са предложили да умножат числата в колонката или да запълнят редовете с красиви ченгелчета!

— Позволете на мен — казах аз и без да дочакам отговор, протегнах ръка към бележката. Примижях, за да може сянката от ресниците ми да падне върху очите ми, и погледнах през Сумрака към сивото листче хартия. Представих си книгата — дебело томче с

подвързия от човешка кожа, дневника на прокълнатата от хора и Различни вещица...

Образът бавно започна да се появява. Книгата се оказа почти такава, каквато си я представях, само ъгълчетата на подвързията бяха обковани със златисти метални триъгълници. Явно — по-късна добавка; някой от собствениците на книгата се беше погрижил за съхраняването ѝ.

— Ето каква била! — каза Хесер с жив интерес. — Наистина, наистина...

Маговете се надигнаха, наведоха се над масата и заразглеждаха образа на книгата, видим само за Различните. Хартийката потрепваше леко върху масата, сякаш имаше въздушно течение.

— А не може ли да я отворим? — попита Костя.

— Не, това е само образ, той не носи в себе си вътрешната същност на нещата... — каза дружелюбно Хесер. — Давай, Антоне, фиксирай... и измисли някакъв търсец механизъм.

Успях да фиксирам образа без особени усилия. Но да измисля търсец механизъм — за това определено не бях подготвен. Накрая се спрях на гротескно подобие на компас — огромен, колкото чиния, с въртяща се на ос стрелка.

Единият край на стрелката светеше по-ярко — той трябваше да сочи „Фуаран“.

— Добави енергия — поръча Хесер. — Нека да може да работи поне една седмица... всичко се случва.

Аз добавих и се отпуснах — напълно изтощен, но доволен.

Гледахме към увисналия в Сумрака „компас“. Стрелката сочеше право към Завулон.

— Това шега ли е, Городецки? — поинтересува се той, стана и се отдръпна встрани.

Стрелката не помръдна.

— Добре — каза доволно Хесер. — Едгар, нека всичките ти сътрудници да се върнат тук.

Едгар бързо отиде до вратата, повика ги и се върна до масата.

Един след друг Инквизиторите влизаха в стаята. Стрелката не помръдваше. Сочеше към пустотата.

— Което и трябваше да се докаже — произнесе успокоено Едгар. — Никой от присъстващите не е замесен в кражбата на книгата.

— Потрепва — каза Завулон, вглеждайки се в компаса. — Стрелкичката потрепва. И тъй като не забелязахме крачета по книгата...

Той се разсмя с неприятен, зъл смях, потупа Едгар по рамото и попита:

— Е, какво, стари приятелю? Трябва ли ти помощ в задържането?

Едгар също гледаше внимателно компаса. После попита:

— Антоне, каква е точността на уреда?

— Боя се, че е доста малка — признах аз. — Все пак следата на книгата беше много слаба.

— Точността? — повтори Едгар.

— Стотина метра — предположих аз. — Може би петдесет. Доколкото разбирам, на по-близко разстояние сигналът ще е твърде силен и стрелката ще започне да се върти безцелно. Съжалявам.

— Не се вълнувай, Антоне, ти направи всичко както трябваше — похвали ме Хесер. — При такава слаба следа никой не би се справил по-добре. Щом са сто метра, нека да са сто... Можеш ли да определиш разстоянието до целта?

— Приблизително, според яркостта на светенето... Около сто и десет — сто и двайсет километра.

Хесер се намръщи:

— Книгата вече е в Москва. Губим време, господа. Едгар!

Инквизиторът пхна ръка в джоба си и извади жълто-бяла костена топка. Външно приличаше на обикновена топка за американски билиард, само че малко по-малка, а по повърхността ѝ бяха гравирани непонятни пиктограми. Едгар стисна топката в юмука си и се съсредоточи.

След миг почувствах, че нещо се променя. Сякаш до момента във въздуха бе висяла невидима за окото, но осезаема пелена, а сега тя изчезваше, свиваше се, всмукваше се в костеното топче...

— Не знаех, че на Инквизицията са ѝ останали още минойски сфери — каза Хесер.

— Без коментар — усмихна се Едгар, доволен от ефекта. — Край, бариерата е свалена. Отваряйте портал, Велики!

Естествено. Директният портал, без да е насочен към ориентири от отвъдната страна, е задача за Великите. Едгар или не можеше да го

направи, или си пазеше силите...

Хесер хвърли поглед към Завулон и попита:

— Отново ли ще ми се доверите?

Завулон безмълвно махна с ръка и във въздуха се отвори портал, наситен с тъмнина. Завулон влезе първи, след него и Хесер, давайки ни знак да го последваме. Аз взех скъпоценната бележка на Арина заедно с невидимия магически компас и тръгнах след Светлана.

Въпреки разликата във външния си вид, отвътре порталът изглеждаше по абсолютно същия начин. Млечна мъгла, усещане за бързо движение, пълна загуба на чувство за време. Опитах се да се съсредоточа — сега щяхме да се озовем до престъпника, убиеца на Висшия вампир. Разбира се, сред нас бяха Хесер и Завулон; Светлана им отстъпваше само по опит, но не и по сила; Костя, макар и млад, все пак беше Висш; а тук беше и Едгар със своята група и пълни джобове с инквизиторски артефакти. И все пак схватката можеше да се окаже смъртно опасна.

Но в следващия момент разбрах, че схватка няма да има.

Във всеки случай, не и сега.

Стояхме на един от пероните в Казанската гара. До нас нямаше никого — хората усещат, когато наблизо се отваря портал, и неволно се отдръпват встрани. Но наоколо цареше стълпотворение, каквото дори в Москва можеш да намериш само през лятото, и то само на гарата. Хората вървяха към електричките, слизаха от влаковете, мъкнеха багаж, пушеха до таблото, чакайки да обявят влака им, пиеха бира и лимонада, ядяха чудовищните гарови пирожки и не по-малко подозрителните сандвичи. Навярно в радиус от сто метра около нас в момента се намираха не по-малко от две-три хиляди души.

Погледнах призрачния „компас“ — стрелката се въртеше лениво.

— Спешно ни трябва Пепеляшка — каза Хесер, озъртайки се. — Трябва да се намери маково зърно в чувал с просо.

Един след друг до нас се появяваха Инквизиторите. Едгар, който се беше съсредоточил и подготвил за жестока схватка, се смути.

— Той се опитва да се скрие... — каза Завулон. — Прекрасно, прекрасно... — Но и неговото лице не изразяваше особена радост.

Към групата ни се приближи някаква пълничка жена с раирани чанти на количка. На потното ѝ зачервено лице беше изписана

решителност, достъпна само на руска жена, въртяща „куфарна търговия“ и хранеща мъж-нехранимайко и три-четири деца.

— Уляновския обявиха ли го? — поинтересува се тя.

Светлана затвори за миг очи и отвърна:

— Ще пристигне на първи коловоз след шест минути, ще тръгне с три минути закъснение.

— Благодаря. — Без изобщо да се учуди от точността на отговора, жената се запъти към първи коловоз.

— Всичко това е много мило, Светлана — измърмори Хесер. — А какво ще предложиш относно търсенето на книгата?

Светлана само разпери ръце.

Кафенето беше уютно и чисто дотолкова, доколкото можеше кафене на гарата да бъде уютно и чисто. Може би, защото се намираше на странно място — на подземния етаж, точно до багажното отделение. Многобройните гарови клошари не слизаха тук — явно бяха отучени от собствениците. Не особено млада руска лелка стоеше зад щанда, а мълчаливи и вежливи кавказци носеха храната от кухнята.

Странно място.

Взех за себе си и Светлана сухо вино от трилитров пакет. Учудващо евтино и за още по-голямо учудване — прилично. Върнах се на масичката в ъгъла, където седяхме.

— Още е тук — каза Светлана, кимайки към бележката на Арина.

Стрелката в „компаса“ се въртеше лениво.

— Може би книгата е скрита в багажното отделение? — предположих аз.

Светлана отпи от виното и кимна — или се съгласяваше с догадката, или се примиряваше с краснодарското „Мерло“.

— Притеснява ли те нещо? — попитах я предпазливо.

— Защо влак? — отвърна с въпрос тя.

— Да избяга. Да се скрие. Похитителят сигурно се досеща, че го преследват.

— Летището. Самолет. Който и да е — отпивайки на малки глътки, лаконично отвърна Светлана.

Разперих ръце.

Това наистина беше странно. Различният-предател, който и да беше той, след като беше взел „Фуаран“, можеше или да се опита да се спотаи някъде, или да хукне да бяга. Беше избрал втория вариант. Но защо с влак? В двайсет и първи век да бягаш с влак!

— Ами ако го е страх да лети? — предположи Светлана.

Аз само изсумтях. Разбира се, при авиокатастрофа дори Различният няма много шансове да оцелее. Но да прегледа линиите на вероятностите за три-четири часа напред и да разбере дали самолетът е заплашен от катастрофа — това е по силите дори на най-слабия Различен.

А убиецът на Витезслав не беше слаб.

— Иска да отиде някъде, докдето не летят самолети — предположих аз.

— Поне можеше да отлети от Москва, по-далеч от преследвачите.

— Не — поправих я аз със задоволство. — Това нямаше да му помогне. Щяхме да определим неговото положение, да разберем с кой самолет е отлетял, да разпитаме пътниците, да снемем данните от камерите за наблюдение на летището и да разберем кой е. След това Хесер или Завулон щяха да отворят портал... докдето и да е избягал. И всичко щеше да се сведе до сегашната ситуация. Само че щяхме да знаем кой е врагът.

Светлана кимна. Погледна часовника си и поклати глава. Притвори за момент очи и се усмихна успокоена.

Значи с Надечка всичко беше наред.

— Защо изобщо му трябва да бяга... — каза замислено Светлана. — Едва ли ритуалът, описан във „Фуаран“, отнема много време. Та нали вещицата е превърнала в Различни много от слугите си, когато са я атакували. За убиеца е по-лесно да се възползва от книгата, да стане Велик... Най-великият. А после — или да встъпи в схватка с нас, или да унищожи „Фуаран“ и да се спотаи. Ако стане по-силен от нас, ние просто няма да успеем да го разкрием.

— Може би той вече е станал по-силен — отбелязах аз. — След като Хесер отвори дума за иницирането на Надя...

Светлана кимна.

— Мрачна перспектива. Ами ако от „Фуаран“ се е възползвал самият Едгар? А сега разиграва комедия и имитира преследване.

Отношенията му с Витезслав бяха сложни, решил е да действа... приискало му се е да стане най-силният Различен на света...

— Но тогава защо му е книгата? — възкликнах аз. — Да я остави на мястото ѝ и готово! Даже нямаше да разберем, че Витезслав е убит. Щяхме да припишем смъртта му на защитните заклинания, които не е забелязал.

— Това е идея — съгласи се Светлана. — Не, убиецът не е искал сила. Или — не само сила. Трябвала му е и книгата.

Изведнъж си спомних за Семьон и кимнах:

— Има някого, когото убиецът иска да направи Различен! Той е разбирал, че няма да му разрешат да се възползва от книгата. Затова е убил Витезслав... сега не е важно точно по какъв начин. Извършил е ритуала и е станал много силен Различен. Скрил е книгата... някъде тук, на гарата и сега се надява да я измъкне.

Светлана се пресегна към мен и ние тържествено си стиснахме ръцете над масата.

— Само че как ще я измъкне? — уточни Светлана. — Сега тук са двамата най-силни магове в Москва...

— Тримата — поправих я аз.

Тя се намръщи и каза:

— Тогава нека са четирима. Костя все пак е Висш...

— Сополанко е той, макар и Висш... — промърморих аз. Изобщо не ми се побираше в главата факта, че за няколко години момчето е убило десетки хора.

А още по-противно беше, че ние им издавахме лицензите...

Светлана разбра за какво си мисля, погали ме по ръката и каза тихо:

— Не го преживявай толкова. Той не може да тръгне срещу природата си. Нима можеш да направиш нещо? Освен да го убиеш...

Кимнах. Разбира се, не можех.

Но не исках да признавам това дори пред себе си.

Вратата тихо се отвори и в кафето влязоха Хесер, Завулон, Едгар, Костя... и Олга. Ако се съди по това, че всички оживено обсъждаха нещо, Олга вече беше в течение на събитията.

— Едгар се е съгласил да привлече резервите... — каза тихо Светлана. — Лоша работа.

Маговете се приближиха към нашата масичка и аз забелязах как погледите им бързо се плъзнаха по „компаса“. Костя се приближи до бара и поръча чаша червено вино. Жената зад бара се заусмихва — или беше пуснал в ход малко от вампирското си обаяние, или просто го беше харесала. Ех, лелке... не се усмихвай на този юноша, който буди у теб не напълно майчински и не напълно женски чувства. Този младеж умее да целува така, че усмивката на лицето ти да застине завинаги...

— Костя и Инквизиторите претърсиха всички клетки за съхранение на багаж — каза Хесер. — Нищо.

— А ние претърсихме цялата гара — усмихна се добродушно Завулон. — Шестима Различни, явно нямащи нищо общо.

— И неиницирано момиче... — усмихна се в отговор Олга — Да, да, забелязах я. Ще се заемат нея.

Завулон се усмихна още по-широко — това беше цял сеанс за обмяна на усмивки:

— Извинявай, Велика. С нея вече се заеха.

В нормална ситуация това щеше да е само началото на един спор.

— Стига толкова, Велики — изръмжа Едгар. — Не става въпрос за една потенциална Различна. Става дума за нашето съществуване!

— Така си е — съгласи се Завулон. — Ще ми помогнете ли, Борис Игнatieвич?

Двамата с Хесер преместиха още една маса към нашата. Костя безмълвно донесе столове — и ето че цялата компания се настани заедно. Обичайно нещо — отиват хората в отпуска или в командировка и убиват времето в кафенето на гарата...

— Или не е тук, или е способен да се маскира даже пред вас — каза Светлана. — И в двата случая бих поискала разрешение да се оттегля. Ако ви потрябвам, ще ме повикате.

— С дъщеря ти всичко е наред — изскърца Завулон. — Давам ти дума.

— Може и да ни потрябваш — подкрепи го Хесер.

Светлана въздъхна.

— Хесер, защо не пуснеш Светлана? — помолих го аз. — Ти сам разбираш, че сега не ни е нужна Сила.

— А какво ни е нужно? — полюбопитства Хесер.

— Хитрост и търпение. От първото вие и Завулон си имате предостатъчно, а второто никога няма да дочакате от една притеснена майка.

Хесер поклати глава. Погледна бързо към Олга — тя кимна едва доловимо.

— Отивай при дъщеря си, Света — каза Хесер. — Права си. Като ни потрѣбваш, ще те повикам и ще отворя портал.

— Тръгвам — каза Светлана. Наведе се бързо към мен, докосна бузата ми с устни — и се разтвори във въздуха. Порталът беше толкова миниатюрен, че дори не го забелязах.

А хората в кафето не забелязаха дори изчезването на Светлана. За тях ние бяхме невидими, те не искаха да ни виждат.

— Силна е — каза Завулон. Протегна ръка към Костя, взе чашата му и отпи. — Е, ти знаеш по-добре, Хесер... Какво следва, господин Инквизитор?

— Ще чакаме — отвърна бързо Едгар. — Той ще дойде за книгата.

— Или тя — поправи го Завулон. — Или тя...

Не се захем да организираме щаб. Така и си стояхме в кафето, ядохме и пиехме. Костя си поръча месо по татарски — жената се учуди, но веднага изтича към кухнята. След минутка оттам изскочи младо момче и хукна нанякъде за месо.

Хесер поръча котлет по киевски. Останалите се задоволиха с вино, бира и всякакви мезета, като сушени калмари и фъстъци.

Аз седях, гледах как Костя нагъва почти суровото месо и размишлявах над поведението на неизвестния престъпник. „Търсете мотива!“ — както ни беше завещал Шерлок Холмс. Ако намерим мотива, щяхме да намерим и престъпника. Целта му не беше да стане най-силния Различен — той вече бе станал такъв или поне можеше да стане по всяко време. Но тогава какво? Изнудване? Глупаво. Не можеше да наложи волята си над Патрулите и Инквизицията, би повторил съдбата на Фуаран... Може би престъпникът искаше да направи своя, алтернативна организация на Различните? Та нали тази есен в Питер беше разгромена организация на „диви Тъмни“^[1]... разгромена с огромни усилия. Лошият пример е заразителен, някой можеше да се съблазни. И най-ужасното е, че можеше да се съблазни и Светъл. Да създаде нов Нощен патрул. Суперпатрул. Да унищожи

изцяло Тъмните, да пречупи Инквизицията и да примаме на своя страна повечето Светли...

Лошо. Много лошо, ако беше така. Тъмните нямаше да се предадат без бой. В съвременния свят, претъпкан с оръжия за масово поразяване, химични заводи и атомни електроцентрали, техният удар можеше да унищожи цялата планета. Свърши времето, когато силовият вариант можеше да доведе до победа. А може би това време не беше никога съществувало...

— Стрелката — извика Едгар. — Гледайте!

Моят „компас“ беше престанал да се преструва на вентилатор. Стрелката забавяше въртенето си. После застина, потрепна — и бавно се завъртя, показвайки посоката.

— Йес! — възкликна Костя, и се надигна. — Получи се!

За някаква част от секундата аз видях в него момчето-вампира, още не опитало човешка кръв и сигурно, че за Силата никога не се налага да се плаща нищо...

— Тръгваме, господа! — Едгар скочи на крака, погледна към стрелката, проследи посоката и се вторачи в стената. После каза уверено: — Към влаковете!

[1] Тези събития са описани в романа „Ликът на Черната Палмира“ от Владимир Василиев, съавторът на Лукяненко в „Дневен патрул“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Обичайна гледка на гарата — по перона се носят няколко души, които се опитват да разберат откъде заминава — ако вече не е заминал — техният влак. Кой знае защо тези закъсняващи винаги са или търгуващи със стоки от чужбина жени, натоварени с раирани китайски чанти, или точно обратното — интелигентни хора, носещи само дипломатически куфарчета „Самсонайт“ и кожени ръчни чантички.

Ние се числяхме към някакъв екзотичен подвид на втората категория — изобщо нямахме багаж, а външният ни вид беше доста странен, но внушаващ уважение.

На перона стрелката отново започна да се върти — приближавахме се към книгата.

— Опитва се да избяга — произнесе тържествено Завулон. — Така... сега да разберем какви влакове заминават...

Погледът на Тъмния се замъгли — той предвиждаше бъдещето, търсейки кой влак ще тръгне първи от перона.

Погледнах към информационното табло, висящо зад гърбовете ни, и казах:

— Сега ще тръгне „Москва — Алмати“. След пет минути, от втори коловоз.

Завулон се върна от пророческите си странствания и съобщи:

— Влакът за Казахстан от втори коловоз. След пет минути.

Имаше много доволен вид.

Костя изсумтя едва чуто.

Хесер погледна демонстративно към таблото и кимна:

— Да, прав си, Завулон... А следващият влак е чак след половин час.

— Спираме влака и претърсваме вагоните — предложи бързо Едгар. — Нали?

— Твоите приходи ще успеят ли да намерят Различния? — попита Хесер. — А ако се е маскирал? Ако е маг извън категория?

Едгар посърна и поклати глава.

— Именно — кимна Хесер. — Книгата беше на гарата. Той беше на гарата. Ние не успяхме да намерим нито „Фуаран“, нито престъпника. Защо реши, че във влака ще е по-лесно?

— Ако е така, най-лесно е да унищожим целия влак — каза Завулон. — И край на проблемите.

Настъпи тишина.

Хесер поклати глава.

— Разбирам, неприятно решение — съгласи се Завулон. — И на мен не ми харесва. Излишна загуба на хиляди животи... Но имаме ли избор?

— Какво предлагаш, Велики? — попита Едгар.

— Ако — Завулон натърти на тази дума — книгата „Фуаран“ наистина е във влака, то ние трябва да дочакаме момента, когато композицията ще се озове в безлюдна местност. Казахските степи са напълно подходящи. А после... съгласно плановете, които Инквизицията има за такива случаи.

Едгар поклати нервно глава и — както винаги, когато беше развълнуван — заговори с лек прибалтийски акцент:

— Това не е добро решение, Велики. И аз не мога да го взема самостоятелно, трябва ми разрешение на Трибунала.

Завулон сви рамене, демонстрирайки с целия си вид, че е бил длъжен да предложи това решение.

— При всички случаи трябва да се убедим, че книгата е във влака — каза Хесер. — Предлагам... — той ме погледна и кимна едва забележимо. — Предлагам Антон от Нощния патрул, Константин от Дневния, и някой от Инквизицията да се качат във влака. Да извършат проверка. За целта не е необходима голяма група. А ние... ние ще пристигнем на сутринта. И ще решим какво да правим по-нататък.

— Заминавай, Костя — каза ласкаво Завулон и потупа младия вампир по рамото. — Хесер е прав. Добра компания, дълъг път, интересна работа — ще ти хареса.

Подигравателният му поглед към мен беше почти незабележим.

— Това... ще ни даде малко време — съгласи се Едгар. — Аз самият ще се кача на влака. Ще взема хората си. Всичките.

— Остана една минута — каза тихо Олга. — Ако сте решили, тръгвайте!

Едгар махна с ръка към своята бригада и всички се затичахме към влака. При първия вагон Едгар каза нещо на кондуктора — млад мустакат казах. Лицето на кондуктора омекна, стана сънено и едновременно с това радостно. Той се отдръпна и ни направи път. Всички се изсипахме в коридора. Хвърлих поглед назад — Завулон, Хесер и Олга стояха на перона и гледаха след нас. Олга говореше нещо.

— При така създадите се обстоятелства аз ще осъществявам общото ръководство — заяви Едгар. — Има ли възражения?

Хвърлих поглед към шестимата Инквизитори, застанали зад гърба му, и си замълчах. Но Костя не се стърпя:

— Зависи от заповедите. Аз се подчинявам само на Дневния патрул.

— Повтарям — аз ръководя операцията — изрече студено Едгар. — Ако не сте съгласен, ще ви помоля да се разкарате оттук.

Костя се поколеба само секунда, после наведе глава:

— Извинете, Инквизиторе. Пошегувах се неуместно. Разбира се, вие ръководите. Но при необходимост ще се свържа със своите началници.

— Първо ще скачаш, после ще искаш разрешение. — Едгар все пак не си остави магарето в калта.

— Добре — кимна Костя. — Извинете, Инквизиторе.

С това зараждащият се бунт беше напълно потушен. Едгар кимна, показа се навън и попита кондуктора:

— Кога тръгваме?

— Сега! — отвърна кондукторът, гледайки Инквизитора с възторга на предано куче. — Сега, трябва да влизаме!

— Ами влизай тогава — отдръпна се Едгар. Кондукторът влезе с все същото изражение на радостна покорност. Влакът тръгна незабавно. Кондукторът стоеше до отворената врата олюлявайки се.

— Как се казваш? — попита Едгар.

— Асхат. Асхат Курмангалиев.

— Затвори вратата. Работи според инструкциите. — Едгар се намръщи. — Ние сме твоите най-добри приятели. Ние сме твои гости. Трябва да ни намериш места във влака. Разбра ли?

Вратата щракна, кондукторът я заключи и отново застана в стойка „мирно“ пред Едгар:

— Разбрах. Трябва да отидем при началника на влака. При мен има малко места. Само четири са свободни.

— Отиваме при началника — съгласи се Едгар. — Антоне, какво става с компаса?

Вдигнах бележката и погледнах сумрачния „компас“.

Стрелката се въртеше бавно.

— Изглежда, книгата е във влака.

— Ще изчакаме още, за по-сигурно — реши Едгар.

Отдалечихме се поне на километър, но стрелката продължаваше да се върти. Похитителят, който и да беше той, пътуваше заедно с нас.

— Във влака е гадината — реши Едгар. — Изчакайте ме тук. Ще отида при началник-влака, трябва да се настаним някъде.

Той тръгна по коридора заедно с доволно усмихващия се кондуктор. Вторият кондуктор, като видя колегата си, каза бързо нещо на казахски, размахвайки възмутено ръце, но срещна погледа на Едгар и замълча.

— Направо да вземем да си окачим на гърдите по една табела „Ние сме Различни“ — каза Костя. — Какви ги върши? Ако във влака наистина има Висш Различен, той ще усети магията...

Костя беше прав. Много по-добре беше да използваме пари — тяхната магия действаше върху хората не по-малко сигурно. Но Едгар явно беше прекалено изнервен...

— А ти усещаш ли магия? — попита внезапно един от младшите Инквизитори.

Костя се обърна объркан към него. Поклати глава.

— И никой друг няма да я усети. Едгар има амулет за подчинение. Той работи само отблизо.

— Инквизиторски номера... — промърмори Костя, очевидно засегнат. — Все едно, по-добре да не се открояваме. Нали, Антоне?

Кимнах неохотно.

Едгар се върна след двайсетина минути. Не го попитах как се е справил с началника на влака — дали му е дал пари, или което беше по-вероятно, е използвал тайнствения „амулет за подчинение“. Лицето му беше доволно, умиротворено.

— Ще се разделим на две групи — незабавно започна да командва той. — Вие — кимна към Инквизиторите — оставате в този вагон. Ще заемете купето на кондукторите и първото купе, това са точно шест места. Асхат ще ви настане... и изобщо, обръщайте се към него за всичко, без да се притеснявате. Да не се предприемат активни действия и никакви аматьорски детективски игрички! Дръжте се като... като хора. Докладвайте ми лично на всеки три часа... или при необходимост. Ние ще бъдем в седми вагон.

Инквизиторите потеглиха безмълвно след усмихващия се кондуктор. Едгар се обърна към нас с Костя и съобщи:

— Ние ще заемем четвърто купе в седми вагон. Ще го считаме за временната ни база. Да тръгваме.

— Има ли вече някакъв план, шефе? — поинтересува Костя, не точно иронично, но и не съвсем искрено.

Едгар го погледна за секунда — явно също размишляваше кое преобладава във въпроса — интерес или заяждане, на което не си струва да се отговаря. Но все пак отговори:

— Ако се появи някакъв план, ще го узнаете, когато му дойде времето. А сега искам да пийна кафе и да поспя два-три часа. Именно в тази последователност.

Двамата с Костя тръгнахме след Едгар. Вампирът се ухили, а аз неволно му намигнах в отговор. Подчиненото положение все пак ни сплотяваше... независимо от всичко, което мислех за Костя.

Вагонът, в който пътува началникът на влака, е най-люксовото място в цялата композиция. Тук климатиците винаги работят, винаги има вряла вода, а у кондуктора — запарка за чай. И накрая — тук е чисто, дори и в азиатските влакове, а бельото се дава в запечатани пакети — то наистина е изпрано след предишния курс. Работят и двете тоалетни и в тях може да се влиза смело без гумени ботуши.

И за да е пълно обикновеното пътническо щастие, от едната страна на главния вагон е прикачен вагон-ресторантът, а от другата — спалния вагон, ако изобщо има такъв в композицията.

Във влака „Москва — Алмати“ имаше спален вагон. Ние минахме през него, оглеждайки любопитно пътниците. Повечето от тях бяха солидни, едри казахи, почти всички с ръчни чанти, с които не се разделяха дори в коридора. Някои вече пиеха чай от украсени с цветя чашки, други подреждаха на масата парчета месо и бутилки и

разкъсваха варени пилета. Повечето обаче засега все още стояха в коридора и гледаха прелитащите отвън московски предградия.

Интересно, какво ли изпитваха те, гражданите на независимата вече страна, гледайки своята бивша столица? Нима наистина чувстваха задоволство от независимостта? Или, все пак, носталгия?

Не знаех. Не е удобно да ги питаш, а и да попиташ, не е сигурно, че ще ти отговорят честно. А и не бихме се вмъкнали в съзнанието им, за да ги принудим да говорят искрено — ние не действаме така.

Нека се радват и се гордеят със своята независимост, със своята държавност, със своята корупция. Щом като в Санкт Петербург наскоро се радваха на тристагодишния си юбилей и говореха: „Ако ще всичко да откраднат, поне ще го откраднат нашите, а не московчаните“ — то защо казахите и узбеките, украинците и таджиките да не изпитват същите чувства? Щом в самата страна протича разделяне по републики и градове, то какви претенции можеш да имаш тогава към съседите си от бившата комунална квартира? Отделиха се стаичките с прозорци към Балтийско море, отделиха се гордите грузинци и киргизи с единствения в света високопланински военноморски флот, всички се отделиха с радост. Остана само голямата кухня — Русия, където някога народите се вариха в един и същ имперски котел. Нищо. Нека. Ние пък си имаме газ в квартирата! А вие?

Нека се радват. Нека на всички да им е добре. И на ощастливените от юбилея питерци — един юбилей, както се знае, цял век храни. И на създалите за пръв път собствени държави казахи и киргизи... впрочем, те, разбира се, биха привели куп доказателства за своята древна държавност. И на братята славяни, които бяха толкова угнетени от съществуването на големия брат. И на нас, руснаците, толкова силно презиращи: Москва — провинцията, провинцията — Москва.

За един миг, напълно неочаквано за мен, почувствах отвращение. Не, не към тези пътници казахи, не и към съгражданите си руснаци. Към хората. Към всички хора по света. С какво се занимаваме ние, Нощния патрул? Разделяме и защитаваме? Глупости! Нито един Тъмен, нито един Дневен патрул не носи на хората толкова зло, колкото самите те си причиняват. Какво е един гладен вампир в сравнение с абсолютно обикновен маниак, изнасилващ и убиващ момичета в асансьорите? Какво е една безчувствена вещица, правеща

проклетия за пари, в сравнение с хуманния президент, изпращаш, ракети с висока точност заради нефта?

И едните, и другите са чума за вашите домове...

Спрях се в коридора, пропускайки Костя пред себе си. Замахнах, втренчен в покрития с храчки под, където вече се бяха появили първите вонящи фасове.

Какво ми ставаше?

Мои ли бяха тези мисли?

Не, не биваше да се преструвам. Мои бяха, съвсем. Никой не беше проникнал в главата ми, дори Висш Различен не би могъл да направи такова нещо незабелязано.

Това бях аз — такъв, какъвто съм.

Бивш човек.

Много уморен, разочарован от всичко в света Светъл Различен.

Така отиват в Инквизицията. Когато престанат да намират разлика между Светлите и Тъмните. Когато хората започнат да им приличат не на стадо овце, а на шепа паяци в буркан. Когато престанат да вярват в доброто, а всичко, което искат, е да съхранят статуквото. За себе си. За онези малцина, които все още са им скъпи.

— Не искам — казах аз, сякаш произнасях заклинание, сякаш издигах невидим щит срещу врага — срещу самия себе си. — Не искам! Ти... нямаш власт... над мен... Антон Городецки!

През две врати и четири дебели стъкла Костя се обърна и ме погледна с недоумение. Беше ли ме чул? Или просто се чудеше защо спрях?

Усмихнах се изкуствено, отворих вратата и влязох в гърмящата хармоника на прехода между вагоните.

Главният вагон наистина се оказа приятно местенце. Чисти килимчета на пода, пътека в коридора, бели завески на прозорците, меки матраци, а не напомнящи постелката на негъра Джим, натъпкана с царевична слама.

— Кой ще спи горе и кой долу? — поинтересува се делово Едгар.

— На мен ми е все едно — отвърна Костя.

— Аз предпочитам горе — казах аз.

— Аз също — кимна Едгар — Разбрахме се.

На вратата се почука учтиво.

— Да. — Инквизиторът дори не обърна глава.

Беше началникът на влака — с поднос, на който имаше никелиран чайник с вряла вода, чайниче със запарка, чашки и някакви бисквитки-вафлички, дори кутия със сметана. Сериозен мъж — строен, с разкошни мустаци, униформата му стоеше като излята.

А лицето — глупаво, глупаво, като на новородено кутре.

— Пийте със здраве, скъпи гости!

Ясно. И той беше под въздействието на амулета. Все пак това, че Едгар беше Тъмнен, поставяше отпечатък върху методите му.

— Благодаря. Уведомявай ни за всички, които са се качили в Москва, но слизат по пътя, уважаеми — каза Едгар, поемайки подноса. — Особено за онези, които не слизат на своята гара, а по-рано.

— Ще бъде изпълнено, Ваше Благородие! — кимна началникът на влака.

Костя се изхили.

Почаках, докато нещастникът излезе, и попитах:

— А защо „Ваше Благородие“?

— Откъде да знам? — сви рамене Едгар. — Амулетът настройва хората към подчинение. А вече кого виждат в мен: строг ревизор, любим чичо, уважаван артист или генералисимус Сталин — това е техен проблем. Този явно е прекалил е четенето на Акунин. Или е гледал много стари филми.

Костя прихна отново.

— В това няма нищо весело — ядоса се Едгар — А също и нищо ужасно. Максимално щадящ хорската психика метод. Половината истории за това, как някой е возил в колата си Якубович или е пуснал Горбачов без ред, са следствие от такива внушения.

— Не се смей на това — обясни Костя. — Представих си ви в униформа на белогвардейски офицер... шефе. Внушавате уважение.

— Смей се, смей се... — каза Едгар, наливайки си от кафето. — Какво става с компаса?

Оставих безмълвно бележката на масата. Сумрачният образ увисна във въздуха — кръглата основа на компаса, бавно въртящата се стрелка. Налях си чай и отпих. Чаят беше вкусен. Сварен внимателно, както си се полага за „Негово Благородие“.

— Във влака е мръсникът... — въздъхна Едгар. — Господа, няма да крия от вас алтернативите. Или ще заловим престъпника, или влакът ще бъде унищожен заедно с всички пътници.

— По какъв начин? — попита делово Костя.

— Има няколко варианта. Взрив на газопровод до влака, случайно пускане на бойна ракета от изстребител... в краен случай ракетата ще е с ядрена бойна глава.

— Едгар! — Много ми се искаше да вярвам, че пресилва нещата. — Тук има поне петстотин пътника!

— Малко повече — поправи ме Инквизиторът.

— Това не бива да става!

— Не бива да изпусκαме книгата. Не бива да допускаме някой безпринципен Различен да си сътвори гвардия и да се заеме да прекроява света по свой вкус.

— Но ние не знаем какво иска той!

— Знаем, че не се е поколебал да убие Инквизитор. Знаем, че е много силен и преследва някаква неизвестна за нас цел. Какво е забравил той в Средна Азия, Городецки?

Свих рамене.

— Там има много древни центрове на сила... — промърмори Едгар. — Няколко безследно изчезнали артефакти, известно количество лошо контролирани територии... Какво още?

— Милиард китайци — изрече внезапно Костя.

Тъмните се втренчиха един в друг.

— Ти съвсем си откачил... — каза неуверено Едгар.

— Милиард и нещо — уточни подигравателно Костя. — Ами ако смята да проникне в Китай през Казахстан? Ето това ще бъде армия! Милиарди Различни! А там е и Индия...

— Я се разкарай — не се съгласи Едгар. — Дори идиот няма да се реши на това. Откъде ще вземаме Сила, ако една трета от населението станат Различни?

— Ами ако е идиот? — не се отказваше Костя.

— Ето затова ще приложим крайни мерки — отсеке Едгар.

Те говореха сериозно. Без и най-малко съмнение дали е редно да бъдат убити тези омагьосани кондуктори и дебелобузестите хора в командировка, пътуващи във втора класа. Щом трябва, значи трябва.

На фермерите, унищожаваци заболелия от чума добитък, също не им е приятно.

Отця ми се да пия чай. Станах и излязох от купето. Едгар ме изпрати с разбиращ, но не и съчувствен поглед.

Вагонът вече утихваше, готвеше се за сън. Няколко врати все още бяха отворени, някой се мотаеше край тоалетната, чакайки да я освободят, отнякъде се чуваше звънтене на чаши, но повечето пътници бяха твърде уморени от Москва.

Помислих си вяло, че по всички закони на мелодрамата сега по коридора би трябвало да тичат подобни на ангели дечица с невинни личица, за да мога напълно да осъзная чудовищността на предложения от Едгар план...

Нямаше деца. Вместо тях от едно купе се подаде дебел мъж е изтъркан анцуг и размъкнат потник. Червената потна физиономия вече беше опиянена от погълнатия алкохол. Мъжът ме погледна вяло, изхълца и се скри обратно.

Ръцете ми сами посегнаха към плеъра. Пъхнах накрайниците на слушалките в ушите си, заредих първия попаднал ми диск и се притиснах към стъклото. Нищо не виждах, нищо не чувах. И, естествено, нищо нямаше да кажа.

Разнесе се тиха лирична мелодия и някакъв тънък глас запя:

*Няма да успееш в храстите да скочиш,
когато те уцелят с пушката.
Няма по-красиво нещо на света
от абстиненцията с морфинен генезис...*

Та това беше Лас, моят познат от „Асол“. Онзи диск, който ми беше подарил. Усмихнах се и усилих звука. Точно това ми беше нужно сега...

*В астрала ще се върнат детските черти.
Ще претопят кръвта ни на желязо,
няма по-красиво нещо на света
от абстиненцията с морфинен генезис...*

Пфу, да му се не види... Това си е чист пънк! Не е дори Шнур с неговите забавни псувни...

Нечия ръка ме потупа по рамото.

— Едгар, всеки разпуска по свой начин — измърморих аз.

Леко ме сръгаха под ребрата.

Аз се обърнах.

И застинах.

Пред мен стоеше Лас и се хилеше, подскачайки в такт с музиката — явно все пак бях усилил твърде много.

— Приятно е, моето! — възкликна ентузиазирано той веднага щом смъкнах слушалките. — Вървя си значи из вагона, никого не закачам, а тук слушат моите песни! Какво правиш тук, Антоне?

— Пътувам... — едва успях да изговоря аз, изключвайки плеъра.

— Нима? — възхити се Лас. — Никога нямаше да се сетя! А за къде пътуваш?

— За Алма Ата.

— Трябва да казваш „Алмати“^[1]! — изрече наставнически Лас. — Добре, продължаваме разговора. А защо не със самолета?

— А ти? — Най-накрая съобразих, че ставащото приличаше на разпит.

— А аз съм аерофоб — каза гордо Лас. — Е, ако наистина се налага, то литър уиски ми помага да повярвам в аеродинамиката. Но това е само в краен случай, до Япония или до Щатите... дотам влакове няма.

— По работа ли пътуваш?

— На почивка — кимна Лас. — Няма в Турция да ходя я, или на Канарските острови. А ти по работа ли?

— Аха — кимнах аз. — Смятам да започна търговия с кумис и шубат в Москва.

— А какво е това шубат? — поинтересува се Лас.

— Ами... кефир от камилско мляко.

— Яко — съгласи се Лас. — Сам ли си?

— С приятели.

— Защо не дойдете при мен? Купето е празно. Шубат нямам, но кумис ще се намери.

Капан?

Погледнах към Лас през Сумрака. Възможно най-внимателно...

Ни най-малки признаци на Различен.

Или беше човек... или Различен с невъобразима сила. Способен да се маскира на всички слоеве на Сумрака.

Нима ми беше провървяло? Нима пред мен беше той, тайнственият похитител на „Фуаран“?

— Сега, само да взема едно-друго — усмихнах се аз.

— Ама при мен има всичко! — запротестира Лас. — Хайде, взимай приятелите си. Аз съм в съседния вагон, второ купе.

— Те вече легнаха да спят — излъгах неубедително аз. — Сега, само момент...

Добре, че Лас стоеше встрани и не можеше да види кой е в купето. Открехнах леко вратата и се шмугнах вътре, вероятно оставяйки Лас с впечатлението, че зад вратата се крие полуоблечена мадама.

— Какво става? — погледна ме изпитателно Едгар.

— С нас пътува един от „Асол“ — казах бързо аз. — Онзи музикант, нали го помните, той беше заподозрян, но като че ли не е Различен... Вика ме в купето, да пийнем.

На лицето на Едгар се появи хищно изражение, а Костя даже скоочи и възкликна:

— Да го хванем ли? Сега ни е паднал...

— Стой — поклати глава Едгар. — Няма да бързаеме... всичко се случва. Антоне, дръж.

Взех малката плоска стъклена бутилчица, около която беше намотана медна или бронзова тел. Изглеждаше ужасно старинна. Вътре се плискаше тъмнокафява течност.

— Какво е това?

— Най-обикновен двайсетгодишен армянк. Но виж, бутилчицата е интересна. Може да я отвори само Различен — усмихна се Едгар. — Общо взето, играчка. Някакъв древен маг си омагьосал така всичките бутилки, за да не го крадат слугите. Ако приятелят ти успее да я отвори, значи е Различен.

— Не усещам никаква магия... — казах аз, като въртях бутилчицата в ръце.

— Нали това ти казвам — отвърна доволно Едгар. — Проста и надеждна проверка.

Кимнах.

— А това е просто мезе. — Едгар извади от вътрешния джоб на палтото си триъгълна кутийка „Тоблерон“. — Това е всичко, действай. Чакай! Кое купе?

— Спалният вагон, второ купе.

— Ще поглеждаме — обеща Едгар после стана, изгаси осветлението и изкомандва: — Костя, марш под одеялото, ние вече спим!

Така че след две секунди, когато излязох в коридора с коняка и шоколада, моите спътници наистина лежаха тихо под завивките.

Впрочем... Лас деликатно не поглеждаше към вратата — явно наистина се заблуждаваше относно пола на моите приятели.

— Коняк? — попита Лас, забелязал бутилчицата в ръката ми.

— По-хубаво. Двайсетгодишен армянк.

— Одобрявам — съгласи се той. — А различните дори не знаят такава дума.

— Различните? — повторих аз, крачейки след Лас към съседния вагон.

— Тъхъ. Уж сериозни хора, милиони въртят, а освен „Бял кон“ и „Наполеон“ нищо не познават от алкохолната култура. Винаги съм се смайвал от тесния кръгзор на политико-икономическия елит. Защо у нас символ за преуспяване стана мерцедес шестстотин? Говориш със сериозен, умен човек, а той изведнъж гордо вмъква: „Чукнаха ми мерцедеса, наложи се да карам цяла седмица стария петстотин!“ А в очите му личат и смирението на аскета, принизил се до мерцедес петстотин, и гордостта на притежател на шестстотин. Преди си мислех, че докато новобогаташите не преминат на подобаващите им бентлита и ягуари, нищо хубаво няма да чака страната ни. Но ето, че преминаха, а няма промяна! Червените потници пак прозират изпод ризите „Версаче“... Също, между другото... намерили си, пфу, култов моделиер...

Влязох след Лас в уютното купе на спалния вагон. Тук имаше само две легла, малка ъглова масичка, триъгълна мивка, малко вдигащо се столче.

— Честно казано, тук има доста по-малко място, отколкото в обикновените купета — отбелязах аз.

— Аха. Затова пък климатикът работи. А и мивката... полезно нещо в много ситуации...

Лас извади изпод леглото алуминиев куфар и се порови в него. След миг на масата се появи еднолитрова пластмасова бутилка. Аз я взех и погледнах етикета. Наистина — кумис.

— Мислеше, че се шегувам? — ухили се моят „съсед“. — Много добра напитка. С такава ли ще търгуваш?

— Да, точно с такава — изтърсих аз.

— С такава няма да стане, това е киргизки кумис. Изобщо, трябвало е да идеш в Уфа. Хем е по-близо, хем няма да имаш проблем с митничарите. Там и кумис правят, и „Бузу“. Опитвал ли си „Бузу“? Това е смес от кумис и овесен кисел. Отвратителна гадост! Но моментално се оправяш от махмурлука.

През това време на масичката се появи салам, нарязан хляб, еднолитрова бутилка френски коняк с неизвестната за мен марка „Polignac“ и бутилка френска минерална вода „Евиан“.

Преглътнах и добавих моя скромнен принос към трапезата.

— Хайде първо да опитаме арманяка — предложих аз.

— Хайде — съгласи се Лас, вадейки две пластмасови чашки за вода и две мелхиорови чашки за коняка.

— Отваряй.

— Арманякът си е твой, ти го отвори — парира небрежно Лас.

Определено нещо тук не беше наред!

— Хайде по-добре ти — промърморих аз. — Никога не съм успявал да наляя по равно.

Лас ме погледна, сякаш бях идиот и каза:

— Доста сериозен подход имаш. Често ли съобразяваш за трима? Но все пак взе бутилчицата и започна да отвива капачката.

Аз чаках.

Лас пухтеше и се мръщеше. Спря да напъва, внимателно огледа гърлото и измърмори:

— Като че ли се е слепила... Ето ти замаскиран Различен!

— Давай — казах аз.

— Чакай малко де — взмути се Лас. — Какво, толкова голямо съдържание на захар ли има? Сега...

Той нави края на тениската си около капачката и завъртя, напъвайки с всичка сила. Изрече разпалено:

— Тръгна, тръгна!

Чу се хрущене.

— Тръгна... — повтори неуверено Лас. — Ох...

Той протегна смутено ръце. В едната държеше стъклената бутилчица. В другата — капачето, плътно навито на счупеното гърло.

— Извинявай... мамка му...

Но само след миг в погледа на Лас проблесна нещо като гордост:

— Ама че съм як! Никога не бих предположил...

Мълчах, представяйки си лицето на лишилия се от полезния артефакт Едгар.

— Ценна вещ, нали? — попита виновно Лас. — Антикварна бутилчица?

— Дребна работа — измърморих аз. — Жалко за арманяка. Паднаха стъкла вътре.

— Няма проблем — каза бодро Лас. Остави осакатената бутилчица на масата и отново се зарови в куфара си. Извади носна кърпичка и демонстративно откъсна етикета: — Чиста. Нито веднъж не е прана. И не е китайска, а чешка, така че няма защо да се плашим от пневмония!

Той сгъна кърпичката на две, омота гърлото на бутилчицата и невъзмутимо наля арманяка в чашките. Вдигна своята:

— За пътуването!

— За пътуването — съгласих се аз.

Арманякът беше мек, ароматен и сладичък, като топъл гроздов сок. Пиеше се леко, без да предизвиква дори и мисъл за замезване, и чак някъде дълбоко вътре се взривяваше — хуманно и с висока точност, за завист на всички американски ракети.

— Забележително нещо — съгласи се Лас, въздъхвайки. — Но нали ти казвам — твърде високо съдържание на захар! Арменските коняци ми харесват, защото при тях захарта е минимална, но цялата вкусова гама се запазва... Хайде по още едно.

И втората порция се разля по чашите. Лас ме погледна с очакване.

— За здравето? — предложих неуверено аз.

— За здравето — съгласи се Лас. Изпи чашата и си подуши носната кърпичка.

Погледна към прозореца, трепна и промърмори:

— Виж ти... колко бързо хваща.

— Какво има?

— Няма да ми повярваш — кълна се, че покрай вагона прелетя прилеп! — възкликна Лас. — Огромен, колкото овчарка. Бр-р...

Помислих си, че си заслужава да кажа на Костя няколко нежни думички, но на глас се пошегувах:

— Това не е прилеп. Сигурно е катеричка.

— Летяща катеричка — помрачня Лас. — Всички сме под нея... Не, честна дума, огромн прилеп!

— Просто е прелетял много близо до стъклото — предположих аз. — А ти на пръв поглед не си успял да прецениш разстоянието до него и ти се е сторил по-голям, отколкото е в действителност.

— Ами може... — замислено каза Лас. — Но какво прави тук? Защо му е притрябвало да лети до влака?

— Това е елементарно — казах аз, като взех бутилчицата и налях трета порция. — Локомотивът, движейки се с огромна скорост, създава пред себе си въздушен щит. Той зашеметява комарите, пеперудите и останалите летящи животинки и ги изхвърля във вихровите потоци, обгръщащи влака от всички страни. Затова нощем прилепите обичат да летят край движещите се влакове и да хапват зашеметени мухи.

Лас се замисли, а после попита:

— А тогава защо денем край движещите се влакове не летят птици?

— Това също е елементарно! — Подадох му чашата. — Птиците са далеч по-глупави създания от млекопитаещите. Затова прилепите вече са се досетили как да използват влаковете за прехрана, а птиците — още не! След стотина-двеста години и птиците ще се сетят как да използват влаковете.

— Как не се сетих! — учуди се Лас. — Наистина, всичко е много просто! Ами хайде... за здравия разум!

Пихме.

— Животните са удивителни създания — каза дълбокомислено Лас. — По-умни са, отколкото можеш да предположиш. Ето например, едно време имах...

Не успях да чуя какво е имал — куче, котка, хамстер или рибка в аквариум. Лас отново погледна към прозореца и позеленя.

— Там пак... прилепът!

— Лови комари — напомних му аз.

— Какви ти комари! Прелетя зад стълба, точно като по поръчка! Казвам ти — колкото голяма овчарка беше!

Той се надигна, пусна щорите с рязко движение и рече решително:

— Майната им... знаех си, че вечер не трябва да чета Кинг... Какъв як прилеп! Като птеродактил! Може да лови сови и бухали, не комари!

Ама че изрод е този Костя! Разбирах, че в животинския си облик вампирите, както и върколаците, стават доста глупави и слабо се контролират. Сигурно му харесваше да се носи така около нощния влак, да наднича през прозорците, да почива на крайпътните стълбове. Но все пак трябваше да се спазва елементарна предпазливост!

— Това са мутации — размишляваше през това време Лас. — Ядрени опити, изтичания от реакторите, електромагнитни вълни, клетъчни телефони... А ние все се смеем — фантастика, видите ли... А и жълтите вестници лъжат непрекъснато. На когото и да разкажа, ще реши, че или съм се натряскал, или лъжа!

Той решително отвъртя капачката на своя коняк и попита:

— Ти всъщност как се отнасяш към мистиката?

— Отнасям се — с достойнство отвърнах аз.

— И аз — призна си Лас. — Сега — и аз. По-рано изобщо не се отнасях... — той погледна с опасение към прозореца. — Живееш си спокойно, а после изведнъж срещаш някъде в псковските блата жив Йети — и превърташ! Или виждаш еднометров плъх. Или... — той махна с ръка и наля коняк по чашките. — Ами ако наистина заедно с нас живеят вещици, вампири, върколаци? Няма по-надеждна маскировка от това да внедриш образа си в средствата на масовата култура. Описаното в художествена форма, показаното в киното — то престава да бъде страшно и тайнствено. За истинския страх трябва устна реч, трябва да има старец, плашещ внуците си вечер: „А после Господарят му се яви и му каза: няма да те пусна, ще те хвърля във вихъра, от бурята ще загинеш!“. Ето така се възпитава истинската предпазливост към анормалните явления! Между другото, децата ги чувстват, ненапрасно толкова обичат да си разказват истории за Черната ръка и Ковчега на колела. А съвременната литература, особено киното, размиват този инстинктивен ужас. Е, как да се боиш от

Дракула, ако вече сто пъти са го убивали? Как да се боиш от извънземни, ако нашите винаги ги правят на пух и прах? Не, Холивуд е велик унищожителна човешката бдителност! Хайде — за гибелта на Холивуд, който ни лишава от здравословния страх пред неизвестното!

— За това — винаги! — изрекох аз прочувствено. — Лас, а защо си потеглил точно към Казахстан? Нима там се почива толкова добре?

Лас сви рамене и каза:

— И сам не зная. Изведнъж ми се дощя екзотика — кумис, надбягвания с камили, битки с бойни овни, красавици с необичайни черти, дървовидна анаша^[2] в градските паркове...

— Каква? — не разбрах аз. — Каква анаша?

— Дървовидна. Тя е дърво, само че не ѝ дават да израсте — каза Лас със същото сериозно изражение, което имах аз, когато обяснявах за прилепите и лястовичките. — Все едно, така или иначе си съсипвам здравето с цигари, просто ми се дощя малко екзотика...

Той извади пакет „Беломор“ и запуши.

— Сега ще дотича кондуктора — отбелязах аз.

— Никой няма да дотича, сложил съм презерватив на датчика. — Лас кимна нагоре. На стърчащия от стената датчик наистина беше поставен леко надут презерватив. Нежнорозов, с еластични шипчета.

— Все пак ми се струва, че имаш неправилно виждане за казахстанската екзотика — казах аз.

— Вече е късно е да мисля, щом съм тръгнал — тръгнал съм — изръмжа Лас. — Още от сутринта сякаш нещо ми издрънча в главата — а дали да не замина за Казахстан? Събрах багажа, дадох инструкции на заместника — и във влака.

Застанах нащрек.

— И тръгна веднага? Слушай, винаги ли тръгваш на път толкова лесно?

Лас се замисли. Поклати глава:

— Не особено. Но сега сякаш ме понесе... Както и да е. Хайде по едно за последно...

Той се зае да налива, а аз отново го погледнах през Сумрака.

Дори и при положение, че знаех какво да търся, аз едва-едва почувствах следата, толкова изящно и леко беше докосването на неизвестния Различен. Вече затихваща, почти изстинала следа.

Обикновено внушение, на това е способен и най-слабият Различен. Само че колко прецизно беше направено!

— Хайде за последно — съгласих се аз. — И на мен ми се затварят очите... ще имаме още време да се наприказваме.

Впрочем в близкия час нямаше никакви изгледи да спя. Предстоеше ми разговор с Едгар, а може би и с Хесер.

[1] Така изричат името на столицата си казахите след отделянето им от СССР. — Бел.прев. ↑

[2] Анаша — наркотик от индийски коноп. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Едгар гледаше тъжно остатъците от бутилчицата. Уви, видът му в момента не беше подходящ за изразяване на скръб — широки боксерки с весели цветове, провиснал потник и шкембенце, надничачо между боксерките и потника. Инквизиторите не се грижеха за физическата си форма; явно разчитаха повече на могъщата магия.

— Сега не си в Прага — опитах се да го утеша аз. — Това е Русия. У нас, ако бутилката не се дава, я унищожават.

— Сега трябва да пиша обяснителна бележка — каза мрачно Едгар. — Бюрократите в Чехия не отстъпват на руските.

— Затова пък изяснихме, че Лас не е Различен.

— Нищо не сме изяснили — изръмжа раздражено Едгар. — Положителният резултат би бил безспорен. Отрицателният... е, да допуснем, че е толкова силен Различен, че е усетил капана, и се е пошегувал... по свой начин.

Замълчах. Този вариант наистина не биваше да се изключва.

— Не прилича на Различен — каза тихо Костя. Той седеше на кревата, само по панталони, беше мокър от пот и дишаше тежко. Явно твърде дълго се беше размотавал в облика на прилеп. — Аз и в „Асол“ го проверявах. С всички сили. И сега също... не прилича.

— А с теб ще се разправяме отделно — сряза го Едгар. — Защо летеше до самия прозорец?

— Наблюдавах.

— Не можеше ли да седнеш на покрива и да си подадеш главата?

— При скорост от сто километра в час? Може и да съм Различен, но не мога да отменя законите на физиката! Ще ме отнесе!

— Значи като летиш със сто километра в час, физиката не ти пречи, а не можеш да се задържиш на покрива на вагона?

Костя се нацупи и замълча. Бръкна в сакото си и без да се крие, извади оттам малка манерка. Отпи — нещо гъсто, тъмночервено, почти черно.

Едгар се намръщи:

— Кога ще ти потрябва... храна?

— Ако повече не се трансформирам, утре вечерта. — Костя разклати манерката във въздуха. Вътре се плисна нещо тежко. — Ще стигне за закуска.

— Аз мога... във връзка с особените обстоятелства... — Едгар ми хвърли бърз поглед — да ти дам лиценз.

— Не — побързах да кажа аз. — Това нарушава установения ред.

— Константин сега е на работа към Инквизицията — напомни ми Едгар. — Светлите ще получат компенсация.

— Не — повторих аз.

— Той трябва да се храни, а хората във влака най-вероятно са обречени. Всички до един.

Костя мълчеше и ме гледаше. Без усмивка, някак сериозно ме гледаше...

— Тогава ще напусна влака — отсякох аз. — И правете каквото искате.

— Типично за Нощния патрул — изрече тихо Костя. — Измиваш си ръцете? Винаги така правите. Сами ни давате хора — и пак се мръщите презрително.

— Млъкнете! — изръмжа Едгар. Изправи се и застана между нас. — Млъкнете и двамата! Не е време за препирни! Костя, трябва ли ти лиценз, или ще успееш да издържиш?

Костя поклати глава:

— Не ми трябва лиценз. Някъде в Тамбов ще има престой, ще сляза и ще си хвана две котки.

— Защо точно котки? — поинтересува се Едгар. — Защо... въобще... не кучета, например?

— Жал ми е да убивам кучета — обясни Костя. — Котки също... но къде в Тамбов ще намеря крава или овца? А влакът има кратък престой на малките гари.

— Ще ти намеря овен в Тамбов... — обеща Едгар. — Няма смисъл... да плодим мистика... С това се и започва — намират обезкървени трупове на животни, пишат статии в жълтата преса...

Той извади мобилния си телефон и избра някакъв номер от адресната книга. Почака доста дълго, докато спящият мирно човек не вдигна слушалката.

— Дмитрий? Не викай, няма време за спане, родината те зове... — Едгар ни погледна накриво и произнесе отчетливо: — Поздрави от

Соломон, с подпис и печат.

Известно време мълчеше — или даваше на човека да се опомни, или слушаше репликите му.

— Да. Едгар. Спомняш ли си? Та така... — продължи той. — Не сме те забравили. И ни трябваш. След четири часа в Тамбов ще спре влака „Москва — Алмати“. Трябва ни овен. Какво?

Той дръпна телефона от лицето си за секунда и прикривайки микрофона, каза прочувствено:

— Ама че са магарета тези сътрудници-доброволци!

— И магаре ме устройва — ухили се Костя.

Едгар отново каза в слушалката:

— Не, не ти. Трябва ни именно овен. Има такова животно. Или овца. Или крава. Това няма значение. След четири часа трябва да си с животното близо до гарата. Не, куче не става! Защото не става! Не, никой няма да го яде. Месото и кожата остават за тебе. Това е всичко, ще ти се обадя като пристигнем.

Прибирайки телефона, Едгар поясни:

— В Тамбов имаме много ограничен... контингент. В момента там няма нито един Различен, само наеман сътрудник от хората.

— Охо — беше единственото, което казах. В Патрулите никога не е имало хора.

— Налага се понякога — поясни мъгляво Едгар. — Нищо, ще се справи. Ненапразно получава заплата. Ще имаш овен, Костя.

— Благодаря — отвърна спокойно Костя. — Макар че беше по-добре да е овца. Но и овен ще свърши работа.

— Приключихте ли с гастрономическата тема? — не издържах аз.

Едгар каза наставнически:

— Нашата боеспособност също е важен въпрос. И така, ти твърдиш, че на този... Лас... му е оказвано магическо въздействие?

— Именно. Тази сутрин. Внушили са му, че желае да тръгне за Алма Ата с влака.

— Звучи смислено — съгласи се Едгар. — Ако не бяхме открили следата, щяхме да се заемем сериозно с човека. Щяхме да загубим сума ти усилия и време. Но това значи...

— Че престъпникът е много добре запознат с делата на Патрулите — кимнах аз. — Той е в течение на разследването в „Асол“,

знае кой е бил заподозрян. Тоест...

— Някой от самото ръководство — съгласи се Едгар. — Петима-шестима Различни в Нощния, още толкова в Дневния Патрул. Е, да допуснем — двайсет... Все едно — много, много малко.

— Или някой от Инквизицията — каза Костя.

— Е, хайде сега... Име, братле, име. — Едгар се усмихна. — Кой?

— Витезслав. — Костя замълча за секунда и уточни: — Например.

В продължение на няколко секунди ми се струваше, че обикновено невъзмутимият Тъмен маг ще започне да псува на майка. И то непременно с прибалтийски акцент. Но Едгар се сдържа:

— Да не си се преуморил от трансформацията, Константине? Може би е време да си лягаш?

— Едгар, аз съм по-млад от теб, но и двамата сме като бебета пред Витезслав — отвърна спокойно Костя. — Какво видяхме всъщност? Дрехи, пълни с прах. Проверихме ли тази прах?

Едгар мълчеше.

— Не съм сигурен, че по остатъците от вампира може да се определи нещо... — вметнах аз.

— А защо му е на Витезслав... — започна Едгар.

— Власт — отвърна кратко Костя.

— Какво общо има властта? Ако е решил да открадне книгата — защо трябваше да ми съобщава, че я е намерил? Щеше да я прибере тихомълком и да се скрие. Той беше сам, когато я намери! Разбираш ли? Сам!

— Може би не е осъзнал веднага с какво си има работа — парира Костя.

— Или не се е решил веднага на престъплението. Но да инсценира собствената си смърт и да избяга с книгата, докато ловим убиецата му — това е великолепен ход!

Едгар задиша по-учестено. Кимна:

— Добре. Ще помоля да проверят. Още сега ще се свържа с... с Висшите в Москва и ще помоля да проверят праха.

— За по-сигурно помоли едновременно и Хесер, и Завулон — посъветва го Костя. — Не можем да сме сигурни, че някой от двамата не е замесен.

— Не учи батко си как се правят деца... — изръмжа Едгар, настани се по-удобно и се изключи от света.

Да, Хесер и Завулон също нямаше да се наспят тази нощ...

Прозинах се и казах:

— Господа, вие както искате... аз си лягам.

Едгар не отговори — разговаряше мислено с някой от Великите. Костя кимна и се мушна под одеялото.

Покатерих се на горното легло, съблякох се и метнах дънките и ризата на етажерката. Свалих си часовника и го сложих до главата си — не обичам да спя с часовник. Под мен Костя щракна лампата и в купето стана тъмно.

Едгар седеше, без да помръдва. Колелата потракваха уютно. Казват, че в Америка, където използват дълги монолитни релси, специално правят нарезки — за да имитират процепите и да се пресъздаде това уютно потракване на колелата...

Не ми се спеше.

Някой беше убил Висш вампир. Или самият вампир беше инсценирал убийството си. Нямаше значение. Във всеки случай този някой притежаваше немислима Сила.

Защо му е да бяга? Да се крие във влака — с риск целият влак да бъде унищожен, или, например, да бъде обкръжен от стотина Висши, които да направят пълна проверка? Глупаво, ненужно, рисковано. След като си станал най-силният Различен, рано или късно властта ще дойде при теб. След сто години, след двеста — когато всички забравят и за вещицата Арина, и за митичната книга. Всеки би трябвало да разбира това, особено пък Витезслав.

Това... това беше някак твърде по човешки. Неясно и нелогично. Не приличаше никак на действията на мъдър и силен Различен.

Но само такъв Различен можеше да убие Витезслав.

Пак нищо не се връзваше...

Долу Едгар помръдна. Въздъхна, пошумоля с одеялото и се качи в леглото си.

Затворих очи и се постарях да се отпусна максимално.

Представих си как релсите се проточват зад влака... през гари и спирки, покрай градове и села, до самата Москва, и как се разбягват пътищата след гарата, за да станат на дупки край центъра, след

стотици километри да се превърнат в разбити шосета, да допълзят до западналото селце, до старата дървена къща...

„Светлана?“

„Чаках те, Антоне. Как сте там?“

„Пътуваме. Става нещо странно...“

Постарах се да се открия максимално пред нея... е, почти максимално. Да размотая своята памет като топ плат на тезгяха на крояча. Влакът, Инквизиторите, разговорът с Лас, разговорът с Едгар и Костя...

„Странно — обади се Светлана след кратка пауза. — Много странно. Имам чувството, че някой си играе с вас. Това не ми харесва, Антоне.“

„И на мен. Как е Надя?“

„Отдавна спи.“

В такъв разговор, достъпен само за Различните, няма интонации. Но все пак нещо ги заменя — аз почувствах леката неувереност на Светлана.

„Не си ли вкъщи?“

„Не. Аз... съм на гости на една старица.“

„Светлана!“

„Именно на гости, не се притеснявай! Реших да обсъдя ситуацията с нея... и да узная нещо за книгата.“

Да, трябваше веднага да разбере, че не само безпокойството за дъщеря ни е накарало Светлана да ни напусне.

„И какво изясни?“

„Това е била книгата «Фуаран». Онази същата. Истинската. И... за сина на Хесер също бяхме прави. Бабката се е веселила от сърце... и е възстановявала полезни контакти.“

„А после е пожертвала книгата?“

„Да. Оставила я е с пълната увереност, че ще намерят бързо тайника и ще прекратят търсенето.“

„И какво мисли тя за станалото?“ — Избягвах старателно имената, сякаш такъв разговор можеше да се подслуша.

„Струва ми се, че е в паника. Макар да се преструва, че не й пука.“

„Светлана, колко бързо «Фуаран» може да превърне човек в Различен?“

„Почти мигновено. Трябват ти десетина минути, за да произнесеш всички заклинания, после са нужни няколко съставки... или по-точно казано, една... кръв от дванайсет души. Дори и по капка, но от дванайсет различни човека.“

„Защо?“

„За това трябва да се пита Фуаран. Сигурна съм, че всяка течност би свършила работа вместо кръвта, но вещицата е свързала заклинанието с кръвта... Общо взето — десет минути подготовка, дванайсет капки кръв — и можеш да превърнеш човек в Различен. Или цяла група хора, важното е всички да са в твоето полезрение.“

„И каква ще бъде силата им?“

„Най-различна. Но слабите могат да се издигнат до по-високо равнище с последващо заклинание. На теория, от всеки човек може да се направи Висш маг.“

Имаше нещо в думите ѝ. Нещо важно. Само че още не можех да хвана нишката...

„Света, а от какво се бои... старицата?“

„От масово превръщане на хората в Различни.“

„Не смята ли да се предаде?“

„Не. Смята да се омиа по-бързо. И аз я разбирам.“

Въздъгнах. Все пак си струваше да привлечем Арина под отговорност... струваше си, ако Инквизицията не ѝ предяви обвинение в саботаж. И отново — Хесер...

„Света, попитай я... попитай я защо похитителят би се отправил на изток? Може би там, където е написана, книгата ще бъде по-силна?“

Пауза. Колко жалко, че това не е телефон, че не мога да поговоря директно с вещицата. Уви, пряк разговор е възможен само между близки хора, или поне съмишленици.

„Не... Тя много се учуди. Каза, че «Фуаран» не е свързана с никоя местност. Книгата ще работи и в Хималаите, и в Антарктида, и в Бряг на слоновата кост.“

„Тогава... тогава разбери може ли Витезслав да се възползва от нея? Все пак е вампир, нисш Различен...“

Отново пауза.

„Може. И вампир, и върколак. И Светъл, и Тъмен. Никакви ограничения. Само човек не би могъл да се възползва от книгата.“

„Това е ясно... И нищо друго?“

„Нищо, Антоне. Надявах се, че тя ще ни подсказе нещо... но сбърках.“

„Добре. Благодаря ти. Обичам те.“

„И аз. Почини си. Сигурна съм, че на сутринта всичко ще стане по-ясно...“

Тънката нишка, проточила се между нас, се скъса. Аз се повъртях, за да се настаня по-удобно. После не се сдържах и погледнах към масичката. Стрелката на „компаса“ се въртеше както преди, „Фуаран“ беше във влака.

През нощта се будих два пъти. Единия път при Едгар дойде някой от Инквизиторите и докладва за липса на каквито и да е доклади. Втория път влакът спря в Тамбов и Костя тихо излезе от купето.

Станах малко след десет.

Едгар пиеше чай. Костя, порозовял и свеж, дъвчеше сандвич със салам. Стрелката се въртеше. Всичко беше както преди.

Аз се облякох направо в леглото и скочих долу. В комплекта с бельото имаше миниатюрно парченце сапун, с което се изчерпваше цялата ми достъпна хигиена.

— Вземи... — каза Костя, и ми подаде найлонова торбичка. — Взах някои неща... в Тамбов...

В торбичката имаше пакет самобръсначки за еднократна употреба, флакон с гел за бръснене „Жилет“, четка за зъби и паста „Нов бисер“.

— Забравих одеколон — добави Костя. — Не се сетих.

Нищо чудно, че е забравил — вампирите, както и върколаците, не обичат силните миризми. Може би ефектът от чесъна, който за повечето вампири е напълно безвреден, е свързан с това, че им пречи да намерят жертвата си?

— Благодаря — казах аз. — Колко ти дължа?

Костя махна с ръка.

— Вече му платих — съобщи Едгар. — Между другото, и на теб се полагат командировъчни. Петдесет долара на ден, плюс пари за храна — срещу касова бележка.

— Добре си живее Инквизицията — изрекох язвително аз. — Някакви новини?

— Хесер и Завулон се опитват да се справят с останките на Витезслав. — Той се изрази точно така — „с останките“, тържествено и официално. — Трудно е да се разбере нещо. Нали знаеш, колкото по-стар е вампирът, толкова по-малко остава от него след смъртта му...

Костя дъвчеше съсредоточено сандвича.

— Ами да — съгласих се аз. — Ще ида да се измия.

Вече се бяха събудили почти всички във вагона, само две купета, в които снощи купонясваха твърде активно, бяха затворени. Изчаках реда си на къса опашка и се натъпках в казармения уют на влаковата тоалетна. От железния чучур на крана лениво се стичаше топла водичка. Полираният метален лист, заменящ огледалото, беше отдавна и безнадеждно зацапан със сапунени пръски. Докато миех зъбите си с твърдата китайска четка, аз си спомних снощния разговор със Светлана.

Имаше нещо важно в думите ѝ. Имаше — но така си и остана неосъзнато, нито от Светлана, нито от мен.

И аз трябваше да разбере какво е то.

Прибрах се в купето, без да съм се приближил към истината, но с идея, която ми се струваше плодотворна. Спътниците ми вече приключваха със закуската и аз, затваряйки вратата, веднага преминах на въпроса:

— Едгар, имам идея. На някой дълъг преход твоите хора ще започнат да откачват вагоните. Един по един. За да не спира влакът, някой от тях ще контролира машиниста. Ние ще следим компаса. Веднага щом бъде откачен вагонът с книгата — стрелката ще го покаже.

— Е, и? — попита кисело Едгар.

— Ще локализираме книгата. С точност до вагон. А после можем да обкръжим вагона и поединично да отделяме настрани всеки пътник с багажа му. Веднага щом бъде отделен убиецът, стрелката ще го покаже. И край! Няма никаква нужда да унищожяваме влака!

— Мислих за това — каза неохотно Едгар. — Има само един, но решаващ довод против. Престъпникът може да разбере какво става и ще може пръв да нанесе удар.

— Нека дойдат Хесер, Завулон, Светлана, Олга... има ли при Тъмните още силни магове? — аз погледнах към Костя.

— Ще се намерят — каза уклончиво Костя. — А ще ни стигнат ли силите?

— Срещу един Различен?

— Не просто Различен — напомни Едгар. — Според легендата, за да унищожат Фуаран са се събрали няколкостотин мага.

— И ние ще съберем. В Нощния патрул има почти двеста сътрудника, в Дневния — не по-малко. И още стотици в резерв. Всяка страна може да предостави по хиляда Различни, не по-малко.

— Но най-вече слаби, шесто-седмо равнище. Истинските магове, от трето равнище нагоре, ще са най-много стотина. — Едгар говореше толкова уверено, че не оставаше съмнение — той наистина беше обмислял варианта за силово противопоставяне. — Това може и да стигне, ако подсилим Тъмните и Светлите Инквизитори чрез амулети и обединим Силите си. Но може и да не е достатъчно. Тогава най-силните бойци ще загинат и престъпникът ще остане с развързани ръце. Не си ли помислил, че той може да разчита именно на такъв вариант?

Поклатих глава.

— А аз мислих и за това — каза с мрачно задоволство Едгар. — Престъпникът може да разглежда влака като капан, в който ще влязат всички силни магове на Русия. Той може да окичи целия влак със заклинания, които ние не можем да усетим.

— Тогава защо са всичките ни усилия? — попитах аз. — Защо сме тук? Ядрена бомба — и няма проблем!

Едгар кимна:

— Да. Именно ядрена, тя поражда всички слоеве на Сумрака. Но първо трябва да се убедим, че целта няма да се изплъзне в последния момент.

— Застанал си на страната на Завулон? — уточних аз.

Едгар въздъхна:

— Стоя на страната на здравия разум. Пълната проверка на влака с привличане на големи сили може да доведе до магическа касапница. Хората, между другото, пак ще загинат. Но като унищожим влака... да, жалко за хората, но пък ще избегнем глобални сътресения.

— Но ако все още има шанс... — започнах аз.

— Има. Затова предлагам да продължим търсенето — съгласи се Едгар. — Ние с Костя вземаме моите хора и претърсваме влака — от началото и края едновременно. Ще използваме амулети, в подозрителните случаи ще се опитаме да проверим заподозрения през Сумрака. А ти поговори с Лас още веднъж. Все пак той е заподозрян.

Свих рамене. Всичко това ужасно приличаше на имитация на претърсване. В дъното на душата си Едгар вече се беше предал.

— Кога е часът X? — попитах аз.

— Утре вечерта — отвърна Едгар. — Когато ще минаваме през безлюдните райони около Семипалатинск. И без това там вече са взривявали бомби... един тактически заряд повече не е голяма беда.

— Успешен лов — казах аз и излязох от купето.

Всичко това беше профанация. Всичко това бяха само редове в отчета, който Едгар вече пишеше наум. „Независимо от предприетите усилия да локализираме престъпника и да открием «Фуаран»...“

Понякога ми се струваше, че Инквизицията е реална алтернатива на Патрулите. Защото какво правим ние? Разделяме хората и Различните. Следим действията на Различните да не засягат хората. Да, това е практически невъзможно, част от Различните са паразити по своята природа. Да, противоречията между Светлите и Тъмните са такива, че сблъсъците са неизбежни.

Но има и Инквизиция, тя стои над Патрулите, тя също пази равновесието, тя е трета сила и разделяща структура от по-висш порядък, тя поправя грешките на Патрулите...

Беше се оказало, че не е така.

Няма никаква трета сила. Няма и никога не е имало.

Инквизицията е инструмент за разделяне на Тъмните и Светлите. Само това и нищо друго. Тя следи за спазването на Договора, но съвсем не в интерес на хората, а само в интерес на Различните. Инквизицията са онези Различни, които знаят, че всички ние сме паразити и Светлият маг с нищо не е по-добър от вампира.

А да отидеш да работиш в Инквизицията означава да се примириш. Означава да пораснеш окончателно, да смениш юношеския максимализъм със здравия цинизъм на възрастния. Да признаеш, че има хора, има и Различни, и между тях няма нищо общо.

Готов ли бях да призная това?

Да, навярно.

Но виж, да премина в Инквизицията... Не знам защо, но не исках.

По-добре да си губя времето в Нощния патрул. Да се занимавам с никому ненужната работа по защитата на никому ненужните хора.

Между другото, защо да не проверя единствения ни заподозрян? Докато още имаше време.

Лас вече беше станал. Седеше в купето си и мрачно разглеждаше унилия пейзаж през прозореца. Масичката беше вдигната, а в мивката, под тънка струйка вода, се охлаждаше бутилка кумис.

— Няма хладилник — каза тъжно той. — Дори в най-хубавия вагон не е предвиден хладилник в купето. Искаш ли кумис?

— Вече пих.

— Е, и?

— Е, само малко... — съгласих се аз.

Лас наистина наля само по капка коняк, колкото да навлажним устните си. Отпихме и Лас каза замислено:

— И какво ми стана вчера, а? Хайде, кажи — защо един умен човек ще тръгне на почивка в Казахстан? В Испания — добре. В Турция — добре. Дори и в Пекин може, на фестивала на целувките, ако толкова му се иска екстремн туризъм. А в Казахстан какво да правя?

Свих рамене.

— Това беше странна флукуация на съзнанието — обяви Лас. — Помислих по въпроса...

— И реши да слезеш — предположих аз.

— Точно така. И отново да се кача. На обратния влак.

— Умно решение — казах аз искрено. Първо — избавяхме се от един заподозрян. Второ — спасяваше се добър човек.

— След няколко часа е Саратов — размишляваше на глас Лас. — Там ще слеза. Сега ще позвъня на един делови партньор, ще го помоля да ме посрещне. Хубав град е Саратов.

— И с какво е толкова хубав? — поинтересувах се аз.

— Ами... — Той отново напълни чашките, този път по-щедро. — На територията на Саратов открай време са живели хора. С това той силно се е отличавал от районите на крайния Север и близките до тях.

В царските времена там е била губерния, но изостанала, ненапразно Чацки е казал: „В глухата провинция, в Саратов!“. А сега той е промишлен и културен център на региона, голям железопътен възел.

— Брей! — изрекох предпазливо аз. Не беше ясно дали говори сериозно, или просто дрънка небивалици, в които думата „Саратов“ спокойно може да се замени с „Кострома“, „Ростов“ или който и да е друг град.

— Най-ценното е големият железопътен възел — поясни Лас. — Ще хапна в някой „Макдоналдс“ и потеглям обратно. Освен това там има старинен събор, непременно ще го огледам. Така няма да съм пътувал напразно.

Да, нашият неизвестен противник беше прекалил с предпазливостта. Внушението е било твърде слабо и се е разсеяло за един ден.

— Слушай, ти все пак защо тръгна за Казахстан? — предпазливо попитах аз.

— Нали ти казвам — просто така — въздъхна Лас.

— Ама съвсем просто така?

— Е... седя си, никого не закачам, сменям си струните на китарата. Изведнъж звъни телефонът. Грешен номер, търсеха някакъв казах... дори и името не запомних. Оставих слушалката и започнах да се чудя колко ли казахи живеят в Москва. А на китарата имах само две струни, като на домбра^[1], опънах ги и започнах да си подрънквам. Излезе някак смешно. Получи се някаква мелодия... натрапчива някак си, примамваща. И си помислих — защо да не отида в Казахстан?

— Мелодия? — уточних аз.

— Аха. Някаква такава примамваща, зовяща. Степ, кумис, такива неща...

Нима все пак беше Витезслав? По принцип магията е незабележима за обикновения човек. Но магията на вампирите е нещо средно между пълноценна магия и много силна хипноза. Тя се нуждае от поглед, звук, докосване — някакъв, дори и съвсем незначителен контакт между вампира и човека. И оставя следа — усещане за поглед, звук, докосване...

Нима старият вампир беше изиграл всички нас?

— Антоне... — каза замислено Лас. — А ти нали не търгуваш с мляко?

Премълчах.

— Ако в мен имаше нещо интересно за ФСБ, щях да напълня гащите от страх — продължи Лас. — Само че ми се струва, че тук и ФСБ ще се изплаши.

— Хайде да не навлизаме в тази тема, а? — предложих аз. — Така ще е най-добре.

— Ъхъ — съгласи се бързо Лас. — Така е. Тогава какво, да слизам ли в Саратов?

— Слизай и се прибирай вкъщи — кимнах аз и станах. — Благодаря за коняка.

— Слушам — каза Лас. — Винаги се радвам да помогна.

Не можах да разбера дали ми се подиграва. Явно при някои хора този начин на говорене се получава автоматично.

Стиснахме си ръцете умерено тържествено, аз излязох в коридора и тръгнах към нашия вагон.

Значи — Витезслав. Какъв умник... Виж го ти проверения сътрудник на Инквизицията!

Бях се разпалил. До краен предел. Витезслав можеше да се маскира като когото си поиска. Дори и като това сополиво двугодишно детенце, което любопитно надничаше от купето си. Дори като пълничката дама с ненормално големите златни обици. Дори като кондуктора, подмазващ се пред Едгар — и защо не?

Дори като самия Едгар, или Костя...

Аз се спрях, гледайки Инквизитора и вампира, които стояха в коридора пред нашето купе. Ами ако наистина...

Не, стоп. Това е безумие. Всичко е възможно, но не всичко се случва. Аз съм си аз, Едгар си е Едгар, Витезслав си е Витезслав. Иначе е невъзможно да се работи.

— Имам информация — казах аз, заставайки между Костя и Едгар.

— Е? — кимна Едгар.

— На Лас му е въздействал вампир. Той си спомня... нещо като музика, която го е повикала на път.

— Колко поетично — изсумтя Едгар, но не се усмихна, а кимна одобрително: — Музика? Много напомня на кръвопий... извинявай, Костя. На вампирите.

— Можеш да го кажеш политически коректно: „на хемоглобино зависимите“ — усмихна се Костя само с устни.

— Хемоглобинът няма нищо общо и ти много добре го знаеш — отсече Едгар. — Какво пък... Това е някаква нишка. — Той изведнъж се усмихна и ме потупа по рамото: — А ти си упорит. Какво пък, влакът вече има шанс. Почакайте ме тук.

Едгар се отдалечи бързо по коридора. Помислих си, че отива към своите хора, но Едгар влезе в купето на началник-влака и затвори вратата.

— Какво ли е намислил? — попита Костя.

— Откъде да знам? Може би има някакви особени заклинания за откриване на вампири?

— Не — отсече Костя. — Всичко е както при другите Различни. Ако Витезслав се крие сред хората, не можеш да го разкриеш с никакви заклинания. Пълни глупости...

Той беше започнал да нервничи и аз го разбирах. Все пак е тежко да принадлежиш към най-отритнатото малцинство в света на Различните... и да преследваш свой събрат. Както ми беше казал веднъж... на мен — младия, глупав, смел ловец на вампири: „Ние сме много малко. Когато някой си отиде, всички го усещаме.“

— Костя, а ти усети ли смъртта на Витезслав?

— За какво говориш, Антоне?

— Някога ми беше казал, че усещате смъртта... на своите.

— Усещаме, ако вампирът е лицензиран. Когато убива регистрационния печат, всички в района се превиват от отката. Витезслав нямаше печат.

— Но явно Едгар е намислил нещо — промърморих аз. — Някакви инквизиторски трикове?

— Сигурно — намръщи се Костя. — Защо става така, Антоне? Защо нас непрекъснато ни мачкат... дори нашите? Тъмните магове също ни убиват!

Изведнъж той заговори с мен както преди. Сякаш още беше невинно момче-вампир... макар че каква ти невинност у вампир?

И това беше ужасно, направо ме разкъсваше — проклетите въпроси и проклетата предопределеност, но вече от онзи, който е преминал границата, който е започнал да ловува и да убива...

— Вие убивате... заради храна — казах аз.

— А заради власт, пари, удоволствие по-благородно ли е? — попита Костя с горчивина. Обърна се към мен и ме погледна в очите: — Защо говориш с мен толкова... предпазливо? Някога бяхме приятели. Какво се промени?

— Ти стана Висш вампир.

— И какво от това?

— Аз знам как вампирите стават Висши, Костя.

Няколко секунди той ме гледаше в очите. После се усмихна. С онази същата, вампирска усмивчица — уж няма удължени зъби в устата, а вече ги чувстваш на гърлото си.

— А, да... Трябва да пиеш кръвта на невинни девойки и деца, да ги убиеш... Стара, класическа рецепта. Така е станал висш старият Витезслав... Искаш да кажеш, че нито веднъж не си поглеждал в досието ми?

— Не — отвърнах аз.

Той чак омекна и усмивката му стана жалка и объркана.

— Нито веднъж?

— Не — повторих, но вече разбирах, че някъде съм сбъркал.

Костя разпери неловко ръце и заговори, използвайки само съюзи, междуметия и местоимения:

— Ама и... това... ето... ама ти... а аз... ама... ама и ти...

— Не искам да поглеждам в досието на приятел — казах аз и добавих неловко: — Дори и бивш.

— Аз пък си помислих, че си го чел — каза Костя. — Ясно. Ние сме в дваиет и първи век, Антоне. Ето... — той бръкна в джоба на сакото и извади манерката си. — Концентрат... донорска кръв. Дванадесет човека даряват кръв — и не е необходимо да убиваш никого. Хемоглобинът, разбира се, няма нищо общо! Далеч по-важни са емоциите, които изпитва човек, когато дарява кръв. Не можеш да си представиш колко много хора се страхуват до смърт, но все пак отиват при доктора и даряват кръв за роднините. Моята лична рецепта... „щемпелът на Саушкин“. Само че обикновено я наричат „коктейл на Саушкин“. В досието със сигурност е записано.

Той ме гледаше триумфално... и сигурно изобщо не можеше да разбере защо не се усмихвам. Защо не мърморя виновно: „Костя, прости ми, смятах те за негодник и убиец... а ти си честен вампир, добър вампир... съвременен вампир...“

Да, той беше такъв. Честен, добър и съвременен. Ненаправно работеше в Научноизследователския институт по хематология.

Само че защо ми каза за състава? За кръвта от дванайсет човека?

Макар че беше ясно защо. Откъде аз ще знам съдържанието на „Фуаран“? Откъде ще знам, че за заклинанието е нужна именно кръв от дванайсет човека?

Витезслав не е разполагал с тези дванайсет. Той не е могъл да направи заклинанието от „Фуаран“ и да увеличи силата си.

А Костя е имал манерката си.

— Антоне, какво? — попита Костя. — Защо мълчиш?

Едгар излезе от купето на кондукторите, стисна ръката на началник-влака и тръгна към нас с доволна усмивка на лицето.

Аз погледнах Костя и прочетох всичко в очите му.

Той разбра, че съм разбрал.

— Къде криеш книгата? — попитах аз. — По-бързо! Това е последният ти шанс. Единственият ти шанс. Не се погубвай...

В този миг той ме удари. Без никаква магия — ако не броим за магия нечовешката сила на вампирите. Светът се взриви в бяла светкавица, зъбите изхрущяха в устата ми и челюстта ми сякаш се парализира. Аз отлетях в края на коридора и се блъснах в някакъв пътник, който беше избрал неподходящо време за разходки. Сигурно на него трябваше да благодаря, че не изгубих съзнание — впрочем вместо мен на пода се стовари той.

Костя стоеше, потривайки юмрук, и тялото му пулсираше, влизайки за миг в Сумрака и излизайки оттам, плъзгайки се между световите. Толкова поразилата ме някога особеност на вампирите... Генадий, бащата на Костя, вървящ срещу мен през двора, майката на Костя, Полина, прегърнала през рамо още съвсем младия вампир... ние спазваме законите... ние никого не убиваме... Ама че им провървя — да живеят в съседство със Светъл маг...

— Костя? — възкликна Едгар, спирайки се.

Костя обърна бавно глава към него. Не го видях, но усетих, че се е озъбил.

Едгар протегна ръка — и коридорът беше преграден от мътна стена, наподобяваща пласт планински кристал. Може би още не беше разбрал какво става, но инстинктите на Инквизитора работеха.

Костя издаде нисък, виеш, звук и опря длани в стената. Стената издържа. Вагонът се поклащаше, зад гърба ми започна да пищи някаква жена. Костя се олюляваше, опитвайки се да разбие защитата на Едгар.

Вдигнах ръка и запратах в Костя „сив молебен“ — древно заклинание срещу неживи. То разкъсва на парчета всякаква вдигната от гроба органика, която няма съзнание, а живее само заради волята на мага. А освен това прави вампирите по-бавни и по-слаби.

Когато тънките сиви нишки обгърнаха Костя в Сумрака, той се обърна. Пристъпи към мен и се изтръска — заклинанието се рушеше пред очите ми. Никога не бях виждал толкова груба, но ефективна работа.

— Не ми пречи! — изръмжа той. Чертите на лицето му се изостриха, зъбите му се показаха както трябва. — Не искам... не искам да те убивам...

Успях да се надигна и пропъльзах през падналия пътник в купето. На горните легла някакви мъже с внушителни габарити започнаха да вият, и то не по-зле от жената, която пищеше до вратата на тоалетната. На пода под мен се търкаляха някакви чаши и бутилки.

С един скок Костя се появи на вратата. Само погледна към мъжете и те замълчаха.

— Предай се... — прошепнах аз, сядайки на пода до масичката. Челюстта ми се движеше някак странно — уж не беше изкълчена, а при всяко движение ме пронизваше болка.

Костя се засмя:

— С всички ви ще се справя... ако поискам. Ела с мен, Антоне. Да вървим! Не искам да причинявам зло! За какво ти е тази Инквизиция? За какво са ти Патрулите? Ние ще променим всичко!

Той говореше напълно искрено. Даже умолително.

Защо трябва да станеш най-силният, за да си позволиш слабост?

— Опомни се... — прошепнах аз.

— Ти си глупак! Глупак — изръмжа Костя и тръгна към мен. Протегна ръка, пръстите му вече бяха с удължени нокти. — Ти...

Отворената бутилка „Посолска“, от която бавно течеше водка, сама попадна под ръката ми.

— Време е да пием на брудершафт — казах аз.

Той успя да се отдръпне, но няколко пръски все пак попаднаха на лицето му. Костя зави, отмятайки глава. Ако ще да си Най-висшият вампир, алкохолът за теб пак е отрова.

Изправих се, взех една от недопитите чаши от масата, вдигнах я и извиках:

— Нощен патрул! Ти си арестуван! Ръцете на тила, прибори зъбите!

През вратата влязоха едновременно трима Инквизитори. Едгар ли ги беше извикал, или сами бяха усетили? Те се скупчиха върху Костя, който все още разтриваше окървавеното си лице. Единият се опитваше да притисне сив метален диск към шията на Костя — нещо, натъпкано догоре с магия...

И в следващия миг Костя показва на какво е способен.

Изби с ритник чашата от ръцете ми, гърбът ми се залепи за прозореца. Рамката изтрещя, а на мястото на Костя се въртеше сив вихър — ударите с ръце и крака следваха с невероятна, достъпна само за киногероите скорост. На всички страни летяха пръски кръв и парчета плът, сякаш някой беше решил да пусне в машината за фреш парче прясно месо.

После Костя изскочи в коридора, огледа се и се хвърли към прозореца, сякаш не забелязваше дебелилото двойно стъкло.

Стъклото също не го забеляза.

Костя се мярна още веднъж зад прозореца, докато се търкаляше по склона, и влакът отмина нататък.

Бях чувал за такъв трик от вампирския арсенал, само че винаги го бях смятал за пълна измислица. Дори в справочниците срещу „минаване през стени и стъкла в реалния свят“ стоеше срамното „н.п.“ — „непотвърдено“.

На пода на купето лежах в безформена купчина двама Инквизитори — толкова разкъсани, че нямаше смисъл да се проверяват за пулс.

На третия му беше провървяло — той седеше на леглото, притискайки раната в корема си.

Целият под беше в кръв.

Пътниците на горните легла вече не крещяха — единият беше затиснал глава с възглавницата, другият гледаше надолу с изцъклен поглед и тихичко се кикотеше.

Изправих се и с подгъващи се крака излязох в коридора.

[1] Домбра — казахски и киргизки двуструнен музикален инструмент. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Както се казваше в един стар черен виц — „животът започва да се подрежда!“.

Пътниците в главния вагон седяха в купетата си и се взираха с празни очи в прозорците. Минаващите през вагона хора кой знае защо ускоряваха крачка и не се оглеждаха. В затворено купе, заедно с двете опаковани в черни найлонови чували тела, лежеше раненият Инквизитор, който вече от четири часа се ползваше от лечебните заклинания на свой колега. Още двама Инквизитори стояха на пост пред вратата на нашето купе.

— Как се досети? — попита Едгар.

Той излекува челюстта ми за три минути, веднага след като помогна на ранения си колега. Аз не попитах какво ми имаше — просто натъртване, пукване или счупване. Излекувал го е, и туй то. Само че двата предни зъба останаха избити и беше неприятно да ги докосвам с език.

— Спомних си нещо за „Фуаран“... — казах аз. В суматохата на първите минути след бягството на Костя имах време да измисля нещо. — Вещицата... е, Арина, тя каза, че според легендите, заклинанието от „Фуаран“ действа, ако имаш кръв от дванайсет човека. Дори и да е съвсем мъничко...

— Защо не каза по-рано? — попита рязко Едгар.

— Не му придадох голямо значение. Тогава цялата история е „Фуаран“ изглеждаше пълна измислица... Костя спомена, че коктейлът му се състои от кръв от дванайсет донора... и загреях.

— Ясно. Витезслав не е имал под ръка дузина души — кимна Едгар. — Ако беше казал веднага... ако беше казал...

— Ти знаеше ли състава на коктейла?

— Да, разбира се. В Инквизицията се е обсъждал „коктейлът на Саушкин“. Не прави никакви чудеса, няма да вдигне Силата ти на високо равнище, отколкото ти е дала природата. Но, наистина, позволява на вампира да се вдигне до своя максимум, без да убива хора...

— Да се вдигне или да падне? — попитах аз.

— Ако не убива — да се вдигне — отвърна сухо Едгар. — А ти не знаеше... ама че работа...

Премълчах.

Да, не знаех. Не исках нищо да знам. Браво на мен. И сега двама Инквизитори лежат в черен найлон и никой не може да им помогне...

— Да оставим това — реши Едгар. — Каква полза има сега... Той лети, виждаш ли?

Хвърлих поглед към „компаса“. Да... наистина. Разстоянието до Костя, или по-точно — до книгата, не се променяше, макар че влакът се носеше поне със седемдесет-осемдесет километра в час. Значи — летеше след нас. Не бягаше!

— Наистина му трябва нещо в Средна Азия... — изрече объркано Едгар. — Само че какво?

— Трябва да извикаме Великите — казах аз.

— Сами ще дойдат — махна с ръка Едгар. — Съобщих им всичко, окачих портал... те ще решат какво ще правят.

— Ясно е какво ще решат — измърморих аз. — Завулон ще иска да му предадат провинилия се Костя. И най-вече „Фуаран“.

— Никой няма да получи книгата, успокой се.

— Освен Инквизицията?

Едгар премълча.

Настаних се по-удобно. Опипах челюстта си.

Не ме болеше.

Жалко за зъбите. Щеше да се наложи да ходя или на стоматолог, или при лецител. Но бедата беше там, че дори най-добрите Светли лецители не могат да лекуват безболезнено зъби! Не могат и туй то...

Стрелката на „компаса“ потрепваше, указвайки посоката. Разстоянието не се променяше — десет-двайсет километра. Значи Костя се бе съблякъл и се бе превърнал в прилеп... или в някаква друга твар? В гигантски плъх, вълк... Без значение в какво. Превърнал се бе в прилеп и летеше след влака, стискайки в лапи вързопа с дрехите и книгата. Къде ли я е крил, мерзавецът? По тялото си? В таен джоб на дрехите?

Мерзавец... но какво самообладание! Каква наглост и смелост — да ловиш самия себе си, да измисляш някакви версии, да даваш съвети...

Измами всички ни.

Но защо? Приискало му се е абсолютна власт? Все пак шансът да победи не беше много голям, а Костя никога не се е отличавал с прекалено честолюбие. Е, честолюбив беше, разбира се, но без маниакални идеи за власт над света.

А защо не избяга сега? По ръцете му беше кръвта на трима инквизитори. Никога нямаше да му простят такова нещо, ако ще да се разкайва, ако ще да върне книгата. Трябваше да бяга... и за по-сигурно да унищожи книгата, с която беше свързано следящото заклинание. Но не, той носеше книгата със себе си и се движеше заедно с влака. Просто безумие... Или все още разчиташе на диалог?

— Как смяташе да откриеш Витезслав сред пътниците? — попитах аз Едгар.

— Какво? — потъналият в мислите си Инквизитор не отговори веднага. — А, дреболия, същото, което използва и ти — непоносимост към спирт. Щяхме да се издокараме с бели престилки и да направим медицински преглед по всички вагони. Уж, че търсим болни от атипична пневмония. И на всеки щяхме да даваме термометър, обилно намокрен със спирт. Който не може да го вземе в ръце или получи изгаряне, той е нашият заподозрян.

Кимнах. Можеше и да мине. Разбира се, беше доста рисковано, но нашата работа е да рискуваме. А Великите бяха накъде наблизко — „на разположение“, готови в случай на нужда да ударят с всичка сила.

— Порталът се отваря... — Едгар ме хвана за ръката и ме изтегли на горното легло. Седнахме един до друг и свихме крака. В купето се появи потрепващо бяло сияние. Чу се лек вик — Хесер, излизайки от портала, удари главата си в горното легло.

След него се появи Завулон — за разлика от шефа ми, радостен и усмихнат.

Потривайки темето си, Хесер ни погледна мрачно и изръмжа:

— Да бяхте отворили портала в запорожец... Каква е ситуацията?

— Пътниците са успокоени, кръвта е измита, ранения го лекуват — докладва Едгар. — Заподозреният Константин Саушкин се движи паралелно на влака със скорост седемдесет километра в час.

— Какъв ти „заподозрян“ след всичко това... — обади се ехидно Завулон. — Ах, какво способно момче беше... колко перспективно...

— Не ти върви е перспективните, Завулон — каза тихо Едгар. — Нещо хич не се задържат при теб.

Двамата Тъмни магове се изгледаха с неприязън. Едгар имаше стари сметки за уреждане със Завулон — още от онази история с Фафнир и финската секта^[1]. Никой не обича да бъде пешка.

— Въздържайте се от заяждания, господа — помоли ги Хесер. — Аз също бих могъл да кажа някои неща... и за теб, Завулон, и за теб, Едгар... Колко е силен?

— Много силен — каза Едгар, все още гледайки към Завулон. — Хлапето и без това беше Висш...

— Вампир — презрително се усмихна Завулон.

— Висш вампир. Разбира се, няма много опит... по това ви отстъпва. Но след като е използвал книгата, е станал по-силен от Витезслав. А това вече е сериозно. Склонен съм да смятам, че Витезслав беше на едно ниво с вас, Великите.

— Как е упокоил Витезслав? — попита Завулон. — Имаш ли представа?

— Сега вече да — кимна Едгар. — Вампирите имат своя йерархия. Хлапето го е извикало на двубой за лидерство. Това... не е много зрелищно. Схватка на разуми, двубой на воли. Стоят и се гледат няколко секунди, единият отстъпва и се покорява напълно на чуждата воля. Когато на Инквизицията се налагаше да се справя с вампири, Витезслав ги подчиняваше с лекота. Но този път е загубил.

— И е загинал — кимна Завулон.

— Това не е задължителен край — отбеляза Едгар. — Костя е можел да го направи свой роб. Но... или се е изплашил да не загуби контрол, или е решил да стигне до край. Казано накратко, заповядал е на Витезслав да се развъплъти и той е бил принуден да се подчини.

— Способно момче — каза иронично Хесер. — Няма да лъжа, окончателната гибел на Витезслав не ме огорчава... Добре, Константин е станал по-силен от Витезслав. Оцени силата му.

Едгар сви рамене:

— Как? Той е по-силен от мен. Предполагам даже, че е по-силен от всеки от вас. Може би дори е по-силен и от двама ви, взети заедно.

— Не се паникьосвай — промърмори Завулон. — Той е неопитен. Магията не е съревнование на сили, магията е изкуство. Ако

в ръцете ти има шпага, важно е да нанесеш точен удар, а не да замахнеш с всичка сила...

— Не се паникьосвам — каза меко Едгар. — Само оценявам силата му. Много е голяма. Приложих „кристалния щит“ и Костя едва не го счупи.

Великите се спогледаха.

— „Кристалният щит“ не може да се счупи — отбеляза Хесер. — А и откъде имаш... впрочем разбирам. Отново артефакти от специалния склад.

— Той едва не пробви „щита“ — повтори Едгар.

— А ти как оживя? — попита ме Хесер. Или ми се стори, или в гласа му наистина се прокрадна нотка на съчувствие.

— Костя не искаше да ме убива — казах просто аз. — Той се зае с Едгар... първо ударих със „сивия молебен“... — Хесер кимна одобрително. — ... а после ми попадна водка и му я плиснах в лицето. Костя се вбеси, но пак не искаше да ме убива. Тогава си отвлече вниманието заради Инквизиторите, разхвърля ги и избяга.

— Чисто руски начин — да се решават проблемите с водка — изрече мрачно Хесер. — Защо? Защо си го дразнил? Та той не е новак. Нима не ти е било ясно, че няма да се справиш? А после щеше да се наложи аз да мъкна останките ти при Светлана, нали?

— Увлякох се — признах си аз. — Твърде неочаквано стана всичко. А когато Костя започна да ме умолява: „ела с мен, не искам да причинявам зло...“

— Не искам да причинява зло — повтори с горчивина Хесер. — Вампир-реформатор. Прогресивен господар на света...

— Хесер, трябва да решим нещо — каза тихо Завулон. — Мога да вдигна изстребителите от военното летище.

Маговете замълчаха.

Представих си как реактивните изстребители преследват прилепа в небето, обстрелвайки го с картечници и ракети...

Безумие...

— По-добре хеликоптери... — каза замислено Хесер. — Не. Това са глупости, Завулон. Той просто ще помете хората по пътя си.

— Значи все пак остава бомбата? — попита с любопитство Завулон.

— Не! — поклати глава Хесер. — Не. Не тук. А и вече няма смисъл... той е нащрек. Трябва да го ударим с магия.

Завулон кимна и неочаквано се разкикоти с тънък глас.

— Какво има? — попита Хесер.

— Цял живот съм си мечтал... Вярваш ли ми, мой стар противнико? Мечтаех да поработя заедно с теб! Явно наистина... от омразата до любовта...

— Все пак ти си абсолютен психопат — изрече тихо Хесер.

— Всички сме чукнати в главата — изкикоти се Завулон. — Е, какво? Ти и аз? Или да докараме *нашите*? Нека ни заредят със сила, а ние ще бъдем острието на удара.

Хесер поклати глава.

— Не, Завулон. Не си струва да се спречкваме с Константин. Имам друго предложение...

Той ме погледна.

Аз опипах с език парчетата от зъба. Колко лошо се получи...

— Готов съм, Хесер.

— Има шанс — кимна Завулон с одобрение. — След като у Костя са останали някакви сантиментални чувства... само че ще можеш ли да удариш, Антоне?

Не отговорих веднага. Наистина се замислих.

Не ставаше дума за арест. Със сигурност щеше да се наложи да ударя, за да убия. Да стана острие, център на силата, която ще наливат в мен Хесер, Завулон, Едгар... а може би и други магове. Да, аз бях по-неопитен от Великите, но само аз имах шанс да се приближа до Костя без бой, изхождайки от същите тези „сантиментални съображения“.

Алтернативата беше проста — Великите щяха да съберат всички сили в юмрук. А ако им потрябваше силата на Надечка, Хесер щеше да поиска от Светлана да инициира дъщеря ни...

Нямаше алтернатива.

— Ще убия Костя — казах аз.

— Не така — изрече тихо Хесер. — Не говориш правилно, патрулен!

— Ще упокоя вампира — прошепнах аз.

Хесер кимна.

— И не го преживявай много, Городецки — добави Завулон. — Спести си интеллигентските сълзи и сополи. Няма го вече доброто

момче Костя. А и никога не го е имало. Дори и да не е убивал хора за кръвта им, той е вампир. Нежив.

Хесер кимна одобрително.

За момент затворих очи.

Нежив.

В него липсваше нещо, което за по-лесно наричаме душа.

Някаква съставка, неуловима дори за нас, Различните. Тя липсваше още от най-ранното му детство — благодарение на родителите-вампири. Той е расъл, участъковият лекар е преслушвал сърцето му и се е възхищавал от здравето на детето. Той се е превърнал в мъж и никое момиче не му е казало, че устните му са хладни, когато целува. Той би могъл да има деца — най-обикновени деца от най-обикновена човешка жена.

Но всичко това е неживот. Всичко това е назаем, откраднато е — и когато Костя умре, тялото му мигновено ще се разпадне на прах... защото отдавна е мъртво.

Всички ние сме осъдени на смърт от самото си раждане.

Но поне можем да живеем до смъртта си.

— Оставете ни насаме с Антон — каза Хесер. — Ще се опитам да го подготвя.

Чух как Завулон и Едгар станаха. Излязоха в коридора, вратата се затвори. Нещо зашумя — сигурно Хесер ни защитаваше от наблюдение. После попита:

— Вълнуваш ли се?

— Не — поклатих глава аз, без да отварям очи. — Мисля. Все пак Костя се опитваше да не се държи като вампир...

— И какво измисли?

— Няма да издържи — аз отворих очи и погледнах лицето на Хесер. — Няма да издържи, ще се пречупи. Успял е да превъзмогне физиологическата си потребност от жива кръв, но всичко останало... той е нежив сред живите и това го потиска. Рано или късно ще се пречупи.

Хесер чакаше.

— Той вече се е пречупил — казах аз. — Когато е убил Витезслав и Инквизиторите... Единият от Инквизиторите беше Светъл, нали?

Хесер кимна.

— Ще направя всичко както трябва — обещах аз. — Жал ми е за Костя, но няма друг начин.

— Вярвам ти, Антоне — каза Хесер. — А сега питай това, което наистина искаше да попиташ.

— Какво ви задържа в Нощния патрул, шефе? — попитах аз.

Хесер се усмихна.

— Всички ние, в по-голямата си част, сме затънали в една и съща кал — казах аз. — Ние се борим не с Тъмните, ние се борим с онези, които дори Тъмните отхвърлят... с психопатите, маниаците. По разбираеми причини най-много такива има сред вампирите и върколаците. А и Тъмните... Дневният патрул лови онези Светли, които искат да облагодетелстват всички наведнъж... тоест онези, които могат да разкрият пред хората факта за нашето съществуване. Инквизицията... тя уж е над схватките, а всъщност следи Патрулите да не приемат много насериозно функцията си. Тъмните да не се стремят към формална власт над целия свят, Светлите да не унищожават поголовно Тъмните... Хесер, Нощният и Дневният патрул са две половини на едно цяло!

Хесер мълчеше. Гледаше ме и мълчеше.

— Това... нарочно ли е замислено така? — попитах аз. И си отговорих сам: — Да, сигурно. Младите, току-що инициирани Различни — те може и да не приемат общ за Светлите и Тъмните патрул. Как може да патрулираш с вампир! И аз щях да се възмутя... И затова са създадени два патрула, нисшите чинове се преследват въодушевено, ръководството интригантства — от скука и за поддържане на формата. А ръководството е общо!

Хесер въздъхна и извади пура. Отряза крайчето и я запали.

— А аз, глупакът, през цялото време се чудех — измърморих, без да откъсвам поглед от него. — Как изобщо съществуваме? Ето го Патрула в Самара, ето го Патрула в селцето Киреевска, в Томска област. Уж всичките са самостоятелни. А всъщност при най-малкия проблем тичат при нас, в Москва... Добре, това не е оформено де юре, но де факто московският Патрул ръководи Патрулите на цяла Русия.

— А също и на три държави от ОНД... — промърмори Хесер. Пусна кълбо дим, който започна да се събира във въздуха като плътен облак, без да се разнася из купето.

— Добре, а какво следва? — попитах аз. — Как си взаимодействат независимите Патрули в Русия и, да речем, Литва? Ами Русия, Литва, САЩ и Уганда? В човешкия свят всичко е ясно — който има най-голямата тояга и най-дебелия портфейл, той поръчва музиката. Но нали руските Патрули са по-добри от американските! Дори си мисля...

— Най-силният Патрул е френският — изрече безизразно Хесер. — Силен, но крайно мързелив. Удивителен феномен. Не можем да разберем от какво произтича това — не може да е от употребата на сухо вино и стриди в немислими количества...

— Инквизицията управлява Патрулите — казах аз. — Не разрешава спорове, не наказва отстъпниците, а именно управлява. Дава разрешение за тези или онези социални експерименти, назначава и сваля ръководители... прехвърля от Узбекистан в Москва... Инквизицията, тя има два работни органа — Нощният и Дневният патрул. А единствената ѝ цел е да съхрани сегашното статукво. Защото победата на Тъмните или Светлите ще е поражение за всички Различни.

— А после, Антоне? — попита Хесер.

Аз свих рамене.

— После? Ами нищо. Хората си живеят своя малък човешки живот. Радват се на малките човешки радости. Хранят ни със своята топлина... и ни осигуряват нови Различни. Онези Различни, които нямат големи амбиции, живеят почти човешки живот. Само че по-сит, по-здрав и по-дълъг, отколкото при обикновените хора. Който не го свърта на едно място, който иска приключения, идеали, битки — той отива в Патрулите. Тези, които се разочароват от Патрулите, отиват в Инквизицията.

— Е, и? — ободри ме Хесер.

— Вие какво правите още в Нощния патрул, шефе? — попитах аз. — Не ви ли омръзна... за хиляди години?

— Да предположим, че все още ми харесват схватките и приключенията.

Поклатих глава:

— Не, Борис Игнatieвич. Не ви вярвам. Виждам съм ви... друг. Твърде уморен. Твърде разочарован.

— Тогава да предположим, че все пак искам да приключа със Завулон — спокойно каза Хесер.

Замислих се за секунда:

— Също не става. Стотици години... някой от вас вече щеше да е убил другия. Завулон каза, че магията е като удар с шпага. Но вие не се биете с шпаги, а със спортни рапири. Маркирате точка, а не пронизвате врага.

Хесер се поколеба, но кимна. Още една плътна струйка дим се впи в сиво-синия тютюнев облак.

— Как смяташ, Антоне, можеш ли да живееш хиляди години и все още да ти е жал за хората?

— Да ти е жал? — уточних аз.

Хесер кимна:

— Именно. Не да обичаш — не ни е по силите да обичаме целия свят. Не да се възхищаваш — твърде добре знаем какво представлява човекът.

— Да ти е жал — сигурно може — кимнах аз. — Но за какво е тази жалост, шефе? Тя е празна и бесплодна. Различните не правят човешкия свят по-добър.

— Правим го, Антоне. По един или друг начин, но го правим. Повярвай на стареца, който е видял много.

— Но все пак...

— Чакам чудо, Антоне.

Погледнах го въпросително.

— Не знам какво точно. Че всички хора ще станат Различни. Че всички Различни отново ще станат хора. Че някога, все пак, делението ще става не по признака „човек или Различен“, а по признака „добър или лош“ — Хесер се усмихна леко. — Изобщо не си представям как може да стане това и дали ще стане някога. Но ако все пак се случи... предпочитам да съм на страната на Нощния патрул, а не в Инквизицията — могъщата, умна, правилна, всемогъща Инквизиция.

— Може би и Завулон чака същото? — попитах аз.

Той кимна:

— Може би. Не знам. Но за предпочитане е познатият стар враг, отколкото млад непредсказуем психар. Считай ме за консервативен, но предпочитам рапирите и Завулон, отколкото бейзболна бухалка и прогресивен Тъмен маг.

— А мен какво ще посъветвате?

Хесер разпери ръце:

— Да те посъветвам? Сам да вземеш решение. Можеш да се оттеглиш и да живееш обикновен живот. Можеш да отидеш в Инквизицията... няма да възразявам. Можеш и да останеш в Нощния патрул.

— И да чакам?

— И да чакаш. Да пазиш в себе си онова, човешкото, което все още притежаваш. Да не изпадаш в екстаз и умиление, натрисайки на хората ненужната им Светлина. Да не си позволяваш цинизъм и презрение, мислейки се за чист и съвършен. И най-трудното — да не се разочароваш, да не се откажеш, да не станеш равнодушен.

— Не е богат изборът... — казах аз.

— Ха! — усмихна се Хесер. — Радвай се, че изобщо го има.

Зад прозорците се мяркаха покрайнините на Саратов. Влакът забавяше ход.

Седях в празното купе и гледах въртящата се стрелка.

Костя продължаваше да ни следва.

Какво чакаше?

В слушалките звучеше гласът на Арбенин:

*От лъжа до лъжа
от небето само манна се сипе.
От сиеста до сиеста
хранят ни само с манифести.
Някой е убил, някой е пребил,
аз само направих избор.
И чувствам с гърба си:
ние сме други, ние сме различни.*

Поклатих глава. Ние сме Различни. Но дори да не съществувахме, хората все пак щяха да се разделят на хора и Различни. С каквото и да се отличаваха тези Различни.

Хората не могат без Различни. Сложи двама души на необитаем остров — ще получиш човек и Различен. А разликата е там, че Различният винаги е потиснат от своята различност. На хората им е по-лесно. Те не се комплексират. Те знаят, че са хора и трябва да са такива, че всички са длъжни да бъдат такива. Всички и винаги.

*Ние стоим по средата.
Огън палим върху леда
и опитваме да се сгреем.
Маскирайки средството с целта.
И изгаряме изцяло
в съзерцаващата пустош.*

Вратата се отвори и в купето влезе Хесер. Свалих слушалките.

— Виж. — Той сложи на масичката един палмтоп. На карта върху екрана пълзеше една точка — нашият влак. Хесер хвърли поглед към компаса, кимна и начерта уверено с писалката дебела линия върху екрана.

— Какво е това? — попитах аз, гледайки правоъгълника, през който минаваше траекторията на Костя. И сам си отговорих: — Летище?

— Именно. Никакви преговори не чака — ухили се Хесер. — Хукнал е право към летището.

— Военно ли е?

— Не, гражданско. Каква е разликата? Той има шаблони за пилотиране.

Кимнах. Всички оперативни работници имат „за всеки случай“ комплект полезни навици — управление на автомобил, самолет, хеликоптер, първа медицинска помощ, ръкопашен бой... Разбира се, шаблоните не дават пълноценни навици, опитният шофьор ще изпревари Различен с шаблони за шофиране, добрият хирург оперира несравнимо по-добре. Но все пак Костя можеше да вдигне във въздуха всяко транспортно средство.

— Това дори е добре — казах аз. — Ще вдигнем изтребителите и...

— Ами ако има пътници? — попита рязко Хесер.

— Пак е по-добре, отколкото влака — отвърнах тихо аз. — По-малко жертви.

И в този миг нещо в мен болезнено се сви. За пръв път претеглих на невидими везни целесъобразността на човешките жертви и обявих едната страна за полека от другата.

— Няма да стане... — каза Хесер и добави: — За щастие. Дори и да разрушим самолета, ще се преобрази на прилеп и ще се приземи.

Зад прозореца се появи перонът. Локомотивът запищя, приближавайки се към гарата.

— Ядрени зенитни ракети — казах упорито аз.

Хесер ме погледна смаяно и каза:

— Какви ги говориш? Какви ядрени заряди... отдавна са свалени от въоръжение. Само противоракетната отбрана около Москва остана. Но той няма да тръгне към Москва.

— А накъде? — застанах нащрек аз.

— Откъде да знам? Задачата ти е да не отиде никъде — отсече Хесер. — Така! Той спря!

Погледнах компаса. Разстоянието между нас и Костя започна да нараства. Независимо дали беше летял като прилеп, или бе бягал като Сивия вълк от приказката, сега Костя беше спрял.

Но интересното беше, че Хесер дори не гледаше към „компаса“.

— Летището — изрече доволно Хесер. — Край на приказките. Тръгвай, реквизирай някого с хубава кола и потегляй към летището.

— А... — започнах аз.

— Никакви артефакти, ще ги усети — възрази спокойно Хесер. — И никакви придружители. Сега той усеща всички ни, разбираш ли? Това е! Действай!

Спирачките изскърцаха и влакът спря. Аз се забавих за момент на вратата и чух:

— Да, именно със „сив молебен“. Няма смисъл да усложняваме нещата. Така ще те заредим, че ще го размажеш като желе по пистата.

Край. Явно шефът беше толкова съсредоточен, че вече нямаше нужда да се разговаря с него — той чуваше мислите ми още преди да се оформят в думи.

В коридора минах покрай Завулон и неволно се отдръпнах, когато ме потупа одобрително по рамото.

Но той не се обиди, а каза:

— Успех, Антоне! Разчитаме на теб!

Пътниците стояха кротко по купетата си. Само началникът на влака, който говореше нещо в микрофона, ме изпрати с изцъклен поглед.

Отворих си сам вратата, пузнах стъпалата и скочих на перона. Някак много бързо ставаше всичко. Твърде бързо...

А на гарата беше обичайната блъсканица. Шумната компания, изсипала се от съседния вагон, питаше гръмогласно: „Къде са тук бабите, милите?“.

„Бабите“ — на възраст от двайсет до седемдесет — вече откликваха на зова. Сега щеше да има и водка, и бира, и печени пържоли, и пирожки с подозрителен пълнеж.

— Антоне!

Обърнах се. До мен стоеше Лас с праметнат през рамо сак. От устата му стърчеше незапалена цигара, а видът му беше спокоен и умиротворен.

— И ти ли слизаш? — попита Лас. — Ако искаш, ще те откарам някъде. Чака ме кола.

— Хубава кола ли? — уточних аз.

— Май че е „Фолксваген“ — намръщи се Лас. — Става ли? Или само на „Кадилак“ си съгласен?

Обърнах се и погледнах към прозорците на вагона. Хесер, Завулон и Едгар ме гледаха.

— Става — казах мрачно аз. — Е... извинявай. Наистина много бързам, колата ми трябва. Обръщам те...

— Ами да тръгваме тогава, защо стоим, щом бързаш? — попита Лас, прекъсвайки стандартната формула за вербуване на доброволец, и така ловко се вмъкна в тълпата, че не ми оставаше нищо друго, освен да го последвам.

Пробихме си път през хаотичното движение на тълпата и излязохме на площадчето. Догоних Лас и го докоснах по рамото:

— Обръщам те...

— Да, виждам, виждам — прекъсна ме Лас. — Здравсти, Рома!

Приближилият се мъж, макар че кой знае защо ми се искаше да кажа „гражданин“, беше доста висок и някак по детски угоен — целият заоблен, гладък, с малка уста и дребни очички, които дори зад очилата изглеждаха неизразителни и скучни.

— Здравей, Александър — поздрави гражданинът някак много церемониално и протегна плавно ръка към Лас. После се вторачи в мен.

— Това е Антон, мой приятел, ще го откараме ли? — предложи Лас.

— Защо да не го откараме — съгласи се печално Рома. — Колелата се въртят, пътят е равен.

Извърна се и тръгна към новичък фолксваген Бора.

Качихме се в колата. Аз се настаних нагло на предната седалка. Лас изхъмка, но покорно се качи отзад. Роман запали двигателя и попита:

— Къде да ви откарам, Антоне?

Речта му също беше плавна, заоблена, сякаш не говореше, а изписваше думи във въздуха.

— На летището, и то бързо — казах мрачно аз.

— Къде? — попита Роман с искрено смайване. Погледна към Лас: — Може би трябва да намерим такси за твоя приятел?

Лас ме погледна смутено, после, също толкова смутено, погледна към Роман.

— Добре — казах аз. — Обръщам те към Светлината. Отхвърли Мрака, защити Светлината. Давам ти поглед да отличиш Доброто от Злото. Давам ти вяра да вървиш след Светлината. Давам ти смелост да се сражаваш с Мрака.

Лас се изкиска, но моментално замълча.

Разбира се, работата не беше в думите. Думите не можеха да променят нищо, дори и да ги произнасях с патетична интонация. Това беше като заклинанията на вещиците — мнемонична формула, включваща „шаблон“ в паметта ми. Можех да подчиня човека и със свои сили, но така... така беше по-правилно. Задейства се отдавна проверен механизъм.

Роман се напрегна, даже пухкавите му бузи се стегнаха. Допреди миг беше голямо и леко капризно бебе, а сега — мъж! Боец!

— Светлината да е с теб! — завърших аз.

— Към летището! — изрече Роман с удоволствие.

Моторът изръмжа и ние се стрелнахме, изстисквайки от немската кола всички заложен в нея сили. Бях готов да се обзаложа, че този спортен седан не беше показвал на какво е способен.

Затворих очи и погледнах през Сумрака — към разклоняващата се на цветни линии тъмнина. Като кълбо преплетени световоди — някои зелени, някои сини, някои червени. Не можех да разглеждам добре линиите на вероятностите, но сега това ми се удаде неочаквано леко. Чувствах се във форма както никога досега.

Това означаваше, че в мен тече чужда Сила. Силата на Хесер и Завулон, Едгар и Инквизиторите. А може би сега в цяла Москва замират Различни, Светли и Тъмни, онези, от които Хесер и Завулон имат право да *вземат*.

Само веднъж бях чувствал нещо подобно — когато събирах Сила от хората.

— На третата пресечка завиваме наляво; отпред има задръстване — казах аз. — После надясно, през двора, излизаме на арката... там има пресечка...

Никога не бях идвал в Саратов, но сега това нямаше никакво значение.

— Слушам! — рапортува бодро Роман.

— По-бързо!

— Ще бъде изпълнено!

Погледнах към Лас. Той извади пакет цигари и запуши. Колата се носеше по натоварените улици, Роман управляваше с амбицията на ватман, на който му се е удал случай да изпревари Шумахер във „Формула 1“.

Лас въздъхна и попита:

— И какво ще стане сега с мен? Ще извадиш от джоба си фенерче и ще кажеш „това беше взрив на блатен газ“?

— Нали виждаш — за това не е нужно фенерче — казах аз.

— Но ще остана ли жив? — не се отказваше Лас.

— Ще останеш — успокоих го аз. — Но няма да си спомняш. Извинявай, обаче това е стандартната процедура.

— Ясно — каза тъжно Лас. — Мамка му... Ама че работа... Кажете тогава, след като е все едно...

Колата се понесе бързо по пресечката, подскачайки по дупките. Лас изгаси цигарата си и продължи:

— Кажете ми, какъв си ти?

— Различен.

— Какъв различен по-точно?

— Маг. Не се притеснявай — Светъл маг.

— Ти възмъжа, Хари Потър... — рече мъдро Лас. — Ама че работа. А може би съм се побъркал?

— Дори не се надявай... — Опрях ръце в покрива. Роман даваше газ до дупка и караше по някакви полянки, съкращавайки пътя. — Повнимателно, Роман! Трябва да стигнем бързо, но безопасно!

— Тогава ми кажи — не се успокояваше Лас — това надбягване... ох... свързано ли е с ненормално големия прилеп, който видяхме предишната вечер?

— Ако щеш вярвай, свързано е! — потвърдих аз. Силата бушуваше в мен и ме замайваше като шампанско. Искаше ми се да се забавлявам. — Страх ли те е от вампири?

Лас извади от чантата си бутилка уиски, скъса капачката с рязък жест, отпи и каза бодро:

— Ни най-малко!

[1] Виж „Дневен патрул“, История трета. — Бел.авт. ↑

ГЛАВА 6

По средата на пътя за нас се залепи кола на пътна полиция. Направих заклинание, разсейващо вниманието на хората, и полицаите незабавно изостанаха. Обикновено с такова заклинание Различните предпазват колите си от кражба и аз даже се зарадвах на новото приложение, което му намерих. Впрочем след минута едва не ни блъсна някакъв камион и аз побързах да премахна заклинанието.

— Ще пристигнем на летището след петнайсет-двайсет минути — докладва Рома, въртейки волана. — Какво ще наредите, шефе?

С крайчеца на окото си забелязах, че Лас поклати глава и отпи. Вече излизахме от града и се носехме по пътя за летището. Доста приличен път, според руските стандарти.

— Пусни радиото — помолих аз. — Че нещо много тъжно пътуваме.

Рома го пусна. Завършваше прегледа на новините:

— ... за радост на милионите читатели, чието тригодишно очакване вече завърши — говореше водещата. — И накрая — съобщение от космодрума „Байконур“, където се готви за старт съвместен руско-американски екипаж. Стартът е планиран за осемнадесет часа и тридесет и две минути московско време. А сега продължаваме нашата музикална програма...

— Искаш ли уиски? — попита Лас.

— Не, имам работа.

— Александър, стегни се, сега не е време за пиене! — извика бодро Роман. — Работа ни чака!

Явно този добродушен човек, който едва ли беше способен да заколи и кокошка, сега се мислеше за Джеймс Бонд. Или поне за негов помощник.

Всички ние не сме се наиграли напълно в детството си.

— Ти ще пазиш колата — казах му аз. — Това е много отговорна работа. Разчитаме на теб.

— Служа на Светлината! — изграчи Роман.

— Никога нямаше да повярвам... — изстена Лас на задната седалка. — И аз ли ще пазя колата?

— Да. Само че... много те моля, не се опитвай да бягаш.

Отзад се дочу бълбукане. Може би трябваше да обърна и Лас към Светлината? Така щеше да е по-човечно... че само се тормозеше човекът.

Но не ми остана време за размисъл. Колата влетя на площада пред аерогарата и със скърцане на спирачки спря пред входа. Никой не ни обърна внимание — закъснява човекът за полета си, често се случва...

Извадих бележката на Арина и погледнах „компаса“.

Стрелката се поклащаше, но все още показваше посоката.

Дали Костя беше усетил, че се приближавам? Хесер беше сигурен, че ще усети.

И какво ме чакаше?

Колкото и да беше странно, до този момент не изпитвах страх. Вътрешно не бях готов да гледам на Костя като на враг — при това враг, който е способен да извърши убийство. Аз бях маг второ равнище, а това не беше никак малко. Зад мен беше цялата мощ на Нощния патрул, а вече — нещо нечувано! — и на Дневния. И какво тогава можеше да ми направи един-единствен вампир, пък макар и Висш?

Обаче си спомних озъбеното лице на Витезслав.

Костя го е убил. Бил е по-силен.

— Лас — изрекох спокойно аз. — Имам една молба... Върви след мен. На известно разстояние. Ако нещо се случи... После ще дойдат при теб, разкажи им всичко.

Лас отпи, хвърли празната бутилка на седалката и каза разсъдливо:

— Защо пък да не дойда? Напред, бледолики Блейд!

Явно в момента морето му беше до колене. Да се напиеш е отчасти добър метод да се защитиш от вампир. Кръвта на пияния човек му е неприятна, а на силно пияния — дори отровна. Може би затова вампирите винаги са предпочитали Европа, а не Русия?

Но не е задължително вампирът да отпие от кръвта на убития човек. Храненето си е хранене, работата си е работа.

— Не се приближавай — повторих аз. — Стой далече!

— Пазете се, шефе! — помоли Роман. — Късмет! Разчитаме на вас!

Погледнах го и си спомних прощалното напътствие на Завулон. Колко си приличаме.

Колко си приличаме всички — Различните и хората, Тъмните и Светлите.

— Бавно, спокойно, без агресия — казах си аз, гледайки пушешите пред входа на аерогарата мъже. Повечето от тях бяха интелигентни, с вратовръзки. Чистачката с оранжев елек, захапала „Беломор“, изглеждаше странно сред тях. — Бавно и спокойно...

Тръгнах към сградата. Пушачите се отдръпнаха — в мен сега имаше толкова много Сила, че дори обикновените хора бяха способни да я почувстват.

Да я почувстват и да се отдръпнат благоразумно встрани.

Влязох и се огледах — Лас, усмихвайки се добродушно, вървеше след мен.

Къде си, Костя?

Къде си, Висши вампире, никога не убивал хора заради Сила?

Къде си ти, мечтаещият да стане Властелин на Света като в някой долнопробен холивудски екшън?

Там, където и момчето-вампиr, опитващо се да излъже своята съдба...

Ще те убия.

Не „трябва да те убия“, не „мога да те убия“, не „искам да те убия“. Стига толкова уточнения. Вече минах през „трябва“ — целият в сълзи и сополи, интелигентски анализи и самооправдания. Минах през „мога“ — с комплексите и напъните на мага трето равнище, Различния, достигнал своя таван. Минах през „искам“ — през емоции и страсти, гняв и жалост.

Сега просто правя онова, което съм длъжен да направя.

Безразлични са ми фалшивите идеали и подправените цели, лицемерните лозунги и двуличните постулати. Вече не вярвам нито в Светлината, нито в Мрака. Светлината е просто поток фотони. Мракът е просто отсъствие на светлина. Хората са по-малките ни братя. Различните са солта на Земята.

Къде си, Костя Саушкин?

Накъдето и да си се отправил — към древните източни артефакти, към милиардната армия от китайци-магове — аз няма да ти позволя да победиш.

Къде си?

Спрях насред не особено голямата зала на провинциалното летище. Струваше ми се, че го усещам...

В мен се блъсна запотен мъж с куфари, извини се и продължи нататък. Мимолетно отбелязах — неинициран Различен, Светъл, бои се да лети със самолети, долетял благополучно, отпуснал се — затова е станал забележим.

Сега това не ми беше интересно.

Костя?

Обърнах се така, сякаш ме повикаха. Втренчих се във вратата с надпис „Служебен вход“ и кодова брава.

Нечута от никого мелодия звънеше сред шума на летището.

Изглежда, той ме викаше.

Бутоните на кодовата брава послушно светнаха, когато протегнах ръка към тях. Четири, три, две, едно. Много хитър код...

Отворих вратата, огледах се, кимнах на Лас и притворих внимателно, за да не щракне бравата.

Празни, боядисани с унила зелена боя коридори. Тръгнах напред.

Мелодията ставаше все по-силна, увиваше се във въздуха, издигаше се и падаше. Като виртуозно изпълнение на класическа китара, смесено с тънките звуци на цигулка.

Ето какво е истински Зов на вампир, насочен към теб...

— Идвам, идвам... — измърморих аз, и завих към друга кодова брава. Отзад се хлопна врата. Лас беше влязъл след мен.

Нова брава, нов код. Шест, три, осем, едно.

Отворих вратата — и се озовах на пистата.

По бетона бавно пълзеше заоблен автобус. По-надалеч, ревейки с турбините си, маневрираше за старт един „Ту“.

На пет метра от вратата стоеше Костя. В ръцете си държеше малко пластмасово дипломатическо куфарче. Разбрах, че „Фуаран“ е там. Ризата на Костя беше скъсана, като че ли внезапно му бе станала твърде малка.

Явно, като е скочил от влака се е трансформирал, без да успее да се съблече докрай.

— Здравсти — каза Костя.

Музиката изчезна, прекъсвайки на средата на нотата. Кимнах:

— Здравсти. Бързо си долетял.

— Долетял? — поклати глава Костя. — Не... на прилепите им е трудно на такова разстояние.

— И в какво се преобрази? Във вълк?

Абсурдният светски разговор завърши с абсолютно нелепия отговор на Костя:

— В заек. Огромен сив заек. Доскачах някак...

Не се сдържах и се изхилих. Представих си гигантския заек, бягаш по нивите и преодоляващ с огромни подскоци реки и огради. Костя разпери ръце:

— Е... наистина се получи смешно. Ти как си? Много... ли те... Зъбите ти цели ли са?

Постарах се да се усмихна колкото се може по-широко.

— Извинявай! — Костя наистина изглеждаше огорчен. — Това беше заради изненадата. Как разбра, че книгата е у мен? По коктейла ли?

— Да. За заклинанието е нужна кръв от дванайсет човека.

— Откъде знаеш? — попита замислено Костя. — Няма никаква информация за „Фуаран“... както и да е, няма значение. Искам да поговорим, Антоне.

— Аз също — съгласих се. — Предай се. Все още можеш да си спасиш живота.

— Аз отдавна съм нежив — усмихна се Костя. — Какво, забрави ли?

— Разбираш какво имам предвид.

— Антоне, не лъжи. Ти сам не си вярваш. Аз убих четирима Инквизитори!

— Трима — поправих го аз. — Витезслав и двама във влака. Третият оживя.

— Какво значение има? — намръщи се Костя. — И за един никога не са прощавали.

— Сега е особен случай — отвърнах. — Ще ти кажа честно. Висшите са напласени. Ще те унищожат, но цената за победата ще е твърде висока. Висшите ще се съгласят на преговори.

Костя мълчеше и ме гледаше внимателно.

— Ако върнеш „Фуаран“, ако се предадеш доброволно, няма да те пипнат — продължих. — Та ти си законопослушен. Всичко е заради книгата, бил си афектиран...

Костя поклати глава:

— Изобщо не бях афектиран. Едгар не прие на сериозно думите на Витезслав. А аз — да. Преобразих се, отлетях до къщурката. Витезслав не очакваше капан... започна да ми показва книгата, да обяснява. Чух за кръвта на дванайсетте... и разбрах, че това е моят шанс. Той дори не възрази срещу експеримента. Сигурно е искал веднага да се убеди, че книгата е истинска. Едва когато разбра, че съм станал по-силен... тогава се разтревожи. Но вече беше късно.

— Но защо? — попитах аз. — Костя, та това е безумие! За какво ти е власт над света?

Костя вдигна вежди. Гледа ме известно време, после се засмя.

— Какви ги дрънкаш, Антоне? Каква власт? Ти не разбираш!

— Всичко разбирам — упорствах аз. — Тръгнал си за Китай, нали? Милиард магове под твоята власт?

— Идиоти — каза тихо Костя. — Всички сте идиоти. Само за едно можете да мислите... власт и сила... Не ми трябва тази власт! Аз съм вампир! Разбираш ли? Аз съм отхвърлен! По-зле от който и да е Различен! Не искам да бъда най-силният отхвърлен! Искам да бъда обикновен! Искам да стана като всички!

— Но „Фуаран“ не може да превърне Различен в човек... — промърморих аз.

Коста се захили и поклати глава:

— Антоне, използвай главата си! Напомпали са те със Сила и са те изпратили да ме убиеш, знам това. Но първо помисли! Разбери какво искам аз!

Вратата зад мен изскърца. Излезе Лас. Погледна ме смутено, после хвърли поглед към Костя.

Костя поклати глава.

— Попречих ли ви? — каза Лас, оценявайки ситуацията. — Извинете, вече си тръгвам...

— Стой — изрече сухо Костя. — Идваш даже много навреме.

Лас застина. Не долових заповед в гласа на Костя, но явно имаше такава.

— Натурален експеримент — каза Костя. — Гледай как се прави.

Той тръсна силно куфарчето, ключалките послушно се отвориха и отвърте тежко, солидно излетя книга.

„Фуаран“.

Подвързията наистина беше кожена — сиво-жълта. А угълчетата бяха обковани с медни триъгълници. Освен това книгата имаше миниатюрна ключалка, която не ѝ позволяваше да се разтвори.

Костя хвана „Фуаран“ с една ръка и я разтвори с удивителна ловкост — сякаш отваряше вестник, а не държеше няколкокилограмов том. Пусна куфарчето, което звънко се удари в земята.

— Общо взето, тук има всякаква лирика — ухили се той. — Хроника на неуспешните експерименти. Рецептата е в края... и е съвсем проста.

Със свободната си ръка Костя извади от задния джоб металната манерка. Отпуши я и капна от кръвта право върху отворената страница.

Какво чаках?

Какво смяташе да прави той?

Всичко в мен крещеше — атакувай! Докато се е разсеял — удряй с пълна сила!

Но аз чаках, очарован от зрелището.

Капката кръв изчезваше от страницата. Топеше се и от нея се издигаше сиво-кафяв дим. А книгата... книгата започна да пее. Потискащ звук, наподобяващ гърлено пеене — почти като човешки глас, но в него нямаше нищо смислено.

— В името на Мрака и Светлината... — каза Костя, гледайки отворените страници. Там той виждаше нещо, недостъпно за мен. — Ом... Мриганкандата гаури... Аучитя дхвани... По моята воля... Мокша гаури...

Гласът на книгата — не се съмнявах, че звучи именно книгата — стана по-силен. Заглуши гласа на Костя и думите на заклинанието — и руските, и онези, на древния език, с който беше написан „Фуаран“.

Костя повиши глас, сякаш се опитваше да надвика книгата.

Дочух едва последната дума — пак „ом“.

Пеенето прекъсна на рязка, дисонантна нота.

Зад мен Лас изпсува и попита:

— Какво беше това?

— Море — ухили се Костя. Наведе се, вдигна куфарчето и прибра в него и книгата, и манерката. — Цяло море от нови възможности.

Обърнах се, като вече знаех какво ще видя. Примижах, улавяйки с поглед сянката на собствените си ресници, и погледнах към Лас през Сумрака.

Аурата на неинициран Различен беше напълно отчетлива. Добре дошъл в нашата дружна компания...

— Ето така влияе на хората — каза Костя. На челото му се бяха появили капчици пот, но той изглеждаше много доволен. — Ето така.

— И в крайна сметка какво искаш? — попитах аз.

— Искам да бъда Различен сред Различни — каза Костя. — Искам всичко това да спре... Светли и Тъмни, Различни и хора, магове и вампири. Всички ще станат Различни, разбираш ли? Всички хора по света.

Разсмях се:

— Костя... ти изгуби две или три минути за един човек. Как си със смятането?

— Тук можеше да стоят двеста души — отвърна Костя, — и всички щяха да станат Различни. Тук можеше да стоят и десет хиляди. Заклинанието действа на всички, които са в полезрението ми.

— Но все пак...

— След половин час от космодрума Байконур към Международната космическа станция ще стартира поредният екипаж — каза Костя. — Мисля, че на космическия турист от Германия ще му се наложи да ми отстъпи мястото си.

Мълчах секунда, осмисляйки думите му.

— Аз ще си стоя тихо до илюминатора и ще гледам Земята — каза Костя. — Както се полага на космически турист. Ще гледам Земята, ще размазвам по хартията кръв от манерката и ще шепна заклинания. А там, долу, хората ще стават Различни. Всичките хора. — Разбираш ли? От бебетата в количките до старците в люлеещите се столове.

Сега той изглеждаше съвсем жив. Съвсем истински. Очите му горяха — не с вампирска сила, а с обикновен човешки ентузиазъм.

— Антоне, та самият ти си мечтал за това, нали? Изобщо да няма хора! Всички да са равни!

— Мечтаех всички да станат Различни — казах аз. — Но не и изобщо да няма хора.

Костя се намръщи.

— Стига! Това е словесна еквилибристика... Антоне, ние имаме шанс да променим света към по-добро. Фуаран не е могла — в нейното време не е имало космически кораби. Хесер и Завулон също не могат — те нямат книгата. А ние можем! Не искам никаква власт, разбери! Искам равенство! Свобода!

— Щастие за всички, даром? — попитах аз. — И никой да не остане пренебрегнат^[1]?

Той не разбра и кимна:

— Да, щастие за всички! Земята — за Различните! И никакво разделяне! Антоне, искам да тръгнеш с мен. Присъедини се към мен!

— Това е забележителна идея! — възкликнах аз, като го гледах в очите. — Браво, Костя!

Никога не съм можел да лъжа. А да излъжеш вампир е почти невъзможно. Но сигурно на Костя много му искаше да се съглася.

Той се усмихна. Отпусна се.

И в този момент аз вдигнах ръка и ударих със „сивия молебен“.

Това изобщо не приличаше на онзи удар, който нанесох във влака. Силата бушуваше в мен, изливаше се от върховете на пръстите ми — и не свършваше! Кой може да знае, че е проводник, докато не включат тока?

Заклинанието беше видимо дори в човешкия свят. Змиевидни сиви нишки се изтръгваха от ръцете ми, оплитаха Костя, притискаха го и го блъскаха, завиваха го в сив потрепкващ пашкул. В Сумрака ставаше нещо невъобразимо — светът се запълваше с бушуваща сива прах, в сравнение с която обикновената сива мъгла изглеждаше цветна. Помислих си, че ако в радиус от няколко километра има обикновени, регистрирани вампири, това никак няма да им се отрази добре. Рикошетът от заклинанието ще ги развъплъти...

Костя падна на едното си коляно. Дърпаше се, опитвайки се да се измъкне, но сивият молебен изсмукваше Силата му с по-голяма бързина от тази, с която той успяваше да произнесе заклинание.

— Мамка му! — възкликна възхитено Лас зад гърба ми.

През мен никога не бе минавала толкова Сила.

Със света наоколо ставаше нещо странно. Самолетът на пистата се обезцвети, превръщайки се в сива каменна канара. Небето се обезцвети, стана бледо и ниско. Ушите ми бяха сякаш запушени с памук.

Като че ли Сумракът нахлуваше в нашия свят...

Но не можех да спра. Усещах, че ако отслабя натиска дори за секунда, Костя ще се измъкне и ще удари в отговор. Ще удари така, че няма да има какво да събират... от мен, разбира се. Щях да остана размазан върху бетонната писта, а не Костя...

Той вдигна глава. Погледна ме — не злобно, по-скоро обидено и с недоумение, и бавно разпери ръце...

Нима все още имаше запас от Сила?

Във въздуха около него се очерта прозрачна синкава призма, която прекъсна сивите нишки на заклинанието, завъртя се и се сви в точка. Изчезна.

Заедно с вампира.

Костя се беше измъкнал през портал.

Силата все още бушуваше в мен. Силата на хиляди Различни, прехвърлена от Хесер и Завулон, щедра неконтролирана Сила, търсеца приложение. Човешката Сила, достигнала до мен през трета ръка...

Достатъчно...

Свих длани, смачквайки сивите нишки в тежък кок.

Достатъчно...

Тук няма повече врагове.

Достатъчно...

Двубоят между магове е фехтовка, а не удари с тояги.

Достатъчно.

Костя се беше оказал по-ловък.

Леко ме тресеше, но успях да спра. Небето отново се оцвети в синьо, а самолетът ускоряваше по пистата.

Костя си бе тръгнал.

Избягал ли беше?

Не, просто си бе тръгнал. Никога не бях чувал за вампири, способни да създадат пряк портал. Явно и Висшите не бяха очаквали от Костя подобен финт.

Той беше тръгнал към летището, знаейки, че всички ще си помислят за самолети и хеликоптери и ще се отпуснат — има време,

можем да прихванем вампира във въздуха, можем да вдигнем изтребители, да го ударим с ракета...

А той беше подготвил предварително пряк портал. Само половин час преди старта на ракетата — не би успял да долети! А и нямаше да допуснат самолет до Байконур — каквато ще да е, но там все пак има ПВО. Затова и успя да изскочи изпод пресата на „сивия молебен“ — заклинанието за портала вече е било готово, „окачено“, като бойните заклинания при оперативните магове.

Значи не е вярвал, че ще мина на негова страна. Или най-малкото сериозно се е съмнявал в това. Но за него все пак беше важно, много важно да ме победи — не с чиста Сила, какво да говорим за Сила, когато той стана Висш, а аз си останах маг второ равнище, макар и натъпкан със Сила назаем. Най-чистата, най-категоричната победа е, когато противникът ти признае, че си прав. Когато се предаде без бой. Когато премине под твоите знамена.

Все пак съм глупак. Смятах го ту за приятел, ту за враг. А той не беше нито едното, нито другото. Той просто искаше да докаже своята истина. И така се получи, че обект за това доказателство станах аз. Вече не приятел, още не враг. Само носител на другата истина.

— Той телепортира ли се? — попита Лас.

— Какво? — Обърнах се и го погледнах. — Ами... нещо такова. Отвори портал и замина. Как разбра?

— Видях го в някаква компютърна игра, приличаше... — каза Лас с леко съмнение. След миг уточни възмутено: — Много приличаше!

— Не само хората правят игри... — обясних аз. — Да, той замина. В Байконур. Искане да замени космическия турист...

— Да, чух — каза Лас. — Ама че глупак.

— Разбираш ли защо е глупак? — попитах аз.

Лас изсумтя.

— Ако всички хора станат магове... Днес само ще те напсуват в трамвая, но утре ще те изпепелят на място. Днес на неприятния съсед само ще му издраскат вратата с гвоздей или ще пратят анонимен донос на данъчните, но утре ще му отправят проклетие или ще му изсмучат кръвта. Маймуната на мотоциклет е хубава само в цирка, не и по улиците... Още по-малко пък маймуна с автомат.

— Смяташ, че повечето са маймуни ли? — уточних аз.

— Всички сме маймуни.

— Направо си за Патрула — промърморих аз. — Почакай малко... ще поискам помощ.

— Какъв Патрул? — напрегна се Лас. — Не, благодаря! Не съм маг, слава Богу!

Затворих очи и се вслушах. Тишина.

„Хесер!“

Тишина.

„Хесер! Учителю!“

„Съвещавахме се, Антоне.“

В мисления разговор няма интонации. И все пак... все пак почувствах сянка на умора в думите на Хесер.

„Той отиде в Байконур. «Фуаран» наистина действа. Той иска да превърне всички хора на Земята в Различни!“

Млъкнах, защото разбрах, че Хесер е наясно. Той бе видял и чул всичко. Дали с моите очи и уши, дали с други магически методи — не беше важно.

„Трябва да го спреш, Антоне. Последвай го и го спри.“

„А вие?“

„Ние държим канала. Снабдяваме те със Сила. Знаеш ли колко Различни даваха Сила за «сивия молебен»?“

„Досещам се.“

„Антоне, аз няма да мога да се справя с него. И Завулон няма да може да се справи. И Светлана. Сега можем само едно — да ти осигуряваме енергетично хранене. Теглим Сила от всички Различни в Москва. Ако се наложи, ще започнем да я теглим директно от хората. Няма време да се преустройваме, за да използваме други магове като проводници. Костя трябва да бъде спрял от теб... с наша помощ. Алтернативата е ядрен удар по Байконур.“

„Няма да мога да отворя пряк портал.“

„Ще можеш. Порталът още не се е затворил докрай, трябва да намериш отвора и отново да го активираш.“

„Хесер, не ме надценявай! Дори с вашата Сила аз съм маг второ равнище!“

„Антоне, опомни се. Ти стоя пред Саушкин, когато той произнесе заклинанието. Вече не си второ равнище.“

„А... какво?“

„Над първото има само едно равнище. Висше. Стига приказки, върви след него!“

„Но как да го победя?“

„Както искаш.“

Отворих очи.

Лас стоеше пред мен и махаше с ръка пред очите ми.

— О! Жив си! — зарадва се той. — Та за какъв Патрул става дума? Какво, аз сега също ли съм маг?

— Почти — казах аз и пристъпих напред.

Ето тук стоеше Костя... падна... разпери ръце... появи се порталът...

В човешкия свят нямаше нищо.

Духа вятър, по бетона шумоли смачкан на топка целофан от цигарена опаковка...

В Сумрака нямаше нищо.

Сива мъгла, каменни канари на мястото на сградите, мърдащите пипалца на синия мъх...

Вторият слой на Сумрака.

Тежка, оловна мъгла... призрачна, мъртвешка светлина от тежките лъчи... синя искрица на мястото на портала...

Аз протегнах ръка —

в човешкия свят,

в първия слой на Сумрака,

във втория слой на Сумрака... —

и хванах с пръсти гаснещата синя искрица.

Почакай. Недей да гаснеш. Ето ти Сила — ревяща енергия, разкъсваща границата между световите. Изтича от пръстите като огнени капки върху гаснещи въглени...

Расти, отваряй се, излез под яркото слънце, още ще трябва да поработиш! Усещам следата на онзи, който е отворил портала. Виждам как го е направил. Ще успея да повторя пътя му.

И дори не ми трябва заклинания — всички тези смешни формули на непознати древни езици, както не трябваша и на вещицата Арина, варяща своите отвари, както не трябва на Хесер и Светлана.

Значи това било да бъдеш Висш маг?

Не да заучаваш схеми, а да чувстваш движението на Силата?

Колко удивително... и колко просто.

И работата не е дори във възможностите, не е в поразяващата сила на огненото кълбо или мощността на „фриза“. Зареден с чужда Сила, или натрупал много собствена, дори обикновен маг може да удари така, че и на Висшия да му дойде в повече. Работата е в свободата. Като разликата между плувец, дори и най-талантливия, и най-мързеливия делфин.

Колко ли е било трудно на Светлана да живее с мен, забравяйки за своята Сила, забравяйки за своята свобода? Това не е разликата между силния и слабия това е разликата между здравия и инвалида...

Но нали обикновените хора живеят? Живеят и със слепи, и с парализирани. Защото главното все пак не е в свободата. Свободата с оправданието на подлещите и глупаците. Казвайки „свобода“, те мислят не за чуждата свобода, а за собственото си робство.

И дори Костя — който не беше нито глупак, нито подлец — се бе хванал на същата въдица, чиято кукичка вече беше разкъсала бузите на революционери от всички цветове — от Спартак до Троцки, от гражданина Робеспьер до команданте Че Гевара, от Емелян Пугачов до безименния шахид.

А нямаше ли да се хвана и аз самият само преди десет, преди пет години?

Ако ми бяха казали „всичко може да се промени веднага, и то към по-добро“?

Може би ми е провървяло.

Поне с онези, които бяха до мен. Онези, които винаги клатеха глава със съмнение при думите „свобода и равенство“.

Порталът се разтвори пред мен. Синя призма, сияещи нишки — ребрата, проблясваща лента — стените...

Разтворих нишките с ръце и влязох.

[1] Цитат от финалната сцена на повестта „Пикник край пътя“ на Братя Стругацки. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

Ако в порталите има нещо лошо, то това е невъзможността да се подготвиш за новото място. В този смисъл влакът е идеален. Влизаш в купето, сменяш панталона с анцуг, обувките с гумени чехли, вадиш храна и напитки, запознаваш се със спътниците си — за какъв дявол да пътуваш без компания. Потракват колелата, перонът остава назад. Край, ти си на път. Ти си друг човек. Ти споделяш най-съкровени сепреживявания с непознати, спориш за политика, макар че си се заклел да не спориш, пиеш съмнителна водка, купена на перона. Ти не си там и не си тук. Ти си на път. Изживяваш своя малък квест, в тебе има нещо от Фродо и нещо от Паганел, капчица от Робинзон и частичка от Радишчев. Може би твоят път ще продължи само няколко часа, може би няколко дни. Страната е голяма и тя преминава зад прозорците на купето. Ти не си там. Ти не си тук. Ти си пътешественик.

Самолетът е малко по-различно нещо. Но все пак ти отново се готвиш за пътуването. Купуваш билет, ставаш по тъмно, качваш се в таксито и пристигаш на летището. Гумите навиват километри, а ти вече гледаш небето, мислено вече си там, в самолета. Нервната суета в чакалнята, нес кафето в бюфета, контрол, оглед, а ако напускаш страната — митница и „Дюти фрий“, малките радости на пътешественика преди тесните самолетни седалки, ревът на турбините и оптимистичната скоропоговорка на стюардесата: „аварийните изходи са разположени...“. И ето — земята вече е пропаднала надолу, таблото е изгаснало, пушачите срамежливо се отправят към тоалетните, стюардесите деликатно не ги забелязват, разнасят обед в пластмасови подноси — кой знае защо в самолетите всички набиват като невидели. Това не е точно пътешествие. Това е преместване. Но... но все пак виждаш минаващите отдолу градове и реки, прелистваш пътеводителя или проверяваш командировъчните си документи, обмисляш как да проведеш деловите си преговори или как да оползотвориш десетдневната екскурзия в гостоприемната Турция-Испания-Хърватия. Все пак си на път.

Порталът е шок. Порталът е смяна на декора, той е въртящата се сцена в театъра. Ти си тук — ти си там. Път няма.

Нито пък време да се замислиш.

... Излязох от портала. Ударих единия си крак в теракотения под, другият пропадна в тоалетната чиния.

Добре поне, че беше чиста. Като в порядъчен американски филм, в който героите пикаят заедно в тоалетната. Но все пак си изкълчих крака и се смръщих от болка, вадейки го от чинията.

Малка кабинка, под тавана — лампа и вентилационна решетка, руло тоалетна хартия, закрепено за стената. Ама че портал! Не знам защо, но очаквах, че Костя ще отвори портал направо на стартовата площадка, някъде до ракетата.

Открехнах вратата и все още мръщейки се болезнено, погледнах внимателно през процепа. Като че ли тоалетната беше празна. Нито звук, само кранът на една от мивките капеше...

В този момент ме блъснаха силно в гърба и аз излетях от кабинката, отваряйки вратата с глава. Обърнах се по гръб и изпънах ръка, готов за удар.

В кабинката стоеше Лас. Държеше се за стените, разперил ръце, и се оглеждаше намръщено.

— Какви ги вършиш? — изревах аз. — Защо дойде?

— Нали ти самият ми нареди да те следвам! — обиди се Лас. — Скапан вълшебник!

Надигнах се. Наистина беше глупаво да споря.

— Трябва да спра обезумял вампир — казах аз. — Най-силният маг в света в момента. Тук... ще стане напечено...

— Какво, да не сме в Байконур? — попита Лас, без да се изплаши ни най-малко. — Ето това го разбирам, това е забележително. А задължително ли беше да се телепортираме през канализацията?

Аз само махнах с ръка. Вслушах се в себе си. Да, Хесер беше някъде наблизо. И Хесер, и Завулон... и Светлана... и още стотици, хиляди Различни. Те чакаха.

Те разчитаха на мен.

— С какво да ти помогна? — попита Лас. — Да потърся колове от трепетлика? Между другото, кибритените клечки ги правят от

трепетлика, знаеш ли? Винаги съм се чудел защо точно от трепетлика, нима гори най-добре? А сега разбирам, че е заради борбата с вампирите. Заостряш десетина клечки...

Погледнах го. Той разпери ръце:

— Добре де, добре... Длъжен бях да предложа.

Приблжих се до вратата на тоалетната и надникнах навън. Дълъг коридор, лампи за дневна светлина, никакви прозорци. В края на коридора — човек в униформа, с пистолет в кобура. Охрана? Да, сигурно тук трябваше да има охрана. Дори и в наши дни.

Само че защо охранителят беше застинал така неподвижно и в толкова неудобна поза?

Излязох в коридора и се приближих до военния. Повиках го тихо:

— Извинете, може ли за момент?

Охранителят не възрази. Гледаше в пространството и се усмихвате. Млад мъж, нямаше и трийсет. Напълно вцепенен. И много блед.

Допрях пръсти до сънната му артерия — пулсът едва се долавяше. Следите от ухапването почти не се виждаха, само на якичката имаше няколко капки кръв. Да, Костя е бил много изморен след бягството. Трябвало е да се подкрепи, а наоколо не са се мяркали котки...

Впрочем, ако военният все още беше жив, имаше шанс да се измъкне.

Извадих пистолета от кобура — струваше ми се, че именно към него е посягал, когато заповедта на вампира го е накарала да замре, и внимателно положих мъжа на пода. Нека си полежи. После се обърнах.

Разбира се, Лас ме беше последвал и сега гледаше мълчаливо неподвижния военен.

— Можеш ли да стреляш? — попитах аз.

— Ще опитам.

— Ако се наложи, стреляй в главата и в сърцето. Ако уцелиш, има шанс да го забавиш.

Разбира се, нямах никак ви надежди, че това ще стане. Дори Лас да изстреляше в Костя целия пълнител, което само по себе си беше проблематично, куршумите нямаше да спрат Висш вампир. Но нека го има под ръка.

Само да не ме уцели в гърба от страх...

Не беше трудно да намеря Костя, дори без да използвам магия. Намерихме още трима мъже — охранител и двама цивилни, вцепенени и ухапани. Сигурно Костя се бе движил в онзи вампирски стил, когато движенията стават недоловимо бързи, а процесът на „хранене“ отнема максимум десетина секунди.

— Сега те вампири ли ще станат? — поинтересува се Лас.

— Само ако той е искал това. И само ако те са се съгласили.

— Не смятах, че може да има избор.

— Избор винаги има — отговорих аз, отваряйки поредната врата. И разбрах, че сме пристигнали.

Това беше светла, просторна зала. Пълна с народ — поне двайсет души. Тук бяха и космонавтите — и нашият командир на кораба, и американецът, и космическият турист, немски производител на шоколад.

Разбира се, всички в същото блажено вцепенение. Освен двама техници в бели престилки — очите им бяха празни, но ръцете с привична ловкост помагаха на Костя да облече скафандъра. Задачата не беше лека — скафандрите се правят за конкретен човек, а Костя беше малко по-висок от немеца.

Нещастният турист, съблечен напълно — Костя не се бе погнушил да облече дори бельото му — стоеше встрани и смучеше показалеца си.

— Имам само две-три минути — каза весело Костя. — Така че не се опитвай да ме бавиш, Антоне. Ако ми застанеш на пътя, ще те убия.

Разбира се, моята поява не беше изненада за него.

— Няма да позволят на ракетата да излети — казах аз. — На какво се надяваш? Висшите знаят какво си намислил.

— Ще позволят, нищо не могат да направят — отвърна спокойно Костя. — Тук има доста добро ПВО, можеш да ми вярваш. И началникът на охраната току-що даде всички необходими заповеди. Какво, да не искаш да кажеш, че ще нанесат масиран удар с балистични ракети?

— Ще нанесат.

— Блъф — отвърна сухо Костя. — Удар от страна на китайците или американците е изключен, ще започне световна война. Нашите ракети не са насочени към Байконур. Самолетите с тактически заряди няма да могат да приближат. Нямайте избор. Отпуснете се и се наслаждавайте на шоуто.

Може би той беше прав.

А може би Великите имаха план как хем да изгорят Байконур с ядрен удар, хем да не провокират ядрена война.

Нямаше значение.

Важното беше, че Костя вече бе решен на всичко. Нямаше кой да го спре. Сега щяха да го изведат и да го настанят в ракетата... а после какво?

Какво можеше да направи той, седнал в желязната бъчва, когато на космодрума се появят през портали десетки Висши и мигновено прочистят мозъците и на началника на охраната, и на онези, които трябва да натиснат бутона „старт“, и дадат команда за спиране на ракетата, и ударят „от рамо“ с преносим ядрен заряд или активират някой секретен спътник с рентгенов лазер?

Нищо нямаше да може да направи!

Космическият кораб не е автомобил, който можеш да откраднеш! Стартът на кораба е съвместен труд на хиляди хора и на всеки етап е достатъчно да „натиснат бутона“, за да няма никакъв старт!

Дори Костя да беше глупак, сега той вече беше Висш, можеше да чете ясно линиите на реалностите, да предвижда бъдещето, и не можеше да не разбира, че ще го спрат.

Значи...

Значи космодрумът, ракетата, взетите под контрол или приспани хора — всичко това беше само фикция. Също като летището в Саратово. Не му трябваше никаква ракета! Както не му трябваше и самолет!

Той щеше да отвори портал директно в космоса.

Но тогава защо бързаше към Байконур? За скафандър? Глупости. Звездното градче беше далеч по-близо, а там със сигурност имаше работещ скафандър с подходящ размер.

Значи не само за скафандър...

— Трябва да чета заклинания — каза Костя. — Да размазвам кръв по страницата. Не можеш да направиш това във вакуум.

Той се надигна, бутна настрани техниците и те послушно се изпънаха в стойка „мирно“.

— Ще се наложи да отворя портал към станцията. А за тази цел трябва да знам точното ѝ местоположение. И все пак грешките са възможни... дори неизбежни.

Не чувствах как ми четете мислите, но той ги четеше.

— Разбрал си всичко правилно, Антоне. Аз съм готов да се озова на станцията във всеки момент. Още преди да успеете да направите каквото и да било. И дори Хесер и Завулон да се скъсат от напъване, Силата ви няма да стигне. Аз съм максимално силен, разбираш ли? Достигнах абсолютната Сила. По-Висш просто няма! Хесер се надяваше, че твоята дъщеря ще стане първата такава вълшебница... — Костя се усмихна. — Но аз вече станах!

— Вълшебница ли? — позволих си да се усмихна аз.

— Абсолютен маг — отсече Костя. — И затова не можете да ме победите. Не можете да съберете повече Сила, разбираш ли? Аз съм абсолютът!

— Ти си абсолютната нула — отвърнах. — Ти си абсолютният вампир.

— Вампир, маг... каква е разликата? Аз съм абсолютният Различен.

— Прав си, няма разлика. Ние всички живеем за сметка на човешката Сила. И ти съвсем не си най-силният — ти си най-слабият. Ти си абсолютната празнота, в която се влива чуждата Сила.

— Дори и така да е — не започна да спори Костя. — Това нищо не променя, Антоне. Вие не можете да ме спрете и аз ще направя това, което съм замислил.

Помълча за секунда, после каза:

— А ти все пак няма да минеш на моя страна... за какво си мислиш?

Не отговорих. Теглех сила.

От Хесер и Завулон, от Тъмните и Светлите, от добрите и злите. Някъде там, далеч, ми отдаваха силите си тези, които обичах, и тези, които мразех. И сега за мен нямаше никаква разлика дали тази Сила е Светла, или Тъмна. Сега всички бяхме в една лодка... в една космическа лодка, плуваща в абсолютната пустота...

— Е, удряй — изрече подигравателно Костя. — Вече няма да ме хванеш неподготвен.

„Удряй — прошепна Хесер. — Удари с «Бялата мъгла».“

Знанието за това какво е „Бялата мъгла“ се вмъкна в мен заедно със Светлата Сила. Знание страшно, плашещо, защото дори самият Хесер е използвал това заклинание един-единствен път и след това се е заклекл никога повече да не го използва...

„Удряй — посъветва ме Завулон. — По-добре със «Сенките на Владиките».“

Знанието за това какво е „Сенките на Владиките“ се плъзна в мен заедно с Тъмната Сила. Знание отвратително, ужасяващо, защото дори Завулон никога не е рискувал да вдигне тези Сенки от петия слой на Сумрака...

„Удряй — каза Едгар. — Със «Саркофага на времето». Само със «Саркофага на времето»!“

Знанието за това какво е „Саркофагът на времето“ нахлу в мен заедно със Силата на Инквизиторите. Знание студено, мъртвешко, защото приложилият заклинанието оставаше в саркофага заедно с жертвата — завинаги, до края на Вселената...

— Ами ако му надупча скафандъра? — попита Лас, застанал на вратата с пистолета в ръка.

Абсолютен Различен.

Абсолютна нула.

Най-силният, най-слабият...

Аз събрах отдадената ми Сила и я вложих в заклинание от седмо равнище, едно от най-простите, които владее всеки Различен.

„Щитът на Мага.“

Сигурно никога досега Силата не е била пропилявана толкова безсмислено.

И сигурно никой маг в света не е бил толкова надеждно защитен. От всичко.

Около мен се появи бял мрежест пашкул. Нишките на пашкула се пропукваха от струящата в тях енергия. Тя отиваше някъде, в самите дълбини на мирозданието, където се губи броят на слоевете в Сумрака, където няма нито материя, нито пространство, нито време — нищо, разбираемо за човек или Различен.

— Ти... какво? — попита Костя и лицето му стана по детски обидено. — Ти какво, Антоне?

Аз мълчах. Стоях и го гледах. Нека дори сянка от мисъл да не мине през лицето ми. Нека да си мисли това, което иска да мисли. Нека.

— Изплаши ли се? — попита Костя. — Ти... та ти... ти си страхливец, Антоне!

Аз мълчах.

И Висшите мълчаха. Не, сигурно не мълчаха. Крещяха, псуваха, проклинаха ме, защото изсипах цялата, събрана от тях, Сила в абсолютна защита за мен самия.

Ако сега по Байконур удареше ядрен заряд — аз щях да остана цял и невредим. Плаващ в облак от плазма, вграден в кипящ камък, но абсолютно цял.

— Дори не знам какво да кажа... — разпери ръце Костя. — Та аз не смятах да те убивам! Все пак помня, че ми беше приятел.

Мълчах.

Прости ми, но сега не мога да те нарека приятел. И затова не бива да разбереш онова, което разбрах аз. Не бива да прочетеш мислите ми.

— Сбогом, Антоне — каза Костя.

Техниците се приближиха до него и спуснаха стъклото на шлема. Той още веднъж ме погледна през стъклото — неразбиращо, обидено. И се обърна. Мислех, че ще отвори портал към космоса още сега. Но Костя наистина се готвеше внимателно за скока. Каквото и да говорим, аз никога не бях чувал дори за опити да се пренесеш на борда на летящ самолет, та камо ли на космическа станция.

Оставяйки космонавтите и персонала вцепенени, Костя излезе от залата. Лас се отдръпна и ме погледна, кимайки към пистолета.

Поклатих глава и той не започна да стреля.

Ние просто тръгнахме след Костя.

В залата за управление на полетите зад пултовете стояха като сомнамбули техници и програмисти.

Кога бе успял да подчини всички на волята си?

Нима веднага след като се беше появил в Байконур?

Обикновеният вампир с лекота държи под контрол един-двама души. Висшият може да се справи с двайсетина.

Но Костя наистина беше станал Абсолютен Различен — целият добре настроен механизъм на огромния космодрум се въртеше около него.

Носеха му някакви разпечатки. Показваха му нещо на екрана. Той слушаше, кимаше и дори не поглеждаше към нас.

Умно момче. Добре образовано. Учеше във физическия факултет, после се прехвърли в биологическия, но явно не бе разлюбил физиката и математиката. На мен всичките тези схеми и графики нямаше да ми говорят нищо, а той се готвеше да отвори магически портал в орбита. Да излезе в космоса с вълшебни средства — малка крачка за Различния, огромен скок за цялото човечество...

Само да не се забави.

Само Хесер да не се паникьоса.

Само да не нанесат ядрен удар — това нямаше да помогне и щеше да е ненужно, ненужно, ненужно!

Костя ме погледна едва когато отвори призмата на портала. Погледна ме презрително и обидено. Устните зад стъклото на шлема помръднаха и аз разбрах: „Сбогом“. И се съгласих.

— Сбогом.

Взел сандъчето с животоподдържащите системи в едната ръка и куфарчето с „Фуаран“ в другата, Костя пристъпи в портала.

Аз побързах да сваля щита си и чуждата Сила се разтече в пространството наоколо.

„Как ще обясниш всичко това?“ — попита Хесер.

— Кое по-точно? — Седнах на първия попаднал ми стол. Тресеше ме. За колко време щеше да му стигне въздухът в лек скафандър, който изобщо не е предназначен за излизане в космоса? За няколко часа? Едва ли за повече.

На Костя Саушкин му оставаше да живее съвсем малко.

„Защо си сигурен...“ — започна Хесер. Млъкна. Стори ми се, че чувам някаква размяна на реплики между него и Завулон. Нещо за заповеди, които трябва да се отменят, за бомбардировачи, които трябва да се върнат в базите. За група магове, които ще почистят следите от безобразията в Байконур. За официалната версия за проваления старт.

— Какво стана? — попита Лас, сядайки до мен. Техникът, когото той изгони безцеремонно от стола, се оглеждаше объркано. Хората наоколо идваха на себе си.

— Край — казах аз. — Всичко свърши. Всичко почти свърши.

Но знаех, че това не е краят. Защото някъде там, високо в небето, далеч над облаците, под студената звездна светлина, се върти в откраднатия скафандър Абсолютният Различен Костя Саушкин. Опитва се да отвори портал — и не може. Опитва се — и не може да достигне плуващата наблизо станция. Опитва се — и не може да се върне на Земята.

Защото той е Абсолютната Нула.

Защото всички ние сме вампири.

И там, извън пределите на топлата, жива Земя, далеч от хората и животните, растенията и микробите, от всичко онова, което диша, мърда, бърза да живее — всички ние се превръщаме в абсолютни нули. Лишени от даряваната Сила, която ни позволява толкова красиво и ярко да хвърляме един срещу друг кълбовидни мълнии, да изцеляваме болести и да отправяме проклетия, да превръщаме кленовия лист в банкнота, а киснатото мляко — в отлежало уиски.

Цялата ни Сила е чужда.

Цялата ни Сила е слабост.

И това е, което не можа да разбере, или не искаше да приеме доброто момче Костя Саушкин.

Аз чух смеха на Завулон — далече-далече, в град Саратов, застанал с чаша бира под чадъра на лятното кафене, Завулон оглеждаше свечеряващото се небе, търсейки в него новата бърза звезда, чийто полет ще бъде ярък, но кратък.

— Сякаш плачеш — каза Лас. — Само че няма сълзи.

— Така е — отвърнах аз. — Няма сълзи, нямам сили. Няма да мога да отворя обратен портал. Ще се наложи да летим със самолет, или да изчакаме почистващата група, може и да ни помогнат.

— Какви сте вие? — попита техникът. — А? Какво става?

— Ние сме инспектори от Министерството на здравеопазването — каза Лас. — И по-добре да можете да обясните на кого му е хрумнало да запали изсушен коноп в тръбите на въздушната инсталация?

— К-какъв коноп? — започна да заеква техникът.

— Дървовиден! — отсякох аз. — Да тръгваме, Лас. Длъжен съм да ти дам някои необходими пояснения.

Излязохме от залата. Срещу нас тичаха някакви сътрудници, някакви войници с автомати. Бъркотията беше такава, че никой не ни обръщаше внимание — а може би все още ни прикриваха остатъците от магическия щит. В края на коридора се мярна розовият задник на немския турист — той бягаше на подскоци, така и не извадил пръста от устата си. След него бързаха двама с бели престилки.

— Слушай сега — казах аз на Лас. — Освен обикновения, човешки свят, който виждаш пред себе си, има и Сумрачен свят. В Сумрака могат да попаднат само онези...

Преглътнах и се запънах — отново се сетих за Костя. За много отдавнашния Костя, още нищо не умеещото хлапе-вамфир...

„Виж, аз се трансформирам! Аз съм ужасен прилеп! Аз летя! Аз летя!“

Сбогом. Ти наистина успя.

Ти летиш.

— В Сумрака могат да попаднат само онези, които притежават...
— продължих аз.

ЕПИЛОГ

Семьон влезе в кабинета ми заедно с Лас, побутвайки го пред себе си като някой незначителен Тъмен магьосник, хванат на местопрестъплението. Лас въртеше в ръцете си свита на руло хартия и непрекъснато се опитваше да я скрие зад гърба си.

Семьон се стовари в креслото и изръмжа:

— Твое протеже ли е, Антоне? Ти се оправяй с него.

— Какво е станало? — застанах нащрек аз.

Лас изобщо не изглеждаше да се чувства виновен. Беше само леко смутен.

— Втори ден от стажа — каза Семьон. — Най-обикновените, най-елементарните поръчки. Дори несвързани с магия...

— И? — окуражих го аз.

— Помолих го да посрещне на летището господин Сисуке Сасаки от токийския Патрул...

Аз изсумтях. Семьон се изчерви:

— Това е съвсем обикновено японско име! Не е по-смешно от Антон Сергеевич!

— Да, разбирам — съгласих се. — Това същият този Сасаки ли е, който водеше делото срещу момичето върколак през деветдесет и четвърта?

— Същият. — Семьон се повъртя в креслото. Лас продължаваше да стои до вратата. — Той пътува за Европа, но искал да обсъди нещо с Хесер.

— И какво е станало?

Семьон погледна възмутено към Лас, изкашля се и каза:

— Господин стажантът се интересува много живо дали уважаемият Сасаки знае руски. Аз обясних, че не знае. Тогава господин стажантът разпечатал на принтера плакат и отишъл да посреща японца на „Шереметиево“... Хайде, покажи плаката!

Лас разгъна рулото с въздишка.

С много голям шрифт бяха напечатани йероглифите на японското име. Не го е домързяло Лас, инсталирал е японски драйвери...

А отгоре с малко по-малък шрифт беше напечатано:

„Втори московски конгрес на жертвите от насилствено заразяване с холера“.

Струваше ми огромни усилия да запазя каменна физиономия.

— Защо си написал това? — попитах.

— Аз винаги посрещам така чужденците — отвърна обидено Лас. — И деловите си партньори, и роднините — имам роднини и в чужбина... Ако не знаят нито дума на руски, разпечатвам с големи букви името на родния им език, а с по-малки — нещо смешно на руски. Например: „Конференция на транссексуалните с нетрадиционна ориентация“, „Европейски фестивал на глухонемите музиканти и певци“, „форум на активистите на световното движение за пълно полово въздържание“... И стоя с плаката ето така... обръщам се на всички страни, за да го видят всички посрещачи...

— Ясно, това го разбрах — казах аз. — Искам да разбера друго — защо пишеш такива плакати?

— Когато човекът излезе от митницата, вече цялата зала е любопитна да разбере кой е той — продължи невъзмутимо Лас. — При появата му всички се усмихват, много от тях ръкопляскаат, подсвиркват, махат с ръка. Човекът обаче не разбира защо е тази реакция! Той вижда само, че всички му се радват, забелязва името си и идва при мен. А аз веднага прибирам плаката и вода човека в колата. А после той разказва на всички — какви забележителни, какви дружелюбни са хората в Русия! Всички са го посрещнали с усмивки!

— Умник — казах аз изразително. — Това може да мине при хората. Но Сасаки е Различен. Висш Различен, между другото! Не знае руски, но разбира смисъла на надписите на интуитивно ниво!

Лас въздъхна и се начумери:

— Да, вече разбрах... Е, ако съм виновен — наказвайте ме!

— Господин Сасаки обиди ли се? — попитах аз.

Семьон сви рамене.

— Когато обясних всичко, господин Сасаки благоволи дълго да се смее — съобщи Лас.

— Ако обичаш — помолих го аз, — не прави повече така.

— Съвсем ли?

— Поне с Различните!

— Разбира се, че няма! — обеща той. — Смисълът на шегата се губи.

Разперих ръце и погледнах към Семьон.

— Почакай ме в коридора — нареди той на Лас. — Остави плаката!

— Всъщност аз колекционирам... — започна Лас, но остави плаката и излезе.

Когато вратата се затвори, Семьон се ухили, взе плаката, нави го отново и каза:

— Ще мина по отделите да повеселя народа... Ти как си?

— Добре. — Облегнах се в креслото. — Свиквам.

— Висш... — проточи Семьон. — Ха... А казваха, че не можеш да надскочиш себе си. Висш маг... Каква кариера направи само, Городецки!

— Семьоне... аз нямам нищо общо. Така се получи.

— Знам, знам... — Семьон стана и се разходи из кабинета. Малък кабинет, разбира се, но все пак... — Заместник по кадровите въпроси... ха. Тъмните сега ще започнат да мътят водата. С теб и Светлана ставаме с четирима Висши. А в Дневния, без Саушкин, остана само Завулон...

— Ами да си привлекат някой от провинцията — казах аз. — Нямам нищо против. Че иначе трябва да очакваме ново посещение на Огледало^[1].

— Вече всички сме учени — кимна Семьон. — Винаги се учим от грешките си.

Той тръгна към вратата, почесвайки се по корема през протърканата тениска — мъдрият, добър, уморен Светъл маг. Ние всички ставаме мъдри и добри, когато се уморяваме. Той се спря на вратата и ме погледна замислено:

— Жалко за Саушкин. Добро момче беше, доколкото това е възможно... за Тъмен. Нали не се терзаеш много?

— Нямах друг избор — казах аз. — И той нямаше... и аз.

Семьон кимна:

— Жалко и за „Фуаран“...

Костя изгоря в атмосферата денонощие след скока си в орбита. Все пак се оказа, че орбитата не е била съвсем точна.

И куфарчето изгоря заедно с него. Следяха ги с локаторите до последната минута. Инквизицията искаше да се организира пускане на совалка, да вземат книгата, но нямаше достатъчно време за това.

Що се отнася до мен — много се радвах, че не е имало време.

Може би той е бил още жив, когато на сто километра височина скафандърът му е започнал да гори от огнените целувки на атмосферата. Все пак той беше вампир и кислородът не беше толкова важен за него, колкото за обикновения Различен — също както и прегряването, преохладането и другите прелести на космоса, дебнещи космонавта в лек полетен скафандър. Не знам, няма и да ровя по справочници. Дори само заради това, че никому не е дадено да разбере кое е по-страшно — смърт от задушаване или смърт от изгаряне. Нали никой не умира два пъти — дори вампирите.

„Виж, аз съм страшен безсмъртен вампир! Мога да се превръщам във вълк и прилеп! Аз летя!“

Семьон излезе, без да каже повече нито дума, а аз дълго седях и гледах през прозореца — към чистото, безоблачно небе.

Небе не за нас.

На нас не ни е дадено да летим.

И всичко, което можем, е да се постараем да не падаме.

Юли 2002 — юни 2003 г.

В текста са използвани песни на групите: „Зимни зверове“, „Беломорс“, „Бяла гвардия“, „Пикник“, Александър Улянов (Лас), Зоя Яшченко и Кирил Комаров.

[1] Виж: „Дневен патрул“, история втора. — Бел.авт. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.